

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

SABRINA JEFFRIES

Bestseller

New York Times
și *USA Today*

*O dragoste
periculoasă*

El joacă un joc periculos... Ea este hotărâtă să îl demaște...
Soarta are însă alte planuri pentru ei...

Pentru a face dovada legitimității sale, Griff Knighton trebuie să încheie un târg cu contele de Swanlea: să o ia de nevastă pe una dintre fiicele acestuia, după care va primi în schimb documentul doveditor. Totuși, Griff găsește metoda perfectă de a evita să devină captiv într-o căsnicie nedorită: să facă schimb de identitate cu omul lui de încredere în timpul vizitei lor la domeniul Swan Park și astfel să poată căuta actul dorit în deplină libertate! La urma urmei, nu are de gând să se însoare cu vreo virgină banală doar ca să își revendice titlul de drept... Însă Griff nu se așteaptă s-o cunoască pe îndrăzneța și voluptuoasa Rosalind, care poate împinge chiar și un sfânt spre păcat – iar Griff este departe de a fi un sfânt.

Nici Rosalind nu vrea să fie părtașă la planul ca ea sau surorile ei să se mărite cu moștenitorul bogat al tatălui său – iar pe omul lui de încredere îl consideră chiar și mai insuportabil! Este evident că arogantul bărbat se poartă de parcă este obișnuit să i se facă mereu voia; cu toate astea, scânteile care se aprind de fiecare dată când sunt împreună o fac să își dorească pe zi ce trece tot mai mult. Este ceva periculos – și misterios – în legătură cu acest bărbat... Va îndrăzni să își riște inima pentru un om ale cărui secrete pot distruge o dragoste pe care și-o dorește pentru totdeauna?

Sabrina Jeffries este autoarea a 36 de romane, vândute în peste 7 milioane de exemplare. Aflate în permanență în topurile de bestselleruri din *New York Times* și *USA Today*, cărțile ei au fost traduse în 18 limbi din întreaga lume.

♥ Alma

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-741-161-4

9 786067 411614

Capitolul 1

Banul vorbește într-o limbă înțeleasă de toate națiile.

Aphra Behn, dramaturg englez,
Corsarul, Partea a II-a, Actul 3

Londra, august 1815

– Voi fi plecat pentru două săptămâni sau mai mult.

Marsden Griffith Knighton privea din capul mesei mari cum entuziasmul previzibil fremăta printre angajații lui. Ultima oară când Griff părăsise cârma Knighton Trading pentru atât de mult timp își deschisese un birou în Calcutta care triplase profitul firmei – și îi distrusese pe doi dintre competitorii săi.

Chiar și Daniel Brennan, asistentul lui, de obicei un om neimpresionabil, își îndreptă spatele în scaun. Daniel lua destul de rar parte la aceste întâlniri, acum că se ocupa de interesele private ale lui Griff, dar Griff avea un motiv întemeiat pentru care îi ceruse să fie prezent.

– Îl lăsați pe domnul Brennan la conducere, ca de obicei, domnule? întrebă un tânăr neguțător.

– Nu. Va merge cu mine. Când Daniel îl privi cu gura căscată, Griff își reținu un zâmbet. Daniel nu era foarte ușor de șocat, fiind alături de Knighton Trading din zilele când își câștiga primul profit din marfa de contrabandă. Domnul Harrison va prelua conducerea.

Neguțătorul mai în vârstă radie la auzul acestei preferințe.

– Deci, încotro mergeți acum, domnule Knighton? Franța? India? Lăcomia îi licărea în ochi. China, poate?

Griff chicoti.

– În Warwickshire. Nu este o călătorie de afaceri. Am familie acolo.

– F-familie? băigui Harrison.

Griff îi putea ghici gândurile. „Dar e bastard. Cu excepția bieteii lui mame, cum ar putea avea altă familie care să îl recunoască?”

– Da. familie, repetă Griff satisfăcut. Este o chestiune personală importantă. Se opri, apoi continuă pe acel ton ferm pe care angajații lui știau că nu trebuiau să îl pună la îndoială. Încă un lucru – nici unul dintre voi nu are voie să spună cuiva ceva despre asta, nici măcar mamei mele. Din ceea ce știți voi, am plecat în Franța sau China, ați înțeles?

Un cor de asigurări urmă.

– Bun. Sunteți liberi. Daniel, vreau să vorbesc cu tine.

Angajații lui plecară fără ezitare, știind prea bine că el nu își pierdea timpul cu pălăvrăgeli. În plus, se gândi Griff ironic, probabil că de-abia așteptau să facă schimb de speculații pe tema veștii șocante că avea „familie”. În urmă cu ceva ani, asta l-ar fi înfuriat, dar purta stigmatul faptului că era bastard de atât de mult timp, încât nu îl mai afecta. Ce îl afecta era propriul portofel, dar acum intenționa să se ocupe de asta.

De îndată ce biroul se goli, Daniel ridică o sprânceană blondă și își așază trupul masiv pe scaunul scump aflat în fața biroului lui Griff.

– O chestiune personală?

– Chiar este ceva personal de data asta, dacă îți vine să crezi sau nu.

Erau apuse zilele în care el și Daniel recurgeau la orice tertipurii, ilegale sau nu, ca să sigure succesul firmei Knighton Trading. Viitorul companiei se anunța respectabil și decent. Și, cu destulă ironie, decența era adânc îngropată în trecutul lui Griff.

Griff se așază pe scaunul său din spatele biroului.

– Am fost invitat să-i fac o vizită unui văr îndepărtat – contele de Swanlea. Este pe moarte, iar proprietatea lui, Swan Park, îmi revine mie.

Daniel părea de-a dreptul uimît.

– Dar cum poate să ți-o lase ție dacă tu ești...

– Un bastard? Nu sunt. Cel puțin, nu în sensul legal.

Daniel se încruntă, dezamăgirea lui fiind evidentă. Faptul că erau amândoi bastarzi era singurul lucru pe care îl aveau în comun, din moment ce erau diferiți ca asemănare, stil de viață și educație. Daniel cel cu părul blond fusese crescut într-o casă de corecție, apoi în banda unui contrabandist. Griff, cel zvelt și brunet, fusese crescut și educat ca un gentleman.

Griff se forță să afișeze un zâmbet, apoi adăugă:

– Deși legitimitatea mea nu este încă stabilită.

– Ori ești bastard, ori nu mai ești, mormăi Daniel.

– Nu sunt un bastard, deși nu o pot dovedi. De aceea am acceptat invitația lui Swanlea.

Daniel miji ochii.

– Nu este Swanlea tipul pe care m-ai pus să îl investighez? Văduvul ale cărui fete, cele trei, sunt numite Neprihănitele Swanlea?

– El este. Griff îi întinse lui Daniel o scrisoare peste birou. Am primit-o săptămâna trecută. Scrisoarea a determinat investigația. Poate o vei găsi interesantă.

În timp ce Daniel citi scrisoarea neîndemânatic scrisă, Griff privi biroul. Lumina văratică a soarelui se strecura prin ferestrele care îl costaseră o avere în taxe. Dansa pe grinzile din marmură și pe un covor Aubusson, după care dispărea sub scaunele din lemn de mahon. Acesta era al treilea lui birou în zece ani, fiecare din ce în ce mai bine situat și mai bogat mobilat. Era în centrul orașului, aproape de Banca Angliei, proclamându-și sus și tare succesul.

Totuși, nu era suficient. Griff voia ca firma lui să rivalizeze chiar și cu Compania Indiilor de Est. Datorită ofertei oportune a vărului său îndepărtat, era posibil ca în curând asta să se întâmple.

Daniel termină de citit scrisoarea și îl privi surprins pe Griff.

– Deci, dacă îndeplinești condițiile vărului tău, vei deveni următorul conte de Swanlea?

– Da. Îmi va da dovada legitimității de care am nevoie ca să îi moștenesc titlul și pământurile, ceea ce presupun că este

certificatul de căsătorie al părinților mei, care este de negăsit. În schimb, va trebui să mă însor cu una dintre fetele lui, ca ele să poată rămână la Swan Park.

Daniel mihi din nou privirea.

– Nu crezi că este puțin suspect faptul că acest conte „a găsit întâmplător dovada prin actele familiei“ după atâția ani?

Griff pufni.

– Bineînțeles că este suspect.

Într-adevăr, îl bănuia pe cel de-al cincilea conte de fapte mult mai grave împotriva familiei lui. Dar doar un prost s-ar lăsa în voia resentimentelor trecute. Iar scopul lui depășea orice vis de răzbunare.

– Nu-mi pasă cum a găsit dovada, continuă Griff. O vreau. Odată ce îmi voi câștiga legitimitatea, pot obține o poziție în acea delegație comercială spre China.

– Deci, chiar intenționezi să te însori cu una dintre virginele astea?

– Să cedez șantajului lui? Niciodată! De aceea am nevoie ca tu să vii cu mine. Intenționez să găsesc dovada acolo. Iar în timp ce eu cotrobăi prin Swan Park după ea, vreau ca tu să le distragi pe fice. Distrează-le, curtează-le, fă orice este nevoie. Doar ține-le departe din calea mea.

– Ți-ai pierdut mințile? explodează Daniel. Să distrez trei fete de conte? Nici măcar nu ar sta de vorbă cu mine! Cum naiba aş putea să le distrag atenția?

Griff zâmbi.

– Pretinzând că ești eu, desigur.

– Eu? Ca fiind tu? Nici în ruptul capului! Angajații tăi ar lua-o razna la gândul că...

Daniel se opri când Griff ridică din sprâncene.

– Dumnezeule, tu vorbești serios!

– Foarte serios. Dacă merg acolo fiind eu însumi, va trebui să fiu disponibil. Dar ca mâna dreaptă a domnului Knighton, pot cotrobăi prin casă în voie. Dacă sunt prins, trebuie doar să invențiez o scuză ca să nu fiu arestat. Nu își vor acuza vărul de hoție,

ca să riște un scandal. Dacă te prind pe tine cotrobăind și îți află trecutul, contele te va spânzura doar ca să se răzbune pe mine.

Daniel miji ochii.

– Crezi că este așa un ticălos?

Griff se gândi dacă să îi spună sau nu întregul adevăr, dar se abținu. Codul moral al lui Daniel putea fi foarte imprevizibil. Era posibil să nu coopereze dacă își dădea seama cât de departe avea Griff de gând să meargă ca să își câștige legitimitatea.

– Da. Deci eu voi fi cel care cotrobăie prin Swan Park. Dar nu-ți face griji – va fi ușor să schimbăm rolurile. Nu l-am întâlnit niciodată pe contele de Swanlea sau pe ficele lui. Datorită rupturii dintre familiile noastre, ei nu știu cum arăt...

– Prostii! Am văzut portretul tatălui tău, arăți exact ca el. Păr negru, ochi albaștri...

– Ceea ce mă face să arăt ca un irlandez – mai irlandez decât tine, oricum. Griff zâmbi șmecherește. Daniel semăna mai mult cu mama lui englezoaică și fusese crescut în Anglia, așa că nu avea nici o trăsătură irlandeză. Mi s-a spus că contele nu se dă niciodată jos din pat, așa că nu este nevoie să mă vadă. De ce n-ar crede că ești domnul Knighton?

Daniel îl măsură din cap până-n picioare.

– Pentru că tu ai ținuta unui gentleman. Iar eu a bastardului unui tâlhar irlandez.

– Tocmai de aceea te-ar trimite la închisoarea Newgate cu ocazia primului semn de trădare. Când Daniel se ridică pentru a se plimba în sus și în joc prin încăpere, Griff își domoli tonul. Ca domnul Knighton, ai fi în elementul tău. Spre deosebire de mine, tu ești un vrăjitor când vine vorba de femei.

– Poate când vine vorba de mărfuri de contrabandă, dar nu știu o iotă despre cum să farmeci doamnele. Întorcându-se spre birou, se sprijini cu pumnii de tăblia lui și îl privi pe Griff. Ești nebun, știi? N-o să meargă.

– Va merge. Knighton este o firmă de comerț, așa că se așteaptă să vadă un bărbat necizelat. O să ignore greșelile de vorbire sau de comportament pentru că este bogat. În mare parte, poți fi tu însuși.

Daniel păru să mediteze asupra cuvintelor lui Griff.

Griff se folosi de acest avantaj.

– Vrei să ai propria firmă de investiții într-o bună zi, nu-i așa? Asta îți va oferi pregătirea necesară pentru comportamentul social – va șterge de pe tine orice urmă de contrabandist. Griff zâmbi. Și te voi plăti foarte bine pentru eforturi. O sută de lire în plus la salariu.

Baniî îi atraseră atenția lui Daniel.

– O sută de lire?

– Da. Pentru fondul ăla al tău. Griff se opri, apoi continuă: Nu o pot face fără tine. În plus, s-ar putea să îți placă să petreci timp cu trei femei tinere.

– Trei scorpionii urâte, mai probabil, altfel nu ar fi fete bătrâne. Zece ani de muncă grea și loialitate față de tine, și uite cum sunt răsplătit.

– Ce spui dacă ridic la o sută douăzeci de lire?

Daniel îl privi cu viclenie.

– O sută cincizeci.

– S-a făcut, spuse Griff, întinzându-i mâna.

După o ușoară ezitare, Daniel i-o strânse.

Griff rânji.

– Ți-aș fi dat chiar și două sute.

– Iar eu aș fi luat și cincizeci, replică Daniel.

Trecându-i prin cap că opoziția lui Daniel fusese calculată, Griff izbucni în râs.

– Ticălosule! Jur, ești din cap până-n picioare fiul lui Danny Brennan cel Sălbatic!

Daniel se ridică.

– Iar tu ești un ticălos, cu sau fără legitimitate.

– Nu o să te contrazic niciodată pe tema asta, prietene.

Dar înainte ca luna să se sfârșească, Griff avea să dovedească faptul că nu era parvenitul lipsit de scrupule, așa cum îl credea toată lumea. Apoi, nimic nu avea să mai stea în calea firmei Knighton Trading.

Lady Rosalind Laverick, fiica mijlocie a contelui Swanlea, analiza cu atenție cheltuielile domeniului Swan Park într-o încercare inutilă de a mai face economii, când unul dintre lacheii intra în salon.

– Însoțitorul domnului Knighton tocmai a sosit, milady, spuse el. Bărbatul este așteptat să ajungă aici în următoarea oră.

– Poftim? Dar *papa* cu siguranță nu a... Observând privirea întrebătoare, Rosalind se încordă. Mulțumesc, John.

Așteptă ca el să se plece, apoi dădu buzna în dormitorul tatălui ei. Când intră, fu încântată să le găsească acolo și pe surorile ei. Cea mai mică, Julie, îl îngrijea pe *papa*, ca de obicei, în timp ce Helena, cea mai mare dintre ele, o picta într-o miniatură. Era o scenă liniștită de familie, una pe care Rosalind o prețuia nespuse. Dar, ca să o păstreze, va fi nevoită să îl facă pe *papa* să se răzgândească în privința aceluia plan nebunesc.

Bărbatul se ridică în capul oaselor în pat, pătura acoperindu-i trupul fragil. Deși nu fusese niciodată frumos, fusese cândva foarte impresionant, statura și vocea lui tunătoare intimidând mulți bărbați.

Încă avea acea privire pătrunzătoare și bărbie rigidă care o făceau pe Rosalind să tremure când era copil. Dar corpul lui era acum o grămadă de mușchi ofiliți și oase fragile, captivi sub o piele care îi aluneca printre degete de fiecare dată când îi strângea mâna sau brațul. Simțea o strângere de inimă când îl vedea învins și bolnav.

Totuși, nu îndrăzni să lase aceste sentimente să stea în calea misiunii ei. Nu când era o chestiune atât de importantă.

– *Papa*, am fost informată că sosirea domnului Knighton este iminentă. Cum ai putut? zise ea, apropiindu-se de pat. Am crezut că ne-am înțeles...

– Ai fost de acord, Rosalind. Ți-am spus că dacă una dintre voi, fetelor, este dispusă s-o facă, voi aranja întâlnirea. Și Juliet este dispusă. Așa că i-am scris omului și l-am invitat aici.

Helena gemu, dar Juliet de-abia roși și plecă ușor capul.

– Of, Juliet, fată prostuță! strigă Rosalind.

- Nu înțelegi - nu mă deranjează să mă mărit cu el! Protestă Juliet de lângă patul lui *papa*. *Papa* crede că așa este cel mai bine, iar eu îmi cunosc datoria de fiică.

- Să te măriți fără dragoste? izbucni Rosalind, ignorând privirea îngâmfată a tatălui ei. Poate că tu crezi că este de datoria ta, cum spune bardul, să faci o plecăciune și să spui „Tată, cum ți-e voia“. Dar totuși, pentru toate astea... măcar să fie un bărbat arătos, altminteri fă o altă plecăciune și spune „Tată, cum mi-e voia“.

- Nu începe din nou să îmi reciți greșit pasaje din Shakespeare, fata mea, interveni *papa*. De cele mai multe ori, Shakespeare este împotriva ta. Gândește-te la Desdemona. Dacă și-ar fi îndeplinit datoria față de tatăl ei și l-ar fi refuzat pe Othello, nu ar fi murit.

- Ca de obicei, ratezi esențialul piesei, răspunse Rosalind cu apărindere.

- O, Doamne. Helena se ridică amorțită. Atunci când voi doi îl târâți pe Shakespeare în discuție, nu o scoateți la capăt. Luându-și cutia cu acuarele într-o mână și bastonul în cealaltă, porni șchiopătând spre ușă.

- Unde pleci? o întrebă Rosalind. Spera să aibă parte de sprijinul Helenei.

Helena se opri.

- Vreau să-mi duc lucrurile de aici înainte să ne sosească oaspeții.

- Nu îți pasă că *papa* plănuiește să...

- Bineînțeles că îmi pasă. Dar, spre deosebire de tine, eu îmi dau seama că este inutil să te contrazici cu *papa*. Dacă nu te interesează să te căsătorești, abține-te. Eu, cu siguranță, nu am nici o intenție să mă mărit cu domnul Knighton, chiar dacă ar lua o femeie cu... defectele mele. Totuși, Juliet pare mai mult decât dispusă să se arunce în brațele lui, și nu putem face prea multe în privința asta. Mai ales dacă nu are de gând să se opună singură.

Rosalind privi cu disperare cum eleganta ei soră mai mare iese șchiopătând din cameră. Dacă Juliet ar fi avut voința Helenei și ar fi știut de ce sunt capabili bărbații... Rosalind oftă, întorcându-se spre tatăl și spre sora ei mai mică. Dar Juliet era la fel de sfoasă

ca rochițele copilărești, roz și alb, pe care insista să le poarte. Și, așa cum refuza să poarte culori mai dramatice – precum rochia de un roșu aprins a lui Rosalind –, refuza să nu îi dea ascultare lui *papa*.

– *Papa*, insistă ea, te porți de parcă bărbatul ăsta este singura noastră speranță. Dar una dintre noi încă se poate căsători, și chiar din dragoste.

– Ai douăzeci și trei de ani, iar Helena douăzeci și șase. Nu veți găsi soți acum, nu fără o zestre decentă. Poate că Helena este frumoasă, dar ologeala ei este o responsabilitate. Iar tu nu ești genul de fată care să atragă un bărbat...

– Vrei să spui că nu sunt frumoasă. Cuvintele lui o răniră. Chiar când credea că se obișnuise cu insultele nepăsătoare ale lui *papa*, trecură din nou de bariera ei de apărare. Părul meu este la fel de ciufulit precum sârma ruginită și sunt durdulie.

– Nu vorbeam despre aspectul tău, interveni *papa*, ci despre comportament. Poate dacă ai încerca să fii mai puțin...

– Directă? Citită? Deșteaptă? izbucni Rosalind.

– Eu mă gândeam la arogantă și sălbatică, replică *papa*.

– Nu sunt arogantă! Când el ridică o sprânceană, Rosalind își dădu capul pe spate. Bine, poate puțin. Dar nu aş putea conduce proprietatea asta pentru tine dacă nu aş fi așa. Of, cum ajunseră la subiectul ăsta îngrozitor? În plus, continuă Rosalind, cum rămâne cu Juliet? Încă se mai poate mărita din dragoste dacă i se acordă puțin timp.

– Acceptă faptul, fata mea – nu mai este timp. Tusea răvășitoare a lui *papa* îi întări argumentul.

Rosalind evită subiectul dureros al bolii lui.

– Nu trebuie să ne mărităm, știi asta. Ne-am putea câștiga singure traiul.

– Nu fi naivă. Când domnul Knighton te va evacua...

– Pot urca pe scenă, ca mama. După pufnetul tatălui ei, Rosalind continuă și mai aprinsă: Poate că nu sunt frumoasă, dar sunt înaltă și am o voce bună. Helena ar putea să își vândă picturile. Juliet ar putea să facă și ea ceva. Actrița aceea, prietenă de-a

mamei, doamna Inchbald, ne-ar ajuta să ne găsim o locuință în Londra. Dacă ne-am calcula atent zestrea...

- Nu! interveni Juliet. Nu putem pleca din Swan Park! Nu îl putem abandona!

- O, la naiba, de ce nu? strigă Rosalind, privind pereții scorojiți și draperiile din mătase roase. Nu văd nimic care să merite sacrificiul dragii mele surori. Ce-a făcut grămada asta de pietre pentru noi, în afară de faptul că ne-a transformat în Neprihănitele Swanlea? Dacă trebuie să rămân fată mare, prefer să fiu una la oraș.

- Nu ai supraviețuit orașului, mormăi *papa*. Ți amintești ce s-a întâmplat cu Helena. În plus, mama voastră a fost mult mai fericită ca soție decât ca actriță. O asemenea viață nu este pentru tine, nici pentru Juliet. Merită ceva mai bun.

- Da, dar o căsătorie din obligație nu este ceva mai bun, *papa*. Mai ales când bărbatul este, conform scrisorilor doamnei Inchbald, un ticălos. Știi că a avut legături cu tâlhari și chiar a vândut bunuri de contrabandă.

- Din necesitate, iar asta a fost în urmă cu mult timp. Acum este un om respectabil.

- Doamna Inchbald a mai spus că...

- Un moment, Rosalind, o întrerupse tatăl ei. O chemă pe Juliet lângă el și îi șopti la ureche, iar fata încuviință din cap. Apoi *papa* o privi pe Rosalind. Dă-i cheile casei lui Juliet. Vreau să îmi aducă tonicul din cămară.

Era o scuză jalnică pentru a scăpa de Juliet, dar pe Rosalind nu o deranja prea mult. Dându-i setul de chei surorii sale, Rosalind bătu nerăbdătoare din picior până când fata ieși din dormitor. Apoi se întoarse brusc spre tatăl ei, de-abia auzind sunetul ușii care se închidea.

- În plus, continuă ea, doamna Inchbald spune că domnul Knighton este un... copil din flori. Nu te îngrijorează lucrul ăsta?

Papa izbucni într-o criză de tuse alarmantă. Grăbindu-se să ajungă lângă el, îl bătu pe spate, așa cum făcea întotdeauna Juliet. Aparent, Juliet o făcea mai blând totuși, pentru că bărbatul o împinse de lângă el și mormăi:

– Încetează! Nu sunt un covor nenorocit din care vrei să scoți praful!

Mormăind în sinea ei, Rosalind se dădu înapoi. Om nerecunoscător! Iar ei se întrebau de unde învățase ea să injure! Ha! Cum îl suporta Juliet?

În timp ce el trase de câteva ori cu greu aer în piept, toată ranchiuna ei se stinse. Bietul *papa*. Probabil că îl înnebunea faptul că nu putea să se ridice din pat și să dea ordine în stânga și în dreapta. Pe ea cu siguranță ar frustra-o. Se întoarse lângă pat, luă o pernă și i-o așează la spate.

Papa se sprijini pe ea.

– Doamna Inchbald este prost informată. Bărbatul se scufundă sub pătură ca o țestoasă retrăgându-se în carapacea ei. Cum ar putea Knighton să fie moștenitorul titlului și al proprietăților mele dacă ar fi bastard?

– Nu m-am gândit la asta, recunosc Rosalind încruntându-se.

– Vezi? bombăni el, chipul fiindu-i pe jumătate ascuns de așternuturi. Asta este problema cu voi, femeile – nu gândiți niciodată în ansamblu. De aceea femeile sunt atât de schimbătoare și capricioase. Se lasă conduse de sentimente. Acum iubesc un bărbat, iar în secunda următoare...

Un zgomot de agitație din hol îi făcu pe amândoi să tresară. Servitorii strigau și pași tropăiau pe scări. Rosalind se grăbi să ajungă la fereastră, dar nu putea vedea aleea din față. Totuși, sunetele copitelor și hurelul roților anunță sosirea unei trăsurii.

A vărului lor.

– Deși mi-ar plăcea să stau și să ascult vorbele tale înțelepte cu privire la sexul feminin, spuse ea sec, nu pot. Prețiosul tău domn Knighton este aici.

Se grăbi spre ușa dormitorului, dar când răsuci mânerul, ușa nu se deschise. Încercă din nou, fără succes, apoi îl privi încrunțată, o bănuială oribilă trecându-i prin minte.

– *Papa...*, începu ea.

– Este încuiată. I-am spus lui Juliet să ne încuie aici.

Îi încuiase? Rosalind începu să fiarbă. Blestemată să fie firea supusă a fetei! Lovi ușa, dorindu-și să fi fost fundul Julietei, apoi se întoarse spre tatăl ei.

– Ce speri să obții cu asta, *papa*?

– Te cunosc, Rosalind. L-ai pune pe Knighton pe fugă înainte ca Juliet să aibă șansa să îl cunoască. Nici măcar focul din șemineu nu putea ascunde licărul machiavelic din ochii lui. Așa că i-am spus să nu-ți dea drumul de aici până când oaspetele nostru nu se retrage în camera lui, diseară.

– Dacă îți închipui că asta îmi va schimba comportamentul față de acest bărbat...

– Nu contează. *Papa* se ridică, dând păturile la o parte ca și cum ar fi fost Neptun ieșind din valuri. Dacă îl gonești acum, voi aranja căsătoria prin scrisori. Dar după ce diseară va vedea frumusețea și blândețea lui Juliet, va fi de acord, nu-ți face griji.

La naiba! Dacă domnul Knighton pleca de la Swan Park crezând că Juliet era soția potrivită, cum putea Rosalind să împiedice căsătoria? Nu avea de ales decât să îl lase să stea. Dar, cumva, avea să o convingă pe Juliet că bărbatul nu era potrivit pentru ea.

Rânjetul triumfător al lui *papa* se stinse când tusea reveni. Rosalind îl privi încruntată, refuzând să meargă lângă el. Cum era posibil să îți fie milă de cineva și, în același timp, să vrei să îl strângi de gât? Îl iubea pe *papa*, dar încăpățânarea lui o înnebunea.

Tusea lui încetă.

– Încă un lucru, Rosalind. Am o sarcină pentru tine după ce Juliet te va lăsa să ieși.

– Da? mormăi ea. Ce sarcină?

– În biroul meu este o cutie de fier încuiată. Vreau să o iei.

– Și s-o aduc aici?

– Nu! Nu, mai bine ține-o undeva unde să o poți supraveghea mereu. În dulapul tău, poate. Sau la biroul tău de scris. Doar până pleacă vărul tău.

Bănuielile alergau prin mintea ei.

– De ce? Ce este în ea?

– Doar câteva hârtii pe care nu vreau ca el să le vadă. *Papa* își feri privirea.

– Ce fel de hârtii? vru ea să știe.

– Doar fă cum spun eu! Și nu spune o vorbă nimănui despre asta. Nici nu încerca să deschizi cutia. Altfel, am eu ac de cojocul tău.

– Dar, *papa*...

– Promite-mi că o vei ține în siguranță. Altfel îi spun Julietei să te lase încuiată aici până promiți.

Rosalind pufni. De parcă i-ar fi putut face asta. Totuși...

– Bine, promit. Când el se lăsă din nou epuizat pe perne, ea adăugă: Cred, totuși, că dacă domnul Knighton este atât de nedemn de încredere încât să fii nevoit să-ți ascunzi actele...

– Doar o măsură de precauție. Nimic pentru care să-ți bați capul. Acum lasă-mă să dorm.

Rosalind scrâșni din dinți. De ce trebuia *papa* să fie atât de încăpățânat și de secretos? Nu voia să îi spună adevărul, dar cu cât afla mai multe despre domnul Knighton, cu atât devenea mai alarmată. Ceva era putred în Danemarca, și avea de-a face cu vărul ei.

Ei bine, avea să afle despre ce era vorba fără ajutorul lui *papa*. Stai să vezi!

Capitolul 2

O adunătură de vizitatori mărunți și gură-spartă!

O, Doamne! Sunt așa de sătulă de solemnitatea acestor oameni pedanți și ceremonioși!

Fanny Burney, romancieră engleză, jurnalistă
și adesea autoare de piese de teatru, *Jurnal*

„Deci acesta este Swan Park“, se gândi Griff cu mândrie nejustificată în timp ce trăsura lui gonia pe aleea mărginită de stejari maiestuoși, trecând pe lângă un iaz însufletit de lebede grațioase. Un aer rafinat de antichitate se agăța precum iedera de zidurile

din piatră ale conacului în stil iacobin, făcând să pară neînsemnat propriul lui castel impresionant. Poate că, după ce Swan Park devenea al lui, s-ar putea stabili aici. Da, asta l-ar convinge chiar și pe cel mai recalcitrant membru al Parlamentului.

– Nu e de mirare că vrei atât de mult certificatul ăla, mormăi Daniel de lângă el.

Griff chicoti.

– Ar fi un adevărat câștig pentru proprietățile mele, nu-i așa?

Pe măsură ce casa se dezvoltă semeț înaintea lor, servitorii începură să curgă prin ușa de la intrare, formând un șir lung pe terasă. Două femei stăteau în fruntea lor.

– Spune-mi că acei doi îngeri nu sunt verișoarele tale neprihănite, bombăni Daniel.

Griff le studie prin geamul prăfuit al trăsurii.

– Ele trebuie să fie, deși am auzit că sunt trei. Poate că a treia este bolnavă sau are grijă de tatăl lor.

Daniel se încruntă când trăsura se opri.

– La naiba, Griff, probabil că frumusețile astea își petrec timpul alungând bărbații. Își vor da seama imediat că sunt un impostor!

– Sunt doar fete de la țară. Te vei descurca bine. Griff privi cum femeia mai înaltă porni șchiopătând spre ei, sprijinindu-se într-un baston rezistent. În numele lui Dumnezeu, cea cu părul negru este oloagă. Se va bucura că un bărbat îi dă atenție.

– După ce că ești nebun, mai ești și orb? șuieră Daniel. Oloagă sau nu, tot are aerul unei ducese afurisite. Va crede că este de zece ori mai bună ca mine.

Femeile aproape că ajunseră lângă trăsura. Griff deschise portiera, apoi șopti grăbit.

– Gândește-te la cele o sută cincizeci de lire.

Aruncând o privire încruntată peste umăr, Daniel coborî. Griff îl urmă, dorindu-și să îl fi instruit mai bine pe Daniel cum să se poarte ca un om puternic și bogat. De obicei, bărbatul avea destulă încredere de sine, dar aceste femei păreau să îi secătuiască mândria. Griff îl călcă intenționat pe picior, iar Daniel își îndreptă spatele și își încleștă maxilarul. Așa era mai bine.

Pășind înainte, Daniel făcu o plecăciune prezentabilă înaintea femeii înalte.

– Domnul Knighton la dispoziția dumneavoastră, doamnă.

– Bine ați venit la Swan Park. Vocea ei era fermă și cultivată. Eu sunt verișoara dumneavoastră, Helena. Sprijinindu-se cu o mână în baston, i-o întinse pe cealaltă lui Daniel.

Daniel ținu mâna femeii prea mult, făcând-o să și-o elibereze cu o expresie tulburată. Griff mormăi.

Gesticulând spre fata de lângă ea, Lady Helena adăugă pe un ton mai mândru:

– Ea este Juliet, sora mea mai mică.

Femeia minionă îl privi pe Daniel cu ochi mari.

– Ce faceți?

– Sunt bine, mulțumesc, spuse Daniel cu un accent aristocratic destul de credibil, chiar dacă puțin aspru.

Urmă o tăcere stânjenită. Apoi Lady Helena privi spre Griff.

– Și cine este prietenul dumneavoastră?

Daniel tresări.

– Mă scuzați – acesta este domnul... aa... Daniel Brennan.

Griff făcu o plecăciune.

– Este o plăcere desăvârșită să vă cunosc.

Când femeile se întoarseră spre adevăratul Daniel pentru o explicație, Griff scrâșni din dinți. Era un inconvenient să joace rolul subordonatului, mai ales când Daniel stătea acolo ca un prost. Griff îl înghionti în picior cu bastonul.

– Domnul Brennan este ajutorul meu în afaceri, reuși el să spună. Sper că nu vă deranjează că l-am adus cu mine, dar având atâtea chestiuni de discutat...

– Nu este nici un deranj, spuse Lady Helena.

În timp ce ea îl conducea spre casă, Daniel întrebă:

– Nu mai aveți încă o soră?

În mod inexplicabil, femeia mai tânără se înroși.

– Ba da, sora cea mijlocie. Eu... nu știu pe unde a plecat Rosalind, dar va veni la cină, sunt convinsă.

Lady Helena îi aruncă o privire întrebătoare surorii ei, iar Lady Juliet îi evită privirea. Foarte straniu, gândi Griff. De ce se ascundea

cea de-a treia soră? Știa de planul tatălui ei de a-l atrage într-o căsătorie? Știa toate?

Cel puțin nu erau niște scorprii, ceea ce ar trebui să îl liniștească pe Daniel. Lady Helena era formală și distantă, iar Lady Juliet era o domnișoară insipidă, dar nici una nu părea dispusă să provoace probleme, slavă Domnului.

Când ajunseră la uși, Lady Helena se opri ca să îi arate lui Daniel limitele proprietății. Lui Griff i se părea derutant să joace rolul lacheului lui Daniel. Când fusese acceptat ca student cu bursă la Eton, lui Griff nu îi plăcuse să fie ținta condescendențelor, și nu îi plăcea deloc nici acum.

Intrară în casă, iar priveliștea îngrozitoare care îi întâmpină îl lăsă pe Griff fără aer. Tatăl lui îi descriesese locul ca având un aer vechi de nobilime – arcade din marmură cu filoane și tapiserii antice care atârnavă pe pereți eleganți. Asta era un coșmar, un adevărat iad.

Roșul aprins era culoarea dominantă. Pereții cu tapet roșu erau punctați de muluri negre, iar draperiile aurii aveau modele roșii. Lângă scări, o pagodă în miniatură stătea pe o masă neagră lăcuită. Într-adevăr, chinezăriile decorau întregul hol. Ca să nu mai vorbim de covorul oriental cu roșu și albastru care acoperea podeaua maiestuoasei încăperi, acoperind ceea ce tatăl lui spusese că era din marmură italienească, foarte scumpă.

Observându-i privirea uimită, Lady Juliet îndrăzni să spună:

– Rosalind a redecorat recent holul. E în noul stil chinezesc.

– Credeam că este în stilul vechilor bordeluri, spuse Griff fără să gândească. În tăcerea apăsătoare care urmă, își dădu seama de ceea ce spusese, cui îi spusese și, cel mai important, că o spusese cu un tupeu inimaginabil pentru un angajat.

Daniel îl privea parcă înveselit.

– Vă rog, iertați-l pe partenerul meu. Are prostul obicei de a spune verde în față ceea ce gândește.

Griff își reprimă un geamăt.

– R-Rosalind a spus că stilul chinezesc era destul de popular în L-Londra, se bălbâi tânăra. Nu este adevărat?

Daniel îi aruncă o privire lui Griff, care încuviință ușor din cap.

– Stilul este la modă încă, le asigură Daniel pe doamne. Gusturile domnului Brennan sunt mai plictisitoare decât ale surorii dumneavoastră, atâta tot.

– Vă rog să îl informați pe partenerul dumneavoastră, spuse Lady Helena cu un glas rece, că sora mea Rosalind se ocupă de proprietate aproape singură în circumstanțe dificile, așa că are dreptul la câteva excentricități.

– Nu am vrut să insinuez altceva, milady, interveni Griff, decis să o îmbuneze pe femeie. Și ca să schimbe subiectul înainte ca limba ei să taie pielea. Vorbind de excentricități, am observat că dumneavoastră și surorile dumneavoastră purtați numele eroinelor lui Shakespeare. Rosalind. Helena. Juliet. A fost intenționat?

– Sunteți un iubitor al lui Shakespeare?

Griff decise că adevărul nu avea să facă nici un rău.

– De fapt, sunt. Mai ales al comediilor lui.

– Datorită vecinătății cu Stratford-upon-Avon, și *papa* este pasionat. După cum probabil ați ghicit, de aceea ne-am ales cu aceste nume. Se întoarse spre Daniel. Iar dumneavoastră? Vă place Shakespeare?

– Deloc. Griff este singurul care a fost atins de microbul Shakespeare.

– Griff? întrebă Lady Helena. Mă scuzați, dar cine este Griff?

La naiba, Daniel deja o dăduse în bară. Îi aruncă lui Griff o privire exasperată, dar acesta își dădu deodată seama că verișoarele lui nici nu îi știau probabil prenumele. Asta ar putea fi în avantajul lui.

– Griff este porecla mea, interveni el grăbit. Așa îmi spun domnul Knighton și angajații de la Knighton Trading.

– N-Numele dumneavoastră de botez este Daniel, nu-i așa? se bâlbâi Lady Juliet.

Griff gândi repede.

– Da, dar mi se spune Griff de la grifon. Apoi adăugă, mai mult pentru Daniel: Știți dumneavoastră – creatura mitică cu cap de vultur și corp de leu, care păzește bogății și aur.

– Așa este, interveni Daniel, cu un licăr răutăcios în privire. E din cauză că este foarte zgârcit. Săptămâna trecută eu am vrut

să plătesc un om cu două sute de lire pentru un serviciu, iar Griff crede că merită doar o sută cincizeci. Nu este așa, Griff?

Griff ridică din sprâncene.

– Da. Și nu m-am răzgândit. Omul încă trebuie să demonstreze că poate să facă o muncă decentă.

– Mă aștept să te surprindă. Când Griff îi aruncă o privire de avertizare, Daniel se întoarce spre doamne. Când îl voi întâlni pe tatăl dumneavoastră – la cină? Sunt nerăbdător să vorbesc cu dumnealui.

Probabil mai nerăbdător să termine odată cu mascarada asta, gândi Griff. Dacă Daniel trecea testul, erau implicați pe termen nelimitat.

– O, nu, nu în seara asta! strigă Lady Juliet. Adică, *papa* este foarte bolnav, mai bine ați aștepta până se va simți mai bine. Poate mâine-dimineață.

– Dar, Juliet, sunt convinsă..., începu sora ei.

– De dimineață, insistă Juliet. D-Domnilor, ați dori niște ceai?

Griff miji ochii în timp ce Lady Juliet îi conducea spre salon, vorbind grăbită. Lucrurile nu erau așa cum păruseră la început – cele două ascundeau ceva, iar sora lor, care aparent conducea proprietatea, era probabil implicată. Nu conta. Secretele lor mărunte nu aveau să îl împiedice să își urmărească țelul.

Rosalind stătea ca pe ace când auzi cheia răsucindu-se în broască.

Spre surprinderea ei, era Helena.

– Chiar ești aici, spuse Helena, șocul citindu-se pe chipul ei la vederea lui Rosalind așteptând nerăbdătoare de partea cealaltă a ușii.

Rosalind se strecură pe lângă ea și ieși din încăpere.

– Șșt... *Papa* doarme și nu vreau să îl trezesc. De îndată ce ajunsese în hol, întrebă: Juliet te-a trimis să-mi dai drumul?

– Da – nu putea face față muștrărilor tale. Dacă aș fi știut că erai aici, aș fi venit mai devreme. Este deja trecut de unsprezece. Helena închise ușa. Nu pot să cred că a făcut asta. *Papa* nu mă surprinde, dar Juliet...

—Știi. Stai doar să pun mâna pe copilul ăsta naiv. Unde este, apropo?

Helena îi aruncă o privire de avertizare.

—S-a dus la culcare, și cred că ar trebui să aștepți să te mai calmezi puțin.

Reticentă, Rosalind recunoscuse înțelepciunea sfatului. În acel moment, era în stare să o strângă de gât pe sora ei.

—Presupun că domnul Knighton s-a instalat într-o cameră de oaspeți?

Sora ei șchiopătă spre scările care duceau la al doilea etaj, spre dormitoarele lor.

—Da, s-a retras la culcare. Toată lumea s-a culcat, mai puțin noi. Rosalind se încruntă, urmându-și sora.

—Jur, dacă aș fi fost liberă, aș fi putut la fel de bine să îl alung din casă.

—Tocmai de aceea *papa* i-a cerut lui Juliet să te încuie în camera lui. Ai pierdut acum. Mai bine ai accepta.

—Bărbatul acela nu are nici o urmă de decență.

—Așa spui tu, dar nu e atât de rău. S-ar putea chiar să îl plăci.

—Mă îndoiesc. Urcând scările, Rosalind încetini pasul ca să se potrivească cu al surorii ei. Spune-mi mai multe. Vorbește ca un gentleman sau este un bătăran, așa cum mă temeam? Seamănă cu *papa* la înfățișare?

—Deloc. Este mai degrabă masiv și blond, nu seamănă deloc cu portretul tatălui său pe care ni l-a arătat *papa*. Are părul blond, cu șuvițe castanii, și lung, precum coama unui leu. Trăsăturile lui sunt atrăgătoare, dar... Helena se întrerupse, roșind. O să vezi și tu de dimineață.

În capul scărilor, Rosalind o privi gânditoare pe sora ei. Helena nu avea niciodată ochi pentru vreun bărbat.

—Ei bine, dacă nu apar la micul dejun, vino și dă-mi drumul din cămară sau de oriunde îi mai cere *papa* lui Juliet să mă încuie.

Helena zâmbi obosită.

—Foarte bine. Acum cred că mă voi retrage. Sunt foarte obosită. Mângâind-o pe Rosalind pe mână, adăugă: Încearcă să nu te îngrijorezi.

- Voi încerca.

Când Helena intră în dormitorul ei, Rosalind se îndreptă spre propriul dormitor, din capătul coridorului, recunoscătoare să fie din nou în camera ei. Dar, în toiul nopții, după ce camerista pe jumătate adormită o ajutase să se dezbrace, Rosalind încă stătea trează în pat.

Cum putea să nu se îngrijoreze? Primiseră un ticălos în casa lor, unul în care *papa* nici măcar nu avea încredere, altfel nu i-ar fi cerut să...

Cutia! La naiba, *papa* îi spusese să o mute în camera ei în acea seară!

Rosalind sări jos din pat și își puse halatul. Din moment ce oaspetele lor deja se retrăsese, putea coborî la parter și să ia cutia fără să știe cineva. Luând lumânarea de lângă patul ei, ieși grăbită în hol și porni spre scări.

Ajunse la jumătatea scărilor când observă o lumină licărind sub ușa închisă a biroului lui *papa*. Rosalind se opri, simțind cum i se accelerează pulsul. Nimeni nu ar trebui să fie treaz la ora asta, nici măcar servitorii.

Trebuia să fie oaspetele lor. Se rătăcise? Sau căuta pe cineva? Se încruntă. *Cutia. Papa* avea dreptate să se îngrijoreze. Cum îndrăznea domnul Knighton să se strecoare și să caute actele lui *papa*?! Avea să îl pună la punct, da!

Coborând grăbită scările, porni direct spre birou. Deschise ușor ușa, aruncă o privire înăuntru și încrămeni. Lumânarea care lumina biroului tatălui ei îi dezvălui un bărbat ghemuit lângă el. Evident, nu era oaspetele lor blond, pentru că acesta avea părul negru ca al unui țigan.

Un țigan! Rosalind se dădu înapoi, inima luându-i-o la goană. Țiganii năpădiseră de curând Warwickshire, dar niciodată Swan Park. Furia o învălui când auzi un sertar deschizându-se și conținutul fiindu-i răvășit. Cum îndrăznea să cotrobăie prin biroul lui *papa*!

Își înfrână impulsul de a da buzna în birou. Nici măcar ea nu era atât de pripită. Dacă ar fi avut o armă, ceva cu care să îl țină la distanță în timp ce dădea alarma... Altfel, el ar putea să o ia la goană cu orice ar fi furat - poate chiar cu prețioasa cutie a lui *papa*.

Rosalind ridică lumânarea și cercetă holul. Câteva tablouri, un scaun sau două și o statueta din bronz mult prea mică pentru a face pagube... Stai puțin! Poate scutul și sabia prinse pe peretele opus? Grăbită, Rosalind puse lumânarea pe masă și luă obiectele din suporturile lor. Sabia era mai grea decât se așteptase, dar scutul solid din lemn de stejar, cu mânerul din piele, îi oferi o senzație de siguranță.

Fără să își dea timp să se răzgândească, porni spre birou și deschise ușa cu atâta putere, încât o izbi de perete. Fluturând sabia și ridicând scutul, dădu buzna în încăperea și strigă curajoasă:

– Mâinile sus, hoțule!

Când străinul cu părul negru se ridică de lângă birou, ea își dădu seama că interpretase greșit situația. Acesta nu era un țigan. Țiganiile nu aveau pielea albă sau ochii de un albastru pătrunzător; nu purtau vestoane scumpe din satin sau pantaloni elegant croiți.

Apoi, spre groaza ei, o urmă de zâmbet împlânzi trăsăturile ascuțite ale bărbatului.

– Bună seara, doamnă, spuse el, schițând o plecăciune. Trebuie să fii Lady Rosalind.

Capitolul 3

Cel care încearcă să îl recomande (pe Shakespeare) alegând citate va reuși asemenea pedantului din Hierocle, care, atunci când și-a oferit casa spre vânzare, purta o cărămidă în buzunar drept mostră.

Samuel Johnson, patron și critic de teatru,
Prefață, Piese de teatru de William Shakespeare

Griff se holbă fără pic de rușine la amazoana care îi flutura sabia în față. Dumnezeule, aceasta era cea de-a treia soră? Această

creatură uimitoare înarmată cu arme la fel de antice precum casa însăși? Nu putea să fie altcineva – halatul ei groaznic din mătase chinezească portocalie putea să aparțină doar aceleiași femei care desfigurase holul de la intrarea în Swan Park.

Și care părea pornită să îl desfigureze și pe el.

Griff ridică o mână, ieșind din spatele biroului. Nu te puteai juca cu o sabie, mai ales când era mânăuită de o femeie nebună.

– Ești Lady Rosalind, nu-i așa?

– Ai un avantaj, domnule. Aruncându-și pe spate coama de păr roșcat care îi ajungea până aproape de talie, femeia ridică enorma sabie din oțel puțin mai sus. *Îmi știi numele, dar eu nu îl știu pe-al dumitale.*

Poate nu nebună, dar cu siguranță descreierată.

– Îmi cer scuze. Sunt partenerul de afaceri al lui Knighton. Daniel Brennan la dispoziția dumitale, milady. Majoritatea oamenilor îmi spun Griff. O privi curios. Nu ți-au spus surorile că l-am însoțit pe vărul dumitale? Când sabia tremură, iar confuzia se citi pe chipul ei, Griff își reprimă un zâmbet. Presupun că nu.

Rosalind se redresă rapid.

– N-au spus nimic despre vreun partener.

– Ah. El dădu din cap spre armele greoaie pentru care ea sfida gravitația ca să le controleze. Asta explică... intrarea dumitale. Mă întrebam dacă îți întâmpini toți oaspeții cu expuneri teatrale ale armelor Swanlea.

Dacă el voia să o facă să se rușineze, nu reușise. Sabia ei nu ezită.

– Doar când îi găsesc pe oaspeți cotrobăind prin biroul lui *papa*.

– O, asta. Slavă Domnului că schimbare locul cu Daniel. Nu ar fi vrut să vadă cum s-ar fi descurcat Daniel cu amazoana. Voiam să notez câteva lucruri, dar mi-am lăsat ustensilele de scris și hârtia în oraș. Acesta părea un loc bun să găsesc altele.

Ea ridică semeață bărbia, ochii ei căprui sclipind de suspiciune.

– Lucrezi mereu atât de târziu?

– Sunt obișnuit cu orarul la oraș – acum este încă devreme pentru mine. Griff privi ceasul. Nici nu este încă miezul nopții.

— Nu știam că oamenii de afaceri lucrează până târziu. Credeam că trebuie să fie la muncă dimineața devreme.

Deșteaptă femeie. Și precaută.

— Șeful meu nu ține cont de lucrurile astea. De obicei stăm până târziu să discutăm afaceri și îmi permite să îmi fac orarul așa cum doresc. Dar ai ști lucrurile astea dacă ai fi participat la cină alături de noi.

Rosalind se strâmbă.

— Am vrut să fiu acolo, dar *papa* a avut alte planuri.

Menționarea ticălosului ei de tată îl făcu să se încordeze.

— Mereu te ține lângă el atunci când aveți oaspeți?

O încruntătură marcă fruntea pîstruiată acoperită de bucle scurte.

— Eu pun întrebările aici, domnule Brennan. La urma urmei, dumneata ești cel prins pe picior greșit. Ca să își întărească argumentul, împinse sabia în față cu atâta ușurință, de parcă ar fi fost o umbrelă.

Dumnezeule, femeia era puternică – multe femei nici nu ar putea să ridice sabia aceea.

Sprijinindu-se de birou, el spuse:

— Pune ce întrebări dorești. Deși, acum că ne-am prezentat, ai putea să renunți la armă. Doar dacă nu cumva te temi de un biet om de afaceri.

— Nu mă tem de nimeni. Rosalind rosti cuvintele fără să se laude, ca și cum ar fi declarat un simplu fapt. O secundă mai târziu, coborî sabia și se sprijini în mânerul ei ca într-un baston, analizându-l din cap până-n picioare. Credeam că ești un hoț țigan.

— Nu, doar un irlandez, spuse Griff, amintindu-și rolul. Deși unii ar spune că este aproape la fel de rău.

— N-am absolut nimic împotriva irlandezilor, domnule Brennan. Cu excepția momentelor când cotrobăie prin locuri private din casa mea.

Se aplecă ușor ca să pună jos scutul. Fără acel obstacol, lumânarea de pe masa din hol, din spatele ei, își aruncă lumina prin halatul ei subțire, evidențiindu-i trupul în detalii uimitoare. Imaginea unor sâni mari și rotunzi, a șoldurilor generoase și a taliei

elegante se întipări în creierul deodată distras al lui Griff. O altă parte din el, nu atât de distrasă, reacționează instantaneu.

Apendicele acela enervant știa ce vrea; aparent, în seara asta o voia pe regina războinică. Griff se foi incomodat. Evident, trecuse mult prea mult timp de când avusese o femeie. Altfel, de ce l-ar atrage aceasta? Lui îi plăceau doamnele liniștite și elegante, cu gusturi fine și limbaj stăpânit, nu amazoane obraznice, cu înclinații pentru mătasea subțire.

Când ea se îndreptă, fu nevoie de un efort suprem să își poată lua privirea de pe corpul ei și să se concentreze la chipul ei. Nu că asta l-ar fi ajutat. Chipul ei îl interesa la fel de mult ca și jocul erotic de umbre de pe trup. Luate separat, fiecare dintre trăsăturile ei păreau exagerate, ca și cum Creatorul s-ar fi lăsat purtat de val cu înzestrările. Bărbia îi era puțin prea proeminentă, obrajii cam durdulii, sprâncenele puțin mai negre și mai groase decât era la modă. Dar împreună, totuși, chipul ei avea un farmec atrăgător, care îi amintea lui Griff de frumusețile lui Tițian. Într-adevăr, el avea un nud de-al lui Tițian, al cărui chip semăna în mod uimitor cu al ei.

Maî ales buzele. Erau artă care prinsese viață. Simți un impuls nebunesc de a gusta gura aceea erotică, o dorință pe care și-o suprimă amintindu-și care îi era scopul. Un flirt cu fiica dușmanului său cu siguranță nu i-ar fi fost de ajutor.

– Dacă nu te deranjează întrebarea, spuse Griff într-o încercare inutilă de a-și distrage gândurile de la nevoi primitive, ce-ai fi făcut dacă aș fi fost un hoț?

Rosalind ridică din umeri.

– Te-aș fi ținut aici și aș fi strigat după ajutor.

Griff își stăpâni râsul.

– M-ai fi ținut aici? La vederea sprâncenelor ei ridicate totuși, se abținu să dea glas gândurilor lui lipsite de considerație. Era șansa lui să obțină informații și nu avea să le primească insultând-o. Înțeleg, spuse el. Probabil că biroul tatălui dumitale conține multe comori neprețuite dacă îți faci atâtea griji pentru el.

Panica îi străfulgeră scurt chipul lui Rosalind.

– Nu! Adică, nu asta e ideea! Nu vrea să fure nimeni de la *papa*, chiar dacă sunt doar acte pentru administrator.

Ce ciudat! Oare certificatul chiar era în birou? Nu îl văzuse aici, dar nu căuta de mult timp, înainte ca amazoana să dea buzna în cameră. Griff se îndepărtă de masă.

– Totuși, ți-ai asumat un mare risc ca să protejezi conținutul biroului, așa că trebuie să aibă vreo valoare pentru cineva.

– Pari foarte interesat de biroul tatălui meu. Pot să sugerez să aștepți ca *papa* să moară înainte să faci inventarul moștenirii șefului dumitale?

La naiba, fusese neglijent și îi lăsase o impresie greșită.

– Asta nu are nici o legătură cu viitoarea moștenire a șefului meu. Pur și simplu, mă întrebam dacă tatăl dumitale știe că fata sa își riscă viața pentru... orice ar fi în biroul ăsta.

O expresie încăpățânată se întipări pe chipul lui Rosalind.

– Nu-mi riscam viața. Eram înarmată.

De data aceasta, Griff nu își mai reprimă râsul.

– Lady Rosalind, dacă îți închipui că ai fi reținut un țigan cu relicva aia de sabie mai mult de cinci secunde, ești naivă. Nu m-ai fi reținut nici pe mine dacă nu te-aș fi lăsat.

– M-ai lăsat? Femeia ridică din nou sabia și o flutură în aer. Așa crezi, nu-i așa?

Cum putea Griff să reziste provocării? Deși indignarea mândră îi umfla pieptul, era un piept mult prea adorabil ca să fie expus cruzimii unui hoț adevărat pe care l-ar putea întâlni într-o zi. Femeii îi lipsea bunul-simț – trebuie să învețe niște lecții despre pericolele lumii.

Cu viteza pe care și-o perfecționase în vremurile când se înhăita cu hoții, Griff se strecură pe sub sabie, în spatele ei, prinzând-o de mijloc cu o mână, iar cu cealaltă smulgându-i sabia din prinsoare. Apoi îi lipi lama de pielea caldă a gâtului și îi repetă propriile cuvinte:

– Așa cred. Griff își coborî glasul și își aplecă ușor capul, buzele aproape atingându-i urechea. Niciodată să nu provocî un hoț, mi-lady, dacă nu ești pregătită să-l învingi.

Mirosul apei de trandafiri din părul ei îi încețoșă gândirea, ca să nu mai vorbim de atingerea abdomenului ei moale și vibrant pe antebrațul lui și de curba taliei sub palma sa. Își dori cu disperare să coboare mâna mai jos, să descopere secretele dintre coapsele ei și să le mângâie până când ea tremura de plăcere, nu te frică.

Gândul îi înflăcăra și mai mult acea parte din el care nu ar fi trebuit să își arate capul desfrânat. Nu acum, nu cu una dintre fetele Swanlea.

Nerăbdător să își întărească argumentul și să se elibereze de lângă corpul ei tentant, adăugă:

– Ar trebui să te îngrijoreze mai mult decât conținutul biroului tatălui dumitale atunci când înfrunți de una singură un bărbat, mai ales la cum ești îmbrăcată. *Frumusețea îl atrage mai mult pe hoț decât aurul, să știi.*

Ea trase aer în piept, apoi șopti:

– *Cum vă place.*

– Deci ești de acord cu mine.

– Nu, idiotule, rosti ea printre dinții încleștați. *Cum vă place,* piesa lui Shakespeare. Din ea ai citat.

El fu atât de uimit, încât coborî sabia. Atunci ea lovi, înfigându-și cotul în coastele lui cu o forță nefrească.

Urlând de durere, o eliberă.

– La dracu'!

Griff se chirci de durere, sabia alunecându-i din mână și aterizând cu un bubuit pe covorul de pe podea. Un șir de cuvinte îi ieși din gură, cuvinte pe care nu le-ar fi rostit în mod obișnuit îi prezența unei femei, mai ales a unei doamne. În numele lui Dumnezeu, vrăjitoarea știa exact unde să lovească! Și avea un braț puternic.

În timp ce Griff își cuprinse abdomenul cu mâinile, ea țâșni de lângă el și luă din nou sabia, apoi merse precaută spre birou. Blazonul Swanlea de pe peretele din spatele ei parcă râdea de el.

– Din moment ce pari ușor familiarizat cu Shakespeare, observă ea, mă vei înțelege când îți voi spune că nici un bărbat, țigan sau om de afaceri, nu îmi va lua comoara cinstei cu forța.

El se îndreptă ușor.

– *Furtuna*? spuse el, convins că recunoaște parafraza ei de undeva.

– *Cymbeline*, spuse ea cu o sprânceană ridicată. Dar a fost o încercare bună.

– Așa a fost și a dumitale, cu *Cum vă place*.

– A mea nu a fost o încercare. Știu *Cum vă place* așa cum îmi știu propriul nume.

– Adevărat?

Din moment ce nu avea limba dulce a lui Daniel în preajma femeilor, de obicei se baza pe câteva complimente standard. Folosise acel citat cu multe femei, dar nici una nu îi ghicise sursa. Și când te gândești că ea îl știa. Cât de neobișnuit. Desigur, orice femeie care folosea forța ca să își protejeze „cinstea” era neobișnuită.

Frecându-și coastele, Griff făcu un semn din cap spre sabia.

– Îți dai seama că doar încercam să demonstrez ceva, nu să-ți iau „comoara cinstei”.

– Dacă așa spui dumneata, zise ea, îndreptând sabia spre el.

– Nu mă crezi?

Spre surprinderea lui, ea își plimbă privirea pe trupul lui cu detașarea pe care bărbații o foloseau de obicei când studiau atributele fizice ale unei femei ușoare. Acest lucru îl slei de putere, deși „sabia” lui nu avea asemenea muștrări de conștiință și crescuseră sub privirea ei. Ce vulpe curajoasă. Complet diferită de ficele de nobil pe care le întâlnise vreodată.

Apoi ea oftă adânc.

– Te cred. Un bărbat ca dumneata nu trebuie să încerce să descuie lacătul vreunei femei ca să îi ia comoara. Pun pariu că poți convinge orice femeie să-ți dea cheia.

– Ce naiba înseamnă „un bărbat ca mine”?

– Un pierde-vară chipeș. Rosalind aruncă sabia. Un irlandez care citează din Shakespeare ca să-și atingă scopurile. Bănuiesc că știi exact cum să câștigi intrarea în iatacul oricărei femei.

– Dar nu al dumitale, nu se putu el abține să nu spună. Se întrebă ce ar fi crezut ea dacă i-ar fi spus că de obicei reușea să intre

în iatacuri folosindu-se de cadouri și de bani, și nu de Shakespeare. Era o metodă mai eficientă, mai sigură.

Rosalind își feri privirea, și pentru prima dată de când intrase în încăpere, păru vulnerabilă și tânără.

– Nu. Nu sunt ușor de convinși cu măguliri. Toate vorbele alea goale despre frumusețea care provoacă hoții... poate seduci alte femei cu cunoștințele tale mărunte despre Shakespeare, dar nu pe mine. Eu recunosc un ipocrit când văd unul: genul de bărbat care memorează doar acele replici din literatură cu care poate amăgi femeile.

Erau cuvinte dure, deși adevărate în parte. Surorile ei nu fuseseră atât de prudente în privința lui sau a lui Daniel. Îl intriga. Nu mai cunoscuse o femeie care să îl displacă pe loc, cel puțin nu de când devenise bogat.

– Ai o părere foarte proastă despre mine. Nu este drept, având în vedere că de-abia ne-am cunoscut.

– Eu cred că este drept dacă te gândești că te-am găsit cotrobăind prin biroul lui *papa*.

La naiba, nu putea să depășească subiectul ăla?

– Pentru toc și hârtie.

– Da, desigur. Ai găsit? Lady Rosalind se întoarse, iar marginile halatului ei din mătase se despărțiră, dezvăluindu-i pulpa înainte ca ea să ajungă în spatele biroului.

Acea porțiune de piele îi reaprinse dorința lui Griff, făcându-l să uite dacă văzuse vreun toc sau hârtie în sertarele biroului.

– Nu. Dar începusem să caut tocmai când ai dat buzna aici cu sabia și scutul.

Ignorându-i tonul sarcastic, ea se aplecă să deschidă un sertar, făcând sânii tentanți aproape să se reverse din halat. Griff scrâșni din dinți într-o încercare inutilă de a-și reprima gândurile carnale. Femeia nu avea pic de modestie? Griff nu ar supraviețui nici o zi în casa asta dacă ea ar fi umblat de colo, colo expunându-și farmecele generoase cu fiecare mișcare.

Când se ridică, ținea în mână o coală de hârtie, pe care i-o întinse peste birou.

– Uite-ți hârtia. Dacă te uiți în sertarul biroului de scris din camera ta, vei găsi o pană și cerneală. Toate camerele de oaspeți sunt dotate cu instrumente de scris. Pot doar să presupun că ultimul nostru vizitator a terminat stocul de hârtie din camera dumatăle.

Privirea ei provocatoare îi atrase admirația plină de ciudă. Înaintând spre birou, luă hârtia. Ar fi trebuit să meargă mai departe cu mascarada asta? Nu. Era foarte puțin probabil să funcționeze cu amazoana asta inteligentă.

Griff aruncă hârtia pe birou.

– Văd că am fost prins în flagrant.

O urmă de zâmbet îi atinse buzele lui Rosalind.

– Doar un prost ar crede că un om de afaceri și-ar uita instrumentele meseriei acasă. Iar eu nu sunt proastă, domnule Brennan.

– Am stabilit asta.

Când trecu o secundă, iar el nu mai spuse nimic, zâmbetul ei palid dispăru. Își sprijini mâinile de birou, așa cum ar face-o un bărbat și, fără să își dea seama, îi permise să tragă cu ochiul în decolteul ei.

– Ai de gând să-mi explici sau nu?

– Nu.

Mintea îi era mult prea distrasă de expunerea calităților ei ca să se gândească la o explicație plauzibilă. Va trebui să stea departe de femeia asta, altfel nu își va atinge niciodată scopul. Ar fi o distragere constantă.

Un ceas din apropiere bătă miezul nopții, sunetul lui insistent speriindu-i pe amândoi. Când ceasul se opri, ea se îndreptă, iar el aproape că oftă ușurat. Sau cu regret – nu era sigur.

Ca să adauge și o insultă la rană, Rosalind își împreună brațele peste tentațiile ei gemene, ascunzând vederii chiar și formele.

– *Cu glas de-aramă miezul nopții sună*, iar eu sunt mai mult decât pregătită să mă retrag. Așa că vrei să nu mai fii atât de sfios și să îmi spui ce făceai în biroul lui *papa*?

„Sfios, pentru numele lui Dumnezeu?” Ea îl tachina cu frânturi de imagine din corpul ei, iar *el* era sfios? Construisese un imperiu datorită reputației că era formidabil. O femeie, să-i spună lui

că este sfios! Cât de tare ar râde rivalii lui dacă ar auzi povestea asta la un pahar de coniac și un trabuc...

Trabuc. Hmm.

- Căutam un trabuc.

- Un trabuc?

- Da. Trebuie să fumez înainte de culcare și am rămas fără. Cum Knighton nu fumează, voiam să văd dacă tatăl tău are trabucuri în birou. Griff se opri, apoi continuă cu sarcasm: Nu sunt din fire un hoț de țigări, dar un bărbat devine disperat când nu fumează o zi întreagă. Și nu m-am dat seama că tu patrulai pe holuri noaptea, înarmată. Spune-mi, mereu folosești sabia sau uneori apelezi și la pistoale? Vreau să fiu pregătit, în caz că tragi în mine în vreuna dintre nopți.

- Foarte amuzant. Iar dacă ai venit aici să cauți trabucuri, de ce n-ai spus așa de la început?

- Doar nu te așteptai să îți dezvălui toate viciile mele de la prima întâlnire?

- Te referi la altele pe lângă cele pe care deja le-ai dezvăluit?

- Exact. Nu avea rost să se contrazică acum cu această femeie arțăgoasă. În plus, voia să scape de ea ca să își poată relua căutarea.

Dar Rosalind nu părea prea grăbită să plece. Deschidea la întâmplare sertarele. Deodată, scoase o cutie din lemn și i-o întinse.

- Poftim, domnule Brennan. Trabucurile tatălui meu. Nu te putem lăsa să umbli prin casă, fără să poți dormi, când remediul insomniei dumitale ne este la îndemână. *Papa* nu a mai fumat de ani buni, așa că nu se va supăra dacă te bucuri de ele.

Dumnezeule, îl crezuse! Griff luă cutia și o deschise, simulând interes în conținutul ei. Trabucurile păreau să fie de bună calitate. Ce păcat că el nu fumase niciodată.

Închise cutia și o puse la subsuoară.

- Mulțumesc pentru generozitate:

- Nu vrei să fumezi unul acum?

- Aici?

- Desigur.

Era un truc? Sau femeia chiar nu își dădea seama ce îi cerea?

– Poate că sunt un simplu afacerist, dar știi care sunt regulile din înalta societate. N-aș fi niciodată atât de nepoliticos încât să fumez în prezența unei doamne.

– Ai noțiuni foarte stranii despre bună cuviință, domnule. Ți se pare acceptabil să dai buzna în posesiunile private ale gazdei dumitale și să îți o sabie la gâtul fiicei sale, și totuși eziți să fumezi în prezența ei.

În ciuda lui, Griff nu își putu reține un zâmbet.

– Nu sunt singurul cu noțiuni stranii despre bună cuviință. Nu ai avut nici o problemă în a face paradă în halat înaintea unui bărbat singur, în timpul nopții. Ce-ar spune tatăl dumitale despre asta?

Pentru întâia oară în acea seară, amazoana roși, culoarea obrărilor ei fiind în conflict cu portocaliul aprins al halatului.

– Da, bine, cred că cel mai bine ar fi să nu... discutăm acest incident cu el. Sau cu oricine altcineva, de fapt.

Ha! Slavă Domnului pentru regulile de fier ale decenței. Totuși, nu se putu abține să nu o tachineze.

– De ce-ar trebui să păstrez tăcerea? N-am făcut nimic greșit. Căutam doar niște trabucuri, ai uitat?

Panica licări în ochii ei adorabili.

– Știi că povestea asta nu ne-ar face bine nici unuia din noi.

– Chiar nu înțeleg de ce eu ar trebui să mă rușinez de ceva...

– La naiba, domnule Brennan, dacă îi spui...

– Foarte bine, presupun că pot să-ți fac pe plac. N-ar fi trebuit să o chinuie astfel, mai ales când și el prefera ca tatăl ei să nu afle despre acest mic incident. Iar din moment ce se pare că am ales să fac pe gentlemanul măcar o dată, voi pune capăt întâlnirii noastre neadevate. Noapte bună, milady.

– Noapte bună, domnule Brennan. Ne vedem la micul dejun.

Cu o expresie încăpățânată, Rosalind rămase locului, așteptând. Ca el să plece, fără îndoială. Era evident că nu își asuma nici un risc. După plecarea lui, probabil că avea să verifice biroul ca nu cumva să lipsească ceva. Iar când Rosalind urma să plece și ea din birou, avea să încuie ușa în urma ei. Griff nu putea să descopere nimic în seara aceea.

Dar urma să se întoarcă altădată, pentru că era evident că femeia ascundea ceva, iar el avea de gând să afle ce.

– Desigur. La micul dejun. Griff porni spre ușă, apoi se opri și se întoarse spre ea, stăpânit de dorința nebună de a avea ultimul cuvânt. Apropo, replica dumitale despre „glasul de aramă”? Este din *Visul unei nopți de vară*.

Când ea îl privi uimită, el adăugă:

– După cum vezi, nu memorez „doar acele replici din literatură cu care pot amăgi femeile”, cum spui dumneata. De fapt, îmi amintesc foarte bine restul fragmentului. Foarte blând, Griff cită: „Cu glas de-aramă miezul nopții sună, e ora când stafiele se-adună. Iubiți, la culcare!, căci mă tem că toată vremea care o veghem în noaptea-aceasta, mâine o vom dormi”.

Când observă că termenul iubiți provocă un alt val de roșeață în obraji ei, un tremur de satisfacție îi încălzi sângele. Da, amazoana putea fi înfrântă, la urma urmei, iar el descoperise și cum să o facă.

– Deși vremea petrecută împreună a fost... aaa... edificatoare, cu siguranță ne-a prins miezul nopții, Lady Rosalind. Așa că poate dorești să te asiguri că nu vei dormi mâine vremea pe care ai vegheat-o în noaptea asta și să întârzii la micul dejun. Griff îi aruncă un zâmbet sfidător. Pentru că, dacă eu ajung primul, voi fi tentat să explic de ce ai întârziat. Și am o bănuială că familia dumitale – în special tatăl – nu va fi foarte încântată.

Capitolul 4

La naiba! Toată viața mea am ajuns cu cinci minute mai târziu.

Hannah Cowley, dramaturg englez,
Stratagema lui Belle

A doua zi de dimineață, după ce servitoarea termină să o ajute să se îmbrace, Rosalind păși agitată în camera ei, în aceeași stare

de agitație care pusese stăpânire pe ea de când domnul Brennan ieșise din birou cu o seară în urmă.

Aproape că o amenințase! El – un biet om de afaceri! El chiar credea că Rosalind avea să tremure de teamă că îi putea spune lui *papa* ceea ce se întâmplase? Dacă da, era un prost.

Rosalind pufni cu superioritate, luându-și cel mai bun șal din dantelă, aruncându-și-l peste umeri, apoi îndreptându-se spre ușă. Lasă-l pe ticălosul ăla să îi spună ce vrea lui *papa*. Ei nu îi păsa câtuși de puțin. Pur și simplu, avea să coboare la micul dejun și să își vadă de treburile ei pentru restul zilei. Nici un irlandez cu trăsături de flușturatic și cu trupul bine format al unui lacheu vânjos nu o putea speria. Nu, în nici un caz.

Iar dacă el chiar vorbea cu *papa*? Atunci, avea să spună și ea cum bărbatul cotrobăia prin birou, iar *papa* urma să o laude pentru osteneala ei.

Ei bine, asta dacă domnul Brennan nu menționa ținuta ei... subțiratică.

Încruntându-se, se opri lângă ușă, apoi se întoarse spre cameră. *Papa* nu avea să fie încântat, cu siguranță. Blestematul domn Brennan avusese dreptate în acea privință.

Din nou simți căldura șoaptei la urechea ei: „Niciodată să nu provoci un hoț, milady, dacă nu ești pregătită să-l învingi“.

La naiba! Era evident că domnul Brennan își dăduse seama că *papa* nu avea să treacă peste asta cu vederea, mai ales după ce auzea întreaga poveste – cum bărbatul insolent o lipise de corpul lui și o imobilizase cu o mână plasată mult prea intim pe abdomenul ei, provocând cea mai stranie senzație în acea zonă. Cum căldura mâinii lui o arsesse prin halatul și cămașa de noapte...

Căldura îi ardea acum obrazii, făcând-o să pășească și mai agitat prin încăpere. Ticălosul acela o făcuse chiar să roșească, în numele lui Dumnezeu! Era prea mult ca ea să poată suporta – reacția asta absurdă față de el! Nu avea nici un sens. Oamenii de afaceri nu trebuiau să provoace asemenea sentimente într-o femeie.

Dar, pe de altă parte, tot ei ar fi trebuit să poarte ochelari și să tușească mult. Se presupunea că mirosoa a praf, a cerneală și a hârtie

veche. Trebuiau să fie numai piele și os, și cu ochi bulbucați, precum omul de afaceri al lui *papa*.

Cu siguranță, nu trebuiau să fie *construiți din oțel solid*, să fie puternici și zvelți precum sabia strămoșului ei. Nu ar trebui să miroasă a mosc sau a piele, sau să aibă ochii atât de albaștri, încât până și cu ochelari ar fi amețitori.

Rosalind se așază pe pat și mângâie absentă damascul de un verde-jad, cu doar câteva nuanțe mai aprins decât dungile rochiei pe care o purta azi – preferata ei. Aerul îndrăzneț al domnului Brennan și capacitatea lui abilă de a o dezarma o puseseră pe gânduri. Oare putea să fie unul dintre partenerii de tâlhărie ai domnului Knighton, adus aici ca să evalueze bunurile moșiei înainte ca *papa* să moară? Da, asta trebuia să fie.

Totuși, cât de ciudat că îl știa pe Shakespeare. Părea puțin probabil ca un contrabandist să citească *Visul unei nopți de vară*. Pe de altă parte, așa cum scrisese Shakespeare, „chiar și Diavolul poate cita din Scripturi pentru a-și sluji țelurile“, așa că de ce Diavolul nu putea cita din Shakespeare?

Trebuia să ia în considerare și modul în care se furișase – Rosalind nu prea crezuse povestea lui despre trabucuri. Dacă el chiar căuta actele private ale lui *papa*?

Alunecând la piciorul patului, Rosalind deschise cufărul din lemn ca să-l verifice. Slavă Domnului că domnul Brennan nu avusese timp să îl găsească noaptea trecută. Studiindu-i lacătul greoi, curiozitatea ei crescuse. Evident, conținutul lui părea important atât pentru *papa*, cât și pentru șeful domnului Brennan, care, fără îndoială, îl pusese să cotrobăie prin birou, în primul rând.

Ei bine, dacă găsirea cutiei era sarcina domnului Brennan, ea urma să îl împiedice să reușească. Nu avea să îl scape din ochi, indiferent de consecințe. Chiar dacă nu căuta cutia, nu putea să strice să își cunoască dușmanul. Domnul Brennan ar putea, fără să își dea seama, să îi ofere dovezi despre caracterul josnic al șefului său, pe care Rosalind să le poată folosi pentru a o convinge pe Juliet să îl sfideze pe *papa*. Cu siguranță, *papa* nu ar forța-o niciodată pe Juliet să se mărite dacă ea nu voia asta.

Rosalind închise cufărul. Da, acesta era planul ei – să dezvăluie secretele bărbaților și să câștige lupta asta.

Cu determinare înnoită, se ridică și porni spre ușă. Lasă-l pe domnul Brennan să spună ce vrea la micul dejun. Ea avea să pareze fiecare acuzație cu una proprie. El nu putea să o învingă – nu, sub nici o formă.

Ieșind grăbită din camera sa, aproape se lovi de Juliet, care mergea pe coridor. Când Juliet ridică privirea, deveni palidă.

– R-Rosalind?

– Bună dimineața, draga mea. Mergi la micul dejun?

– Da. Juliet o privi agitată. N-Nu ești furioasă pe mine?

– Pentru ce? Rosalind făcu o pauză. A, da, pentru că m-ai încuiat în camera lui *papa*. Întâlnirea cu domnul Brennan îi ștersese acea amintire din minte.

– Îmi pare rău că am făcut-o, șopti Juliet, mângâind fusta rochiei sale din satin de culoarea lămâii cu degetele agitate. Ești foarte supărată?

Cum putea să se înfurie pe ea când draga de Juliet părea atât de chinată de remușcări?

– Nu mai sunt supărată. Atunci ai crezut că faci lucrul potrivit.

– Da! Chiar am crezut. Întorcându-se, Juliet ridică ușor rochia și porni spre scări. Știu că trecutul domnului Knighton te îngrijorează, dar nu e ca și cum ar fi fost el însuși un tâlhar. Și oricum, *papa* spune că asta a fost cu mult timp în urmă. Ar fi putut să fie lucruri mai rele – cum ar fi un bețivan sau un libertin, sau un prieten de-al groaznicului Lord Byron.

Rosalind își dădu ochii peste cap, dar Juliet avea un argument bun. Scrisorile doamnei Inchbald nu menționaseră vreo trăsătură de caracter care să demonstreze că bărbatul ar fi un soț rău. Totuși...

– Nu-l vei critica pe domnul Knighton cu privire la trecutul lui, nu-i așa? continuă Juliet.

– Serios, Juliet, nu aș fi niciodată nepoliticoasă față de un oaspete.

Nu destul de nepoliticoasă cât să-l facă să se plângă lui *papa*, în orice caz. Rosalind nu voia să mai fie încuiată în altă parte încă o seară.

Un zâmbet radios lumină trăsăturile surorii ei.

– Mă bucur atât de mult să te aud spunând asta. Nu-mi place când suntem certate. Este destul de supărător.

– Da, este, spuse Rosalind, și vorbea serios.

După ce mama lor murise aducând-o pe lume pe Juliet, Rosalind și Helena încercaseră din răspuțeri să îi țină locul. La șase și respectiv nouă ani, o cocoloșiseră pe Juliet cu multă afecțiune. Încă o făceau. Ea era preferata tuturor – și pe bună dreptate. La șaptesprezece ani, avea o frumusețe uimitoare și un păr bogat, parcă făcut din aur. Toate trei surorile aveau ochii căprui, dar ai lui Juliet străluceau verzi precum smaraldul atunci când purta culoarea potrivită. Ai lui Rosalind aveau mai degrabă nuanța monotonă a mușchiului care creștea pe copaci, indiferent de culoarea pe care o purta. Juliet era mult prea drăguță pentru un ticălos dezgustător ca domnul Knighton.

– Deci, spuse Rosalind, apropiindu-se de scări, ce părere ai despre vărul nostru? La ce să mă aștept?

Plecându-și capul, Juliet grăbi pasul.

– Este drăguț. Foarte politicos.

Mijind ochii, Rosalind se grăbi să țină pasul cu sora ei.

– Ți-a plăcut, nu-i așa?

Juliet ridică din umeri și continuă să coboare grăbită scările.

– Deci nu l-ai plăcut. Aha! Poate că, la urma urmei, nu era nevoie să îi dezvăluie secretele domnului Knighton.

– Nu. A-Adică, da! Juliet cobora scările ca o Lady Macbeth somnambulă. Of, nu știu. Este în regulă, presupun.

Rosalind o prinse din urmă și o opri, punându-i mâna pe umăr.

– Dar ceva în legătură cu el te nelișiștește.

Când Juliet începu să protesteze, Rosalind își puse un deget pe buzele ei.

– Nu te prefac cu mine, draga mea. Chipul tău este la fel de ușor de citit ca al unui copil.

Acesta nu fu cel mai potrivit lucru pe care să îl spună.

– Nu sunt un copil, îi replică Juliet jignită, și nimic nu mă neli-niștește. Pot să fac asta. Chiar pot.

Juliet vorbea de parcă încerca să se convingă pe sine. Rosalind oftă în timp ce fata continuă să coboare. Când devenise Juliet atât de hotărâtă să salveze Swan Park? Pentru o fată care obișnuia să plutească prin viață ca într-un vis, devenise brusc foarte hotărâtă să se transforme într-o martiră pentru cauza lui *papa*.

„Nu erai cu mult mai mare ca ea când ți-ai asumat sarcina de a avea grijă de un tată invalid, o soră bolnavă și o proprietate deloc prosperă. Da, bine, a fost ceva diferit“, își spuse Rosalind. „Nu am avut de ales.“

Probabil că Juliet simțea același lucru. Oftând, Rosalind o ajunsese din nou din urmă pe sora ei, hotărându-se să nu mai spună nimic pentru moment. Poate că lucrurile urmau să se rezolve de la sine. Poate că temerile lui Juliet aveau să o convingă să se abată de la acest drum dezastruos pe care alesese să îl urmeze.

Când ajunseră la parter, încetiniră pasul și se îndreptară spre sufragerie. Un bărbat intră pe coridor din celălalt capăt, atât de înalt și de solid încât bloca lumina care încerca să pătrundă prin fereastra arcuită din spatele lui. Când le zări, așteptă lângă ușa sufrageriei.

– Creatura asta blagoslovită a crescut peste noapte? mormăi Juliet încet.

Rosalind răspunse în șoaptă:

– Acela este vărul nostru?

– Da, acela este domnul Knighton.

Rosalind îl studie pe bărbatul pe care deja îl catalogase ca fiind ticălosul din poveste. Nu arăta ca unul. Arăta ca un muncitor la câmp în hainele unui gentleman, jenat și incomodat și precaut în legătură cu spațiul care îl înconjura. Valetul lui *papa*, împrumutat domnului Knighton pe parcursul vizitei, probabil că îi legase lavaliera prea strâns, pentru că bărbatul trăgea de ea atât de des, încât risca să îi desfacă nodul. Stinghereala lui evidentă avu straniul efect de a o face pe Rosalind să îl compătimizească.

Totuși, nu păru să aibă același efect asupra Julietei. Tânăra ră-mase temătoare în spatele lui Rosalind. Pentru numele lui Dum-nezeu, bărbatul zâmbea, ceea ce îi transformă trăsăturile aspre în ceva aproape atrăgător. Deci, de ce o intimida pe Juliet?

Pe măsură ce se apropiară, iar Rosalind își dădu seama cât de masiv era, o bănuială îi trecu prin minte. Bărbatul era aproape uriaș. Iar Juliet era atât de micuță...

- Nu trebuie să-ți bați capul cu el, știi doar, șopti Rosalind. Dacă te sperie, atunci...

- Cineva trebuie să se mărite cu el, o întrerupse Juliet. Rosalind nu putu să nu observe că Juliet nu își nega teama. Tu și Helena refuzați să o faceți, așa că sarcina îmi rămâne mie.

- Draga mea...

- Destul! șuieră Juliet, deși lacrimile îi licăreau în ochi. Nu-mi voi trăi viața ca o Neprihănită Swanlea, iar dacă nu mă mărit cu domnul Knighton și suntem date afară din Swan Park, exact asta voi deveni!

Rosalind oftă. Tinerii puteau fi așa tragedieni.

- Încă mai e timp să găsești alt bărbat pentru tine.

- Chiar crezi asta, nu-i așa? Helena și-a ratat șansa din cauza beteșugului ei, iar tu din pricina responsabilităților și pentru că *papa* nu vrea să ne ducă la Londra. Ei bine, eu nu o voi rata pe-a mea. Nu voi renunța la singura mea șansă din cauza unor temeri prostești din pricina masivității domnului Knighton. Mă voi obiș-nui cu asta. Chiar o voi face.

Of, ce rost avea să se contrazică cu sora ei naivă când ea era atât de încăpățânată? Dar, cumva, Rosalind avea să îndrepte totul. Îi datora lui Juliet să o vadă căsătorindu-se și să fie ferici-tă cu un bărbat pe care să și-l aleagă singură, nu cu un taur care o îngrozea.

Domnul Knighton făcu o plecăciune când ajunseră lângă el, o acțiune care nu făcu decât să îi accentueze dimensiunea, pentru că, atunci când se ridică, era cu vreo treizeci de centimetri deasupra lui Juliet. Sora ei făcu rapid prezentările.

Bărbatul ignoră politicos nervozitatea fetei.

O dragoste periculoasă

– Este o plăcere să te cunosc, verișoară, îi spuse el lui Rosalind. Surorile dumitale mi-au spus multe despre dumneata.

– Să nu crezi nici un cuvânt. Întinzând mâna, Rosalind își intră în rolul familiar de stăpână a casei. Nimeni nu poate exagera defectele unei persoane mai eficient decât o soră.

El îi strâns scurt mâna, apoi i-o eliberă.

– Atunci, sper că îmi vei acorda privilegiul de a-ți descoperi virtuțile pentru a putea să contrazic exagerările surorilor dumitale. Dacă, într-adevăr, au exagerat.

Combinat cu un zâmbet cuceritor, cuvintele lui fermecătoare aproape că o dezarmară. Aproape.

– Vai, domnule Knighton, sunt impresionată. Ești mult mai talentat la lingușit decât asistentul dumitale.

O urmă de panică îi întunecă ochii cenușii.

– L-ai întâlnit pe Griff?

Griff? A, da, ticălosul spusese că oamenii îi spuneau astfel.

– Da. Noaptea trecută. Fără să intre în detalii, Rosalind trase cu ochiul în sufrageria goală. Și unde este domnul Brennan în dimineața asta? Încă în pat, presupun?

– Aa... da. Are obiceiul să respecte orarul de la oraș.

Exact ceea ce îi spusese și domnul Brennan.

Oare domnul Knighton vorbise deja cu el și aflase de atacul ei cu o seară în urmă?

Dacă da, o ascundea foarte bine, pentru că expresia lui arăta doar un dezinteres politicos.

– Sunt convins că ni se va alătura în curând. Vreți să intrăm? Zâmbetul lui o incluse pe Juliet, care îl privea stăruitor, ca și cum asta ar putea-o ajuta să scape de teama dimensiunilor lui.

– Desigur. Rosalind păși între el și Juliet și luă brațul pe care el i-l oferă, iar sora ei răsufală ușurată.

Totuși, nu domnul Knighton pusese stăpânire pe gândurile ei în timp ce intrară în sufrageria scaldată de razele soarelui. Domnul Brennan dormise prea mult în dimineața asta – ha! Și după toate amenințările lui subtile despre dezvoltarea întâlnirii lor jenantă. Cine era în avantaj acum?

Și mai bine, asta avea să îi permită lui Rosalind să îl interogheze pe domnul Knighton fără intervențiile domnului Brennan. Sau ale lui *papa*. Așteptă până se așezară toți trei, domnul Knighton lângă ea, iar Juliet în fața lui. În timp ce servitorii așezau pe masă farfurii și platouri cu cârnați, omletă și pâine, Rosalind luă ceainicul și își începu ancheta.

– Presupun că firma dumitale este destul de mare, domnule Knighton?

– Da, foarte mare. Daniel se retrase ușor, permițându-i să îi toarne ceai. Biroul din Londra al Knighton Trading are treizeci de angajați.

– Treizeci! Rosalind își turnă și în propria cană, adăugând o porție generoasă de frișcă. Mulți, într-adevăr. Trebuie să ne povestești cum ai ajuns să conduci un birou atât de impresionant.

Își sorbi ceaiul, așteptând replica lui, nerăbdătoare să vadă dacă bărbatul poate să răspundă fără să facă aluzie la începuturile necurate ale companiei sale.

– Este o poveste prea plictisitoare pentru tinere domnițe ca dumneavoastră. Bărbatul aruncă o privire spre ușă. Vorbind de tinere domnițe, unde este cealaltă soră a voastră în această dimineață?

Rosalind nu avea de gând să îi permită să schimbe subiectul.

– A, Helena este cu *papa*. Acum, despre fondarea companiei dumitale de comerț...

– Îl pregătește pentru musafiri? o întrerupse el cu încâpățănare. Asta înseamnă că vă voi cunoaște tatăl după micul dejun?

Asta o opri pe Rosalind.

– Nu l-ai cunoscut încă pe *papa*? Se întoarse spre sora ei. Juliet, de ce nu l-a cunoscut domnul Knighton pe *papa*?

Juliet se înroși.

– Pentru că *papa* nu s-a simțit bine aseară, ai uitat?

– Nu era mai rău decât de obicei cât am fost eu în... Lovitura lui Juliet pe sub masă veni în același timp cu memoria ei. *Auuuu, da. Corect. Papa nu s-a simțit bine. Deja a doua oară, întâlnirea cu ticălosul ăla de asistent o făcuse să uite de faptul că fusese încuiată*

în camera lui *papa*. Era destul de enervant că nemernicul avea un asemenea efect asupra ei.

Vizavi de ea, Juliet ridică ușor capacul de pe un platou și miroși.

– Domnule Knighton, îți plac ouăle jumări? Sunt specialitatea bucătăresei noastre, trebuie să le încerci. Avem ouă de calitate superioară aici, la Swan Park.

Asta îi lansă într-o discuție despre bucătăreasă și talentele ei, ceea ce duse la o discuție despre capacitatea bucătăriei, care îi conduse la o discuție cu privire la cărbune și de unde îl procurau. Rosalind acceptă schimbările de subiect, arzând de nerăbdare totuși să se întoarcă la cel privind compania Knighton Trading. Între timp, se folosi de prilej pentru a-l observa pe domnul Knighton.

Nu era deloc așa cum se așteptase. Îi lipseau aroganța și siguranța enervantă ale domnului Brennan cu privire la propriile păreri. Domnul Knighton părea la fel de agitat ca Juliet și la fel de hotărât să fie prietenos. Era politicoș și încântător. Manierele lui la masă erau ușor necizelate – mânca foarte mult și avea câteva probleme în a manevra tacâmurile –, dar, altfel, era destul de amabil, nici pe aproape de căpcăunul pe care și-l imaginase ea.

Totuși, nu avea de gând să se lase păcălită de amabilitatea lui aparentă. Așteptă o pauză în conversație, apoi reluă discuția de unde rămăsese. Doar că de data asta fu mai directă.

– Domnule Knighton, este adevărat că odată ați vândut bunuri aduse în Anglia de contrabandiști?

– Rosalind! strigă Juliet. Ai promis...

– Doar fac conversație. Rosalind își fixă vărul cu o privire provocatoare. Nu te deranjează să vorbim despre asta, nu-i așa? Se zvonește că v-ați câștigat succesul în comerț vânzând coniac franțuzesc și mătăsuri aduse în mod ilegal în timpul războiului, așa că nu cred că vorbesc doar de dragul de a vorbi. Este adevărat, nu-i așa?

Domnul Knighton părea să fi rămas fără cuvinte, iar Juliet bolborosea o scuză, când o voce tunătoare se auzi din pragul ușii.

– Ataci oaspeții, ca de obicei, Lady Rosalind?

Rosalind întoarse capul, mormăind. Ar fi trebuit să știe că sincronizarea proastă avea să fie unul dintre viciile ticălosului.

– Bună dimineața, domnule Brennan. Tocmai discutam despre originile companiei Knighton Trading.

– Am auzit. Calm și prefăcut ca orice Iago¹, intră în salon. Mă bucur să văd că nu doar pe mine mă bănuiești de activități criminale, ci și pe șeful meu. Nu există suficientă dramă în viața dumitale, fără să creezi alta?

Râsul ușurat al lui Julietei răsună în aer.

– Ai descris-o cu exactitate, domnule Brennan! De unde ai știut că Rosalind este atât de dramatică?

– Mă tem că este un secret. Un zâmbet răutăcios i se întipări pe chip, luând loc chiar în fața lui Rosalind. Făcu un gest către servitor să îi aducă mâncare, ca și cum ar fi fost un lucru obișnuit pentru el, apoi continuă: Sora dumitale m-a implorat să nu discutăm despre prima noastră întâlnire, iar eu, ca un gentleman, trebuie să mă supun dorințelor ei.

– Un gentleman n-ar face aluzia la ea, izbucni Rosalind. Și nu te-am implorat. Nu-mi pasă ce le spui, atâta timp cât este adevărul. Dar ea se grăbi să își spună prima varianta sa de poveste: Te-ai bucurat de trabucuri după ce-ai trecut prin atâtea ca să le găsești? Presupun că fumatul, mai degrabă decât alte expediții în încăperile noastre private, te-au făcut să dormi atât de mult în dimineața asta.

Aparent, domnul Knighton își regăsi vocea:

– Griff nu...

– Doarme până târziu mereu, încheie domnul Brennan pentru el. Da, este adevărat. Dar ai dreptate, Lady Rosalind. După ce ai fost atât de amabilă să îmi dai trabucurile acelea când m-ai prins hoinărind prin casă... Se opri și îi aruncă o privire șireată șefului său. M-am retras foarte târziu la culcare.

¹ Perfidul slujitor al lui Othello, din piesa de teatru cu același nume, de William Shakespeare (n.tr.)

Domnul Knighton deschise gura din nou, dar apoi o închise. Cât de straniu că domnul Knighton îi permitea domnului Brennan să îl intimideze astfel.

Domnul Brennan se servi cu ouă jumări și cârnați.

– În orice caz, sper că întârzierea mea nu a deranjat pe nimeni. Îi aruncă un zâmbet muștrător. Mai ales pe dumneata, Lady Rosalind. Știi prea bine de ce ești capabilă când îți sare muștarul.

Rosalind nu avu nici o problemă să ridice mânușa aruncată de el.

– Mi-ai dat un motiv suficient de bun ca să îmi sară țandăra, nu crezi?

El se opri cu furculița în aer.

– Poate, dar trebuia să vii după mine cu o sabie?

Domnul Knighton aproape că se înecă cu sutul.

– O sabie?

– O, da, gazda noastră este o adevărată spadasină. M-a țintuit cu sabia și m-a amenințat că îmi ia gâtul...

– N-am făcut așa ceva! Acum cine este teatral? Rosalind își atacă ouăle din farfurie. În plus, a fost o greșeală. Am crezut că ești un hoț. La urma urmei, te-am găsit cotrobăind prin biroul lui *papa*...

– Căutând trabucuri. N-ai fi presupus altceva dacă nu ai avea o imaginație atât de bogată, milady.

– Chiar are! interveni Juliet. Rosalind vrea să devină actriță, să știi.

– N-aș fi ghicit niciodată, spuse el sec. Deși asta explică tendința ei de „a da năvală acolo unde îngerilor le e teamă să pășească”¹.

Când el continuă să mănânce ca și cum nu ar fi insultat-o, Rosalind se înfurie.

– Domnule Brennan, mă faci proastă?

– Proastă? Griff se opri cu ceașca de ceai fierbinte în aer. Nu. Deși trebuie să recunoști că atacul dumitale asupra mea a fost nesăbuit, mai ales având în vedere ce s-a întâmplat după aceea. Dacă aș fi fost într-adevăr un hoț în loc de...

– Un ticălos? Un netrebnic?

¹ Citat din *Alexander Pope*: „Proștii dau năvală acolo unde îngerilor le e teamă să pășească”. (n.tr.)

– Rosalind, te rog, nu fi nepoliticoasă, o imploră Juliet cu obraji rozalii, dar fu ignorată de toți cei prezenți la masă.

Rosalind se întoarse spre domnul Knighton.

– Știi că omul dumitale de afaceri nu are nici un pic de decență cavalierească?

– Te rog, povestește-mi. Domnul Knighton se lăsă pe speteaza scaunului, cu ochii licărindu-i. Dintr-un motiv anume, comentariul ei părea să îl amuze.

Nu și pe domnul Brennan.

– Decență? Bărbatul puse ceașca jos cu atâta forță, încât ceaiul se vărsă pe fața de masă. Ai cutezanța să vorbești despre decență, doamnă? Nu mă poți învinovăți că nu știu cum să reacționez când o femeie îmbracă ca o damă se repede la mine cu o sabie și un scut! Mă îndoiesc că vreun bărbat ar avea „decență cavalierească” în aceste circumstanțe!

O damă! Acum o comisese! Rosalind se aplecă înainte, hotărâtă să îl învețe minte.

– Destul cu obrăznicia asta, Griff, interveni domnul Knighton înainte ca ea să o facă.

Rosalind se retrase, calmându-se treptat, deși se întreba de ce îi luase atât de mult bărbatului să își stăpânească angajatul. Și de ce acel angajat își privea acum șeful cu o expresie șocată și iritată în același timp.

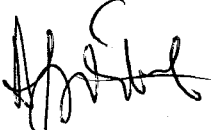
– Nu știu ce s-a întâmplat între voi seara trecută, continuă domnul Knighton, puțin agitat, dar nu voi tolera asemenea comportament nepoliticos la adresa verișoarelor mele.

– Poftim? Nu vei tole... Domnul Brennan se întrerupse brusc, parcă dându-și seama de propria impertinență. Cu mișcarea precisă a unui bărbat luptându-se să își domolească temperamentul, își îndreptă ceașca. Trecu un moment îndelungat până vorbi din nou, ochii arzându-i. Da, domnule, desigur. Nu știu la ce mă gândeam.

– Acum cere-i scuze lui Lady Rosalind.

Privirea lui îl străpunse pe domnul Knighton și maxilarul i se încordă, dar rosti printre dinții încleștați:

– Îmi cer scuze, Lady Rosalind. N-am vrut să vă jignesc.

 O dragoste periculoasă

Poate l-ar fi crezut dacă nu ar fi spus-o pe tonul acela la fel de nesincer precum lacrimile unui crocodil. Rosalind îl privi pe domnul Knighton, care deodată părea să încerce din răspuțeri să nu izbucnească în răs.

Ce naiba i se părea amuzant în situația asta? Omul lui de afaceri îi privea pe amândoi cu ochi criminali. Domnul Knighton ar fi trebuit să aibă mai multă grijă cu privire la persoanele pe mâinile cărora își lasă afacerile.

Rosalind se luptă să se calmeze.

– Scuzele sunt acceptate, domnule Brennan. După seara trecută, m-am obișnuit cu modul dumitale de a vorbi și sunt convinsă că vei recunoaște că și eu... am tendința să fiu sinceră.

Când domnul Brennan își întoarse ochii albaștri și arzători spre ea, arăta de parcă ar fi depus un efort neobișnuit pentru a nu-i arunca o replică sarcastică. Apoi, începutul unui zâmbet i se așternu pe buze, făcându-i stomacul să se încordeze într-un mod deloc familiar. Ea îl plăcea mai mult când era furios. Când era furios, nu simțea această stranie legătură cu el, acest sentiment amețitor că el o înțelegea mai bine decât o făcuse altcineva vreodată.

– Ei bine, în regulă atunci, interveni grăbită Juliet, pacificatoare ca întotdeauna. Își șterse buzele cu șervetul din damasc, apoi îl așeză lângă farfurie cu o delicatețe tipic feminină. Dacă ați terminat cu toții micul dejun, putem merge în camera lui *papa*. Ne așteaptă.

– Din pricină că am întârziat și nu am terminat, spuse domnul Brennan pe un ton mult prea nepăsător, de ce nu mergeți fără mine? Privirea i se îndreptă spre șeful său. Nu vei avea nevoie de mine, nu-i așa?

– Nu, desigur că nu.

– Voi termina aici și voi face o plimbare pe moșie. Dacă îmi acordați permisiunea.

În ciuda cuvintelor servile ale domnului Brennan, Rosalind nu putea scăpa de senzația că bărbatul dădea un ordin – și părea foarte familiarizat cu asta. Într-adevăr, parteneriatul lor era foarte straniu. Desigur, dacă un bărbat așa de... imprezibil precum domnul Brennan ar fi lucrat pentru ea, ar fi tentată să accepte

acest comportament de teamă ca el să nu o ucidă în somn dacă nu o face.

– Este o idee bună, spuse domnul Knighton. Nu vrem să îl copleșim pe lord cu prezența noastră. Voi merge cu doamnele, fără tine.

„Nici o șansă“, se gândi Rosalind. Nu avea să îi permită ticălosului să cotrobăie din nou după actele lui *papa*.

– De fapt, nici eu nu am vreun motiv să merg. *Papa* preferă grupuri mici de musafiri. Îi aruncă domnului Brennan un zâmbet luminos. Te voi însoți, domnule. Vei avea nevoie de ajutor să nu te rătăcești.

Griff o privi dezaprobat.

– Mă ierți, Lady Rosalind, dar nu am avut o dădacă la vârsta de trei ani, așa că sigur nu am nevoie de una acum. Sunt perfect capabil să vizitez de unul singur o moșie.

– Sunt convinsă că așa este – într-adevăr, ai demonstrat că ești priceput la asta aseară, chiar într-o casă străină. Dar vei rata multe lucruri interesante de pe domeniul nostru dacă una dintre noi nu te însoțește. Nu, este necesar să te acompaniez.

Aruncându-i o privire îngrijorată, domnul Knighton se foi în scaunul care nu era prea potrivit ca să susțină un asemenea Goliat.

– Speram că voi beneficia de ajutorul dumitale, verișoară. Nu crezi că tatăl dumitale se va bucura dacă toate ficele sale vor fi de față când ne vom cunoaște pentru prima oară?

– Prostii! spuse ea cu voioșie. Va fi mai comod fără mine. Nici măcar nu va observa că lipsesc. Iar domnul Brennan ar trebui să aibă companie.

Domnul Brennan bătea cu degetele în masă, probabil pentru a nu și le folosi ca să o strângă de gât.

– Din moment ce îți place atât de mult Shakespeare, Lady Rosalind, îți voi vorbi astfel încât să înțelegi. „Vă mulțumesc pentru companie; dar, cu bună credință, de când mă știu mi-a fost mai bine singur.“

– Din nou *Cum vă place*. „La fel și mie“, cită ea la rândul ei. Ori-cum, din moment ce Swan Park este încă proprietatea lui *papa*, iar

eu încă sunt cea care o conduce, trebuie să insist să te însoțesc ca ghid. La urma urmei, nu mi-ar plăcea să ți se întâmple ceva ce-aș fi putut preveni.

– Cum rămâne cu reputația dumatilă, milady? Nu ar trebui să te plimbi singură cu un bărbat.

Rosalind râse.

– La douăzeci și trei de ani, nu prea mai am nevoie de însoțitoare, domnule. În plus, aici suntem în provincie. Nu avem reguli stricte, te asigur.

În ultimii ani, făcuse tot ce dorise, așa că cine o putea opri? Cu siguranță nu *papa*, în acele circumstanțe.

Pentru o clipă, domnul Brennan arătă de parcă ar fi vrut să se opună în continuare, apoi resemnarea păru să invingă dorința de a o contrazice.

– Foarte bine, cum doriți. Deși te avertizez că merg destul de repede și o pot face pentru multe ore, fără odihnă.

– Excelent, la fel și eu. Am stabilit, atunci. Rosalind se întoar-se spre sora ei. Juliet, de ce nu mergeți tu și domnul Knighton? Eu voi aștepta ca domnul Brennan să își termine micul dejun, apoi vom porni în turul moșiei.

– Ca să fiu sincer, interveni domnul Knighton, trebuie să vorbesc cu Griff în particular. Dacă nu vă deranjează să ne așteptați pe coridor...

– Desigur, nu ne deranjează, spuse Juliet, ridicându-se grăbită de pe scaun. Rosalind?

Rosalind se ridică, de asemenea, și o urmă fără să scoată vreun cuvânt. Acum că invinsese, putea să fie destul de politicoasă cât să îi lase pe bărbați să comploteze puțin singuri. Dar complotul lor nu urma să ducă la nimic. Domnul Brennan nu avea să pună mâna pe actele lui *papa* sub supravegherea ei.

De îndată ce ajunseră în hol, Juliet se întoar-se spre ea cu o expresie de admirație și îngrijorare deopotrivă.

– Nu l-ai amenințat pe domnul Brennan cu sabia, nu-i așa?

– Ba da, cu siguranță. Și tu ai fi făcut-o dacă ai fi văzut ce făcea.

Juliet trase cu ochiul înapoi în încăpere, genele ei fâlfâind precum aripile unor păsări speriate.

– Eu nu. Mă sperie mai mult decât vărul nostru. Nu știu de unde găsești curajul să vorbești cu el așa cum o faci.

– Nimeni nu se naște cu curaj, Juliet. Curajul îl dobândești după ce lașitatea nu ți-a adus nimic bun. Îi strânse umărul surorii ei. Îl vei dobândi și tu când vei mai crește, ai încredere în mine.

Juliet scutură din cap.

– Nu voi fi niciodată la fel de curajoasă ca tine. Sau ca Helena, că tot veni vorba.

Deodată, lui Rosalind îi trecu prin minte că insistența ei de a sta lipită de domnul Brennan avea și un alt rezultat nedorit.

– Nu te superi dacă te las singură cu domnul Knighton, nu-i așa? Vei fi bine?

– Voi fi bine. Oricum, mergem direct în camera lui *papa*. Juliet o privi cu timiditate. Tu... aaa... pari foarte dornică să îl însoțești pe domnul Brennan.

– Nu dornică. Aruncă o privire în încăpere, întrebându-se ce îi spunea domnul Brennan domnului Knighton cu atâta înverșunare. Dar trebuie să fiu cu ochii pe el. Nu cred că pune ceva bun la cale. Când Juliet oftă, Rosalind adăugă: Nu îi spune lui *papa*, totuși – nu până nu aflu sigur ce plănuiește. Mă pot descurca singură cu el.

O, da, putea să descurce cu asistentul ăsta prefăcut. Chiar dacă însemna să stea lipită de el precum hârtia de muște pentru tot restul vizitei lor.

Capitolul 5

Este sincer doar cel care nu este descoperit.

Susannah Centlivre,
dramaturg englez, *Artificiul*

– În numele lui Dumnezeu, de ce n-ai convins-o pe femeie să nu meargă cu mine? șuieră Griff printre dinții încleștați la Daniel, peste masă.

Daniel ridică din umeri.

– Am încercat, dar a insistat. Ai auzit-o.

– Nu-mi pasă. Trebuia să o împiedici. Eu nu mai pot, nu mai dețin controlul, ai uitat? Griff se încruntă. Se pare că da, din moment ce te-ai folosit de noul statut ca să mă cerți în public.

– Nu te rățoi la mine! A fost ideea ta, nu a mea. Iar dacă tu nu o poți controla pe afurisita de femeie, cum naiba te aștepți să o fac eu?

– Cum naiba te aștepți să cotrobăi prin casă cu ea pe urmele mele?

– Habar n-am. Daniel se aplecă înainte, vizibil îngrijorat. Să înțeleg că n-ai găsit dovada seara trecută.

– Nu. M-a prins înainte să termin de căutat în birou. Este ceva acolo care o îngrijorează, dar s-ar putea să nu fie ce caut eu. Nenorocita aia de hârtie ar putea fi oriunde. Când Daniel îi aruncă o privire care spunea „ți-am zis eu“, Griff mormăi: O voi găsi până la urmă, nu-ți face griji.

– Între timp, ce-ai de gând să faci în privința ei?

– Să fac? La naiba, nu știu. Privind spre hol, Griff observă cum Lady Rosalind și sora ei îi priveau cu o curiozitate nu prea bine mascată. Se prefăcu interesat de cârnații care se răceau pe farfuria lui, împingându-i de colo, colo cu furculița. Din moment ce i-am trezit bănuiele aseară, mai bine aș încerca să o binedispun în dimineața asta.

– Crezi că și-a dat seama ce pui la cale?

– Mă îndoiesc. Nu își putea imagina că ducele le-ar spune ficeilor lui adevărata poveste din spatele legăturii lui cu familia Knighton. Din puținul pe care îl știa Griff despre asta, ele ar fi îngrozite. Cred că este o femeie suspicioasă în general, continuă el. Și simte un fel de responsabilitate față de proprietate.

– Poate ar trebui să încerci să o vrăjești. Măgulirile îmblâzesc o femeie.

– Poate funcționează pentru tine, dar știi că eu nu mă pricep la asta, mai ales cu o femeie deșteaptă ca ea. Griff își mai turnă ceai, observând porțelanul scump din casa Swanlea. Cel puțin bărbatul avea gusturi mai bune decât fiica lui. În plus, am încercat aseară,

continuă el. Ea s-a supărat, mi-a spus că sunt un pierde-vară, apoi m-a bombardat cu întrebări, că de ce eram în biroul tatălui ei.

– Nu este o ușuratică prostuță, asta o știu sigur. N-am mai cunoscut o femeie ca ea – atât de pregătită să spună pe șleau ce gândește.

Era o afirmație modestă.

– Poate ar trebui să devin atât de insuportabil, încât se va sătura și mă va lăsa singur.

– Asta înseamnă să te folosești de atuurile tale, corect.

Griff se strâmbă la el.

– Înseamnă să mă ridic la nivelul ei, măgarule. Este o lady – nu se poate ca modul ei preferat de petrecere a timpului să fie urmărirea asistentului unui om de afaceri.

– Nu sunt așa sigur. O femeie care se repede la bărbat cu o sabie... Chiar a făcut asta?

– O, da. Mi-a îndesat și un scut în față. Griff împunse un cârnat cu furculița și mușcă de la un capăt, apoi mestecă gânditor. În tot timpul asta îmbrăcată doar cu cămașa de noapte și un halat. Jur că mătasea aia ieftină era atât de subțire încât puteai să vezi prin ea – nu i-aș fi plătit neguțătorului aluia de Hung Choi nici un sfanț pe ea.

– Hmm, devine din ce în mai interesant de fiecare dată când o spui. Când ai zis că era îmbrăcată ca o damă, am crezut că te referi la faptul că rochia ei era vulgară.

– Asta nici nu mai trebuie să o spun. Încuviință din cap în direcția lui Lady Rosalind. Uită-te la ce poartă astăzi – îți asasi-nează ochii.

Imprimeul amețitor cu dungi de un galben aprins și verde rivaliza cu opera ei din holul de la intrare. Oare femeia avea vreo piesă vestimentară care să nu fie atât de viu colorată? Și cum reușea, totuși, să fie atât de atrăgătoare purtând hainele alea?

Daniel îi aruncă o privire rapidă.

– Nu văd nimic în neregulă cu ea.

– Nu mă miră.

Daniel se supără.

– Ai grijă, nu ai nici un motiv să mă insulti. Fac ceea ce mi-ai cerut.

– Nu în totalitate. Încă o am pe cap pe Lady Amazoana. Trebuie să-ți folosești farmecele și să o vrăjești pe femeie ca să nu îmi stea în cale.

– Ce pot să fac dacă nu poate fi fermecată?

– Ei bine, atunci poate o pot speria dacă îmi va veni vreo idee cum să fac asta. Griff medită un moment. Nu a fost tot timpul curajoasă noaptea trecută, de fapt. I-am închis gura când i-am pus sabia la gât. Griff aruncă pe masa furculița din argint. Gata, știi! Ai văzut cum a bătut în retragere când mi-am pierdut cumpătul în dimineața asta? Este foarte încrezută când respinge un gentleman, dar eu nu sunt un gentleman, nu-i așa? Sunt tu – fiul unui tâlhar la drumul mare și odinioară un contrabandist. Să îi faci hâtârul tatălui ei e una; să țină companie unui tip periculos ca mine este cu totul altceva, chiar și pentru o amazoană.

Daniel încremeni.

– Nu-i vei spune asta, mă auzi? Dacă, din întâmplare, nenorocitul bătrân trăiește, eu va trebui să mă descurc cu femeile astea după ce îl moștenești, știi doar. În timp ce tu vei fi în Londra, conducând Knighton Trading, eu va trebui să le expediez undeva, la vreo căsuță de la țară. Nu are sens să îngreunezi lucrurile făcându-le să se teamă de mine. Mă vor urî destul și așa, fără să creadă că sunt un criminal nenorocit.

Reticența bruscă a lui Daniel față de propriul trecut îl luă pe Griff prin surprindere. Deși niciodată nu și-l strigase în gura mare, nici nu se deranjase să îl ascundă. Într-adevăr, uneori se lăuda cu el dacă îl ajuta să câștige un avantaj în afaceri. Era evident că îi afecta orgoliul să joace rolul unui gentleman bogat.

– Nu vor crede că ești un criminal. În plus, odată ce se va termina totul și vor afla de farsă, nu vor crede nimic din tot ce-am spus în timpul ăsta.

– Chiar și așa, nu cred că ar trebui să le spui asta.

– Iar eu nu cred că tu ar trebui să mă certî în fața tuturor, dar asta face parte din farsă, nu-i așa? Deși te-ai lăsat purtat de val. Griff își bău ceaiul călduț, dorindu-și să fi avut la îndemână ceva

mai puternic. După prestația aia, ar trebui să-mi cer banii înapoi – te distrezi prea mult ca să mai fi și plătit.

Un zâmbet reticent apăru pe buzele lui Daniel.

– Și s-ar putea să merite să pierd banii. Ar fi trebuit să-ți vezi fața când ți-am spus să nu mai fi obraznic...

– Stai să se termine totul, mormăi Griff. Îți eu arăt eu obraznicie, câine ce ești.

– Normal că-mi arăți. Daniel râse. Dacă mai rămâne ceva din tine după ce termină scorpia.

– O voi învinge, vei vedea. Acum că am un plan. Se împinse cu scaunul de lângă masă și se ridică. Aș putea la fel de bine să încep de-acum. Nu pare să intenționeze să plece prea curând de lângă mine.

– În privința asta, chiar îmi pare rău. Daniel se ridică din scaun, devenind serios. Eu am partea mai bună; celelalte două surori sunt mult mai drăguțe și mai liniștite, mai mult genul tău de femei.

– Da.

Deși se presupune că un bărbat își poate schimba preferințele, nu-i așa? Griff alungă posibilitatea aceea cu o violență feroce. Atracția asta ridicolă se născuse doar din faptul că o văzuse în halat. Câteva ore în compania ei aveau să distrugă cu siguranță orice fascinație provocată de dorința din seara trecută. Poate că era și din cauză că ea i se băgase pe gât azi. Dacă începea să se gândească la ea astfel, Griff avea să se trezească regretând planurile lui pentru Swan Park și tatăl lor.

– Ureeză-mi noroc la întâlnirea cu vărul tău, contele, murmură Daniel.

Griff se gândi la bătrânul bețivan complotând în camera lui.

– Mă bucur că te întâlnești tu cu el și nu eu.

În ciuda anilor petrecuți reprimându-și furia la adresa contelei, i se păru greu să o facă acum. Swan Park îi retrezise vechile resentimente. Griff se întrebă dacă ar putea măcar să se poarte civilizată dacă ar fi fost obligat să vorbească cu ticălosul.

Daniel îi aruncă o privire piezișă în timp ce mergeau spre ușă.

– Și dacă întreabă de aranjamentul căsătoriei?

– Amână-l, eschivează-te. Spune-i că încă te gândești.

– Sper doar să îl pot convinge că sunt tu.

– Nu-ți face griji – vorbește cu el cum ai vorbit cu mine la micul dejun și va fi foarte credibil.

Daniel râse ușor.

– O să țin minte asta. Și nu o întoarce pe Lady Rosalind împotriva lui Daniel Brennan, altfel te fac să mă plătești mai mult pentru farsa asta, ascultă aici.

Griff nu răspunse. Avea să îi păstreze secretele lui Daniel dacă va putea, dar dacă se întâmpla să îi scape vreunul... Un fost contrabandist, fiului unui tâlhar la drumul mare, sigur ar pune-o pe fugă.

Ajunse în hol și aproape că zâmbi când o văzu pe Lady Rosalind întorcându-se cu spatele la ei, de parcă nu i-ar fi spionat deloc în timpul conversației lor. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie atât de incapabilă să fie subtilă.

Îi oferi brațul.

– Mergem?

Încăpățânată, Rosalind îl ignoră și porni în josul holului cu toată demnitatea unei doamne adevărate. Era chiar o performanță, dar el o văzuse în halat și cămașă de noapte – era la fel de demnă precum un vânzător de portocale la teatru.

– Pe aici, domnule Brennan, îl strigă ea. Sunt multe de văzut și nu avem timp de pierdut.

Aruncându-i o privire precaută lui Daniel, o urmă. Cel puțin se putea bucura de priveliște, se gândi el, în timp ce privirea lui se plimba pe șoldurile ei generoase. Rochia acea dramatică se lipea prea imbiator de formele ei voluptuoase pentru sănătatea psihică a unui bărbat. Femeia nu știa că mersul ei nu era deloc sfios, ci seducător, rivalizându-l pe cel al unei curtezane.

Probabil. Era ca și cum afurisita de femeie își încerca farmecele asupra lui. Ei bine, nu aveau să funcționeze. El putea să reziste farmecelor oricărei femei – mai ales ale fiicei dușmanului său – dacă depunea un efort destul de mare să își controleze gândurile neînfrânate.

Acum, măcar de-ar putea fi în stare să-și controleze mădularul neînfrânat...

Percival, contele de Swanlea, se întreba uneori cât de mult avea să mai îndure agonia vieții. Nu putea să respire cum trebuia fără să fie cuprins de o criză de tuse. Mușchii îl dureau până la os și putea simți boala strecurându-se în plămâni și în tot corpul, distrugându-i fibrele.

Cel mai mult îi era dor de Solange. Dacă nu ar fi fost fetele, ar fi renunțat de mult la luptă și s-ar fi dus după iubita lui soție în lumea de dincolo. Dar trebuia să își vadă fetele în siguranță, aranjate din punct de vedere material, înainte să moară, indiferent de durerile fizice pe care trebuia să le îndure, iar asta însemna să-i găsească uneia dintre ele un soț bogat. De aceea își asumase riscul acesta cu Knighton, dintre toți bărbații posibili. Era un risc mare să îl aducă aici, într-adevăr. Doar răsuflarea morții, apropiindu-se din ce în ce mai mult în fiecare noapte, îl provoca să și-l asume.

Privi spre Helena, care stătea la masa lui de scris, aplecată deasupra unei picturi, mâzgăind câteva pătrate cu ivoriu. De unde obținuse culoarea, el nu știa, dar oricum nimeni nu-i mai spunea nimic acum, că era infirm.

Încă mai putea deduce câteva lucruri de unul singur. Știa că Rosalind se înșela în privința lui Juliet. Fiica lui cea mică era nerăbdătoare să se mărite cu Knighton – își dădea seama de asta din felul modest în care ea își ascundea fața de fiecare dată când era menționată căsătoria. Și mai știa, oricât ar fi protestat Rosalind, că fiica lui mijlocie era supărată că Juliet era prima care urma să se mărite.

Dar oricare ar fi fost motivele protestelor ei, el avea să le ignore – pentru că dacă nu cădea la pace cu fiul dușmanului său, toate fiicele lui urmau să își piardă casa și șansa la un viitor sigur.

Helena oftă ușor, enervându-l cu răbdarea ei nesfârșită.

– Va veni în curând? întrebă deodată Percival.

– Da, *papa*. Juliet îl aduce aici după micul dejun.

– Bine. Sunt nerăbdător să îl văd.

Ușa se deschise câteva momente mai târziu și un bărbat se ivi în pragul ușii, stând în spatele lui Juliet, dominând-o cu statura lui uimitoare.

Fiul lui Leonard, solid ca un castel. După toți anii aceștia, copilul față de care Percival greșise stătea înaintea lui. Sentimente vechi se retreziră în el – ură, furie... și, mai apăsătoare decât oricare altul, vina. Cel puțin Leonard procrease un fiu, pe când Percival nu fusese tatăl unuia. Dar asta nu îi domolea deloc vina.

– Bună dimineața, domnule Knighton, spuse Helena, aducându-l pe Percival înapoi dintre amintirile neplăcute. Fata se sprijini cu o mână de masă pentru a se putea ridica.

Era uimitoare – grațioasă și rafinată, în ciuda beteșugului ei. Datora acele calități pregătirii lui Solange. Și Percival îi era dator lui Solange pentru multe lucruri. Cel puțin îl bucura gândul că ea ar fi mândră să îl vadă acum cu fiul lui Leonard, îndreptând lucrurile pe cât de bine putea, fără să distrugă viețile fetelor.

Gândul îl făcu să ezite.

– Intră, domnule, lasă-mă să te privesc.

În timp ce Juliet intră în încăperea în splendoarea ei tinerească și inocentă, Knighton o urmă. Bărbatul părea să nu dea prea multă atenție farmecelor ei, ceea ce îl îngrijora pe Percival.

Se ridică în șezut și se sprijini de perne.

– Închide ușa, îi porunci Percival. Nu putem permite ca servitorii să își bage nasul în afacerile noastre, nu-i așa?

Bărbatul masiv încuviință din cap și se supuse ordinului lui Percival, dar de îndată ce ușa fu închisă, se apropie de pat cu o expresie prudentă.

– Vorbind de angajați, continuă Percival, Helena mi-a spus că l-ai adus la Swan Park și pe omul tău de afaceri.

– Așa este.

– Bine, bine. Spera ca motivul lui Knighton din spatele acestui fapt să fie grăbirea aranjamentului căsătoriei. Numele lui este Brinley sau ceva de genul?

– Brennan. Knighton i-o reteză de parcă ar fi fost jignit. Este Brennan.

– Un irlandez? Presupun că sunt și ei utili la ceva. Percival gesticulă spre ușă. Ei bine, unde este bărbatul acesta? De ce nu este aici?

– Nu am vrut să înghesuim prea mulți oameni în cameră, *papa*, interveni Juliet. Domnul Brennan este cu Rosalind. Îi oferă un tur al moșiei.

Asta putea fi o evoluție promițătoare. Dacă Rosalind era ocupată cu asistentul, nu îl putea pune pe fugă pe Knighton cu tupeul și limba ei ascuțită.

– Vino mai aproape, omule, îi ceru Percival. Ochii mei nu mai sunt așa de buni ca odinioară. Lasă-mă să te privesc mai bine.

Bărbatul înaintă ca și cum se pregătea să își întâlnească dușmanul. Era atât de înalt, încât atingea cu capul franjurii care atârnav de pe baldachinul patului, iar umerii lui lați blocau lumina.

Percival îl privi cruciș.

– Nu semeni deloc cu tatăl tău.

– Semăn cu mama.

– Nici cu Georgina nu semeni prea mult.

Knighton păru confuz.

– Ați cunoscut-o?

– Desigur. Nu ai știut asta? Adică, având în vedere...

Percival se întrerupse, aruncând o privire spre Helena. Fetele nu trebuiau să audă asta. În plus, trebuia să își dea mai întâi seama de cât de multe lucruri știa Knighton. Era posibil, presupuse el, ca Leonard și Georgina să îi fi spus destul de puține. Cazul pe care Percival îl construise împotriva lui Leonard avusese loc când băiatul era doar un copil.

– În orice caz, continuă el, am cunoscut-o bine. Odinioară.

– Eu... aa... nu am auzit-o niciodată vorbind despre dumneavoastră. Knighton se bălbăia de parcă s-ar fi așteptat în orice clipă să fie contrazis.

Asta îl îndureră pe Percival, deși știa că o merita.

– Nu există nici un dubiu că are o părere proastă despre mine. Trase adânc aer în piept, ceea ce dezlanțui o criză de tuse. Juliet se grăbi să ajungă lângă el cu un vas și cu tinctura lui de tătăneasă, în timp ce Helena rămase deoparte, părând neajutorată.

Percival scuiă în lighenaș, apoi luă câteva guri de tinctură și își drese glasul.

— Vezi cum mă cocoloșește fiica mea, Knighton. Nu aș recomanda o boală la plămâni nimănui, dar are recompensele sale. Luă mâna lui Juliet și o mângâie. Draga mea fată este mereu lângă mine. Ea este mândria și bucuria mea, o fată bună cu o inimă și mai bună.

Fără nici un motiv pe care Percival să îl poată înțelege, Knighton îi aruncă o privire Helenei. Privi și el apoi la fiica lui cea mare, dar, spre deosebire de faptul că stătea puțin mai încordată ca de obicei, arăta ca întotdeauna – rezervată, senină, o lady perfectă.

Ignorând straniul moment, își reîntoarse atenția asupra lui Knighton.

— Și ce crezi despre Swan Park? Presupun că tatăl tău ți-a spus totul despre moșie când erai mic. Crezi că descrierea lui a fost una corectă?

— Nici o descriere n-ar putea fi corectă, domnule.

Era straniu cum pronunția lui Knighton era ușor vulgară, dar Percival presupuse că asta era de așteptat din partea unui bărbat care era de atât timp implicat în comerț. Având în vedere ceea ce aflase el în ultimii ani despre copilăria lui...

Nu, nu avea să se gândească la asta. Îi îngreuna prea mult conștiința. Era mai bine să treacă direct la partea importantă a discuției.

— Ei bine, ne bucurăm să te avem aici. Îi aruncă o privire Helenei. Tu și Juliet puteți pleca acum, le spuse el. Aș vrea să vorbesc între patru ochi cu Knighton.

Juliet părăsi încăperea cu o viteză uimitoare, în timp ce Helena își strânse instrumentele de pictură.

Asta îi atrase atenția lui Knighton.

— Pictezi, Lady Helena?

— Da, răspunse ea încet. Pictez miniaturi.

— Pictezi un portret de-al tatălui dumitale?

— Nu, doar rețușez o copie a unui portret de-al mamei.

— Face o treabă tare bună cu lucrurile micî, spuse Percival, mândru ca întotdeauna de talentul ficei lui mai mari. Pentru

o fată, adică. Trebuie să o rogi pe Juliet să-ți arate câteva dintre miniaturile Helenei.

Aruncându-i o privire meditativă Helenei, Knighton încuviință din cap.

– O voi face.

– *Papa* este mult prea amabil, spuse sec Helena, trecând pe lângă Knighton și îndreptându-se spre ușă. Nu sunt o artistă. Este doar ceva ce-mi place să fac pentru a mai trece timpul.

– Prostii, interveni Percival, zâmbindu-i lui Knighton. Sunt picturi foarte frumoase. Își pune toată energia în ele, din moment ce nu poate călări sau dansa, sau ceva de genul ăsta.

Ceva zăngăni pe podea, făcându-l pe Knighton să se întoarcă.

– Îmi pare rău, n-am vrut să vă sperii, își ceru Helena scuze pe un ton tulburat, părând palidă în timp ce privea ceva ce îi căzuse din cutie.

Dădu să plece – probabil pentru că ar fi fost prea greu pentru piciorul ei slăbit să se aplece și să îl ridice –, dar Knighton se aplecă grăbit și luă obiectul pentru ea.

I-l întinse.

– Nu ai pentru ce să te scuzi. Poftim.

Percival privi de-a dreptul uimit cum obrajii Helenei se înroșiră. Nu o mai văzuse pe fiica lui cea rezervată roșind de ani de zile. De ce o făcea acum?

Helena luă obiectul fără să îl privească în ochi.

– Mulțumesc, se bâlbâi ea, vorbind foarte diferit de modul rezervat în care o făcea de obicei. Apoi, fără să își ia rămas-bun de la tatăl ei, ieși schiopătând din încăpere.

Când Knighton se întoarse spre Percival, expresia îi era rece și distantă.

– Nu trebuie să îi reamintiți despre asta. Sunt convins că sunt destule lucruri care îi reamintesc și așa.

Percival era confuz.

– Ce să-i reamintesc?

– Că nu poate „călări sau dansa, sau ceva de genul ăsta“.

– Pfui, nu te îngrijora pentru asta. Helena nu este un copil naiv ca să se lase afectată de asemenea observații.

– Nu cunoașteți foarte bine femeile, nu-i așa, domnule? observă Knighton.

– Cred că îmi cunosc propria fiică. Dar nu asta voia să discute cu bărbatul care avea viitorul moșiei Swan Park în mâinile sale. Și că tot vorbim de fiice, cum îți place Juliet?

Ceva în expresia lui Knighton îl neliniști, un licăr de dezgust sau chiar de furie. Apoi se stinse.

– Îmi place foarte mult. Până în acest moment.

– „Până în acest moment“? repetă Percival.

– De-abia am cunoscut-o. N-am avut timp să îmi formez o părere.

La naiba, bărbatul trăgea de timp. Percival se incrunță la Knighton.

– Dar înțelegi care este miza, nu-i așa? Înțelegi ce trebuie să faci ca să intri în posesia moștenirii.

Knighton se încordă.

– Da, știu. Dar nu ați spus că trebuie să mă hotărâsc pe loc.

Un fior cutremură oasele bătrâne ale lui Percival.

– Ce hotărâre ai putea să iei? Singura cale în care vei primi doavda e să te căsătorești cu Juliet.

Nu era în întregime adevărat – Percival nu voia să moară cu păcatele pe conștiință. Dar trebuia să încerce mai întâi, pentru că nu voia nici să își lase fetele sărace.

– N-ați spus că trebuie să fie Juliet, replică blând Knighton. În scrisoare spuneți că o pot alege pe oricare dintre ele.

Percival nu ar fi fost atât de uimit nici dacă Knighton i-ar fi spus că vrea să se însoare cu menajera.

– Este adevărat, dar nu cred... Ai prefera să te căsătorești cu Rosalind? Sau cu Helena?

Gândurile bărbatului erau imposibil de ghicit din expresia lui incremenită.

– Nu știu. Cum să-mi pot da seama până nu le cunosc mai bine?

Gândul de a rămâne în iadul acesta mai mult timp îl făcu pe Percival să se cutremure, dar nu se afla în poziția de a protesta. Totuși, nu trebuia să îl lase pe celălalt să târăgăneze prea mult alegerea. Nu avea mult timp.

– Foarte bine. Stai aici pentru o vreme ca să le cunoști mai bine pe fiicele mele. Într-o săptămână sau două vom vorbi din nou despre asta.

Zâmbetul lui Knighton îl epuiză pe Percival.

– Mulțumesc, domnule. Vă promit că nu veți regreta.

Capitolul 6

Nu vrei să vii în grădină? Mi-ar plăcea ca trandafirii mei să te vadă.

Richard Brinsley Sheridan, dramaturg irlandez și proprietar al Teatrului Drury Lane, către o tânără lady

Bărbatul era șiret, trebuia să recunoască asta, se gândi Rosalind în timp ce pășea înaintea domnului Brennan în parc. Îi luase toată dimineața, dar în cele din urmă Rosalind își dădu seama ce punea el la cale.

– Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc, zise el din spatele ei pe tonul lui enervant de fals. Intrăm în Pădurea Arden.

– Vorbești despre o altă parte a comitatului, spuse ea sec. Acesta este parcul nostru. Este bine cunoscut ca fiind cel mai frumos din Warwickshire.

Rosalind trase adânc în piept aerul cu miros de lemn și își ținu respirația, așteptând cu nerăbdare răspunsul lui. Dacă teoria ei era corectă, el urma să expună defectele parcului, așa cum făcuse cu celelalte părți ale moșiei pe care i le arătase în restul dimineții.

Ei bine, avea să îl facă în față mincinos dacă urma să se întâmple asta. Nimeni nu putea să spună ceva de rău despre parcul lor. *Papa* însuși se ocupase de dezvoltarea parcului vreme de ani întregi.

Cu aerul unui bărbat care studia proprietatea în scopul cumpărării, domnul Brennan cercetă împrejurimile.

– Își justifică foarte bine statutul, spuse el.

Rosalind aproape se împiedică, surprinsă. Bărbatul chiar recunoștea că o parte din Swan Park se ridică la standardele lui înalte!

– Vrei să spui că nu „necesită îmbunătățiri”? Aceasta fusese replica lui pentru fiecare cameră din conac.

Domnul Brennan ridică din sprâncene.

– Nu, nu cred că necesită.

– Cu siguranță, nu-l poți numi „un rug funerar pentru frunziș”, așa cum ai spus despre seră, insistă ea.

– Foarte adevărat.

– Dar stai puțin, parcul este murdar – uitasem cât de importantă este curățenia pentru dumneata. Trebuie să fie, dacă poți spune că lăptăria noastră nu este igienică. Afirmatia dumatăle a fost destul de șocantă pentru administratorul lăptăriei, femeia pe care cu toții am poreclit-o Doamna Mânuși Albe.

Acea afirmație absurdă o făcu pe Rosalind să își dea seama de tertipul lui. Aparent, naivul bărbat intenționa să o provoace să renunțe la compania lui dezagreabilă, lăsându-l liber să cutreiere singur moșia.

Buzele domnului Brennan zvâcniră.

– Ah, dar un parc se presupune că ar trebui să conțină o anumită cantitate de murdărie, nu-i așa?

– Într-adevăr. Rosalind o luă la dreapta pentru a evita să se împiedice de un copac căzut care bloca aleea. Oare el avea să considere copacul ca un potențial pericol pentru câprioarele din parc și pentru vânător deopotrivă? Curioasă, Rosalind se opri în loc și se întoarse spre el, gesticulând cu mâna în jurul ei. Vrei să spui că nu vezi nimic în parcul nostru care ar putea să te nemulțumească? Nici un defect, nici un pericol, nici o dezamăgire?

– O, este un parc minunat, îți garantez asta. Ochii lui licăriră. Dar nu cred că este înțelept ca pădurea să rămână atât de deasă aproape de casă, nu crezi?

Rosalind nu se putu abține – izbucni în râs. Da, ulmii creșteau de-a lungul peluzei, iar stejarii amenințau să acopere în întregime cărarea, dar acesta fusese dintotdeauna unul dintre farmecele

specifice ale parcului. Iar el știa asta, ticălosul, deși stătea acolo și o privea cu o expresie inocentă.

– Îmi pare rău că îi găsești defecte, spuse ea, deși cred că parcul este pe placul căprioarelor. Par să prefere să aibă mulți copaci în jur – probabil fiindcă vor să stea ascunse de vânători și de câinii lor. Un impuls diabolic puse stăpânire pe ea. Dar s-ar putea să mă înșel, continuă Rosalind. Poate ar trebui să găsim câteva și să le întrebăm?

Un zâmbet juca pe buzele domnului Brennan.

– Spun doar că pădurea atât de deasă aproape de casă ajută braconierii să se ascundă mai ușor. Ar putea să împuște o căprioară sau să fure o potârniche și să plece fără să știe ceva.

– Braconieri. Hmm. Nu mă gândisem la asta. Dar uita că aici nu suntem în Londra. Devenind serioasă, Rosalind adăugă: Nici într-unul dintre orașele de coastă, cu enclavele lor pentru contrabandiști. Nu avem braconieri pe aici, iar dacă s-ar întâmpla să apară vreunul, este bine-venit să îa o căprioară sau o potârniche.

– Adevărat? Zâmbetul lui Brennan pieri brusc. Nu erai atât de prietenoasă față de hoți seara trecută, Lady Rosalind.

La naiba, bărbatul întorsese conversația împotriva ei la fel de ușor cum îi pusese sabia la gât cu o seară în urmă. Dar putea să facă și ea același lucru, nu-i așa? De ce să nu întoarcă discuția spre secretele șefului său? Cele trei încercări anterioare ale sale fuseseră respinse, dar fuseseră, totodată, mai subtile. Iar subtilitatea nu fusese niciodată punctul ei forte.

Rosalind își înclină capul astfel încât boneta să îi ascundă expresia.

– După părerea mea, un bărbat care vânează ilegal o căprioară ca să își hrănească familia este foarte diferit de un hoț. Primul e un biet suflet care se luptă să supraviețuiască; cel de-al doilea este motivat de lăcomie, așadar își merită numele de criminal.

– Ești mai precisă decât legea proprietății. Autoritățile nu fac asemenea distincții clare. Legea numește hoț sau criminal pe oricine ia ceva ce nu îi aparține, indiferent de motivația acțiunilor sale.

Rosalind îi aruncă o privire aspră.

– Dumneata ar trebui să știi, nu-i așa?

– Ce vrea să însemne asta? Faci aluzie la presupunerile dumitale ridicole din seara trecută? Credeam că ne-am înțeles în privința asta.

– De fapt, mă refer la bărbatul pentru care lucrezi.

Ochii lui de un albastru aprins licăriră.

– Knighton, un hoț? De ce? Pentru că va moșteni Swan Park?

– Desigur că nu. Din pricina legăturilor lui cu hoții.

– A, da, spuse el. Probabil că ai o viață foarte monotună, Lady Rosalind, din moment ce subiectul tău preferat pare să fie populația infractoare.

Rosalind îl privi mergând lângă copacul căzut și așezându-se pe el. Oare presupunerea ei în legătură cu el era corectă? Oare de aceea îl deranja menționarea „populației infractoare“?

Totuși, când bărbatul ridică privirea spre ea, nu părea deranjat. Nu, părea amuzat... nonșalant... Atrăgător, la naiba. Un asemenea bărbat nu trebuia lăsat liber lângă o femeie singură. Și așa i se păruse destul de dificil cu o seară în urmă să nu stăruie asupra perfecțiunii lui masculine în biroul slab luminat. În lumina zilei, era al naibii de imposibil.

Copacul trosni sub greutatea lui, forțându-l să își întindă picioarele și să se lase ușor pe spate pentru echilibru. Privirea ei căzu exact pe locul unde haina lui se deschidea, dezvăluindu-i picioarele musculoase și bine evidențiate de pantaloni din cașmir, care dispăreau în cizmele lustruite din piele.

Cizme de călărie. Oare călărea bine? Urmau să fie nevoiți să călărească pentru a ajunge la lanurile de grâu și la fermele arendașilor. Lui Rosalind îi trecu prin minte o imagine a lui călărind cel mai bun cal al tatălui său, coapsele lui musculoase strunind puternicul animal...

Rosalind aproape că salivă, dar se abținu la timp. Doamne, Dumnezeule, trebuia să își domolească imaginația vrednică de plâns. Dar cine o putea învinui pentru asta când de ani buni nu fusese la Swan Park un bărbat cu asemenea... înzestrări? Nu știa cum avea să supraviețuiască sosirii acestuia.

Dar trebuia să supraviețuiască. La urma urmei, nici măcar nu știa dacă era căsătorit. Acel gând straniu de deprimant o făcu să își îndrepte din nou privirea pe chipul lui.

– Ei bine? Domnul Knighton are legături cu contrabandiștii, nu-i așa?

– Nu de care să știu eu. Chiar dacă ar avea, contrabandiștii nu sunt hoți, milady. Ei își cumpără bunurile.

Rosalind îl privi pieziș.

– Da, dar fură taxele pe care le datorează guvernului odată ce aduc bunurile în țară. Iar oamenii care vând bunurile sunt și ei la fel de vinovați. Ca să nu mai spunem că n-ar fi trebuit să cumperi deloc bunuri franțuzești, din moment ce eram în război cu Franța. Sunt convinsă că îți dai seama de ce asta îi transformă în caractere dezgustătoare.

– Te asigur că angajatorul meu nu se asociază cu „caractere dezgustătoare”. Afacerea lui este în întregime legală.

– Acum, poate. Dar am auzit că nu a fost mereu așa. O adunare de nori ascunse soarele și împrușină lumina deja slabă din pădure. Nu îmi vei evita întrebările la fel de ușor ca în această dimineață, așa că ai putea la fel de bine să-mi spui adevărul. Firma Knighton Trading a început ca piață de desfacere pentru bunurile de contrabandă? Și nu schimba subiectul.

Acum nu mai putea confunda licărul amuzat din ochii lui.

– Nici n-aș visa să fac asta.

Totuși, întoarse privirea spre potecă. Lumina slabă îi evidenția riduri meditative pe fruntea bronzată. Rosalind îi urmări privirea spre locul unde o ciocănitore dădea fără milă găuri într-un castan.

– Spune-mi, continuă el, crezi că pasărea aceea ucide copacul?

– Ai spus că nu vei schimba subiectul.

– Nu o fac. Fă-mi pe plac și răspunde la întrebare.

– În regulă. Rosalind privi pentru o clipă ciocănitorea. Mă îndoiesc că îl va ucide. Ciocănitorile dau bătăi de cap, dar nu sunt letale. Și au nevoie de larve pentru a supraviețui.

– Exact. Am putea spune același lucru despre contrabandiști. Ceea ce fac ei creează probleme, dar nu este letal pentru societate, iar în cele mai multe cazuri o fac pentru a supraviețui.

– Domnul Knighton a făcut-o pentru a supraviețui? Întrebă ea direct.

Privirea lui o întâlnește pe a ei pentru un moment îndelungat. Apoi înjură în barbă.

– Da. Knighton Trading a luat ființă când vărul dimitale a cumpărat coniac francezesc de la un contrabandist și l-a vândut unora dintre cunoștințele lui de la școala Eton.

– Știam eu!

Maxilarul i se încordă.

– El și mama lui au fost mult timp în pericol să fie trimiși la închisoare, din moment ce moartea tatălui său i-a lăsat îndatorări. Knighton a făcut orice a putut pentru a face rost de bani, dar a câștigat mai mult din vânzarea aceluia coniac de contrabandă decât câștigase într-un an de slujbe mărunte. Sau așa mi-a spus el, adăugă Griff, privind din nou în altă parte.

– Ei bine, mie îmi sună suspect. Dacă el și mama lui aveau atât de puțini bani, cum au plătit pentru Eton?

Griff se încordă.

– Tatăl lui a fost cel care l-a înscris acolo. După moartea lui, mama lui Knighton a reușit să îl țină la Eton pentru câțiva ani cu o bursă socială, și el muncea ca să-și acopere cheltuielile, dar în cele din urmă și asta a devenit imposibil, pentru că celelalte datorii erau prea mari.

– Așa că a început să cumpere bunuri de la un contrabandist și să le vândă pentru profit. A făcut-o de mai mult de o singură dată, nu-i așa? Nu cred că ridici o companie în urma unei singure vânzări.

Griff își frecă precaut nasul.

– Lady Rosalind, ți-a spus cineva vreodată că ai o curiozitate enervantă?

– Aproape în fiecare zi. Rosalind își puse mâinile în șolduri. Deci? Am dreptate în legătură cu domnul Knighton?

– Vărul dumitale, evidenție el, nu a avut posibilitatea să cumpere o afacere sau legăturile necesare pentru a găsi o altă cale de reușită, așa că da, a vândut bunuri de contrabandă. Proptindu-și un picior pe o creangă a copacului, Griff o privi pătrunzător. Spune-mi, atunci când s-a ivit ocazia să vândă coniac băieților bogați de la școală ca să-și întrețină mama și să plătească datoriile tatălui, ar fi trebuit să refuze? Să-i spună mamei lui să intre la închisoare în timp ce el pleca din țară ca să-și caute norocul? Ce-ai fi făcut în locul lui, Lady Corectitudine?

Rosalind știa prea bine cât de grea putea să fie viața când banii erau puțini, iar familia ei nici măcar nu fusese amenințată cu închisoarea din pricina datoriilor. În plus, cuvintele lui corespundeau cu ceea ce îi spusese *papa* – că domnul Knighton se înhăitase cu contrabandiști din necesitate.

Totuși, era straniu cât de afectat emoțional părea domnul Brennan de situația șefului său. Cu siguranță, indica o legătură strânsă.

Rosalind pufni.

– Presupun că aș fi cedat tentației temporar. Dar odată ce-aș fi găsit succesul, aș fi rupt legăturile cu infractorii, te asigur.

– Cât de nobilă ești, spuse el sarcastic. Vărul dumitale nu a fost atât de nobil. El a cedat tentației pentru câțiva ani. A descoperit că îi plăcea să-și achite datoriile și să aibă posibilitatea de a-și dezvolta noua pasiune pentru comerț. Dar el a fost mult mai predispus la tentații decât dumneata, milady, din moment ce el nu s-a născut privilegiat.

Pe Rosalind o deranjară presupunerile lui.

– Poate că nu s-a născut privilegiat, domnule Brennan, dar s-a născut bărbat. Încearcă să fii femeie pentru cinci minute și vei descoperi rapid că un bărbat de cel mai jos rang are mai multe privilegii decât orice femeie. Eu am privilegiul de a mi se spune că nu-mi pot controla proprii bani și propria viață sau să-mi construiesc viitorul pe care mi-l doresc. Am privilegiul de a conduce de una singură o moșie, de a avea grijă de două surori și de un tată, știind că nici măcar nu pot moșteni proprietatea pe care o îngrijesc. Mă pot lipsi de un asemenea „privilegiu“, te asigur.

Bărbatul părea să vrea să răspundă, dar Rosalind i-o luă înainte.

– În plus, nu este o chestiune de privilegiu – este o chestiune de corect și greșit. Pari foarte înțelegător față de partizanii contrabandei. Presupun că ai experiență directă cu ei?

Ochii lui licăriră.

– În afară de faptul că lucrez pentru angajatorul meu păcătos, vrei să spui?

– Exact. Mânuiești foarte bine sabia pentru asistentul unui om de afaceri.

– Iar dumneata mânuiești foarte bine sabia pentru fiica unui conte. Și totuși eu nu te-am acuzat de „experiență directă” cu contrabandiștii.

– Desigur că nu. Ideea în sine este absurdă.

– De ce? Pentru că ești femeie? Iar eu trebuie să fiu contrabandist sau infractor pentru că sunt irlandez și mânuiesc bine o sabie? Și femeile pot fi infractoare. Iar irlandezii care mânuiesc bine sabia pot fi oameni respectabili.

Rosalind se înroși. Nu intenționase ca speculațiile ei să fie atât de evidente.

– N-am spus că ești contrabandist.

– Nici nu era nevoie. Am devenit expert în a ghici ceea ce ticluiește imaginația dumitale surescitată. Domnul Brennan se ridică de pe buștean, un licăr prefăcut luminându-i ochii. Dar întâmplarea face să ai dreptate – am fost contrabandist odată.

Rosalind primi afirmația în culmea bucuriei.

– De aceea te-a angajat vărul meu!

– Nu. Vărul dumitale m-a angajat pentru că i-am salvat viața când tovarășii mei au încercat să-l ucidă.

Domnul Brennan își dădu pe spate pălăria și un smoc de păr negru îi căzu pe frunte.

– A fost... impresionat de talentele mele speciale, și i-au servit bine de-a lungul anilor. Nimeni nu a trăit ca să apuce să se plângă de ele, în orice caz.

Un fior o cuprinse pe Rosalind, apoi zări licărul din ochii lui.

– Acum mă tachinezi.

– Oare? Lăsând cuvintele suspendate în aer, Griff porni din nou pe potecă cu aroganța unui bărbat sigur de propria putere.

Rosalind îl urmă, gândindu-se la această nouă strategie. Oare încerca în mod intenționat să o sperie? Sau era o altă tactică menită să îl scape de compania ei? Alese a doua variantă, încercând să ignore ușurința cu care el îi ținuse sabia la gât cu o seară în urmă. Mărind pasul, îl prinse din urmă și, mergând alături de el, încercă să obțină mai multe informații.

– Ce te-a făcut să devii contrabandist?

Bărbatul zâmbi înainte să adopte o expresie serioasă.

– Ce hoț se laudă cu isprăvile lui?

– *Comedia erorilor*. Foarte bine, chiar îl cunoști pe Shakespeare. Totuși, nu mă deranjează dacă te lauzi. După cum ai spus, am o curiozitate enervantă. Dacă nu mi se face pe plac, sunt dispusă să te torturez cu întrebări până îmi va fi satisfăcută această curiozitate.

– Deja mă torturezi, mormăi el. Dar dacă insiști să afli toate detaliile neplăcute...

– Insist.

– Contrabanda a reprezentat o schimbare bine-venită de la casa de corecție unde am locuit de la vârsta de șase ani până mi s-a oferit șansa, la nouă, să mă alătur unei bande de contrabandiști.

– Casă de corecție!

– Pot să înțeleg cum te panichează trecutul meu dubios, spuse el.

– Nu! Mi se pare fascinant! Parî atât de... adică, nu aș fi ghicit niciodată...

– Că nu sunt un gentleman?

– O, asta știam deja, glumi ea. Dar am crezut că ai fost crescut ca unul și pur și simplu ignori educația primită.

– Măgulirea dumitale mă flatează. Griff mări pasul până ce Rosalind aproape fu nevoită să alerge ca să rămână lângă el. Totuși, dacă insolența mea te supără, nu este nevoie să rămâi în compania mea. Mă descurc și singur de-acum. Sunt convîns că ai lucruri mai bune de făcut decât să însoțești o persoană dezagreabilă pe moșia dumitale.

Era mult prea sigur pe el, crezând că ea avea să fie atât de naivă și să îi cadă în plasă. Poate că nici nu fusese vreodată contrabandist. Și nici nu trăise într-o casă de corecție.

– O, nu mă deranjează, spuse ea veselă. Îmi place să mă plimb pe moșie, chiar și cu un infractor periculos ca dumneata.

Continuară să meargă în tăcere, singurele sunete fiind cele ale pașilor lor prin frunzele căzute și hărmălaia veverițelor zburdalnice. Apoi lui Rosalind îi trecu prin cap că putea profita de sinceritatea lui – dacă putea crede un cuvânt din ceea ce spunea el.

– Spune-mi, întrebă ea, cum ai ajuns într-o casă de corecție?

Domnul Brennan ridică din umeri.

– Părinții mei au murit, lăsându-mă să-mi port singur de grijă. Așa că am șterpelit o portocală de la un vânzător de fructe și am sfârșit acolo unde sfârșesc micii delincvenți. Bărbatul mânuia cuvintele ca pe o armă. Nu mai este nevoie să spun că judecătorul a recunoscut în mine o potențială amenințare pentru societate atunci când m-a văzut.

Rosalind nu ezită; în orice caz, povestea lui o intrigă și mai tare.

– Cum ți-ai pierdut ambii părinți în același timp? Din cauza varicelei? Sau s-au înecat accidental?

Griff pufni.

– Îți vezi vreodată de treburile dumitale, Lady Rosalind?

– Nu când îmi este implicată familia. Când el îi aruncă o privire rece, Rosalind adăugă răutăcioasă: Locuiești sub acoperișul nostru și hoinărești pe aici destul de în voie, așa că realizezi că este cinstit să mă ajuți să determin potențialul dumitale de a face necazuri. Nu pot permite ca o amenințare reală să facă probleme la moșie.

– Atunci, ar trebui să te pregătești pentru probleme. Sunt mai josnic decât ți-ai putea închipui. Sunt copilul din flori al lui Danny Brennan cel Sălbatic și al ficei hangiului care îi era complice. Făcu o pauză, parcă pentru a-i observa reacția, apoi continuă: Au murit spânzurați.

Rosalind îl privi cu gura căscată. Fiul unui hoț la drumul mare? Mincinosul nenorocit! Era imposibil să fie înrudit cu Danny

Brennan cel Sălbatic – nu era destul de bătăran sau de nemilos ca să fie fiul mizerabilului irlandez care terorizase toți călătorii din Essex, până fusese prins într-o tavernă, laudându-se cu isprăvile sale. Împreună cu nevasta lui.

Rosalind se cutremură. Danny Brennan cel Sălbatic fusese spânzurat împreună cu o femeie, o coincidență destul de neobișnuită. Iar domnul Brennan se prezentase ca fiind Daniel Brennan. Asta trebuia să fie mai mult decât o simplă coincidență.

– De aceea folosești o poreclă în locul numelui de botez? Îl testează ea. Pentru că nu vrei ca oamenii să facă legătura între dumneata și tatăl dumitale?

O expresie precaută îi umbri trăsăturile.

– Nu. Mi se spune Griff din pricina grifonului.

– A, da. Cât de straniu că domnul Knighton ar alege un contrabandist, fiul unui tâlhar, să îi administreze averea. În timp ce aluziile lui la propriile fapte sale trecute îi reveniră în minte, Rosalind adăugă: Deși presupun că este adecvat să țină un grifon la îndemână pentru a-i sfâșia dușmanii.

– Să sfâșii dușmanii nu a mai fost de mult timp printre sarcinile mele, replică el sec. Deși observ că ți-am ofensat simțurile delicate. Cu trecutul meu demn de dispreț, evident sunt o companie nepotrivită pentru dumneata.

Bărbatul părea suspect de decis să se înjosească în ochii ei. Poate că inventase o asemenea poveste pentru că, fiind orfan, orice familie era mai bună decât nici una.

Sau poate că era totul adevărat.

În orice caz, reuși doar să îi sporească hotărârea de a sta cu ochii pe el. Și deși era teribil de rușinată să recunoască, poveștile lui despre trecutul său de infractor o captivau totodată. Era mai degrabă melodramatic, nu-i așa? Cerșetorul și fiul de tâlhar erau o combinație bună, dacă era adevărat.

– Simțurile mele nu au fost deloc ofensate, spuse ea. În mod sigur, nimeni nu le-ar numi delicate. La urma urmei, nu poți schimba ceea ce au făcut părinții dumitale, ci doar ce faci tu însuși. Ai ales o cale mai bună când ți s-a oferit șansa. Nu ai devenit un hoț.

– Cu excepția aceluia mic flirt cu contrabanda, insistă el.

Rosalind își reținu zâmbetul.

– Da, cu excepția asta. Dar acum ești un om respectabil.

– Respectabil. Dar nu un gentleman.

– Ceea ce înseamnă probabil același lucru. Deja ai gusturi mai speciale decât oricare alt gentleman pe care îl cunosc. Nu vreau să mă gândesc care ar fi părerea dumitale despre Swan Park dacă ai fi gândit-o din punctul de vedere al unui gentleman. Oricum consideri moșia neadecvată din toate punctele de vedere.

– Nu din toate punctele de vedere. Zâmbetul lui reticent îi imblânzi maxilarul încordat și gura necruțătoare. Are un parc foarte frumos pentru căprioare.

– Cu excepția pomilor care cresc prea deși.

– Exact. El se opri, pașii lui încetinind ușor. Deci nu te-am ofensat cu criticile mele?

Bărbatul părea să își facă atâtea speranțe, încât Rosalind aproape izbucni în râs.

– Nu. În ceea ce mă privește pe mine, dumneata și angajatorul dumitale sunteți liberi să transformați Swan Park în orice mod doriți după ce eu și surorile mele vom pleca.

Când el o privi cu atenție, Rosalind își dădu seama de ceea ce tocmai dezvăluise. Doamne, Dumnezeule, nu ar fi trebuit să vorbească atât de pripit. *Papa* ar fi certat-o zdravăn dacă ar fi aflat că ea practic îi spusese domnului Brennan că nu se aștepta ca o căsătorie să aibă loc.

Dar *papa* refuzase să se gândească la sentimentele lor – așa că ea ar putea să le prezinte cuiva care ar putea fi mai interesat. Între timp, putea evidenția câteva fapte dăunătoare care să îl facă pe angajatorul domnului Brennan să renunțe la ideea de a se procopsi cu o proprietate plină de datorii și cu trei fete bătrâne cu zestre insuficientă. Da, poate că domnul Knighton ar trebui să audă că aranjamentul lui considerabil cu *papa* nu era, la urma urmei, atât de considerabil.

Și cea mai bună cale de a-l informa pe domnul Knighton era să îl informeze pe asistentul său.

Capitolul 7

*Prea bine bărbatul și-l cunoaște, și când să tuni și să hulești
te-apuci,*

De ea te face să te-apropii doar printr-un semn ușor.

John Dryden, poet englez, critic,
dramaturg, traducere din *Persius, Satire*

Griff nu știa ce să creadă despre comentariul lui Rosalind. După această dimineață, nu mai știa deloc ce să creadă despre această femeie. Îi suportase criticile cu un calm surprinzător. Chiar răsese de el, ca și cum i-ar fi ghicit tacticile.

Probabil că o făcuse. Cu fiecare clipă care trecuse, primise dovezi că era mult mai deșteaptă decât o crezuse el. Conducea foarte bine moșia, în ciuda metodelor ei excentrice. În mod sigur, el nu ar fi vopsit exteriorul lăptăriei într-un albastru țipător ca să compenseze albul „monoton“ din interior. Dar clădirea în sine era extrem de curată și părea să aibă o productivitate superioară, judecând după brânza pe care îl obligase să o guste.

El nu ar fi angajat pe post de grăjdari trei actori ambulanti de pe Stratford-upon-Avon, care, la prima vedere, păreau incapabili să facă altceva în afară să recite piesa *Cum vă place*, spre satisfacția stăpânei. Dar făcuseră o treabă decentă cu grajdurile, dacă te gândea că bidiviul ei era folosit doar ca să o ducă pe ea și pe surorile ei în plimbări pe moșie și în Stratford.

Cu asemenea cunoștințe legate de capacitățile ei, Griff nu îi putea ignora comentariul despre plecarea lor fără să ceară nici o explicație.

– Cum adică, „după ce eu și surorile mele vom pleca“? Cu siguranță, dacă una dintre voi se mărită cu angajatorul meu, așa cum plănuiește tatăl dumitale, veți continua toate să locuiți aici.

Rosalind păși înaintea lui pe potecă.

– Doar pentru că *papa* ne-a oferit ca pe niște vite la mezat nu înseamnă că mergem pur și simplu la măcelar.

Griff o privi uimit.

– Vrei să spui că nici una dintre voi nu dorește să se mărite cu șeful meu?

– Exact asta spun.

La naiba! Nu doar că erau victime nevinovate ale planului de șantaj al tatălui lor, dar nici măcar nu erau nerăbdătoare să se mărite cu el. Cum naiba se putea întâmpla una ca asta?

– Știi că veți pierde Swan Park dacă una dintre voi nu se mărită cu Knighton.

– De ce mi-ar păsa? Este un inconvenient destul de mare să administrez o moșie, știu bine. Mai ales una îngropată în datorii precum Swan Park.

– Sunt convins că este nevoie de multă muncă.

– Nu munca mă deranjează. Rosalind se încruntă de parcă ar fi jignit-o. Nu mă tem de muncă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Atunci, de ce... Griff se opri când imaginea ei mânuind sabia îi reveni în minte. Ah, da. Genul de muncă este cel care te deranjează. Prea monotonă, presupun.

Oftatul ei exagerat îi oferi răspunsul.

– Nu toată munca. Îmi place să supraveghez orice construcție nouă sau redecorare. Îmi place să dirijez personalul. Îmi place să organizez cine.

– Supravegheze, dirijare, organizare. Griff afișă un zâmbet superior. Îți place să deții controlul, nu-i așa?

Rosalind ridică din umeri.

– Presupun că da. Dar celelalte sarcini sunt atât de plictisitoare. Urâsc să fac inventare cu administratorul nostru și să pun capăt certurilor stupide cu arendașii și multe alte detalii plictisitoare. O fac pentru că sunt nevoită – pentru că nimeni altcineva nu vrea să o facă –, nu pentru că imi place.

Griff se întrebă dacă era în întregime adevărat. Putea ignora „detaliile plictisitoare”; mulți oameni o făceau. Dar el nu voia să îi dea acest argument. În schimb, făcu pe avocatul diavolului.

– În regulă, deci nu-ți place să conduci moșia. Dar nu este nevoie să o abandonezi definitiv. Dacă Knighton se mărită cu una din surorile dumitale, el o va administra sau va plăti pe cineva să o facă. Puteți doar să trăiți toate aici și să vă bucurați de viață.

– Nu vreau să trăiesc aici, indiferent de ce s-ar întâmpla, răspunse ea, surprinzându-l. De ce te poți bucura în Stratford? Eu vreau să locuiesc în Londra.

Griff ar fi trebuit să își dea seama.

– Atunci, ar trebui să te măriți dumneata cu Knighton și să-l rogi să te ducă acolo.

În numele lui Dumnezeu, ce spunea el acolo? „Knighton“ nu s-ar însura cu nici una dintre ele, nici măcar cu ea, își reaminti el. Da, dacă lucrurile mergeau conform planului, întreaga familie avea să fie evacuată din Swan Park în câteva luni.

Gândul îi retrezi conștiința din morți.

Rosalind se încruntă.

– Să mă mărit cu Knighton? Nu! N-aș face-o nici pentru toată bogăția din Anglia!

Insulta îi retrimise conștiința în mormânt.

– Ești puțin cam drastică, nu crezi? Femeia ar fi trebuit să se bucure că *cineva* ar vrea să se mărite cu ea, având în vedere vârsta și metodele ei... stranii. Gândul unei căsătorii cu Knighton te dezgustă chiar atât de tare?

Rosalind clipi agitată la auzul tonului lui acid.

– Nu... da... adică, nu împotriva *lui* sunt, nu tocmai. Ar fi la fel cu orice bărbat pe care *papa* l-ar alege fără să se gândească la sentimentele mele. La urma urmei, nu mai suntem în Evul Mediu. Femeile ar trebui să fie libere să își aleagă propriii soți, nu crezi?

Mândria lui rămase șifonată, deși Griff fu de acord cu ea, în principiu.

– Și presupun că vrei să fii liberă să alegi un soț care nu și-a construit afacerea din bunuri de contrabandă.

Griff se aștepta ca ea să nege, dar Rosalind îl privi în ochi.

– Acum că ai spus asta... da. Cum aș putea să respect un om care a pus averea mai presus de orice principiu – mai presus de moralitate, lege și onoare?

Griff porni înaintea ei ca să nu îi observe furia care puneă stăpânire pe el. Ce știa ea despre „avere mai presus de orice principiu”? Ea avea parcul și servitorii ei și probabil și o zestre. Poate că nu era mare, dar mare era un termen relativ, nu-i așa? În urmă cu mult timp, mare ar fi însemnat pentru el douăzeci de lire. Ea nu dusesese niciodată o asemenea viață, putea să pună pariu.

Totuși, cu cât Griff se gândea mai mult, cu atât răspunsul ei îl uimea. El era obișnuit cu femeii care puneau „averea mai presus de orice principiu”, care ar fi dispuse să ignore trecutul lui îndoielnic dacă asta însemna să devină soția sau chiar și amanta bogatului domn Knighton. Și totuși, iată aici o femeie care considera banii lui un defect, o demonstrație a caracterului său slab. Griff nu știa dacă să îi admire idealurile sau să îi urască snobismul.

De parcă și-ar fi dat seama că îl insultase, Rosalind îl prinse din urmă și șopti:

– Nu este vorba doar de contrabandă, înțelege-mă. Eu cred că o femeie – oamenii – ar trebui să se căsătorească din dragoste.

Griff o privi. Ea își coborî privirea pe potecă, de parcă ar fi privit spre un viitor în care un bărbat s-ar putea îndrăgosti de ea. Era greu de crezut că amazoana avea idei romantice despre căsătorie. Interesate, da, poate chiar binevoitoare. Dar romantice? Extraordinar.

– Nu este acesta un punct neobișnuit de vedere pentru cineva cu statutul dumitale? întrebă el. Genul dumitale nu crede că este la fel de ușor să te îndrăgostești de un bărbat bogat ca și de unul sărac?

– Nu știu ce crede „genul meu”, dar eu, personal, cred că nu este ușor să te îndrăgostești de nimeni, bogat sau sărac. Rosalind îi aruncă o privire piezișă. Dar dumneata ce crezi? Că un bărbat ar trebui să se însoare cu o soție bogată dacă are ocazia? Sau poate că ai deja o soție bogată în Londra.

– Nu, spuse el ferm. Nici o viitoare sau actuală soție, bogată sau săracă. Am... alte chestiuni care acum mă preocupă mai mult decât căsătoria.

Chestiuni care ar putea face ca pentru Neprihănitele Swanlea să fie și mai greu să se mărite. Griff încercă să ignore sentimentul de vină care îi încolți în piept.

– Așadar, nu ai de gând să te căsătorești deloc, pentru bani sau din dragoste?

– Nu pentru bani și, cu siguranță, nu din dragoste. Eu nu cred că un asemenea sentiment dubios există – nu l-am simțit niciodată. Oamenii confundă dorința cu dragostea, o greșeală periculoasă care îi face pe bărbați să se poarte ca niște proști, iar pe femei să aleagă soți răi când... aaa... *impulsurile* lor îi împing spre dezastru.

Un avertisment de care el trebuia să își aducă aminte să țină cont în preajma lui Lady Rosalind – pentru că, dacă cineva putea împinge un bărbat spre dezastru, aceea era ea.

– Cât de cinic ești! Din câte înțeleg, iubirea diferă mult de dorință.

– Dar nu știi sigur? Nu ai fost niciodată îndrăgostită?

Privirea ei o întâlnește pe a lui, apoi devine precaută. Sclipirile aurii din ochii lui căprui captau lumina soarelui de pe frunzele stejarilor. El o privi la rândul lui, și o tensiune stranie îi crescuse în piept, observând cum obrazii i se înroșesc ușor.

Apoi Rosalind își îndreaptă brusc privirea pe poteca dinaintea lor.

– Nu, nu cred.

Griff rezistă tentației de a-i adresa următoarea întrebare logică – dacă simțise vreodată dorință – din moment ce orice răspuns putea să îi aprindă propriile „impulsuri“.

– Nu crezi că ți-ai aminti dacă ai fi fost îndrăgostită?

Întrebarea o făcu să zâmbească.

– Da, presupun că mi-aș aminti.

Brusc, el își dori cu disperare să împiedice acel zâmbet rar să dispară.

– Atunci, obiecția dumitale de a te mărita cu Knighton nu are nici o legătură cu vreun pețitor secret și nepotrivit pe care îl ții ascuns.

Rosalind izbucni în râs, un sunet diafan și foarte plăcut la auz.

– Nu, într-adevăr.

– Dar surorile dumitale? întrebă el, amintindu-și fără milă de scopul lui măreț, care ar fi fost mai eficient servit dacă ar fi încercat să obțină informații și nu flirtând cu Lady Rosalind. Ele au pețitori ascunși pe undeva?

– Nu unii de care să știu eu. Rosalind mergea mult mai relaxată acum, ca și cum faptul că îi dezvăluise gândurile ei despre căsnicie o eliberaseră și îi permiseseră să se simtă mai confortabil în compania lui. Dar nu verific constant parcul, continuă ea. Și mai sunt și grajdurile – unde sunt grăjdari foarte incompetenți, din câte îmi amintesc că ai spus. Ar putea fi pețitori deghizați.

Fantastică femeie. Griff știa foarte bine că nu trebuia să se lase păcălită de criticile lui.

– Da, cine știe ce fugă pune la cale una dintre ele? Deci nici surorile dumitale nu doresc să se mărite cu Knighton?

Rosalind ezită înainte să răspundă.

– Juliet este greu de citit – spre deosebire de mine, ea vrea cu disperare să rămână aici. Iar *papa* face permanent presiuni asupra ei în privința asta. În ciuda acestui lucru totuși, cred că în cele din urmă se va împotrivi.

Pentru numele lui Dumnezeu, surorile acestea erau foarte pretențioase când venea vorba de soți. Griff începea să înțeleagă de unde își căpătaseră porecla.

– Să înțeleg că îți împărtășește aversiunea față de comercianții liber-profesioniști?

– Nu. Ca să fiu sinceră, nu cred că-i pasă de acest aspect. Doar că... ei bine... domnul Knighton pare să o înspăimânte.

– Să o înspăimânte? Dar Da... Knighton nu ar răni niciodată o femeie.

– Mă tem că logica nu intră în calculele lui Juliet. Are doar șaptesprezece ani, știi doar.

Griff medită un moment.

– Da, pare timidă.

– Exact! Este foarte timidă și micuță, și cred că dimensiunile lui o sperie.

Griff putea să creadă asta cu ușurință. Dimensiunile lui Daniel speriau jumătate din femeile pe care le cunoștea Griff – deși le trecea teama când Daniel își folosea șarmul irlandez asupra lor.

– Dar Lady Helena? Nu s-ar căsători cu șeful meu ca să se asigure că veți rămâne în continuare la Swan Park?

Rosalind scutură cu tristețe din cap.

– Mă tem că experiențele Helenei cu pețitorii au fost nefericite. Un bărbat în special – un Lord Farnsworth – a vrut să se însoare cu ea pentru banii ei, în ciuda defectului ei. Au fost logodiți, dar el a lăsat-o cu buza umflată când a descoperit că *papa* spunea adevărul în legătură cu zestrea ei mizerabilă.

– Asta este execrabil!

Rosalind îi susținu părerea cu o privire aprobatoare.

– Nu-i așa? Am încercat să îi spun Helenei că a fost doar un ticălos, dar ea a rămas cu îndoielile ei. Mai ales când câțiva bărbați au respins-o din pricina șchiopătului ei. Este prea dezamăgită de bărbați ca să se gândească la o căsătorie cu domnul Knighton. Deși ar vrea, poate, să locuiască aici, nu cred că s-ar căsători pentru asta.

– Și deja am stabilit de ce dumneata nu te-ai căsători ca să salvezi moșia. În plus, vrei să devii actriță, nu-i așa?

– Într-adevăr, îmi doresc. Rosalind își dădu cu mândrie capul pe spate.

– Ai renunța la toate astea ca să urci pe scenă? Lui Griff încă îi venea greu a crede.

– De ce nu, dacă asta este ceea ce îmi doresc?

– Pentru că nu cunoști adevărata natură a ceea ce-ți dorești! izbucni el. Este o profesie degradantă. Actrițele lucrează până târziu în nopte pe bani puțini și respect și mai puțin. Sunt adesea acostate de bărbați care nu le consideră mai presus de niște târfe și nici măcar nu au luxul unui trai asigurat, pentru că pot fi aruncate de pe scenă după primul rol, fără să li se mai permită să se întoarcă.

– Deci, ai fost actriță? îl întrebă ea sarcastic. Vorbești despre viața asta în așa fel încât pot doar presupune că ai trăit-o.

„Vrăjitoare obraznică!“

— Nu trebuie să o trăiesc pentru a ști cum este. Merg la teatru.

— Și eu la fel. Și totuși impresia mea despre viața unei actrițe diferă mult de a dumitale. Mare minune!

— Dumneata mergi la teatru într-un oraș de provincie; nu este același lucru ca în Londra. Presupun că dorești să urci pe scenă în Londra.

— Desigur. Rosalind ridică mândră bărbia. La fel ca mama.

Griff uitase că răposata contesă fusese actriță. Asta explica de ce lui Lady Rosalind îi intrase în cap ideea stupidă de a deveni și ea una.

— Apropo, continuă ea, mama nu a spus niciodată că ar fi o profesie degradantă. Cred că i-a fost destul de dragă.

— Este ușor să vorbești cu drag de ceva când nu te mai ocupi cu asta, mormăi el.

— Da? Dumneata îți amintești cu drag de copilăria la casa de corecție? Rosalind îi aruncă un zâmbet mieros.

Griff îl întâmpină cu o privire rece.

— Tocmai pentru că am fost tratat ca un paria din pricina trecutului și a profesiei mele știu că nu ți-ar plăcea teatrul. Ai fost crescută pentru ceva mai bun, fie că vrei să accepți asta sau nu.

Dacă cineva știa cum era să fii crescut pentru ceva mai bun și să ți se nege acest drept, el era acela. Knighton Trading luase ființă prin muncă grea, iar el își tăiase legăturile cu lumea hoților de îndată ce câștigase suficient succes cât să o administreze.

— Și crezi că mi-ar fi mai bine dacă m-aș mărita cu șeful dumitale? întrebă ea cu viclenie.

— Desigur! O ființă inocentă ca dumneata să dea Swan Park pe bordelul din teatru? Este absurd, mai ales când poți continua să trăiești în situația asta plăcută prin simplul fapt de a te mărita...

Griff tăcu. Vulpea șireată îl înnebunise de cap, nu mai știa ce vorbește. În numele lui Dumnezeu, de ce încerca să o convingă? Nu voia ca ea să se mărite cu el!

— Ai dreptul la o opinie, spuse ea, dar asta nu schimbă ceea ce simțim eu și surorile mele. Nici una dintre noi nu vrea să se mărite cu șeful dumitale. A fost foarte generos din partea domnului Knighton să ia în considerare propunerea lui *papa*, dar nu ne vom

răzgândi. Nici nu îl vom învinui dacă decide să caute o soție acolo unde intențiile lui sunt mai bine apreciate.

Griff o privi cu gura căscată. Femeia refuza o cerere în căsătorie care nici măcar nu fusese făcută! Desigur, Lady Rosalind nu îl refuzase practic pe el – îl refuzase pe Daniel. Totuși, această realitate îi mângâie doar puțin mândria rănită.

Ieșiră brusc din pădure pe un deal care cobora spre livezile de dedesubt. Soarele izbutise să pătrundă printr-un grup de nori catifelati, făcând aerul mai cald, mai lipicios și ușor înțepător din pricina mirosului de iarbă zdrobită.

Se opriră în vârful dealului pentru a privi întreaga proprietate Swan Park, dar Griff se simțea de parcă pământul îi fugea de sub picioare. Toate așteptările lui de la această vizită se dovediseră a fi greșite. Surorile își doreau să rămâne fete bătrâne. Nu erau scorprii, erau mai degrabă amabile și încântătoare. Și erau mult prea nerăbdătoare să îi ofere moștenirea de bunăvoie.

Totuși, un lucru nu se schimbase – el tot nu avea certificatul de căsătorie al părinților săi. Așadar, deși le-ar fi făcut bucuros pe plac doamnelor și ar fi plecat, nu putea să o facă.

Se gândi să facă o înțelegere cu Lady Rosalind: ea putea să ia certificatul de la tatăl ei, iar el ar pleca, așa cum își dorea ea. Dar Griff se temea că ea era prea inteligentă pentru a accepta un simplu târg. Ar întreba de ce voia certificatul, cum ajunsese în posesia tatălui său, care era povestea lui. Iar odată ce i-ar fi aflat toate planurile...

Nu, nu era un risc pe care era dispus să și-l asume. Așa că, până reușea să găsească ceea ce căuta, Griff – sau mai degrabă Daniel – trebuia să continue să mimeze un interes într-o alianță, în ciuda a ceea ce gândea Rosalind și ceea ce însuși Griff își dorea.

– Înțeleg perfect ce spui.

Griff rămase privind pământul – *pământul lui* – cu mâinile împreunate la spate.

– Dar mă tem că nu-l vei convinge pe șeful meu. Pare să fie de acord cu planul tatălui vostru. Griff îi aruncă o privire lui Rosalind. Mă îndoiesc că va refuza doar din pricina afirmațiilor dumitale.

– Poftim! strigă Rosalind, întorcându-se spre el. Vrei să spunei că el chiar *vrea* să se însoare cu una dintre noi? Dar de ce? Va moșteni Swan Park într-un fel sau altul, deci ce avantaj i-ar putea aduce căsătoria?

Domnul Brennan ridică din umeri.

– Prestigiu. Are bani – acum *vrea* ceva mai mult. Probabil o poziție mai bună în societate. Sau poate s-a îndrăgostit de voi toate. În orice caz, nu poate lua o decizie cu privire la propunerea tatălui dumitale doar după o zi. Probabil va *vrea* să rămână aici cel puțin o săptămână.

Cu un pufnet plin de dezgust, Rosalind porni în josul dealului.

– Ei, asta este de-a dreptul minunat. Șeful dumitale afurisit își caută o soție, iar tatăl meu naiv susține ideea, așa că nici măcar nu contează ceea ce vrem eu și surorile mele.

– N-am spus asta, zise Griff, urmând-o, neputând să își ia privirea de pe fundul ei atrăgător.

– Bărbații! mormăi ea. Nu se învață minte niciodată! „Ce este căsătoria forțată dacă nu un iad?” Shakespeare a scris asta în timp ce era captivul propriei căsătorii nefericite, și totuși cuvintele îi sunt ignorate.

Oare nu mai cita din nimeni altcineva decât din Shakespeare? Și lui Griff îi plăcea dramaturgul, dar nu considera toate vorbele lui ca fiind atât de înțelepte. Ca să nu mai spunem că se folosise de citat doar pentru că se potrivea nevoilor ei, iar asta îl enerva pe Griff.

– Nimeni nu știe dacă mariajul lui Shakespeare a fost nefericit sau nu.

– În numele lui Dumnezeu, și-a lăsat soția aici, pe Stratford-upon-Avon, vreme de treizeci de ani, în timp ce el și-a urmărit propriile interese în Londra. Nu știi cum îți se pare dumitale, dar mie nu mi se pare că asta ar fi o căsnicie fericită.

Rosalind se întoarse spre el, mijind ochii furioasă.

– Și ce fel de bărbat caută să se însoare cu o femeie împotriva voinței ei, oricum?

– Să înțeleg că nu mai vorbim de Shakespeare, observă Griff sec.

Pufnind, Rosalind porni din nou să coboare dealul.

– De ce naiba ne vrea vărul meu? Nu știe că suntem Neprihănitele Swanlea? Nu ne mărităm pentru bani sau stare – așa că de ce nu-și caută soție în altă parte? Este destul de bogat și moștenitorul unui conte pe deasupra.

– Într-adevăr, este. Griff nu își putu ascunde rânjetul, pentru că ea îl făcea pe Knighton – pe el – să pară un idiot. Și era evident că nu știa despre presupusa lui ilegitimitate.

Rosalind nu înțelegea ce era așa de amuzant și se încruntă la el.

– Dacă domnul Knighton crede că forțând pe una dintre noi să se mărite...

– În numele lui Dumnezeu, femeie, calmează-te. N-am spus că va forța pe cineva să se mărite. Am spus doar că nu va pleca doar pentru că dumneata nu-l plăci.

Un petic lipsit de iarbă de pe deal o făcu să înainteze mai greu, căci tocurile ghetelor i se cufundau în pământul moale la fiecare pas, ceea ce părea să o înfurie și mai tare.

– Așadar, ne-am procopsit cu dumneata și vărul meu pentru săptămâni bune, în timp ce el decide dacă vrea să se însoare cu una dintre noi.

– Dacă vei continua să ne tratezi cu această ospitalitate exuberantă, mă îndoiesc că vor fi săptămâni. Din partea mea, sper să fie mai puțin.

– Ia ascultă, domnule Brennan, nu ți-am cerut eu să vii aici și să-mi complici viața băgându-ți nasul și...

– „Băgându-mi nasul“? Griff se încordă. Deci ea încă bănuia că el pune ceva la cale. Nu putea permite una ca asta, altfel ea ar sta numai pe urmele lui. Ce naiba vrei să spui? Întrebă el oarecum ironic. De ce mi-aș băga nasul? Ce-aș putea să caut?

Rosalind se încordă.

– Eu... habar nu am. Dar este evident că dorești să scapi de mine dintr-un anume motiv.

Griff se gândi rapid la o scuză.

– Sunt doar prompt, te asigur. Șeful mă plătește să determin care sunt îmbunătățirile de care va avea nevoie moșia după

ce o va moșteni. Pot să-mi ating acest scop mai rapid fără o femeie care să stea după mine și să-mi spună unde să merg și ce să văd.

După cum sperase el, Rosalind se simți ofensată.

– Voi, bărbații, sunteți întotdeauna atât de încrezuți. Se încrunță la el. Nu înțeleg de ce nu ți-ar fi de folos să mă ai în preajmă.

Rosalind era atât de ocupată să îl mustre, încât nu văzu piatra care ieșea din pământ până când tocul nu i se prinse de ea, făcând-o să cadă în față. Instinctiv, Griff o prinse de braț, răsu-cind-o în brațele lui, împiedicând-o să cadă și să se rostogolească în josul dealului. Rosalind se prinse de umerii lui pentru a-și recăpăta echilibrul.

Apoi încremeniră, prinși într-o îmbrățișare pe coasta dealului. Ea ridică privirea spre el, mijind ochii când îl văzu atât de aproape. Prea aproape. Deși Griff stătuse cu ușurință atât de aproape de ea cu o seară în urmă, atunci ea nu îl privise în ochi. Nu i se permisese să se bucure de imaginea obrazilor ei sărutați de soare, nici a genelor cafenii, nici a buzelor perfecte care se despărțeau ușor cu fiecare suflare, așa cum s-ar despărți sub sărutul lui.

La naiba, nu ar trebui să se gândească să o sărute. Dacă o sărute, cu siguranță ar face ceva și mai prostesc.

Nu s-ar opri la sărut.

Își ordonă în sinea lui să îi dea drumul din brațe, dar propriile mâini îl ignorau. Degetele lui deja îi mângâiau coastele, urcând mai sus, tânjind să fie mai îndrăznețe, să atingă ce era de neatins. Iar acum și buzele lui tânjeau să se revolte. Voiau să îi sărute pleoapele fragile, bărbia obraznică și gura îmbietoare.

Era vina ei, felul în care îl privea acum, de parcă l-ar fi dorit și ea, la rândul ei. Și buzele acelea ușor întredeschise. Blestemate să fie pentru că îl provocau să le sărute. El nu fusese niciodată omul care să refuze o provocare.

Griff își coborî ușor capul, dar borul pălăriei sale se lovi de cel al bonetei lui Rosalind, impactul readucând-o cu picioarele pe pământ. Cu un „Oh“ panicat, dădu drumul umerilor lui, apoi se eliberă din îmbrățișare.

– Ești bine? se auzi el întrebând-o în timp ce ea se retrase din brațele lui.

Dar *el* era bine? Va mai fi vreodată bine? Mădularul lui tare îi spunea că nu.

Aproape împiedicându-se, Rosalind se întoarse cu spatele la el, apoi porni grăbită în josul dealului, cu pași mai iuți decât înainte.

– Stai mai ușor, o preveni el, pornind în urma ei. Altfel, poți să-ți scrântești glezna pe panta asta.

– Asta cu siguranță ți-ar conveni, nu-i așa?

– Ce naiba vrei să spui?

– Că ai scăpa de compania mea.

Rosalind mări pasul, aproape fugind. Deși el devenea din ce în ce mai panicat, era evident că ea nu avea nici o grijă, pentru că arunca vorbe peste umăr așa cum un jucător de whist împărțea cărțile.

– Urăsc să te dezamăgesc, domnule Brennan, dar nu-ți ofer nici o scuză ca să poți scăpa de mine. Ai putea la fel de bine să te împaci cu gândul – nu voi pleca de lângă dumneata orice ai face.

– O faci chiar acum, bombăni el și o prinse de braț pentru a o încetini, dar Rosalind și-l retrase imediat.

Ridicându-și rochia la o înălțime indecentă, goni în josul dealului. Era un miracol că nu se rostogoli până jos.

Ce o apucase? De ce fugea de el ca o femeie posedată?

Apoi Griff își dădu seama. Rosalind fugea de același lucru care îl bântuise pe el cu câteva secunde în urmă, când privise chipul acela uimitor. Pasiune. Nu o putea confunda. Atracția evidentă dintre ei o alunga departe de el.

Asta era! Se înșelase cu o seară în urmă – nu sabia care o amenința o agitase, ci mâinile lui pe trupul ei, corpul lui lângă al ei. Poate că ea se prefăcea imună la acest gen de lucruri, dar el recunoscuse licărul de dorință din privirea ei, cu câteva clipe în urmă. Rosalind nu era imună, iar asta o speria de moarte.

Griff zâmbi larg, încetinind pasul. Măcar descoperise cea mai ascunsă teamă a amazoanei lui. Așadar, se temea de pasiune, nu-i așa, mai ales venind de la un bărbat al cărui caracter îl disprețuia? Foarte bine, atunci pasiune avea să îi dea. Avea să o pună pe fugă pentru totdeauna.

O voce enervantă din capul lui râdea de scopurile sale, spunându-i că nu aveau nici o legătură cu alungarea lui Rosalind, ci cu dorința lui de a pune mâna pe ea. Griff o ignoră. În plus, merita puțină distracție din partea ei după ce îl chinuise toată dimineața.

Gândul a ceea ce avea de gând îl făcu să mărească pasul când se apropie de baza dealului și de aleea cu copaci scunzi. Griff o găsi așteptându-l printre ei. Aici, rochia ei nu mai părea de prost gust, ci o rază de soare printre frunzele de un verde aprins și globurile violet și cărnoase care atârnau deasupra capului ei. Aici, Rosalind avea un farmec natural care îi tăie respirația și îi încinse vintrele.

Da, Griff merita să îi simtă gustul – măcar puțin. Cât să o pună pe fugă și să își înăbușe dorința absurdă.

– Aceasta este livada noastră cu pruni, spuse Rosalind când el se apropie de ea. Mi-am zis că ți-ar plăcea să o vezi dacă tot suntem aici. Mai avem și o livadă cu meri și cireși pe moșie, dar prunele noastre sunt minunate, nu crezi?

În acel moment, lui Griff nu îi păsa de prune, de mere sau de cireșe. Dar intră în jocul ei ca să o facă să mai lase garda jos, întrucât părea să fie gata să fugă dacă el mai făcea un pas spre ea.

Problema era că Rosalind nu avea să ajungă departe, cel puțin nu suficient de departe. Așa că va trebui să o sperie atât de tare, încât să nu-i mai caute deloc compania. Griff ridică privirea spre crengile încărcate de fructe ale copacilor.

– Nu-mi plac prunele, spuse el cu sinceritate.

Ea scoase un râset frustrat.

– Oare de ce nu mă surprinde?

El o privi și o idee îi trecu prin cap.

– Prunele sunt acre, iar mie nu-mi plac fructele acre. Când pun ceva în gură, vreau să fie cărnos, dulce și succulent.

Griff își lăasă privirea să se plimbe pe acele părți din corpul ei care se potriveau descrierii, apoi fu încântat când sânii ei se ridicară și coborâră rapid. Rosalind îi înțelese vorbele și fu speriată de ele. Chiar roși ușor înainte să meargă lângă un prun.

Planul funcționa. Rosalind era la fel de sperioasă precum acele căprioare care caută adăpost în pădurile dese din Swan Park.

– Prunele acestea nu sunt acre. Ea îi evita cu precauție privirea. Dumneata te gândești la prunele goldane, care sunt folosite la plăcinte. Scoțându-și o mânășă și punând-o într-un buzunar, Rosalind se întinse și luă o prună. Spre surprinderea lui, se întoarse spre el și i-o întinse. Poftim, gustă, îl provocă ea.

Nici măcar Eva, dezgolită în grădina Edenului, nu ar fi arătat atât de tentant precum Rosalind cu o mână dezgolită, oferindu-i un fruct copt. Ce mai pune femeia la cale acum?

O dorință arzătoare de a afla puse stăpânire pe el. Griff păși mai aproape și își scoase propriile mânuși. Ținându-le într-o mână, o întinse pe cealaltă spre fruct.

În loc să o ia, totuși, îi prinse încheietura mâinii și o ridică spre gura lui. Buzele i se deschiseră, luând-o prin surprindere, iar ochii ei deveniră de o nuanță delicată de verde-auriu în timp ce îl priveau mușcând din prună, dar Rosalind nu se retrase, nici nu aruncă pruna spre el.

Nu, își fixă privirea pe gura lui. Ca și cum ea însăși ar fi gustat pruna, își umezi buza de jos cu vârful rozaliu al limbii, făcându-i mädularul să tresară de dorință. Când el înghiți, o făcu și ea, iar mișcarea gâtului ei fin îl fascină.

La naiba, se gândi el, readucându-și privirea pe chipul ei, nu așa trebuiau să se întâmple lucrurile. Ea ar trebui să îl plesnească, să se înfurie, să fugă. Totuși, stătea acolo încremenită, cu buzele întredeschise și ochii larg deschiși.

Avea nevoie de mai multă încurajare, atâta tot. Cu o îndrăzneală intenționată, îi linse sucul lipicios al prunei de pe mână.

– Ai dreptate, murmură el. Nu este deloc acră. Linse sucul de pe încheietura ei, triumful gonind prin el când îi simți pulsul accelerând sub limba lui. Este dulce... delicioasă.

Griff așteptă ca ea să o ia la goană, dar ea rămase nemișcată în timp ce el îi linge sucul de pe mână. Strânsoarea lui se înteeți când se gândi că ar vrea să traseze cu limba o dără pe sub rochia ei și pe tot corpul bine făcut, pe care și-l expusese cu inconștiență cu o seară în urmă.

Când Rosalind își dresese glasul, Griff știu din instinct că avea să protesteze. Înainte să apuce să spună ceva, Griff îi întoarse mâna spre propria gură și o îndemnă:

– Poftim, ia și dumneata. Știu că îți este la fel de foame ca și mie.

Genele ei negre coborâră cu o modestie necaracteristică, transmitându-i faptul că înțelesese la ce fel de foame se referise. Totuși, i se supuse în mod curios, luând pruna între dinții ei frumoși și mușcând o bucățică. Un singur strop de suc i se prelinse pe bărbie, iar Griff se aplecă pentru a-l prinde pe limba sa.

Era un lucru scandalos, dar nu la fel de scandalos precum ceea ce plănuia mai departe. Își ridică gura atât cât era necesar pentru a-i întâlni buzele, și o sărută.

Fu un sărut blând, dulce. Deși Griff își dorea să fie mai pasional, scopul lui era să o înspăimânte, nu să o facă să îl acuze de hărțuire.

Din nefericire, când se retrase din sărut și făcu un pas în spate, ea nu îl plesni, nici nu fugi sau nu protestă. În schimb, îl privi cu ochii mari, plini de uimire, scăpând pruna din mână.

– Ai... talent la... sărutat, nu-i așa?

La naiba. Evident, planul avea să necesite mai mult efort decât anticipase el. Își lăsă mânușile să cadă, își strecură brațul pe talia ei, apoi o trase lângă el.

– La ce te așteptai? Ai spus că nu sunt un gentleman.

De data asta nu mai avu nici o reținere, predându-se dorinței arzătoare aprinse de întâlnirea din seara trecută. Pierdut printre mirosul de prune și soare, Griff îi devoră buzele la fel cum ar fi vrut să îi devoreze și trupul.

Spre surprinderea lui, ea îl sărută înapoi. Pentru Dumnezeu, îl sărută înapoi cu un entuziasm de neimaginat pentru o femeie de rangul ei și cu experiența sa limitată. Atât de moale, atât de tentantă... cum putea să îi reziste? Pălăria îi căzu când o apropie și mai mult de el, plimbându-și limba peste buzele ei virgine până când se deschiseră și îi permisă să intre în adâncurile catifelate ale gurii ei. Rosalind se încordă ușor la atingerea intimă a limbilor lor, apoi deveni moale în brațele lui, făcându-l să jubileze.

Era încântat de modul în care ea parcă cerea mai mult, cum își puse brațele pe după gâtul lui, lăsând șalul să îi cadă de pe umeri. Îl făcu pe Griff să își plimbe limba mai adânc, mai pasional, aproape pierzându-și controlul.

„Este o nebunie“, se gândi el. Dar era mai puțin nebunesc decât să nu o atingă, să nu o sărute. Dacă nu îi simțea măcar puțin gustul, cu siguranță avea să cedeze până la sfârșitul săptămânii, să o arunce peste umăr și să o ducă în pat, așa cum Petruchio făcuse cu scorpia lui.

Era oricum în pericol să o facă. Simțea nevoia să își umple mâinile cu sânii ei voluptuoși, să îi sfâșie rochia și să îi exploreze toate secretele, până când țipetele ei de plăcere aveau să răsunе în întreaga livadă. Doar virginitatea ei îl împiedica să o întindă pe pământ, să îi ridice fusta și să se așeze între acele coapse albe și fine.

Dacă ea nu înceta să mai ofteze atât de seducător totuși, conștiința lui avea să fie învinsă de dorință. Deja se folosise de toată voința de care era capabil ca să nu îi cuprindă șoldurile și să o tragă mai aproape de mădularul lui tare.

– O, domnule Brennan..., gemu ea.

– Griff, spuse el aproape sălbatic. Spune-mi Griff, dulce Rosalind.

Ce naiba făcea? Își pierduse mințile? Ar trebui să o alunge, să o sperie, ca să poată căuta în voie certificatul.

Dar se răzvrăți la acel gând, mai ales acum când ea îi presăra săruturi ușoare pe maxilar și pe gât. Era la fel de pasională precum se așteptase el. Mirosindu-i părul parfumat cu apă de trandafir, Griff nu făcu nici o mișcare să pună capăt delirului.

Pentru numele lui Dumnezeu, cum ar fi putut să o facă când tot ce își dorea era un alt sărut? Totuși, se temea că după ce acel sărut avea să se sfârșească, urma să mai vrea unul... și încă unul, și mereu încă unul, până când avea să explodeze de dorință.

Trebuia să pună capăt nebuniei. În curând.

Tot ce mai voia erau câteva clipe – apoi avea să o îndepărteze de el și să se întoarcă la adevăratul scop al venirii sale aici, adevăratul scop din spatele sărutului.

Doar câteva clipe de rai...

Capitolul 8

*Poate spiritul din mormânt sau diavolul din iad
Să fie mai odios și mai perfid decât omul –
Decât omul infam?*

Joamia Bailie, dramaturg scoțian, *Orra*

„De ce trebuia să fie atât de bun la asta?” se gândi Rosalind în timp ce întâmpina săruturile delicioase ale lui Griff. Gura lui era fermă și misterioasă, gura unui bărbat care gustase probabil toate tainele întunericului. Se mișca brutal pe a ei, prea insistentă să îl poată refuza.

Nu că ar fi intenționat să îl refuze. Acum că o purtase atât de departe, Rosalind nu se mai putea întoarce. Asta se întâmpla când erai blestemat cu o slăbiciune pentru plăcerea carnală – pentru tarte cu mere condimentate cu scorțișoară care îți se topeau pe limbă, pentru mătăsurii care îți mângâie pielea, pentru băi fierbinți care îți alină corpul... iar acum pentru un bărbat viril și chipeș care o săruta cu pasiune. Cum își putea refuza această plăcere delicioasă și efemeră?

Părea perfect natural să permită limbii lui fierbinți să pătrundă în gura ei și să o mângâie cu mișcări de catifea. Părea perfect natural să îi permită lui Griff să îi dezlege boneta și să i-o dea jos ca să o poată săruta mai bine.

Știuse că în cele din urmă el avea să ceară recompensă pentru că ea își băgase nasul în trecutul lui; dar nu știuse că avea să fie atât de excitantă și de fierbinte...

Și de periculoasă. Nu ar trebui să facă asta. O, nu.

– Griff, eu...

– Șșșt, minunată Rosalind...

Încă un sărut, încă un sărut arzător o secă de putere – dar de data aceasta el își lipi corpul de al ei, împingându-și coapsele într-ale sale.

Ceva tare din buzunarul lui o împungea în stomac. Un pistol? se gândi ea speriată, apoi se retrase rapid de lângă el, temându-se că s-ar putea descărca. Un fior o străbătu. Cu siguranță el era genul de bărbat care purta o armă periculoasă.

– Ce este aia? Rosalind își coborî privirea pe pantalonii lui.

– Ce să fie ce?

El se aplecă să o sărute din nou, dar ea își dădu capul pe spate înainte să o poată face.

– Ai... ai ceva în buzunare.

– Ceva în... Griff se opri cu un geamăt, privind-o cu ochi de un albastru ca cerul. Dacă nu cumva folosești un eufemism de provincie pentru excitația masculină, nu este nimic în buzunarele mele.

Excitație masculină? Rosalind se holbă la el, parcă neînțelegând, apoi își dădu seama la ce se referea Griff. Apoi roși până în vârful unghiilor.

– A. Știu ce fac caii și vacile... adică, i-am văzut, dar... nu credeam că oamenii... adică bărbații...

– Da, bărbații au. Și fac, când sunt excitați. Iar tu m-ai excitat al naibii de tare, scumpa mea.

Rosalind își îngropă chipul arzând în lavaliera lui.

– Probabil că mă crezi o neroadă.

– Nu acesta a fost cuvântul care mi-a trecut prin minte, nu. Chicotind, îi mușcă ușor lobul urechii, apoi îl mângâie cu limba. Virgină, poate. Seducătoare, cu siguranță. Dar nu neroadă.

Rosalind tremură în timp ce gura lui se juca cu urechea ei. Nu știuse că limbile pot fi folosite într-un mod atât de încântător pentru a seduce. Sau că urechile puteau fi atât de sensibile. Mirosul lavalierii lui se îmbină cu al sudorii și producea un miros care era în întregime masculin și surprinzător de seducător.

Griff o strânse în brațe, amintindu-i cât de puternic era. Noaptea trecută o surprinsese, dar acum Rosalind știa cum devenise atât de puternic – mai întâi la casa de corecție, apoi navigând prin apele agitate ale Canalului Mânecii.

Aceste detalii ar fi trebuit să o facă să se ferească de el, să accepte că nu era bărbatul potrivit pentru ea. Totuși, trecutul lui

fascinant o intriga și adâncea fiorul, pentru Rosalind devenind aproape imposibil să îl alunge de lângă ea.

Aparent, el simțea altceva, pentru că se retrase și spuse:

— N-ar trebui să facem asta, Rosalind.

Era adevărat, dar lui Rosalind îi era ciudă că el o putea îndepărta atât de ușor, când ea nu putea suporta să îi dea drumul. Din impuls, se ridică pe vârful picioarelor și îl sărută. Griff încremeni, apoi, spre satisfacția ei, gemu și începu să o sărute la fel de pasional ca înainte.

De data asta, ea fu cea care se retrase, lăsându-i timp să respire.

— Ce spuneai? îl tachină ea.

Privirea lui coborî pe buzele ei.

— Spuneam că... eu... Griff scutură din cap, parcă vrând să își limpezească gândurile. Spuneam că trebuie să ne oprim.

Ce păcat că avea dreptate.

— Trebuie? Nu, nu răspunde. Știu că trebuie. Cu părere de rău, Rosalind își desprinse mâinile de pe gâtul lui și le lăsă să cadă pe lângă corp. Deodată, grozăvia acțiunilor ei o izbi. Nu știu ce m-a apucat.

— Același lucru care m-a apucat și pe mine. Griff se aplecă să îi ridice boneta, apoi i-o întinse. În timp ce ea și-o aranjă pe cap, el continuă: De aceea ar trebui... să nu mai petrecem timp împreună singuri. Ești o tentație prea mare pentru mine.

O presimțire se cuibări în stomacul ei.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. Chipul îi deveni de nepătruns. Nu ar trebui să mai avem aceste întâlniri solitare. Este mai bine să stăm departe unul de altul de acum înainte.

Asta crezuse și ea că spusese. Doar că nu vorbea serios, nu-i așa? Un val revoltător de dezgust față de ea însăși o năpădi. Fusesse o proastă. Crezuse că el chiar era atras de ea, că simțea aceleași dorințe iraționale ca ale sale.

Dar nu era așa, desigur. Fusesse doar o altă încercare de a o speria și de a o alunga. Rușinea și trădarea ardeau în pieptul ei,

devenind din ce în ce mai greu să respire. Dumnezeu, nimic din toate astea nu fusese serios! Blestemat să fie!

Se întoarce și merse să stea lângă un prun. Cum putuse să se lase cu atâta naivitate păcălită de cel mai vechi truc bărbătesc – seducția? Nu doar să se lase păcălită, ci să îl întâmpine cu încântare, chiar să se bucure de el! Vai, se purtase ca o... *damă!*

Câtă rușine! Până acum ar fi trebuit să știe că dacă nu își înfrâna apetitul pentru plăcerile lumești asta nu avea să îi aducă nimic bun. Dar de data asta, desfătarea ei nu avea să aibă drept rezultat doar starea de greață din cauza excesului de dulciuri. De data asta suferise pierderea demnității și a respectului de sine.

Își îndreptă umerii. Nu, demnitatea era un lucru pe care îl putea salva. Deși ardea de nerăbdare să îl facă de ocară pentru trădarea lui, trebuia să se abțină, altfel urma să îi dezvăluie cât de ușor o ispitise. Nenorocitul avea să se bucure de triumful lui, care însemna convingerea fetei prostuțe de conte că un bărbat cu înfățișarea și talentul lui în artele senzuale s-ar bucura cu adevărat să sărute o față bătrână.

Rosalind îl auzi scuturându-și pălăria și ochii i se umplură în mod inexplicabil de lacrimi. Își aplecă ușor capul pentru a le ascunde. Blestemat să fie! Nu avea să plângă! Doar fetele prostuțe și îndrăgostite plâng, iar ea nu avea de gând să îl lase să o vadă purtându-se astfel. Dar voia să îl facă să își recunoască trucul. O, da. Cel puțin va avea satisfacția asta.

Adoptând masca unei femei cochete cât de bine putu, îl privi din nou și zâmbi. Nu era deloc diferit de vreun alt rol pe care l-ar putea juca o actriță adevărată. Acum, dacă ar putea să își convingă corpul să nu mai tremure...

– Dumnezeu, sunt atât de naivă, spuse ea pe un ton amăgitor, care nu i se păru deloc natural. Credeam că ne... aaa... distrăm bine.

Cuvinte mai dure tânjeau să fie rostite, dar Rosalind le suprime fără milă. Existau metode mai bune de a înțepa un bărbat.

– Ar fi trebuit să știu că doar testezi un alt truc de-al dumitale. Serios, domnule Brennan, n-ar trebui să fii atât de evident când îți întinzi capcanele.

Griff încremeni, strângând pălăria în mână.

– Despre ce naiba vorbești?

– Despre sărutul dumitale, desigur. A fost la fel de priceput precum mă așteptam.

Într-adevăr, îi depășise orice așteptare.

– Dar presupun că ai intenționat să mă pui pe fugă cu talentul acesta. Știți dumneata, să sperii o virgină și genul ăsta de lucruri.

– Nu fi absurdă. Dar privirea lui brusc precaută îi strigă în gura mare vina.

Blestemat să fie!

– Ce păcat că nu m-am comportat așa cum ai dorit. Rosalind sesiză tristețea care i se strecura în glas și o alungă. Nu m-am purtat ca o lady și nu te-am plesnit, nici nu te-am alungat de lângă mine. Asta doreai, nu-i așa?

Își dorea să-l fi plesnit după primul sărut. Acum era prea târziu să își retragă fapta rușinoasă și ușuratică. Era prea târziu să pretindă că nu fusese atrasă de fiorii sărutului. Nu era prea târziu, totuși, să pretindă că era imună la trădarea lui.

El o privea în tăcere, un mușchi zvâcnindu-i în falcă. Ea îl blestemă pentru că arăta mai bine ca niciodată cu privirea aceea precaută și vârtejul de păr negru de pe tâmpla lui stângă.

– Presupun că reacția mea entuziasmată te-a luat prin surprindere. Rosalind se sprijini nepăsătoare de trunchiul unui copac. Dacă mi-ai fi spus ce fel de efect doreai, te-aș fi încântat cu o prestație uimitoare. Pot juca rolul doamnei perfecte dacă doresc, să știi. Rosalind oftă. Dar vai, nu am făcut-o, obligându-te astfel să îți schimbi planul.

Punându-și pălăria pe cap, Griff se apropie de ea.

– Habar n-am despre ce vorbești.

Doamne, aproape că părea să aibă remușcări. Dar asta era imposibil. Domnul Brennan nu ar fi capabil de remușcări – nu bărbatul care probabil inventase o întreagă poveste de viață doar ca să o alunge de lângă el.

– Știi perfect despre ce vorbesc, izbucni ea. După răspunsul meu, ai decis să faci pe plac fetei din provincie, corect? Las-o

să se distreze puțin, apoi spune-i că a fost prea mult pentru un biet bărbat ca dumneata? Presupun că ai crezut că o fată bătrână, care rar primește asemenea atenții, ar face orice după un sărut ca acesta.

Rosalind se abținu să mai spună ceva ca să nu dezvăluie prea multe. Îi luă o secundă ca să continue:

– Dar eu nu sunt o proastă și recunosc un truc nerușinat când îl văd.

Ochii lui de un albastru ca gheața îi dădură fiori.

– Așadar, crezi că m-ai deconspirat.

– Știu că am făcut-o.

Rosalind simți cum i se strânge inima. La ce se aștepta? Ca el să nege? Observase un lucru la Griff – atunci când era prins în flagrant, recunoștea fapta. Dar o mică parte din ea sperase să se fi înșelat.

– Bine, poate a fost un truc, o strategie, la început, dar după ce ne-am sărutat... Griff își feri privirea, apoi continuă cu asprime: Nu sunt tocmai escrocul talentat drept care mă iei. Faptul că ești o tentație nu a fost o minciună.

– Desigur că a fost...

– Nu. El se întinse spre ea, dar ea îi dădu mâna la o parte. Nu, nu a fost. Jur.

Rosalind îi cercetă chipul, fără să mai spere să afle vreodată adevărul. El avea această... abilitate teribilă de a face ca afirmațiile lui să sune plauzibil.

– Nu te cred. Rosalind reuși să rostească cuvintele prin gâtul încheștat de lacrimi nevărsate.

Furia i se citea în ochi domnului Brennan.

– Nici măcar eu nu pot mima o erecție, iubito. Crede-mă, nu sunt un actor atât de bun.

Rosalind își reținu zâmbetul trist.

– O, dar te înșeli. Ți-ai jucat rolul foarte bine.

Griff o privi din nou cu precauție.

– Și ce rol ar fi acesta?

– Știi ce rol. Sau roluri. Cele pe care le-ai încercat în hotărârea ta de a scăpa de compania mea. Ai încercat să îți conturezi o imagine dezagreabilă și te-ai prefăcut că ești fiul unui hoț și...

– Chiar sunt fiul unui hoț și contrabandist... Griff se opri. Acuză-mă că joc orice rol vrei. Dar nu și pe cel de iubit.

Cuvântul *iubit* o izbi cu o forță brutală. Într-adevăr, existaseră momente în timpul săruturilor lor în care ea se gândise la el ca la un iubit. Naivă, naivă fată.

– O să recunosc, spuse ea cu voce tremurândă, că ai jucat acest rol mai convingător decât celelalte, dar nu destul de convingător cât să mă păcălești.

Rosalind se îndepărtă de copac și dădu să treacă pe lângă Griff, dar el o prinse de umeri pentru a o opri.

– Ne faci amândurora un deserviciu dacă crezi că acela a fost un rol. Am vorbit serios cu fiecare cuvânt rostit, iar săruturile acelea nu au fost false. Privirea îi căzu pe buzele ei, apoi își coborî glasul. Mă tentezi... „pentru că tentația te urmează pretutindeni“.

– Ești atât de disperat să mă îndepărtezi de tine încât apelezi la sonete? glumi Rosalind ca să ascundă tumultul pe care îl pricinuise în pieptul ei.

– Disperat să te fac să mă crezi, da.

Furioasă pe abilitatea lui de a-i spune ceea ce voia să audă – și pentru că îi făcea inima să bată ca a unei școlărițe naive –, Rosalind se smuci din prinsoarea lui și se eliberă. Nu avea de gând să cadă din nou în plasa tacticilor lui. De acum înainte, jura să nu mai creadă în bărbați prefăcuți și în săruturile lor. Sau cel puțin în săruturile acestui bărbat prefăcut.

Fu nevoie de toată voința ca să își mențină glasul amuzat și calm, când tot ce își dorea era să se suie în pat și să plângă.

– Ei bine, dacă te tentez, atunci ai face bine să te obișnuiești cu asta. Pentru că, indiferent de ce trucuri vei încerca, nu te voi slăbi nici o clipă. Pe parcursul vizitei duminicale, intenționez să-ți fiu un însoțitor intim.

Când el ridică din sprâncene din pricina cuvintelor alese de ea, Rosalind nu se putu abține și roși ușor.

- Va trebui să înveți să trăiești cu *dorințele* dumitale, dacă într-adevăr au existat, adăugă ea grăbită.

- Dar dumneata și *dorințele* dumitale? N-am fost singurul căruia i-au plăcut săruturile acelea, Rosalind.

- Lady Rosalind, spuse ea, bucuroasă că se putea folosi de bunele maniere. Desigur că mi-au plăcut. Ești foarte priceput, domnule Brennan...

- Griff, o corectă el furios.

- Domnule Brennan. Dar nu mi-au plăcut destul cât să vreau să le repet.

- Mincinoaso! Și eu te tentez pe tine. Recunoaște!

- Chiar deloc. Ridicându-și șalul, și-l aruncă peste umeri într-un mod exagerat, punând în pericol credibilitatea rolului său. Așa că ai putea la fel de bine să uiți de ideea tentației ca mijloc să mă alungi. Acum sunt imună la săruturile dumitale.

Rosalind spera că fusese crezută. Pentru că se temea că, în ciuda felului în care o înșelase și manipulasă, nu era deloc imună. Nu la el.

Capitolul 9

*Cei doi prieteni ai tăi, Prudența și Meditația,
Am fost înformat, s-au aventurat să îți facă o vizită;
Iar pentru asta te felicit din suflet,
Pentru că nimic nu poate fi o bucurie mai mare pentru inimă
decât întoarcerea unor prieteni absenți, după o lungă și dure-
roasă călătorie.*

Charlotte Charke, actriță britanică,
O poveste despre viața doamnei Charlotte Charke

Printre sporovăielile lui Lady Juliet, încercările lui Daniel de a fi șarmant și tăcerea rezervată a lui Lady Helena, Griff stătea

și o privea pe Rosalind mâncând cu poftă din șunca rece și brânza cheddar din farfuria ei. Fidelă propriilor cuvinte, nu trădă nici un semn că ar fi afectată de săruturile lor, încă de când plecaseră din livadă. În drum spre casă, conversația lor fusese vioaie și antrenantă și, deși ea ocolise discuția privind activitățile lor, nu păruse să o facă în mod intenționat.

Cât despre el, fusese prea furios – și excitat – ca să facă mai mult decât să mormăie răspunsuri la comentariile ei. Ajunseseră acasă și îi găsiseră pe ceilalți așteptându-i pe terasă, unde fusese servit prânzul.

Acum Rosalind mânca sub mângâierea soarelui blând, adoptând un aer la fel de senin precum al surorii ei mai mari. Iar el adoptase un aer care era complet opusul. Poate că ea era imună la tentație, dar el nu era. El încă nu își domolise mădularul dornic, iar când reușea să îl liniștească măcar puțin, o singură privire în direcția ei îl făcea să se trezească din nou.

Cum putea Rosalind să stea atât de calmă, conversând și glumind ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei? Lui nu îi păsa deloc de conversațiile inocente ale însoțitorilor lor și în mod sigur nu avea poftă de băutură sau mâncare.

Cu excepția vinului pe care îl desfăcuse accidental în livadă.
Cel numit Lady Rosalind.

Într-adevăr, era un vin rar – șampanie, când el se așteptase la oțet –, iar acum voia mai mult. Dar nu putea avea. Ea era un fruct din podgoriile Swanlea, pentru numele lui Dumnezeu! Își pierduse mințile de se gândea la ea în felul acesta?

Da. Pentru că gândul de a-i sorbi licoarea specială îl tortura.

Dar nu și pe ea, aparent. Naivitatea ei de virgină și privirea arzătoare dispăruseră. Nu mințise când spusese că putea juca rolul unei lady atunci când voia. Asta era aerul ei detașat – un rol? Sau chiar nu îi mai păsa deloc de săruturi?

Dacă era un rol, îl juca bine, stând acolo atât de serioasă și de simandicoasă, ca și cum untul nu s-ar topi și în gura ei. La naiba, el ar face untul să se topească în gura ei, chiar de i-ar fi luat toată ziua. Cum îndrăznește să nu acorde importanță săruturilor lor, când pe el îl distrăseseră de la adevăratul său scop?

– Nu mânânci, domnule Brennan, observă Juliet. Nu îți place mâncarea?

Griff își privi farfuria plină.

– Nu mâncarea este problema. Încercă să surprindă privirea lui Rosalind, dar ea era ocupată să-și bea vinul. Griff miji ochii. De fapt, eu și sora dumitale am mâncat o prună în livadă, întrucât ne era foarte foame.

– Vrei să spui prune, interveni Juliet, chicotind. Cu siguranță, nu ați împărțit una.

Griff ezită destul de mult cât să o facă pe Rosalind să îl privească, citindu-i panica în ochi. Dar ea înțelesese greșit intenția lui – Griff nu voia să o deconspire, voia doar să o facă să îl bage în seamă.

– Nu, desigur că nu, minți el. Dar a fost un răsfăț prostesc, din moment ce ne-a distrus apetitul pentru altceva.

Știa că Rosalind îl înțelese, deși nu o arăta. În schimb, ea se aplecă înainte și mai tăie o bucată din carnea din farfurie.

– Vorbește în numele dumitale. Ridică bucata de carne și se opri cu furculița în aer. Apetitul meu este intact, cel puțin pentru mâncare sănătoasă precum aceasta.

– Vrei să spui că prunele nu sunt sănătoase?

Griff simți privirile tuturor ațintite asupra lui, dar le ignoră. Lasă-i să creadă ce vor. Voia să o facă să recunoască faptul că nu doar el fusese afectat de săruturi.

– O, sunt foarte bune, dar pot fi grețoase. După cum ai observat, e nevoie de o singură prună ca să îți se facă rău.

– M-ai înțeles greșit. Pruna nu mi-a făcut greață. Griff cobori în mod intenționat glasul. În orice caz, m-a făcut să vreau mai multe... prune.

Sperase să o facă să roșească, dar tot ce căpătă fu o privire de gheață.

– Mai devreme în această dimineață, ai spus că nu îți plac prunele. Ești o persoană tare schimbătoare, domnule Brennan.

– Deloc. După ce m-ai convins să gust una, am descoperit că un fruct de calitate superioară te poate face să îți schimbi preferințele.

– Vai, domnule Brennan, interveni Juliet înainte ca Rosalind să poată răspunde, dumneata și Rosalind ați avut o dimineață tare plictisitoare dacă ați vorbit doar despre fructe. Fata căscă într-un mod drăgălaș.

– Plictisitoare este ultimul adjectiv pe care l-aș folosi ca să o descriu. Griff își menținu privirea asupra lui Rosalind. Avea de gând să o facă să se simtă stânjenită, chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care îl făcea. Am discutat și alte subiecte. Shakespeare, de exemplu – unul dintre sonete. Am avut o discuție interesantă despre tentație, nu-i așa, Lady Rosalind?

Ea nu avu nici o reacție, deși o privire fugară în jurul lor îi dezvăluia lui Griff că cel puțin doi dintre meseni erau acum foarte interesați de conversație. Daniel îi privea cu ochii mijiți, iar Lady Helena se oprise din a picta miniatura de care se apucase după ce își terminase prânzul.

Totuși, Rosalind rămase impasibilă.

– Ești convins că era un sonet? Eu îmi amintesc că am vorbit despre Shakespeare, dar credeam că a fost *Comedia erorilor*. Toată discuția aceea despre hoți, îți amintești? Când am discutat despre copilăria dumată în casa de corecție? Și despre legăturile fascinante de familie?

„La naiba!“ Evident, își alesese bine armele. Daniel se încordă pe scaun, încruntându-se la Griff.

Parcă știind câte probleme provocase, Rosalind zâmbi. Apoi se aplecă spre sora ei mai mică, fără să își ia privirea de la Griff.

– Are un trecut foarte neobișnuit, Juliet. Tatăl lui a fost un hoț la drumul mare, pentru numele lui Dumnezeu – Danny Brennan cel Sălbatic. Îți vine să crezi?

Griff gemu. Daniel avea să îl ucidă.

– Nu se poate! exclamă Juliet, privindu-l pe Griff de parcă s-ar fi transformat brusc într-un șarpe în mijlocul lor. Apoi observă privirea calculată a surorii ei și chicoti nervos. O, Rosalind, mă tachinezi din nou, nu-i așa? Ești de groază uneori.

– Nu, vorbesc foarte serios. Domnul Brennan mi-a dat toate detaliile. Nu-i așa, domnule Brennan?

Griff ridică paharul de vin și luă o gură zdravănă, apoi privi în adâncimile lui roșiatice ca să evite contactul vizual cu Daniel.

Rosalind continuă să bată cuie în coșciugul său.

– Domnul Brennan spune că a fost contrabandist odată – un om cu o reputație foarte proastă. Trebuie să ai grijă cu el, Juliet. M-a avertizat toată dimineața cu privire la caracterul său periculos.

Griff agită vinul din pahar, încercând să se abțină să sară peste masă și să o stranguleze pe femeia slobodă la limbă.

Un sunet veni dinspre Daniel, ceva între un mormăit și înjurătură.

– Cu siguranță ați avut un tur interesant al moșiei.

– O, într-adevăr. Domnul Brennan a avut grijă să își păteze numele cu fiecare oră care trecea. Rosalind îi aruncă o privire lui Daniel. Dacă nu cumva, desigur, îmi spunea povești. M-a mințit?

Griff se încordă când Daniel se ridică de pe scaun și începu să se plimbe încolo și-ncoace pe terasă, asemenea unui urs în cușcă. La naiba, ar face bine să susțină povestea. Dacă Daniel îl făcea să pară un mincinos în fața ei, avea să îl izgonească în următorul comitat!

Daniel se opri și îl fixă pe Griff cu o privire care aproape că îl arse.

– Păi, să vezi, milady...

– Knighton, îl întrerupse Griff, punând paharul cu vin pe masă, îl mai știi pe tipul ăla despre care credeai că ar trebui plătit cu două sute de lire? Încep să fiu de acord că este o sumă corectă. Sau chiar două sute cincizeci. Ce părere ai?

– Nu schimbați subiectul, spuse Rosalind, apoi îl privi rugătoare pe Daniel. Domnule Knighton? Domnul Brennan m-a mințit în legătură cu familia lui?

Daniel privi frustrat de la ea la Griff. În cele din urmă, spre ușurarea lui Griff, bărbatul oftă și se așeză înapoi pe scaun.

– Contează? Dacă spun că minte, nu mă vei crede. Vei crede doar că acopăr prostiile – și limba slobodă – a asistentului meu, nu-i așa? Mai ales când cuvintele lui au un efect negativ asupra reputației mele.

Comentariile lui Daniel părură să o surprindă.

– Nu înțeleg cum ar putea să te afecteze. Nu ești responsabil pentru păcatele părinților domnului Brennan, dacă într-adevăr au existat. Nu l-ai cunoscut când era în casa de corecție. Iar din câte mi-a spus despre cum v-ați cunoscut, poți fi absolvit de vină pentru că ai angajat un om care ți-a salvat viața, chiar dacă era – sau pretinde că era – un contrabandist.

Privirea lui Daniel se întoarse asupra lui Griff, acum mai domoală.

– I-ai spus asta? Despre cum ne-am cunoscut?

Griff încuviință. Rosalind părea confuză acum.

– Vrei să spui că este totul... adevărat? Tot ce-a spus?

Precaut, Daniel se lăsă pe spătarul scaunului.

– Da, totul este adevărat. Dar, crede-mă, este un trecut îndepărtat, iar domnul Brennan nu ar...

– Nu mă înțelege greșit, domnule Knighton, interveni ea, o remușcare stranie împlânzindu-i chipul. Eu – eu nu te acuzam de nimic, nici nu insinuam că ai greșit când l-ai angajat sau că l-ai adus aici, sau...

– Atunci, ce făceai, Rosalind? întrebă Lady Helena după ce fusese atât de tăcută întreaga după-amiază. Un rid încruntat și dezaprobată îi brăzda fruntea. Mie mi se pare că ai încercat să stingherești pe cineva – dacă nu pe domnul Knighton, atunci pe domnul Brennan. Ai face bine să îți amintești că amândoi sunt oaspeții noștri, indiferent ce simți tu în legătură cu asta. De data asta ai depășit limitele, și o știi.

Griff se delectă cu disconfortul evident al lui Rosalind. Începu-se să creadă că obrăznicătura nu avea pic de rușine față de nimic.

– M-ai înțeles greșit, Helena, răspunse Rosalind. Am presupus că domnul Brennan a mințit, altfel nu aș fi adus subiectul în discuție. A tot spus minciuni ca să... mă tachineze și am crezut că aceasta era încă una dintre ele. Într-adevăr, sunt surprinsă să aud că m-am înșelat.

Rosalind vorbi cu o asemenea demnitate, încât Griff se simți ca un ticălos pentru că se bucurase de momentul ei de stinghereală. În mod ironic, el mințise – cel puțin în privința sa. Ea fusese destul de isteată cât să își dea seama de asta.

Daniel, celălalt mincinos, îi luă apărarea.

– Nu este vina lui Lady Rosalind, îi spuse el Helenei. Cunosându-l pe Griff, sunt convins că a făcut el ceva ca să o irite pe sora dumitale. În ultima vreme a avut prostul obicei de a speria tinere domnițe cu povești despre afacerile lui din trecut. Se pare că sora dumitale nu se sperie atât de ușor. Îi aruncă lui Griff o privire de avertizare. Vezi ce problemă ai provocat pentru nimic, omule? Cum le-ai supărat pe verișoarele mele? Nu vor mai vrea să aibă de-a face cu mine acum că asistentul meu s-a dovedit a avea o reputație atât de proastă.

– Nu este adevărat! protestă nu foarte convingătoare Juliet.

Griff se ridică brusc și își puse pălăria pe cap. Se săturase de șarada asta. Dacă mai stătea aici încă o clipă, era în stare să deconspire tot planul cu limba lui ascuțită.

– Sunt convins că vei liniști tu apele, Knighton. La asta te pricepi cel mai bine, nu-i așa? Între timp, eu am treabă de făcut, așa că voi pleca și vă voi scuti de prezența mea enervantă pentru câteva ore.

Rosalind sări în picioare, intenționând, evident, să își respecte amenințările de a-l urmări pretutindeni.

– Dar mai sunt locuri pe care trebuie să ți le arăt.

Griff nu avea chef de un alt tur de-al ei.

– Arată-i vărului dumitale încântătorul Swan Park dacă dorești, Lady Rosalind, dar pe mine te rog să mă excluzi.

Când el porni grăbit spre casă, auzi tocurile afurisitei de femei pe urmele sale.

– Dacă vei lucra în bibliotecă, spuse ea poruncitor în urma lui, îți voi ține companie...

– Nu! Griff se opri și se întoarse spre ea. Era ultimul lucru de care avea nevoie – bănuitoarea Rosalind stând pe un scaun, privind peste umărul lui, tentându-l inconștient să încerce să îi schimbe hotărârea de a nu ceda avansurilor lui.

O idee genială îi veni dintr-odată. Coborî glasul astfel încât doar ea să îl audă.

– Nu voi lucra în bibliotecă, ci în camera mea – stând în patul meu.

Își lăsă privirea să coboare pe corpul ei cu o însolență evidentă, oprindu-se în mod intenționat în locul unde șalul îi ascundea pe jumătatea sânilor voluptuoși.

– Dacă dorești să-mi ții companie acolo, aș fi mai mult decât fericit să accept, spuse el, privind-i din nou chipul. Cred că este destul loc pentru amândoi în patul meu. Trebuie doar să spui și vom urca împreună în dormitor.

Spre satisfacția lui, pielea începu să i se înroșească în jurul sânilor, roșeața urcându-i rapid pe gât și în obraji.

– Știi foarte bine că nu aș face un asemenea lucru! rosti ea printre dinții încheștați.

– Ce păcat. În acest moment, nu mă pot gândi la nimic mai satisfăcător decât să-ți închid gura – și până acum am descoperit o singură metodă eficientă de-a face asta. Cred că ești de acord că are... plăcerile ei. Pentru amândoi.

Rosalind tremura din cap până-n picioare, dar ochii ei erau aprinși de furie.

– Mai bine mor decât să te las să mă săruți din nou, ticălosule!

Măi, măi – în sfârșit obținuse o reacție de la ea. Evident că nu era imună la săruturile lui.

– „Domnița protestează prea mult, cred eu“, cită el de-a dreptul încântat. Iar dacă vei continua să mă urmărești ca un câine de vânătoare, m-aș putea hotărî să-ți demonstrez că îți plac săruturile mele. Doar că de data asta nu mă voi opri la sărut.

Ignorându-i furia, Griff se răsuci pe călcâie și intră în casă fără să privească înapoi. Las-o să fiarbă puțin. El știa adevărul acum – nu era impasibilă, iar săruturile o puteau îndepărta. Și până când ea avea să înceteze să îl mai urmărească peste tot, el avea să insiste să o sărute... peste tot.

Griff privi spre apartamentele contelui, din aripa estică. Poate că Rosalind îl scosese din minți pe el, dar fără îndoială îl scosese din minți și mai tare pe tatăl ei, prin refuzul ei nonșalant de a salva Swan Park prin căsătorie. Un zâmbet amar i se așternu pe chip. Cât de ironic că dușmanul lui era nevoit să se bazeze pe fiicele sale pentru a salva moșia. Griff spera ca acest fapt să-i stea în gât boșorogului.

Înaintă pe hol spre aripa vestică, urcă primele două rânduri de scări și aproape ajunse în camera lui de la al doilea etaj când auzi pași în urma sa. Cu siguranță, după toate amenințările lui, Rosalind nu avea să insiste să îl urmeze. Înverșunat, se întoarse. Dar nu Rosalind era cea care se apropia.

Era Daniel. Iar uriașul nu era bucuros.

Oftând, Griff îl așteptă. Pe măsură ce bărbatul se apropie și începu să vorbească, Griff își duse degetul la buze, apoi gesticulă spre ușa dormitorului său.

De îndată ce intrară înăuntru, Griff închise ușa.

– Daniel, eu...

– Nu încerca să-ți ceri scuze, izbucni Daniel. Aveam motive bune să-ți cer să-ți ții gura, dar ție nu ți-a păsat. Te-ai purtat așa cum o faci mereu, fără să te gândești și la altcineva în afară de tine și de firma ta nenorocită. Ei bine, te suport de cele mai multe ori, dar astăzi... Tăcu, scuturând din cap. N-ar fi trebuit să le spui, și o știi bine. Nu ești circumspect.

– Circumspect, îl corectă Griff din instinct.

Privirea rece a lui Daniel îl avertiză.

– Și nu-mi spune cum să vorbesc. O fac corect de cele mai multe ori, după cum știi. Ai greșit, Griff. Măcar o dată, ai bunul-simț să recunoști.

– Nu cred că am greșit, spuse Griff.

– Asta pentru că *tu* nu trebuie să trăiești cu reputația mea – eu, da. La naiba, eu voi fi cel care va avea de-a face cu ele, cel care va încerca să le convingă că nu am avut intenții rele. Nici măcar dându-mă drept tine nu sunt plăcut. Pe fata cea mică o sperii în cea mai mare parte a timpului, iar cea mare poate că e frumoasă, dar... Daniel pufni. Este o doamnă adevărată, așa că mă disprețuia dinainte să le spui tu toate prostiile alea. Femeie arogantă și afurisită, îmi vine s-o pun pe genunchi și să-i trag o bătaie la fund. Dacă nu plecăm de-aici, sunt în stare să o fac într-o zi. Daniel întinse mâinile, ca și cum ar fi strâns ceva în pumni, apoi adăugă: Fundul ei face un bărbat să vrea să...

Tăcu când Griff izbucni în râs, apoi spuse:

– Da, poate înnebuni de cap un bărbat. Este aproape la fel de rea ca Lady Rosalind. Și ce naiba se presupune că ar trebui să fac eu cu ea?

– De Lady Rosalind pot să mă ocup eu, îl asigură Griff.

– Am văzut cât de bine te ocupi de ea. Pe ce vrei să punem pariu că diavolița stă dincolo de ușă și te așteaptă?

– Nu ar îndrăzni, rosti el printre dinții înțeleștați.

– Crezi că nu? Daniel merse lângă ușă și puse mâna pe clanță. Pe cinci lire că este afară, te așteaptă.

– Cinci lire să fie, spuse Griff, mergând lângă ușă.

Daniel o deschise pentru el, iar Griff ieși pe coridor. Apoi oftă adânc. Stând în hol, erau Rosalind și un lacheu.

Femeia porni grăbită spre el.

– Tocmai veneam să-ți spun – l-am rugat pe John să fie însoțitorul dumitale: să-ți arate moșia, să te ajute cu registrele lui *papa* și alte lucruri de genul ăsta. Tonul ei deveni acid. Din moment ce ai spus clar că prezența mea te-ar conduce spre un comportament... nepotrivit, m-am gândit să-ți aduc pe altcineva care să-ți fie de ajutor.

Pe toți... Blestemată femeie, nu renunța niciodată?

– Lady Rosalind, mormăi el, nu am nevoie de ajutorul nimănui.

Expresia ei era suspect de nevinovată.

– Dar ai spus că evaluezi proprietatea pentru șeful dumitale. Cred că ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poți primi, având în vedere timpul scurt pe care este posibil să-l petreceți aici.

Griff îl auzi pe Daniel râzând infundat din spatele ușii. La naiba! Se crezuse atât de inteligent folosindu-se de amenințările săruturilor, dar asta doar o provocase să găsească o altă cale de a-l tortura. Aproape că bănuia că ea știa ce căuta el, numai că nu își putea închipui că tatăl ei îi spusese adevărul.

Acum îl încolțise, și ea știa asta. Dacă Griff insista să scape de lacheu, ea și-ar fi dat seama că mințise în legătură cu motivele pentru care el „cotrobăia” prin casă, așa cum spusese Rosalind. Apoi l-ar urmări din nou, ceea ce ar crea probleme mult mai periculoase. Dar un lacheu ar putea fi mai puțin bănuitor în legătură cu motivele lui și chiar l-ar putea ajuta, fără să își dea seama.

Iar un lacheu nu l-ar ține ca pe jar.

– Foarte bine, spuse Griff, când imi voi termina treaba aici, voi căuta ajutorul lacheului dumitale.

– Te va aștepta, răspunse Rosalind, ridicând cu mândrie bărbia. Vrăjitoarea se gândise la tot.

– Atâta timp cât e el și nu dumneata. Pentru că, dacă vei continua să mă urmărești, îți promit că-mi voi respecta amenințările.

Faptul că Rosalind roși îi confirmă că înțelesese. Cu o oarecare satisfacție, Griff se întoarse în camera lui.

– Cele mai ușor câștigate cinci lire, spuse Daniel, zâmbind cu superioritate.

– Taci, dacă nu cumva ai vreo idee despre cum aș putea să scap de scorpia aia.

Scorpia aia atrăgătoare, a cărei înclinație pentru ceartă – și farmece feminine – rivaliza cu talentul zeiței războiului, Atena. Și care deja îl pusese pe jar, dorindu-și să o sărute din nou.

Daniel pufni.

– Femeiușca ar fi trebuit să lucreze pentru tine la începuturi. Dumnezeu știe câte-ai fi putut face dacă era în slujba ta.

Nu prea multe, se gândi Griff nervos. Ar fi fost prea ocupat, încercând să o seducă. Într-o săptămână i-ar fi oferit pe tavă Knighton Trading doar pentru a se culca cu ea.

– Dacă îți faci griji pentru lacheul ăla, continuă Daniel, de ce nu folosești scările servitorilor?

– Ce vrei să spui?

– Pe acolo. Daniel arată spre o porțiune de perete. Vezi panoul ăla, cel ornat, din spatele biroului? Este o ușă ce duce spre scara servitorilor.

Griff deja pornise într-acolo.

– Ești sigur?

Daniel îl urmă.

– M-am speriat de moarte de dimineată, când am auzit un ciocănit în perete. Era valetul. A spus că toți servitorii vin și pleacă pe scările alea. Și pe cele din aripa estică.

Griff auzise de acele scări, dar nu văzuse niciodată una. Dar, pe de altă parte, el rar vizita moșii precum aceasta. După ce mută

biroul, fu ușor să găsească mânerul ușii deghizat într-un element ornamental. Dar când încercă să deschidă ușa, nu se mișcă.

– Este vopsită pe deasupra, spuse el.

– Nu cred că primesc prea mulți oaspeți. Camera ta este singura de la acest etaj care este folosită în prezent. Probabil că servitorii nici nu urcă aici.

Griff își scoase briceagul, apoi tăie cu el conturul ușii până o deblocă. Se deschise într-un pasaj pustiu și umed, împânzit cu pânze de păianjen. Griff le îndepărtă cu mâna, apoi pași pe casa scării și privi în jos. Piese de mobilier erau înghesuite la capătul ei. Aparent, casa scării era folosită acum pentru depozitare. De aceea servitorii care intraseră în camera lui folosiseră ușa principală.

Dar Griff putea să se strecoare pe lângă mobilă. Dacă era precaut și evita servitorii, putea veni și pleca după bunul lui plac. Tot ce trebuia să facă era să pretindă că lucrează în camera lui câteva ore pe zi. Dacă petrecea restul timpului cu lacheul lui Rosalind, poate că ea nu va bănuși ce făcea. Și putea căuta și în timpul nopții.

Se întoarse rânjind în cameră.

– Excelent – Rosalind nu va bănuși nimic.

– Rosalind? Îi spui pe nume acum? Daniel scutură dezgustat din cap. De ce nu te culci odată cu afurisita asta de femeie, ca să scapi de ea?

Griff se încordă.

– Să mă culc cu ea?

– Știi că vrei.

Era atât de evident?

– Este absurd. Îndepărtându-se de prietenul său mult prea perspicace, Griff merse în capătul celălalt al încăperii și își scoase haina, pregătindu-se pentru vizita pe scara servitorilor. După cum ai spus înainte, nu este genul meu de femeie.

– Atunci, probabil că ar trebui să-ți ții mâinile departe de ea în privat.

Griff încremeni.

– Despre ce naiba vorbești?

– Am văzut cum arăta când v-ați întors din „tur“. Era răvășită, avea buzele roșii și boneta îi stătea strâmb. Mie mi s-a părut că un bărbat s-a cam bucurat de farmecele ei.

– Bine, poate că am sărutat-o, spuse Griff, trăgând de nodul lavalierii. Mă enerva, așa că i-am închis gura. Asta a fost tot.

– De-ai te-ai încruntat la ea tot timpul la masă? Aproape că te puteam auzi gândind cum îți dorești să o întinzi pe jos și să-i depărtezi picioarele chiar acolo.

– Nu vorbi așa despre ea! se răsti Griff la Daniel. Nu este una dintre târfele tale ordinare, pentru numele lui Dumnezeu!

Prea târziu, își dădu seama cât de ușor căzuse în capcana lui Daniel, care îl privea cu sprâncenele ridicate.

– Nu, nu este, spuse el blând. Este genul de femeie cu care un bărbat se însoară – genul cu care tu ar trebui să te însori.

Griff alungă fascinanta idee înainte să prindă rădăcini în mințile lui.

– Să mă însor cu Lady Rosalind iese din discuție.

– Nu înțeleg de ce. O vrei, nu-i așa?

Griff se gândi să mintă, dar Daniel îl cunoștea prea bine.

– Da. Oricât de nebunesc ar părea, o vreau, dar doar în sensul fizic. Și-mi doresc mai mult documentul care îmi dovedește legitimitatea.

– De ce să nu le ai pe amândouă? Soția pe care o dorești – fiica unui conte, pentru numele lui Dumnezeu – și hârtiile care te fac moștenitorul unei moșii și al unui titlu nobiliar.

– Nu este atât de simplu.

– De ce nu? Daniel își coborî glasul. Pentru că mândria ta nu vrea să îl lase pe tatăl lor să câștige? Dacă aș putea avea o femeie ca asta doar călcându-mi pe orgoliu, aș renunța la el într-o clipită. Femeile de genul lui Lady Rosalind îmi sunt interzise și vor fi întotdeauna. Nu știi cât de norocos ești.

Determinarea din glasul lui Daniel îl surprinse. Nu se gândise niciodată că Daniel ar avea visuri sau speranțe, ori dezamăgiri. Irlandezul fusese întotdeauna pregătit cu o glumă sau cu o poveste amuzantă, fără să dea vreodată de înțeles că ar vrea mai mult decât avea. Griff fusese mereu atât de concentrat pe propriile

planuri, încât nu se gândise vreodată și la ce ar putea avea Daniel în plan – în afară de scopul de a câștiga destui bani cât să își deschidă propria firmă. Dar Griff înțelegea acel scop. Fusese și al lui.

Încercă o altă strategie.

– Pari să trăiești cu impresia că Rosalind s-ar mărita cu mine dacă i-aș cere-o. Mi-a spus răspicat că nu ar face-o, nici măcar pentru a salva Swan Park. Aparent, nici una dintre fiice nu este de acord cu planul tatălui lor, iar Rosalind cel mai puțin. Se pare că nu prea îi place caracterul meu.

– Vrei să spui, caracterul *meu*, din moment ce ea crede că sunt tu.

– Caracterele *noastre*. Îl disprețuiește pe domnul Brennan din pricina trecutului lui de contrabandist, meserie pe care o consideră egală cu hoția. Și îl urăște pe domnul Knighton pentru că a folosit ceea ce ea consideră mijloace necurate pentru a-și câștiga averea. Nu aș scoate-o la capăt cu ea sub nici un chip.

– Prostii. Dacă ai curta-o, s-ar mărita cu tine. Am observat și cum te privește ea. Te vrea. Nu ți-ar fi greu să te culci cu ea, iar apoi s-ar mărita cu tine de bunăvoie. Nici o femeie nu vrea să rămână singură.

Griff gemu, gândindu-se la imaginile erotice pe care Daniel i le băgase în cap. Într-adevăr, nu ar fi fost nevoie de mult efort să se culce cu ea. O dorea atât de mult, încât aproape că nu se mai putea gândi la altceva.

– Doar căsătorește-te cu ea, continuă Daniel, ia actele și termină odată cu asta ca să putem pleca acasă. M-am săturat de farsa asta nenorocită. Nu mai vreau să iau parte la ea.

La naiba, îl forța să îi explice totul. Din nefericire, explicația nu avea să îi pice bine lui Daniel – mai ales dacă le simpatiza pe surorile Swanlea așa de mult pe cât părea. Dar era limpede că dacă Griff nu îi oferea o explicație, avea să piardă oricum ajutorul lui Daniel, în curând.

Blestemând, Griff se întoarse și merse lângă fereastră. Privi moșia care avea să fie a sa, și chiar mai curând decât își dădea seama Daniel.

– Dacă mă insor cu Lady Rosalind, spuse el încet, dovada lui Swanlea nu îmi va fi de mare folos.

– De ce?

– Pentru că nu este dovada că sunt *moștenitorul* contelui de Swanlea. Griff se întoarse foarte serios spre Daniel. Este dovada că *eu* sunt contele de Swanlea, cel legîtim.

Daniel rămase cu gura căscată.

– Despre ce naiba vorbești? Nu poți fi contele, doar dacă nu cumva tatăl tău... Daniel tăcu, privindu-l șocat pe Griff.

– A fost contele. Sau moștenitorul ipotetic. Griff izbucni într-un râset amar. De ce crezi că tata a adunat atâtea datorii când eram mic? Pentru că era mână spartă? Nu. Trebuia să moștenească titlul și Swan Park de la al patrulea conte de Swanlea, predecesorul contelui actual. Tata se aștepta să își plătească datoriile cu acea moștenire. Dar a murit înaintea celui de-al patrulea conte, iar când acesta a murit, titlul și proprietatea au mers la următorul la rînd după tatăl meu. Iar cu mult înainte de asta, se stabilise că nu eu eram următorul la rînd.

– Pentru că se credea că ești un bastard?

– Nu se credea – era dovedit legal. La scurt timp după ce m-am născut, tatăl lui Rosalind a mers la judecător ca să demonstreze că părinții mei nu fuseseră căsătoriți. A făcut-o intenționat, ca să se asigure că nu eu voi fi moștenitorul. Fără vreo dovadă a căsătoriei, a fost destul de ușor să îl convingă pe cel de-al patrulea conte – și apoi pe judecători, când tata a făcut contestație – că părinții mei mă concepuseră în păcat.

Părănd uimit, Daniel se așeză pe scaunul de lângă birou.

– Să dea naiba. La naiba. Îl privi pe Griff. Și crezi că așa a obținut moșul dovada căsătoriei lor? A furat-o ca să își atingă scopurile?

Încruntându-se, Griff se sprijini de pervaz.

– Nu știu sigur. Swanlea i-a vizitat pe părinții mei la scurt timp după ce locul unde părinții mei și-au înregistrat căsătoria, la Gret-na Green, a ars. La câteva luni după vizita lui, tata a mers să ia certificatul de căsătorie din birou și a descoperit că lipsește. Probabil

că lipsea din ziua vizitei lui Swanlea. Bănuiesc că a zărit ocazia de a scăpa de mine și a profitat de ea.

– Ticălosul! Cum a putut să îi trateze așa pe părinții tăi? Tatăl tău era vărul lui, pentru numele lui Dumnezeu! Și din câte mi-a spus el, am înțeles că au fost prieteni odată.

– Poate că i-a fost prieten tatălui meu odată, spuse încordat Griff, dar nu i-a fost niciodată prieten mamei. Mă îndoiesc că s-ar fi înhăitat cu fiica umilă a unui director de teatru din Stratford. Conte de dinaintea lui a urât uniunea tatălui meu cu ea – asta a provocat fuga lor și mai târziu l-a făcut pe conte să îl creadă pe Swanlea cu privire la ilegitimitatea mea.

Încruntându-se, Daniel se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe birou.

– Atunci, este foarte straniu. Swanlea mi-a spus de dimineață că a cunoscut-o pe mama ta. I-a spus chiar pe nume.

– Poftim? Griff presupusese întotdeauna că mama lui nu îl cunoscuse personal pe conte.

– În plus, continuă Daniel, și Swanlea s-a însurat cu o actriță, așa că nu cred că era atât de dur cu oamenii teatrului, cum crezi tu.

Griff alungă sentimentul deloc confortabil din stomacul său. Nu conta că Swanlea îi cunoscuse mama; asta nu îl făcea mai puțin ticălos. Nici nu schimba planurile lui Griff.

– În orice caz, spuse Griff pe un ton concludiv, orice ar fi fost odată pentru părinții mei, a sfârșit prin a fi dușmanul lor. De aceea vrea ca eu să mă însor cu una dintre fiicele lui înainte să îmi dea dovada: crede că dacă pun mâna pe ea fără alte obligații, nimic nu mă va împiedica să îi iau titlul și să îi alung familia de pe proprietatea pe care a furat-o.

Daniel miji privirea.

– Înțeleg. Și asta e intenția ta?

Griff îl privi cu superioritate.

– Într-o singură privință. Când voi găsi acel certificat, am de gând să îl las pe Swanlea fără titlul care îmi aparține mie. Cât mai curând posibil.

Pe chipul lui Daniel se citea dezaprobarea.

– Nu ți-e teamă de ce ar putea crede societatea? La ce bun un titlu nenorocit dacă cei a căror influență o cauți vor avea o părere proastă despre cum l-ai obținut?

– Societatea nu va avea o părere proastă despre mine, te asigur. Între a apăra un uzurpator și un moștenitor nedreptățit la titlu, societatea va ține partea moștenitorului nedreptățit de fiecare dată. Nu-i place ca regulile să fie încălcate.

– Și cum rămâne cu surorile Swanlea?

Surorile Swanlea. Rosalind. Griff simți gâtul încordându-i-se.

– Ce e cu ele?

– Dacă îi iei lui Swanlea titlul și proprietatea, ele îi vor împărtași rușinea. Și sărăcia.

Un junghi de vinovăție îl făcu pe Griff să tresară.

– Nu intenționez asta, niciodată n-am intenționat asta. Nu am nici o problemă cu surorile. Mai ales acum că le cunoscuse. Bătu darabana în pervazul ferestrei. Mă voi asigura să nu le lipsească nimic, le voi da zestre ca să își poată găsi soți, continuă Griff.

– Dar chiar dacă le asigurai traiul, viețile lor vor fi distruse, păta-te de scandal. Poate că nici măcar banii nu le vor cumpăra soți.

– Oricum nu-și doresc soți, izbucni Griff. După spusele lui Rosalind, ele au ales să rămână fete bătrâne.

– Doar nu crezi asta.

Cred că o femeie – oamenii – ar trebui să se căsătorească din dragoste. Griff scutură din cap, alungând cuvintele visătoare ale lui Rosalind.

– Oricum, niciodată nu au avut mari speranțe la căsătorie, iar banii mei doar vor îmbunătăți acele speranțe.

– Dar de ce nu vrei doar să găsești certificatul de căsătorie și să aștepti până moare bătrânul? Nu poate dura atât de mult. Apoi, poți rezolva în tăcerile chestiunile legale, vei moșteni titlul și proprietatea și toată lumea va accepta că nu ești deloc un bastard. Atunci nici nu va mai trebui să-ți faci griji pentru surori. Sunt convins că tatăl lor le-a lăsat ceva.

– Nu pot să aștept până moare – ar putea dura ani întregi. Am văzut destui oameni care se presupunea că sunt pe patul de moarte și au ajuns să trăiască mai mult decât copiii lor.

Daniel ridică tonul, aproape furios:

– Deci ar putea dura ani – de ce-ți pasă? De când sunt un titlu sau o proprietate atât de importante pentru tine? Ai toți banii de care ai nevoie, iar Knighton Trading o duce bine.

Griff se înfurie. Deși se așteptase la reacția lui Daniel, nu se așteptase să îl deranjeze atât de tare.

– Nu înțelegi, rosti el printre dinți. De îndată ce voi deveni conte de Swanlea, mi se va permite să intru în Camera Lorzilor. Voi ajunge în postura perfectă pentru a intra în acea delegație spre China. Iar asta trebuie făcut înainte ca anul să se încheie, altfel îmi pierd șansa.

Daniel îl privi pe Griff de parcă îl vedea pentru prima oară.

– Deci despre asta este vorba – prețioasa ta delegație și Knighton Trading.

Blestemat să fie Daniel pentru ipocrizia lui.

– Da, Knighton Trading – compania care te-a adus unde ești, sau ai uitat? Fără compania mea, nu ai avea un statut. Nici ceilalți o sută de oameni sau mai mulți din subordinea mea. N-ai avea o mică avere în fondul ăla al tău, nici o șansă să-ți deschizi propria afacere. Poți să-mi renegi cât vrei metodele, dar fără ele, unde ai fi?

Daniel ridică mândru bărbia.

– Nu ți-am criticat niciodată metodele până acum. Nu a fost nevoie. Dar, pe de altă parte, niciodată nu ți-ai pus în cap să distrugi viețile a patru oameni de dragul companiei tale.

Înjurând, Griff plecă de lângă fereastră.

– Nenorocitul ăla mi-a distrus familia de dragul acestei moșii. Cel puțin, eu intenționez să am grijă de familia lui; e mai mult decât a făcut el vreodată pentru mine. Mergea furios în fața biroului. Știi cum îi spuneau mamei la Eton, când credeau că nu îi aud? *Târfa lui Knighton*. Eu eram „bastardul lui Knighton“, iar ea era „târfa lui Knighton“. Părinții mei s-au căsătorit din nou după scandal, dar asta nu a schimbat părerea opiniei publice despre ea. Sau despre mine. La urma urmei, am fost declarat un bastard la tribunal, înaintea lui Dumnezeu și a tuturor.

Oprindu-se lângă birou, lovi cu pumnii în el și îl privi încruntat pe Daniel.

– După ce a murit tata, crezi că Swanlea a venit să îți ofere ajutorul? Nu. Griff încercă să învingă durerea care îi încleșta gâtul, durere despre care jurase că nu avea să îl afecteze vreodată. Acum vrea să mă însor cu fiica lui pentru dovada care este de drept a mea. Tu ce ai face? Te-ai căsători cu ea? Ai face lucrurile mai ușoare pentru el? Asta crezi că ar trebui să fac?

– Nu înțeleg cum lucrurile ar fi mai ușoare pentru el dacă te-ai însura cu fiica lui. Asta nu te-ar împiedica să îi iei titlul. Știu că vrei răzbunare, dar...

– Aici nu este vorba despre răzbunare!

Daniel îl privi acuzator.

– Nu este?

– Nu! Griff începu să pășească agitat. Totul este despre delegația aia. Dacă mă însor cu Rosalind, crezi că va sta liniștită deoparte în timp ce eu îi umilesc tatăl în public? În timp ce fac ca surorilor ei să le fie și mai greu să se mărite? Nu Rosalind. Se va opune până la ultima suflare. Cum am spus mai devreme, dacă mă însor cu ea, certificatul de căsătorie al părinților mei devine inutil pentru mine. N-aș putea să-mi văd de treabă fără să-mi transform soția în dușman. Îl privi foarte serios pe Daniel. Nu, voi avea certificatul acela fără fică, exact așa cum am plănuit. Iar tu îți vei primi cele două sute cincizeci de lire.

Ca un arc întins, Daniel țâșni în picioare.

– Nu mai vreau banii tăi. Lucrurile erau diferite când credeam că vrei doar să-ți dovedești legitimitatea. Nu te-am învinuit pentru asta sau pentru faptul că nu voiai să te însori pentru a o obține. Un om are dreptul să-și revendice proprietatea fără să fie nevoit să se însoare. Dar asta... Daniel tăcu, pufnind dezgustat.

– Refuzi să continui cu mascarada? izbucni Griff, încleștându-și pumnii.

– Ți-am spus că o fac și mă țin de cuvânt, dar pentru o săptămână, nu mai mult. Asta ar trebui să-ți dea destul timp să găsești afurisitul de document. Daniel porni spre ușă, apoi se opri și îl privi pe Griff cu o expresie stranie și neliniștită. Dar va fi ultima mea săptămână în slujba ta, mă auzi? Poate că Swanlea este un ticălos, iar acum că l-am cunoscut, pot să spun cu siguranță

că este un dobitoc, dar este bătrân și pe moarte, și pare să vrea un singur lucru – să asigure viitorul ficelilor sale. Nu pot să spun că-l învinovățesc pentru asta. Cu privirea rece și întunecată, Daniel puse mâna pe clanța ușii. Tu, pe de altă parte, ești dispus să le distrugi viitorul doar pentru ambiția ta. Ei bine, sunt câteva lucruri pe care nici măcar bastardul unui hoț nu le poate tolera.

Cuvintele acestea îl bântuiau ore întregi pe Griff după ce Daniel plecă.

Capitolul 10

*Mintea se obișnuiește singură,
chiar și cu cele mai indecente fapte,
dacă se întâmplă frecvent.*

Fanny Burney, romancieră, jurnalistă și
adesea autoare de piese de teatru, *Evelina*

Griff punea ceva la cale, Rosalind știa asta. Dar nu își putea da seama ce. În afară de o tensiune stranie între el și șeful său, ea nu observase nimic care să îi trădeze intențiile.

Rapoartele lacheului ei nu îi dezvăluiseră nimic, iar ei îi era din ce în ce mai greu să se apropie de el. De fiecare dată când încerca, chiar și în prezența celorlalți, el îi șoptea cele mai scandaloase lucruri atunci când nu îi auzea nimeni. Aluziile la prune abundau – bărbatul nu avea deloc imaginație. Nici Juliet nu o ajuta prea mult, interpretând greșit cuvintele lui Griff din acea zi, de pe terasă, și acum insista să aibă prune la fiecare masă. Prune pe care el le mânca doar ca să o tachineze pe ea.

În dimineața aceasta, Rosalind insistase să călărească împreună cu el și cu domnul Knighton, când John avea treabă în altă parte. Griff i-o plătitese cu vârf și îndesat, mai ales după ce descoperise că ea nu călărea într-o parte pe șă. Fiecare comentariu despre

călărie părea să însemne ceva indecent. Iar el îi arătase cât de bine putea să controleze un cal, pentru că, în timp ce se plimbaseră călare, el își lipise piciorul de al ei de câteva ori cu o asemenea precizie, încât caii nu se atinseseră deloc sau nu se speriaseră.

Dar cel mai rău fusese când o ajutase să descalece. O ținuse de talie mai mult decât era necesar și îi spusese șoptit că faptul că o văzuse călărind cu picioarele desfăcute „îi umpluse buzunarele“. Lui Rosalind îi luă o secundă să priceapă aluzia. Spre rușinea ei, nu doar obrajii i se încălziră. De parcă ar fi simțit căldura ce se cuibărea jos, în abdomenul ei, bărbatul râsesse cu poftă. Ticălos obraznic!

Acum, ea stătea lângă masa de biliard din capătul estic al galeriei lungi de la primul etaj, care se întindea între cele două aripi. Griff juca împotriva lui Juliet, în timp ce domnul Knighton stătea într-un fotoliu și o încuraja. Rosalind aproape că se hotărâse să îi părăsească, nedorind să mai atragă asupra ei vreo manevră șireată de-a lui Griff, dar apoi își dădu seama că astfel el avea să își îndeplinească scopul de a o ține la distanță. Mândria ei nu putea să îi permită nici cel mai mic succes în acest sens.

Masa era veche, cumpărată de *papa* înainte ca ea să se nască. El și mama ei obișnuiau să joace biliard – Rosalind își amintea asta, o amintire vagă și dulce de când era o fetiță. *Papa* râdea și o tachina pe mama, în timp ce Helena îi ruga să o lase și pe ea să joace și protesta că avea aproape nouă ani, destul de mare cât să poată juca biliard.

După moartea mamei, *papa* încetase să o mai folosească.

Rosalind putea doar să presupună că îi trezea amintiri dure-roase. Dar cele trei fete jucaseră toate biliard. Ce altceva puteau să facă în lunile lungi de iarnă, când până și cărțile deveneau plictisitoare și nu aveau cu cine să vorbească sau să își petreacă timpul? Din nefericire, după boala Helenei, ea pretinsese că nu mai putea să joace, dar Juliet și Rosalind încă jucau des. Juliet nu era atât de pricepută, dar Rosalind era destul de bună la joc, deși nu avusese nici o șansă în această după-amiază să își dovedească talentul.

Din nefericire, era un chin să îl privească pe Griff jucând – abilitatea cu care mânua tacul, încordarea mușchilor când se apleca

peste masă atunci când îi venea rândul, râsetul lui jos și triumfător atunci când câștiga. Îi agîta prea tare imaginația. În loc să strângă tacul, în mintea ei, bărbatul îi strângea talia, și în loc să se aplece peste masă, se apleca peste corpul ei, să o mângâie și să o sărute. Iar râsetul lui jos și triumfător deveni un geamăt plin de dorință, în timp ce cobora...

„Doamne, Dumnezeu!“, își spuse Rosalind, roșind. De ce nu putea împiedica aceste fantezii scandaloase să i se deruleze constant în minte? Dar știa de ce. Toate contradicțiile din trecutul lui și modul în care vorbea și se comporta o fascinau. Într-o clipă era un gentleman, în următoarea, un ticălos. O fascina faptul că nu putea să îl citească ca pe o carte deschisă.

Ei bine, cel puțin nu se mai plimba pe furiș prin casă. Poate că își imaginase ea totul. Oare chiar căuta țigări în noaptea în care se cunoscuseră? Și în ziua următoare, poate că mândria lui chiar fusese atinsă când ea insistase să rămână cu el, provocându-l astfel să încerce toate acele tactici pentru a scăpa de ea?

Era posibil, dar părea puțin probabil. Totuși, de ce nu protesta mai aprig în privința restricțiilor ei? Deși dispărea în camera lui în fiecare după-amiază ca să lucreze, John stătea tot timpul lângă ușa lui. Un alt servitor îi lua locul noaptea. Rosalind i-ar fi bănuțit că adormeau la posturile lor, doar că îi verificase de câteva ori, chiar și târziu în noapte, și îi găsisese mereu treji și vigilenți.

Probabil că acesta era planul lui Griff, să o facă să se relaxeze și să coboare garda, pentru ca mai apoi el să se poată furișa din nou prin casă. Ei bine, ea nu avea de gând să devină mai puțin atentă până în ziua în care el avea să plece de la Swan Park.

Dar pe măsură ce amiaza trecea, Rosalind simți că o ia somnul. Nu reușise să doarmă prea bine cu o seară în urmă, imaginându-și sunete venind din pereți când nici un servitor nu mai umbla pe holuri. Tocmai se gândea să meargă în camera ei și să tragă un pui de somn când o bilă intră în buzunar cu un *poc* brusc, iar Juliet scoase un țipăt deloc caracteristic.

— Am câștigat! Am câștigat! strigă Juliet, fluturând bucuroasă tacul în aer, cu un aer copilăresc. Te-am învins în sfârșit, domnule Brennan, recunoaște! Și după doar trei jocuri!

– Într-adevăr, m-ai învins.

Tonul lui Griff era indulgent, blând. Deodată, lui Rosalind îi trecu prin cap că bărbatul jucase prost tura asta fără vreun motiv aparent. Când se întoarse cu spatele la Juliet și schimbă o privire cu domnul Knighton, Rosalind își dădu seama că o lăsase pe Juliet să câștige.

Această realizare îi învălui inima într-o căldură blândă. Fapta lui reușise să distrugă timiditatea dureroasă a Julietei, ceea ce domnul Knighton nu reușise să facă, iar Rosalind se trezi că îi este recunoscătoare pentru asta. În ultimele trei zile, Juliet fusese mai tot timpul agitată – fie tăcută mereu, fie răspunzând doar când era întrebată. Se simțea mult mai confortabil cu Griff decât cu domnul Knighton, dar motivul era evident: Juliet nu își făcea griji că trebuia să se mărite cu *el*.

Rosalind oftă. Din nefericire, din ceea ce putea vedea ea, timiditatea lui Juliet nu o făcuse totuși să se răzgândească. În plus, deja trăgea cu ochiul spre domnul Knighton, să vadă dacă nu cumva comportamentul ei nedemn de o lady îl supăraseră.

Brusc, Griff apăru înaintea lui Rosalind, blocându-i vederea și întinzând un tac spre ea.

– Acum că sora dumitale m-a zdrobit, Lady Rosalind, m-am gândit că ți-ar plăcea să ai șansa să faci la fel.

Provocarea evidentă din privirea lui o făcu să accepte invitația. Foarte bine – era timpul să îi reamintească de abilitatea ei de a-l supune. Zâmbind, Rosalind se ridică și luă tacul din mâna lui.

– Nu mă pot gândi la ceva care să-mi facă mai multă plăcere decât să te zdrobesc, domnule Brennan.

– Asta este „Lady Disdain¹” a mea. Ochii îi străluciră când cită din *Mult zgomot pentru nimic*. „Cuvintele îi sunt pumnale.”

– Îmi dau toată silința. Rosalind trecu pe lângă el și merse în capătul mesei, scoțându-și mânușile. Dar probabil că pumnalele mele trebuie ascuțite, din moment ce ții mai mult de fiecare dată și încă nu te-am văzut sângerând.

Griff aranjă bilele pe masă.

¹ În limba engleză, în original, *disdain* – dispreț (n.tr.)

— Mă bucur că te limitezi la cuvinte și nu ești pricepută la scri-mă. După cât de bine mânuiești o sabie, m-aș putea trezi fără bărbăție. Griff gesticulă amplu spre masă, indicând că ea ar trebui să lovească prima.

Rosalind rânji.

— Într-adevăr, o idee tentantă. Dar mă voi mulțumi învingân-du-te la biliard. Până la câte puncte vrei să jucăm?

— Cincizeci pare un număr echitabil.

— Cincizeci să fie. Zâmbind, lovi de câteva ori, băgând două bile roșii în buzunar. Ar fi nimerit încă o dată dacă masa nu ar fi fost atât de denivelată, făcând bila să se oprească la un centimetru de gaură.

Domnul Knighton fluieră și se ridică de pe scaun, privind masa de biliard.

— Dumnezeule, milady, unde ai învățat să joci biliard?

Rosalind se îndepărtă de masă.

— M-a învățat unul dintre lachei. Se întoarse spre Griff, care stătea rezemat de perete cu brațele încrucișate și privirea uimit. Patru puncte, spuse ea. Este rândul dumitale, domnule.

Griff merse la masă, își aranjă bila, apoi lovi scurt.

— Lacheii dumitale au o gamă variată de sarcini. Griff scoase bila roșie și o poziționează din nou, apoi reuși o lovitură impresio-nantă. Predau lecții de biliard și fac pe asistenții personali ai oas-peților rătăciți. Mă întreb unde mai găsesc timp să fie servitori.

Rosalind tresări când el băgă bila în gaură.

— După cum vei descoperi în curând, toți servitorii noștri sunt destul de versatili. Dacă nu lacheii ar îndeplini sarcina asta, ar fi altcineva – majordomul, birjarul...

— Doamna casei? o întrerupse el.

Rosalind ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă este nevoie.

Bila roșie intrase în buzunarul de lângă ea, așa că o scoase pentru el. Când se aplecă peste masă ca să i-o dea, ochii lui nu căzură pe mâna ei, ci mai jos. De-abia atunci, Rosalind își dădu seama că șalul i se dezlegase și lăsa la vedere prea mult din sânii.

Cu o înjurătură nerostită, dădu să se retragă, dar mâna lui o prinse rapid pe a ei, iar pentru o secundă nu se putu mișca.

Rosalind îi aruncă o privire rugătoare vărului ei, dar domnul Knighton și Juliet porniseră în josul galeriei pentru a admira portretele strămoșilor Swanlea. Erau adânciți în conversație, cu spatele la masă. Nici unul din ei nu observă mâna lui Griff ținând-o pe a ei.

Mâna lui fină și caldă era atât de mare încât o acoperea în întregime pe a ei, dar nu atât de mare cât să trădeze un caracter brutal. Degetele lui le mângâiară pe ale ei, amintindu-i de modul în care aceleași degetele îcusite își croiseră drum pe trupul ei când stătuseră pe dealul scaldat de soare.

O dulce dorință i se involbură din nou în stomac. Nu, se gândi ea cu furie, nu avea să permită ca el să îi facă asta! O făcea doar ca să o provoace.

Totuși, când Rosalind încercă să își retragă mâna, el i-o ținu captivă pentru încă un moment.

– Oricât de mult mi-ar plăcea ca doamna casei să fie asistenta mea, șopti el, nu vreau să o rețin de la alte treburi, mai urgente.

– Atunci, dumneata și șeful dumitale ar trebui să vă întoarceți în Londra, unde vă este locul, spuse ea cu asprime.

– De ce? Vă deranjăm? Privirea lui coruptă coborî din nou pe sâni ei pe jumătate expuși. Sau îți e teamă că vă vom descoperi... secretele?

În ciuda dorinței ei de a nu se întâmpla asta, chipul i se înroși. Griff rânji, apoi luă bila și îi eliberă mâna. Vrând să îi îndese bila în gura aia obraznică și să i-o închidă odată pentru totdeauna, Rosalind se retrase repede și își aranjă din nou șalul. Biliardul oferea multe posibilități de expunere a corpului feminin. Ea putea măcar să acopere acele părți la care Griff tot insistă să se holbeze.

Când termină cu șalul, ridică privirea spre el și îl văzu rânjind. Lasă-l să rânjească. Era mai bine decât să se holbeze. Sau să facă observații răutăcioase – pe care ea le găsea deranjant de incitante.

Griff reuși trei lovituri impecabile, retrezindu-i interesul pentru joc. Rosalind fu nevoită să recunoască faptul că talentul lui Griff era impresionant. Intuise corect mai devreme – îi permisesse

lui Juliet să câștige. Dar când avea să îi vină din nou rândul, Rosalind voia să îi arate că nu toate Neprihănitele Swanlea era nepriecute cu un tac în mână.

Șansa ei veni câteva lovituri mai târziu, în timp ce se abținu de la un căscat somnoros. Griff veni pe partea ei de masă și își analiză următoarea lovitură cu multă seriozitate. Din locul ei, Rosalind își putu da seama că avea să rateze, întrucât masa nu era perfect poziționată. În acel moment, Griff avea deja șapte puncte avans.

El se trase înapoi în timp ce Rosalind își pregăti cu mare grijă lovitură, pentru că el lăsase bila într-o poziție dificilă. După ce ea se aplecă de câteva ori ca să privească îndeaproape tacul, buzunarul și bila, Griff șopti în spatele ei:

– Dacă o faci intenționat, ca să mă tachinezi, reușești.

Ea îl privi confuză, descoperindu-i privirea pe fundul ei și pe fusta ușor ridicată. Rosalind se încruntă.

– Dacă nu-ți place să fii tachinat, domnule Brennan, ar trebui să îți ții ochii pe joc, acolo unde ar trebui să fie.

Fără să se miște vreun centimetru, Rosalind își întoarse atenția asupra mesei, deși era greu să nu își imagineze privirea lui însetată pe fundul ei.

Bărbatul râse.

– Cine a spus că nu-mi place să fiu tachinat?

Scrâșnind din dinți, Rosalind lovi bila. Și rată, desigur. Asta primea pentru că îl lăsase pe afurisit să o distragă.

Se îndreptă furioasă și se întoarse, doar pentru a-l găsi atât de aproape de ea încât pantalonii îi atingeau rochia.

– Scuză-mă, domnule Brennan, spuse ea, dar el nu se mișcă.

Griff aruncă o privire rapidă spre Knighton și Juliet, care erau încă în capătul celălalt al coridorului. Juliet îi explica istoria fiecărui conte, iar domnul Knighton părea să suporte foarte răbdător fiecare explicație. Din nefericire, nici el nu era deloc atent la asistentul său.

Care acum se apropie și mai mult, obrăznicia jucând în ochii lui.

– Ar trebui să punem un mic pariu pe acest joc.

– Ce fel de pariu?

Rosalind încercă să facă un pas înapoi, dar masa o împiedica. Bărbatul era prea aproape de ea pentru a mai putea gândi limpede, prea aproape pentru a a-și mai aminti altceva în afară de ceea ce se întâmplase ultima oară când stătuse aproape de ea. Pulsul ei începu să o ia razna.

– Dacă eu câștig, șopti el, îți iei câinele de pază înapoi.

Rosalind își înăbuși un geamăt. Ar fi trebuit să știe că Griff avea să revină în cele din urmă la acel subiect. Ridicând bărbia, întrebă:

– Și dacă eu câștig?

– Nu vei câștiga. Când ea îl privi încruntată, el zâmbi. Foarte bine, continuă Griff. Dacă vei câștiga, eu voi... Se gândi un moment. Voi aranja o audiție pentru tine la Richard Sheridan.

Rosalind făcu ochii mari.

– Acel Richard Sheridan? Proprietarul teatrului Drury Lane? Bărbatul care a scris *School for Scandal*?

Afurisitul rânji, știind că aruncase bine momeala.

– El însuși.

Părea mult prea sigur pe sine, iar Rosalind îl privi cu mult scepticism.

– Îl cunoști destul de bine cât să aranjezi o audiție?

– Să spunem doar că eu și Sheridan împărtășim o pasiune pentru coniacul franțuzesc, cu care ne mai desfătăm ocazional.

– Cum ar putea un asistent să ajungă să cunoască un personaj faimos precum Sheridan?

Întrebarea păru să îl prindă cu garda jos. Apoi Griff ridică din umeri.

– Șeful meu este un susținător al teatrului și are o mică investiție în Drury Lane. Griff dădu din cap în direcția domnului Knighton. Dacă nu mă crezi, întrebă-l pe el.

Rosalind privi spre vărul ei, care era încă absorbit de pălăvrăgeala surorii ei. Domnul Knighton investise în Drury Lane? Imposibil! La cina de seara trecută, ignorantul nici măcar nu știuse cine era John Dryden sau Christopher Marlowe, sau chiar Homer, în ciudat educației primite la Eton. Da, ea începuse

să se îndoiască că el primise vreo educație. Era destul de puțin probabil să iubească teatrul.

Parcă dându-și seama de motivele neîncrederii ei, Griff adăugă:

– De fapt, eu am insistat asupra investiției, din moment ce îi aducea – și mie – o lojă privată la Drury Lane.

Asta avea mai mult sens. Oricare ar fi fost defectele lui, Griff părea să aibă un interes sincer în ale teatrului.

– Deci? insistă el. Accepți pariul?

Rosalind încă ezita.

– Doar dacă îmi răspunzi la o întrebare.

– În regulă.

– De ce ești atât de nerăbdător să scapi de lacheul meu? Este aici doar ca să te ajute.

– N-am nevoie de ajutor. În orice caz, sunt obișnuit să merg oriunde doresc, când doresc, fără companie. Ai încercat să citești documente cu un servitor la un metru distanță, încercând să nu te deranjeze? Este al naibii de enervant.

Când punea problema așa, Rosalind putea înțelege de ce i se părea enervant. În plus, avea de gând să câștige jocul. Iar posibilitatea de a da o probă pentru Sheridan – Richard Sheridan – era irezistibilă.

– Foarte bine. Accept pariul.

– Rosalind! strigă sora ei. Ea și domnul Knighton se întorceau la masă. Despre ce șușotiți acolo? Credeam că jucați biliard.

Griff se îndepărtă de Rosalind cu un zâmbet ștrengar.

– Jucăm, milady, jucăm, spuse el, luând tacul de pe masă. Ne pregătim să luăm jocul foarte în serios.

Rosalind se gândiseră că deja îl luau în serios, dar în curând îi dovedii că se înșelase. Când el reluă jocul, nu mai flirtă, nu mai făcu aluzii care să o tachineze, nu se abătu de la scopul său. Într-adevăr, câștigă douăzeci de puncte în plus, după care o alunecare a tacului îi distruse lovitura.

Rosalind își ocupă locul, nemaifiind sigură de victorie. Ar fi trebuit să îi propună să înceapă de la zero pentru pariul. Acum el avea douăzeci și șapte de puncte avans – distanță greu de recuperat. Dacă avea să piardă, Rosalind va fi nevoită să petreacă mai mult

timp în prezența lui, ceea ce nu ar fi deloc înțelept – ca să nu mai spunem că ar pierde audiția pentru Sheridan.

Concentrându-se asupra scopului ei, reuși o serie de lovituri bune. Nu era la fel de pricepută ca el la carambol, așa că nu riscă, deși îi permitea să își mărească scorul mai repede. Oricum, deja îi depășise scorul cu patru puncte, când rată o lovitură.

Ea și Juliet oftară în același timp.

– Rândul meu. Griff radia când scoase bila din buzunar și o aranjă.

Apoi începu să joace cu aerul unui adevărat profesionist. Rosalind ar fi trebuit să știe că un fost traficant era expert la biliard. Fără îndoială, așa se distra împreună cu tovarășii lui infractori.

Când scorul depăși patruzeci, Rosalind se încordă. Griff ținți, iar ea se aplecă peste masă, în capătul opus, pentru a privi lovitură. În fracțiunea de secundă în care el trase tacul înapoi și lovi, privirea i se mută de pe masă la ea. Rată lovitură și înjură.

Încruntându-se, ocoli masa, apoi se opri lângă ea și șopti:

– Devii disperată, nu-i așa?

– Ce vrei să spui? șopti ea.

– Oricât de mult m-aș bucura de orice privire asupra... farmecelor dumitale, nu cred că este drept să mi le arunci în față atunci când mă pregătesc să lovesc.

Rosalind coborî privirea și roși când văzu că șalul i se desfăcuse din nou.

– N-am observat, spuse ea cu sinceritate, legându-l din nou.

– Desigur că nu.

Ticălosul nu o credea! Rosalind ezită pentru un moment, apoi își scoase cu un gest sfidător șalul și îl aruncă pe un scaun. Dacă ticălosul insista să îi atribuie asemenea strategii, putea la fel de bine să îi dea motive.

Din acel moment, își dădu silința să îl distragă de fiecare dată când venea rândul lui. Nu era atât de dificil. Aparent, când unui bărbat i se oferea să aleagă între a se concentra pe tacul lui și a se holba la sânii unei femei, alegea mereu să se holbeze. Previzibilitatea lui era aproape comică.

Spre ghinionul ei, lui Griff nu îi luă mult să găsească un mod eficient de a se răzbuna. De fiecare dată când *ea* lovea, trecea suficient de aproape pe lângă ea și îi șoptea comentarii scandaloase, obținând mereu câte o reacție din partea ei – de obicei, o lovitură ratată.

În curând deveni evident că abandonaseră jocul serios de biliard în favoarea unui „biliard obraznic“.

Juliet nu părea să bage de seamă ceea ce se petrecea. Când auzea comentariile, părea că nu le înțelege, iar holbatul era ceva de care nu se lăsa deranjată, în inocența ei. Deși domnul Knighton nu era la fel de ignorant, alese, în mod straniu, să nu spună nimic. Rosalind îl observă, totuși, de câteva ori privindu-i cu o expresie inexplicabil de amuzantă.

Jocul târăgână, din momentul ce nici unul din ei nu progresa prea mult când le venea rândul – un punct aici, un punct acolo, apoi o lovitură ratată. Totuși, scorul era egal la patruzeci și nouă când Helena se apropie de ei.

– Ce se petrece? întrebă ea, șchiopătând spre un fotoliu și luând loc.

– Domnul Brennan și Rosalind joacă biliard, spuse Juliet voioasă, și amândoi mai au nevoie doar de un punct pentru a câștiga. Dar joacă foarte prost, chiar mai prost decât mine. Amândoi au ratat ultimele trei lovituri. Vom sta aici toată ziua, dacă vor continua așa.

Helena privi curioasă masa de biliard, apoi pe Rosalind. Observându-i decolteul, afișă o expresie dezaprobatoare.

– Nu e de mirare că Rosalind are probleme. Probabil că îi este frig fără șal, și cu siguranță asta îi afectează precizia.

Rosalind blestemă în barbă.

– Sunt foarte bine, nu îmi este frig.

– Nu, o întrerupse Griff, Lady Helena are dreptate. Merse lângă scaunul unde își aruncase șalul, îl luă și i-l duse lui Rosalind. Poftim, milady. Cu un zâmbet dezgustător, i-l puse pe umeri. Asta ar trebui să-ți fie de ajutor, continuă el.

– Mulțumesc, răspunse ea printre dinții încleștați.

Stai doar să o prindă pe Helena singură.

Cel puțin era rândul ei să lovească și nu al lui, și cu siguranță afurisitul nu ar îndrăzni să facă vreun comentariu indecent cu Helena în preajmă. Rosalind ținti cu atenție bila roșie dinaintea ei. Tot ce trebuia să facă era să o lovească. Atâta tot.

Dar mâinile îi erau lipicioase, iar tacul îi aluneca de parcă ar fi fost un țipar. Nu putea să dea greș acum. Nu trebuia! Pentru că, dacă rata lovitură asta, cu siguranță el avea să o reușească pe a lui. Iar șansa ei la Sheridan s-ar duce pe apa sâmbetei.

Ținti, lovi, apoi privi bucuroasă cum bila o lovi pe cea roșie, trimițând-o grațios spre buzunar. Dar încetini treptat. Nu, nu din nou – nu i se putea întâmpla de două ori! Nu putea să aibă atâta ghinion! Nu acum!

Dar avu. Bila se legănă pe marginea buzunarului, apoi se retrase cu jumătate de centimetru într-o poziție din care nici măcar un începător nu putea rata.

Spre surprinderea ei, Griff nici măcar nu zâmbi când lovi. Dar de îndată ce bila roșie dispăru în buzunarul mesei cu o bubuitură care răsună în mintea lui Rosalind, bărbatul rânji și se întoarse spre sora ei mai mică.

– Gata, Lady Juliet. Se pare că nu vom sta aici toată ziua, la urma urmei.

Rosalind îl privi ocolind masa, apoi veni lângă ea și îi întinse mâna. Ea voia să rupă tacul pe el, dar avea maniere mai rafinate de atât. Bosumflată, întinse mâna, așteptând o strângere scurtă.

Ar fi trebuit să știe mai bine. Cu privirea prădătoare a unui uliu, Griff se aplecă și îi sărută mâna. Buzele îi era calde și moi pe piele și zăboviră acolo pentru o eternitate, dar când se ridică, Rosalind știu că fuseseră doar câteva secunde.

– Ne potrivim, trebuie să recunoști. Griff îi eliberă mâna.

– Presupun că da, spuse ea îmbufnată.

Expresia lui făcea aluzie la alte înțelesuri pentru *ne potrivim*, dar Rosalind alege să le ignore și să se concentreze, în schimb, pe pierderea audicienței. Era mai sigur decât să se gândească la buzele lui pe mâna ei.

Griff așteptă până când vărul ei o întrebă pe Lady Juliet dacă mai vrea să joace un joc, apoi se apropie de ea și șopti:

– Merg în camera mea să mai lucrez puțin. Când voi termina, mă aștept ca lacheul dumitale să fi dispărut.

Rosalind uitase că, pierzând partea ei de pariu, el o câștigase pe a lui. Acum va trebui să găsească o altă cale de a-l supraveghea sau să mute cutia unde să nu o poată găsi. Dacă, într-adevăr, asta căuta.

Rosalind înghiți în sec, apoi încuviință din cap. Cu un ultim zâmbet triumfător, Griff porni de-a lungul coridorului, spre scările vestice, care duceau la al doilea etaj, unde era camera lui.

Teribil de dezamăgită de pierdere, Rosalind se întoarse și o auzi pe Juliet spunându-i domnului Knighton că nu mai vrea să joace biliard.

Bărbatul se întoarse spre Helena.

– Dar dumneata, milady? Joci?

– Nu, fu răspunsul ei rece.

Când observă că el păru ofensat de răspunsul ei scurt, Rosalind începu să îi explice:

– Helena spune că piciorul o împiedică, că este greu să își țină echilibrul pe un picior și să lovească.

Era o prostie, desigur, dar ea nu aflase încă dacă Helena chiar credea asta sau doar se folosea de scuză ca să păstreze distanța față de oameni, așa cum făcea cu alte ocazii.

– Dar înainte să se îmbolnăvească, mă învingea destul de des, adăugă Rosalind.

Helena se încruntă la ea, dar Rosalind era de părere că mereu este bine să fii sincer. În plus, ea chiar îl plăcea pe vărul ei, chiar dacă era puțin necizelat și conviețuise la un moment dat cu contrabandiști. Lui Rosalind îi părea rău să o vadă tratându-l cu atâta răceală, deși Helena fusese rezervată față de toți bărbații în ultima vreme.

Domnul Knighton nu își luase ochii de pe sora ei mai mare în timp ce Rosalind vorbise. Acum bărbatul mersese în tăcere lângă peretele îndepărtat. Ridicând un fotoliu, îl aduse lângă masa de biliard și îl așeză astfel încât un braț să fie paralel cu marginea, cu aproape jumătate de metru între masă și fotoliu.

O privi pe Helena.

- Nu ai putea sta pe brațul fotoliului? Atunci nu ai mai avea nevoie de picioare ca să joci.

Un val roșiatic urcă pe gâtul Helenei.

- Nu este o idee foarte practică, domnule Knighton. Fotoliul ar trebui să fie mutat pentru fiecare lovitură.

Punându-și mâinile pe spătarul fotoliului, bărbatul ridică din umeri.

- De aceea ar trebui să joci biliard cu un uriaș ca mine, milady. Am ridicat lucruri mai grele de o mie de ori. Dacă nu pot muta un fleac precum acesta, atunci nu mă pot numi bărbat.

Rosalind simți cum i se topește inima. Dar Helena păru deloc impresionată.

- Brațul fotoliului nu-mi va susține greutatea.

- Ba da, o va face. Domnul Knighton se lăsă pe brațul fotoliului ca să îi demonstreze. Apoi merse lângă Helena, care încă îl privea cu precauție. Bărbatul întinse mâna. În orice caz, continuă el, nu vei ști până nu vei încerca. Și promit să te prind dacă se rupe.

Helena se uită un moment îndelungat la mâna lui. Rosalind citi dorința pe chipul ei. Trecuseră mulți ani de când Helena nu mai jucase biliard, și mult mai mulți ani de când un bărbat nu o mai tratase atât de politicos.

- Haide, Helena, o îndemnă Rosalind. Eu și domnul Brennan nu i-am dat și domnului Knighton șansa să joace, iar dacă Juliet nu vrea să joace, iar eu sunt prea obosită, doar tu ai mai rămas disponibilă.

Helena dădu ochii peste cap, dar recunoscu faptul că era încolțită. Încruntându-se, își puse mâna într-a lui și îi permise să o ajute să se ridice. Șchiopătând spre fotoliu, mormăi:

- Dacă se răstoarnă cu mine, domnule Knighton, te voi face responsabil pe dumneata.

El doar zâmbi drept răspuns, apoi, o ajută să se așeze pe brațul fotoliului.

După ce începură jocul, Juliet o trase pe Rosalind deoparte, unde să nu poată fi auzită.

- Uită-te la el, șopti ea. Este atât de amabil cu Helena.

Rosalind privi cum domnul Knighton se grăbi să aranjeze bilele.

– Da, este un bărbat cumsecade, cred.

– Ce păcat că ea nu îl place deloc, spuse tristă Juliet. În dimineața asta l-a numit bătăran și a spus că nu s-ar mărita niciodată cu un asemenea om.

– Știi ce părere proastă are Helena despre bărbați. Ar găsi orice scuză pentru a-i refuza.

– Ei bine, în cazul lui are mai mult decât o scuză, mă tem. Crede că a venit doar pentru avere. Crede că vrea să se însoare cu fiica unui conte ca să îl învețe cum să se poarte în societate. Așa că nu există nici o șansă ca ea să se căsătorească cu el – mândria Helenei nu ar permite asta. Iar tu ai pus ochii pe asistentul ăla...

– Nu-i adevărat!

Juliet scutură din cap.

– Poți să negi cât vrei, dar îmi dau seama că-l plăci.

– Nici măcar. Rosalind era atât de intrigată de el, de fascinată, de tentată. Dar să îl *placă*? Era un cuvânt prea anost pentru ceea ce o făcea să simtă.

– Deci, dacă nici una din voi nu vrea să se mărite cu domnul Knighton, am mai rămas eu, spuse Juliet cu o resemnare tristă în glas.

– Scumpa mea, nu trebuie să gândești așa. Nici una dintre noi nu trebuie să se mărite cu el. Ți-am spus, putem...

– ... părăsi Swan Park pentru totdeauna. Nu vreau să fac asta.

– Nu înțeleg de ce nu, izbucni Rosalind.

Buza de jos a lui Juliet tremură.

– Nu înțelegi. Nu ai înțeles niciodată.

Tonul plângăreț al lui Juliet o făcu pe Rosalind să se oprească.

– Atunci, de ce nu imi explici?

Soarele amiezii intră prin ferestrele galeriei, făcând părul auriu al lui Juliet să strălucească, la fel și lacrimile apărute brusc din ochii fetei. Rosalind simți că i se frânge inima. Luă mâna surorii sale într-a ei.

– O, Juliet, te rog să îmi spui ce te-a determinat să accepți să te măriți împotriva voinței tale.

– Trebuie să mă mărit cu domnul Knighton! Trebuie! Juliet plecă ușor capul, câteva bucle căzându-i pe frunte. Este numai vina mea că vom pierde Swan Park, așa că trebuie să împiedic asta.

– Cum ar putea să fie vina ta?

– Pentru că... dacă mama n-ar fi murit la nașterea mea, *papa* ar fi putut să aibă și un fiu. Lacrimile i se prelinseră pe obraji ei angelici. Și astfel proprietatea n-ar mai fi fost în pericol.

Deci, *asta* era sursa încăpățănării lui Juliet. Cu o tristețe fără margini, Rosalind își îmbrățișă strâns sora.

– O, draga mea, nici măcar nu te gândi la asta. Nu este vina ta că femeile mor la naștere. Iar *papa* ar fi putut să aibă mai mulți copii dacă s-ar fi recăsătorit. Dar n-a făcut-o. Cum te poți învinovăți pe tine pentru asta?

– P-pentru că *papa* d-dă vina pe mine, șopti ea printre lacrimi.

Iubirea protectoare pentru sora ei o făcu să o strângă și mai tare la piept.

– Vrei să spui că *papa* ți-a spus că este datoria ta să te măriți cu domnul Knighton pentru că...

– Nu, normal că nu! Juliet își șterse lacrimile. *Papa* nu ar spune niciodată asta. Dar știu că mă învinovățește pe mine. O văd în privirea lui și o simt în glasul lui de fiecare dată când vorbește de mama, când vorbește despre căsătoria mea pentru a salva Swan Park. Nu este nevoie să o spună – știu ce simte.

Rosalind se simți neajutorată în fața unei asemenea neînțelegeri tinerești. Poate că tatăl lor era încăpățânat uneori, dar își iubea copiii în felul lui.

– Sunt convinsă că nu dă vina pe tine, iubito. Nici una din noi, nici măcar *papa*.

Juliet se retrase din îmbrățișare, mai multe lacrimi curgându-i pe obraji.

– Știam că nu vei înțelege.

– Dar înțeleg! Cred doar că...

– ... sunt o fată prostuță care își imaginează lucruri. Ei bine, nu-mi imaginez asta, indiferent de ce ai spune ca să îmi alini sentimentele. Vă voi demonstra tuturor că pot să-mi fac și eu datoria

față de familie, așa cum ai făcut-o tu, având grijă de Swan Park. De aceea mă voi mărita cu domnul Knighton, deși nu... îl iubesc!

Iar cu acest discurs pasional, se întoarse și coborî în fugă scările spre aripa vestică.

– Juliet! strigă Rosalind, alergând până în capătul scărilor și privind în jos, dar sora ei aproape că ajunsese jos. Oricum, nu avea rost să încerce să o convingă când era în starea asta.

Rosalind scutură din cap, întorcându-se în galerie. La naiba cu tot. Determinarea lui Juliet de a „salva“ familia era înrădăcinată mai adânc decât crezuse Rosalind. Ea și Helena probabil că o cocoloșiseră prea mult, făcând-o să simtă că nu putea face nimic ca să fie de ajutor. Acum aveau să plătească cu vârf și indesat pentru asta.

Se așeză pe un scaun din apropiere, cu mintea răvășită. Of, cum avea să rezolve problema asta? Juliet nu avea să fie liniștită până când nu salvau Swan Park, și era evident că pentru ea însemna că trebuia să se mărite cu domnul Knighton. Doar dacă Rosalind se putea gândi la o cale prin care să împiedice asta până să fie prea târziu. Din câte știa ea, domnul Knighton nu o ceruse pe nici una dintre ele – *papa* le-ar fi spus –, dar situația nu putea continua astfel la nesfârșit. La urma urmei, domnul Knighton avea o afacere în Londra.

Rosalind avea nevoie de o întârziere, ceva care să îi dea timp să se gândească la un plan care să fie pe placul tuturor. *Papa* le anunțase din scurt, iar ea nu avusese timp să se gândească la toate opțiunile.

Problema era că nu avea control asupra situației, nu exista nici o cale de a prezice când putea avea loc logodna, cât avea să dureze sau ce putea fi făcut. Singura cale de a obține controlul era să fie de acord să se mărite ea însăși cu bărbatul.

Inima lui Rosalind începu să o ia la goană. Da, asta ar merge! Dacă era de acord să se mărite ea însăși cu domnul Knighton, putea juca rolul logodnicei mofturoase: să insiste că are nevoie de timp pentru a plănuși nunta, să facă tot felul de lucruri care să îl facă să se răzgândească cu privire la căsătoria cu una dintre ele...

Rosalind se încruntă. Acel plan avea o singură problemă: el nu s-ar însura nîciodată cu ea. Voia o femeie ca Juliet – soția perfectă, acceptabilă din punct de vedere social.

Oftând, se ridică de pe scaun. Oare ar putea găsi o cale de a-l îndrepta în acea direcție? Va trebui să se gîndească la asta, pentru că era cel mai bun plan al ei pînă în acel moment. Rosalind căsca. În primul rînd, trebuia să tragă un pui de somn. Întotdeauna gîndea mai bine după ce dormea. Sau poate că avea să găsească vreo soluție în vis.

Cînd ajunse la jumătatea coridorului, îmi aminti că îi promisese lui Griff că avea să îl ia pe John de lângă ușa lui. La naiba!

Conform ceasului, trecuse doar o jumătate de oră, așa că avea destul timp. De obicei, el petrecea mai bine de două ore muncind în camera lui, după-amiaza. Totuși, voia să rezolve acum chestiunile. Apoi putea să doarmă și să își gîndească mai departe planul.

Se întoarse la scările vestice și urcă la etajul doi. John stătea în hol, lângă ușa lui Griff, ca întotdeauna, dar se ridică din scaun cînd ea se apropie.

– Domnul Brennan este de ceva timp în camera sa, milady, raportă el.

Rosalind ascultă la ușă, dar nu auzi nimic. Oftă.

– Poți pleca. Iar de-acum incolo te poți întoarce la îndatoririle tale obișnuite.

John încuviință din cap, prea bine pregătit pentru a pune la îndoială mofturile stăpânei casei. Și Rosalind dădu să plece, dar se opri, cuprinsă de curiozitate, ca întotdeauna. Ce făcea Griff acolo în fiecare zi? Rar îl vedea discutând despre afaceri cu domnul Knighton, deci cum se făcea că avea atîta treabă?

Își lipi urechea de ușă pentru un minut. O tăcere ostentativă fu tot ce auzi. Desigur, să scrii scrisori și să citești nu erau activități zgomotoase. Dar s-ar auzi măcar scaunul scârțîind din cînd în cînd sau ceva de genul acesta. Iar el nu putea scrie scrisori tot timpul, nu-i așa? L-ar durea mîna.

Rosalind miji ochii. Dacă stătea să se gîndească mai bine, el nu trimitea prea multe scrisori. Hmm. Cît de straniu. Ce făcea înăuntru?

Cu o dârzenie bruscă, Rosalind bătu în ușa. Nici un răspuns. Bătu din nou, de data asta mai nerăbdătoare. Din nou tăcere.

Suspiciunea i se strecură în piept și îi încreți fruntea. Oare trecuse de lacheul ei? Exista o singură cale de a afla. Rosalind încercă ușa, dar era încuiată. La naiba.

Hotărâtă să îi descopere secretul, Rosalind scoase setul de chei, apoi le încercă pe toate, până o găsi pe cea care descuie ușa. Începu să răsucescă mânerul ușii, dar ezită. Ar fi groaznic dacă el ar dormi, iar ea ar da buzna peste el.

Dar putea oricând să pretindă doar că venise să îi spună că lacheul se întorsese la treburile lui, nu-i așa? Simțindu-se sigură de acel argument, deschise ușa și intră.

Camera era pustie – de-a dreptul pustie. Rosalind rămase cu mâinile în șolduri și injură. Fără îndoială, John coborâse la bucătărie sau la baie mai devreme, iar Griff plecase în lipsa lui.

Privind încăperea, observa că haina lui Griff era aruncată peste un scaun, iar vesta și lavaliera erau atârinate în cuier. Își schimbase hainele înainte să plece? Dar de ce? Și de ce doar acele articole de vestimentație? Nu, era mai probabil să fie în cămașă, oriunde ar fi fost. Totuși, nu îi stătea deloc în fire una ca asta bine-îmbrăcatului domn Brennan.

Apoi altceva îi atrase atenția. Biroul fusese mutat de lângă perete. Rosalind se apropie. În panoul din spatele lui se zăreau crăpături... Deodată, Rosalind știu cum plecase Griff din încăpere.

Prin ușa servitorilor, ușa sigilată a servitorilor. Blestemat să fie! Era de așteptat ca Griff să descopere ușa pe care nici unul dintre ei nu o folosise vreodată.

Rosalind deschise ușa, privi în casa scării și zări piesele de mobilier care blocau treptele. I se spusese că acele scări nu erau sigure, de aceea nu le folosea nimeni. Evident, exageraseră, pentru că Griff le folosise.

Ei bine, gândi ea, probabil că era foarte mândru de el. În tot acest timp se strecura afară din camera lui de fiecare dată când voia și cât voia, iar ea nici măcar nu știuse. Și mai făcuse și mare tam-tam cu pariul acela!

Cu cât Rosalind se gândea mai mult la asta, cu cât se înfuria mai tare. Deci el voia să umble prin casă în voie, nu-i așa? Să se strecoare în camerele celorlalți, căutând Dumnezeu știe ce. Era un șobolan. Rosalind își dorea să știe exact ce punea la cale, pentru că altfel ar putea ști și în ce direcție să își îndrepte propriile planuri.

Frustrată, se întoarse la masa lui de scris. Câteva hârtii erau împrăștiate pe ea. Oare vreuna dintre ele aparținea familiei ei? Apropiindu-se de masă, privi confuză hârtiile, apoi își dădu seama că majoritatea aveau legătură cu Knighton Trading.

Un rânjet sinistru i se întipări pe chip. Dacă Griff insista să își bage nasul unde nu îi fierbea oala, poate că și ea ar trebui să facă la fel. Cine știe? Ar putea fi chiar norocoasă să găsească ceva care să dezvăluie adevăratele intenții ale șefului său. Atunci ar putea merge la *papa* și să îi spună bănuielile ei, iar el va trebui să o asculte.

Aruncă o privire către ușa închisă care dădea către scara servitorilor și ezită. Nu ar fi vrut ca el să o găsească singură în camera lui, după amenințările pe care i le aruncase.

Totuși, trecuse puțin timp de când îl văzuse ultima oară, iar el stătea întotdeauna cel puțin două sau trei ore. Cu siguranță, Rosalind avea timp să facă niște cercetări proprii înainte ca el să se întoarcă. Simțindu-se delicios de rea, se așeză pe scaunul lui și ridică un teanc de hârtii. Avea să stea doar câteva minute, atâta tot. Destul cât să afle ce punea bărbatul la cale.

Capitolul 11

Fericirea, chiar și de durează o clipă, tot fericire este.

Joanna Baillie, dramaturg scoțian, *Farul*

Griff urcă cu greu pe scara servitorilor, epuizat și înfometat. Probabil că era aproape ora cinei. De obicei, nu căuta atât de mult,

dar dacă Rosalind se ținuse de cuvânt și lacheul dispăruse, cine avea să observe? Ea nu putea sta atât de mult să aștepte la ușa lui. Iar dacă o făcea, așa îi trebuia, să aștepte mult și bine.

Ca de obicei, nu găsise nimic. Erau multe documente – dăduse chiar și peste Biblia familiei, cu lista de căsătorii, nașteri și decese –, dar căsătoria părinților lui nu fusese nicăieri înregistrată. Și nu găsise nici urmă de certificatul lor de căsătorie.

La naiba! Probabil că afurisitul de conte avea vreun seif ascuns pe undeva, poate în camera lui. Acolo trebuia să caute Griff – dar bătrânul ticălos nu se dădea niciodată jos din pat. Iar Daniel îi mai dăduse lui Griff doar trei zile.

Daniel, ticălosul ipocrit. Nu se mai certaseră niciodată înainte, nu ca acum. Cu mâneca, își șterse sudoarea de pe fruntea încrunțată, pătând materialul de funingine. Privi pata în lumina palidă de pe casa scării. Cu mult timp în urmă, nu și-ar fi murdărit cămașile cu atâta ușurință. Fiecare cămașă îl costa mai mult decât își putea permite. Acum le putea murdări în voie, chiar să le arunce dacă voia.

„De când un titlu sau o moșie sunt atât de importante pentru tine? Ai toți banii de care ai nevoie, iar Knighton Trading o duce bine.“

Își încleștă pumnul. Daniel nu avea să înțeleagă niciodată. Nu era vorba despre bani. El voia ca Knighton Trading să devină o companie puternică, demnă de respect. În mintea lui limitată, Daniel nu reușea să vadă imaginea de ansamblu – oamenii pe care Griff urma să îi angajeze, comerțul care avea să se dezvolte. Cum îndrăzneia să spună că Griff se gândea doar la răzbunare, că urmărirea doar o ambiție meschină? Daniel se înșela, iar el își dăduse seama la timp.

Griff se cățără cu grijă peste scaunele rupte și talmeș-balmeșul de pe scări. În prima călătorie pe scări, când își prinsese piciorul între trepte, descoperise de ce servitorii nu foloseau niciodată această rută. Acum era mult mai atent.

Cel puțin acum nu mai era nevoit să o facă prea des, nu și dacă Rosalind își lua paznicul înapoi. Griff spera doar ca asta

să nu însemne că ea avea să insiste din nou să stea în preajma lui – acela era un război pe care Griff îl putea pierde rapid.

Toate tacticile lui de a o alunga reușiseră doar să îl excite. Când erau împreună, izbucnea un veritabil festin de aluzii senzuale. Primul fel de mâncare – întrebările ei mistuitoare. Al doilea – răspunsurile lui condimentate. Al treilea – îmbujorările ei delicate. Apoi toate se repetau până când el sfârșea prin a o dori ca desert.

Ceea ce începuse ca o metodă de a o îndepărta devenise un periculos joc erotic, unul care se putea încheia doar cu ea în patul lui.

Griff scutură din cap, alungând acel gând. Era imposibil, desigur. Să seducă o virgină era inacceptabil. Nu avea nici o intenție să se însoare cu ea, iar ea, cu siguranță, nu dorea să se mărite cu el. Atunci el de ce insista să se gândească la asta?

Pentru că femeia era „originală“ în fiecare sens al cuvântului. Bogăția nu o impresiona; măguliile nu o influențau. Le dădea ordine tuturor din casă, și totuși servitorii vorbeau cu drag despre ea, iar lacheii ei nu ezitau să o ridice în slăvi. Cele mai stranii planuri îi reușeau adesea, în ciuda manierei hazardate în care le executa. Lui Griff ajunsese să îi placă preferința ei scandaloașă pentru rochiile strălucitoare. Culorile vii i se potriveau de minune.

Ce îi menținea dorința vie, totuși, era amintirea sărutului ei – modul în care se cufundase în el, nerăbdarea fiindu-i temperată doar de inocență, iar pasiunea de uimire. Cum putea un asemenea entuziasm pur să nu trezească instinctele primitive ale unui bărbat?

La naiba, după acel joc seducător de biliard, Griff nu știa dacă ar supraviețui unei alte zile fără să o arunce peste umăr, ca o bestie sălbatică, și să o ducă în bârlogul lui.

Ajunse în camera lui și intră grăbit, spunându-și în sinea lui că de-abia aștepta să intre din nou în dormitorul luminos și să scape de întunericul de pe scară. Dar adevărul era că de-abia aștepta să se pregătească pentru următoarea rundă cu Rosalind.

Deja închisese ușa în urma lui când o zări. Obiectul obsesiei lui ridicole stătea pe scaun, cu capul pe masa lui de scris. Se opri șocat, întrebându-se dacă intensitatea dorinței lui o chemase

la el. Dar nu, dacă ar fi fost un vis, ea ar fi fost deja goală. În schimb, purta rochia de un verde-smarald țipător, pe care el își închipuisese că i-o sfâșie cu dinții în timpul jocului de biliard.

Dorința arzătoare se transformă rapid în furie când își dădu seama că ea se strecurase în camera lui. Descuiase ușa și intrase fără știrea și permisiunea lui. Pentru numele lui Dumnezeu, regina războinică nu ținea cont de nimic?

Zări hârtiile pe care le ținea în mâini, iar sângele îi bubui în urechi. Oare ce lăsase la întâmplare pe birou? Era ceva acolo ce putea să îi trădeze minciunile? Mergând lângă birou, privi hârtiile care ieșeau de sub mâna ei.

Nu erau nimic important, doar facturi. Fără indoială, acesta era și motivul pentru care Rosalind se plictisise și adormise. Dar oare mai făcuse asta înainte – să vină aici în timp ce el era plecat, poate chiar în timpul zilei, când el era plecat cu lacheul ei?

Nu conta – nu avea să se întâmple din nou. Una era să îl tachineze și să îl urmărească, alta să îi invadeze intimitatea. Griff refuza să tolereze un asemenea comportament. Își apropie mâna de umărul ei, vrând să o trezească, apoi zări bucata de cuarț pe care o folosea ca să țină hârtiile în loc.

Cu un rânjel răutăcios, o luă și o cântări în palmă. Da, era tocmai bună. Mergând lângă un capăt al biroului, se aplecă și dădu drumul rocii cât de aproape putu de capul ei, fără să o lovească. Roca lovi lemnul de stejar cu un clinchet asurzitor.

Rosalind se ridică imediat, ochii fiindu-i aprinși de confuzie, obrazul roșu și cu urmele degetelor ei pe el.

În secunda în care ea îl văzu, Griff se aplecă înainte, bătând cu pumnii în birou și mugi:

– Ce naiba crezi că faci aici?

Teancul de hârtii îi alunecă din mână, căzând pe podea asemenea unor pene.

– Păi... eu...

– Nu ai nici un drept să intri fără permisiune în camera mea încuiată, și știi asta!

Pentru o clipă, ea doar îl privi cu gura căscată, tulburarea fiindu-i evidentă în răsuflarea sacadată. Apoi Rosalind aruncă o privire biroului îndepărtat de perete și miji ochii.

– Ai tupeul să mă acuzi pe mine? În câte camere încuiate ai intrat *dumneata* fără permisiunea *mea*? Răspunde-mi!

– În câte am dorit. Griff înăbuși orice urmă a conștiinței. Fiecare cameră din casa aceasta îi aparținea lui, în principiu, ceea ce însemna că avea dreptul să cotrobăie prin ele. Nu e ca și cum am avut de ales. Tu mi-ai refuzat dreptul la intimitate, așa că mi l-am rezervat singur.

– Ai renunțat la dreptul la intimitate în momentul în care ai început să cotrobăi prin casa mea!

Furia explodează în creierul lui. Înșfăcând-o de brațe, o ridică de pe scaun.

– Iar tu ai renunțat la dreptul la politețe când ai intrat în camera mea! Acum ieși afară!

Griff îi dădu drumul, iar ea făcu un pas împleticit înapoi, evident șocată de modul dur în care o tratase. Dar, ca de obicei, amazoana lui rămase neînduplecată. Îndreptându-și umerii, se încruntă la el.

– Nu plec până nu-mi spui ce pui la cale. Ai trecut prin multe ca să te asiguri că poți umbla nestingherit prin casă. Vreau să știu de ce. Ce cauți?

– Un loc în care să nu fiu hărțuit de femei băgăcioase!
Rosalind pufni.

– Nu mă voi lăsa intimidată de furia dumitale. Vreau să știu adevărul și nerușinarea dumitale nu mă va împiedica să-l aflu.

El se încruntă la vulpiță, rămânând momentan fără cuvinte. Apoi, mirosul apei de trandafir îi ademeni simțurile, iar Griff deveni conștient de corpul ei, stingându-i toată furia.

Rosalind era în dormitorul lui. Singură. Cu el.

O devoră din priviri. Șalul ei zăcea undeva pe podea, lăsând dezgolite cele două semilune carnoase care se iveau din corsetul verde. Asemenea unor petale de crin plutind pe o mare agitată, se ridicau și coborau în ritmul nebunesc al respirației ei furioase.

El le privi fermecat, apoi își ridică privirea spre bărbia ei tremurândă și pe buzele ei cărnoase, întredeschise.

Acele buze afurisite care nu eșuau niciodată în a-i provoca o erecție.

– Dacă nerușinarea mea nu te va învăța să-ți vezi de treburile tale, spuse el, știi ce o va face.

Apucând-o de umeri, își plecă ușor capul, dar înainte să o poată sărută, Rosalind șopti „să nu îndrăznești!“ pe un ton aproape rugător. Îl făcu să ezite, asta până când ea adăugă:

– Să nu îndrăznești să mă săruți, Griff Brennan!

Auzind-o combinându-i numele cu al lui Daniel fu picătura care umplu paharul.

– Nu poți să spui că nu te-am avertizat, spuse el. Apoi își lipi cu putere gura de a ei.

Se așteptase ca zeița lui războinică să opună rezistență, dar îl uimi prin imobilitatea ei perfectă. Poate că somnul îi domolise mijloacele de apărare. Sau poate că și ea fusese la fel de excitată ca și el din minutul în care o văzuse în halat, mânuind o sabie.

Griff nu știa; nu îi păsa. Cea mai ispititoare femeie care făcuse sângele unui bărbat să clocotească era în brațele lui, în dormitorul lui. Iar el o dorea. Blesteme, cum o dorea!

Își forță limba să treacă de bariera buzelor ei, căpătând permisiunea să intre după un moment de efort. Cu un geamăt de satisfacție, puse asediu pe gura ei. Și ce gură minunată – moale, caldă și îmbietoare, având gust de scorțișoară, de la acele tarte cu mere pe care părea să le adore. Putea să se hrănească cu aroma ei toată ziua și să nu se sature niciodată.

Dar, oricât de nechibzuit ar fi, Griff avea nevoie de mai mult decât un sărut de data asta. De mult mai mult.

Rosalind putea simți diferența în el, presiunea și determinarea. Blestemat să fie, voia doar să o distragă de la aflarea adevărului. Atunci, ea de ce îi permitea?

Pentru că el o făcea atât de bine. Mâinile lui ferme îi ținură capul nemișcat pentru o serie de săruturi înfometate, care îi făcuseră pulsul să o ia razna. Degetele lui se plimbau nestingherite prin

părul ei, scoțându-i din el acele deja slăbite de somnul neplănit. Părul îi căzu pe spate asemenea unui steag al păcii.

Asta o sperie de moarte. În numele lui Dumnezeu, ce făcea? Trebuia să se gândească la surorile ei și la cutia lui *papa*.

Cu un imens efort de voință, Rosalind își dezlipi buzele de ale lui.

– Nu te voi lăsa să faci asta. Nu te voi... lăsa să mă distragi.

– De ce nu? mormăi el, acoperindu-i obraji cu sărutări. Dumnezeu mi-e martor că tu mă distragi de câteva zile.

Rosalind se îndepărtă de el.

– Nu mă minți! Rosalind nu putea suporta ca el să se prefacă din nou și să o rănească, așa cum o făcuse ultima oară când o sărutase.

Privirea lui o studie confuză.

– Să te mint? În legătură cu ce?

Concentrându-se pe cămașa murdară care era dovadă a activităților lui necinstite, Rosalind trase aer în piept.

– Poate mă crezi prea... proastă ca să îmi dau seama de ceea ce-mi lipsește, dar îmi cunosc lipsurile. Știu că nu am frumusețea și silueta necesare ca să stârnesc... nevoile unui bărbat, și că faci asta doar ca să-mi distragi atenția de la planurile dumitale ascunse. Este imposibil să mă consideri...

– Minunată? Seducătoare? Ispititoare? Apucând-o de umeri, parcă pentru a o scutura și a o trezi la realitate, Griff râse. În tot timpul ăsta, eu am luat-o razna încercând să nu te sărut, iar tu ai crezut că... Privirea lui o răvășea, în ochii lui citindu-se o dorință arzătoare. Crede-mă, Rosalind, nu-ți lipsește nimic. Cu excepția bunului-simț de a sta departe din calea unui bărbat care își petrece noaptea tângind după tine.

Rosalind aproape că uită să respire. Adevărul dorinței lui i se citea pe chip – în maxilarul lui ferm, în ochii băntuiți... În buzele care coborau din nou pe ale ei. Rosalind gemu, lăsându-se din nou în voia sărutului său, încântată să știe că o dorea pe *ea*.

Și mai rău, ea îl dorea pe el. Până acum îi rezistase doar amintindu-și că el folosea seducția pentru a o îndepărta. Dar dacă Griff

voia cu adevărat să o seducă, atunci Rosalind era pierdută – pentru că, Dumnezeu știa, și ea își dorea asta.

Din felul în care o săruta, și el își dăduse seama de asta. Îi distrugea barierele de parcă erau de paie, împrăștiindu-le ca pe o comoară uitată sub ghearele grifonului.

Fu nevoie de toată voința ei să se desprindă din sărut și să îl implore:

– Știi că nu ești întotdeauna ticălosul care pretinzi că ești, Griff, șopti ea cu disperare. Te rog... te rog, nu face pe ticălosul acum. Măcar o dată, joacă rolul gentlemanului.

Rosalind ar fi trebuit să știe mai bine.

– Nu pe gentleman îl vrei. Griff îi sărută urechea, venerând-o cu gura lui, apoi cu limba. Fiorii o străbătură în valuri ametoitoare. Și de ce să nu joc rolul ticălosului când tu te joci de-a depravata?

Blestemat să fie pentru că îi cunoștea atât de bine viciile secrete. Măinile ei deja îi contraziceai propriile proteste prin faptul că deja se împreunaseră în jurul taliei lui. Pieptul lui Griff era aproape dezgolit, doar cămașa subțire acoperindu-l. Rosalind îi putea simți coastele prin material, îi simțea mușchii încordându-se și vibrând sub atingerea degetelor ei curioase. Intimitatea faptului că îl atingea în voie o copleși.

Măinile lui coborâră pe brațele ei, apoi pe talie, aducând-o aproape de pantalonii lui în care se ghicea excitare.

– Mă ispitești din nou, îi șopti el la ureche.

– Atunci, dă-mi drumul.

– Tu prima. Griff așeză sărutări fierbinți pe linia maxilarului ei. Îți dau drumul dacă îmi dai și tu.

Rosalind nu putea. Voia, chiar voia. Mângâierile lui Griff îi încețoșaseră mintea atunci când avea nevoie să gândească limpede. Dar nu putea să îi dea drumul.

Înfierbântată, încercă o altă tactică.

– Dacă nu încetezi, eu... te spun lui *papa*. Sunase ca o amenințare ridicolă, copilărească, iar Rosalind regretă cuvintele de îndată ce le rosti.

Mai ales când el râse în urechea ei.

– Mi-ar plăcea să aud *acea* conversație. Griff o mușcă ușor de lobul urechii, apoi o imită cu o voce joasă: „Domnul Brennan m-a sărutat când am intrat în camera lui încuiată și am adormit lângă patul lui“. Răsufierea lui îi încălzi urechea. Ai putea la fel de bine să-i spui că ai venit la mine de bunăvoie, continuă el.

– Dar nu am făcut asta! protestă Rosalind, încercând să își îndepărteze capul de el. Și, cu siguranță, nu am vrut să adorm!

Griff îi însemnă gâtul cu un sărut arzător.

– Presupun că nu ai „vrut“ nici să umbli în halat în noaptea în care ne-am cunoscut și nici să mă lași să te sărut în livadă. Conducând-o cu spatele spre pat, mormăi din nou la urechea ei: Fetițele care se joacă cu focul n-ar trebui să meargă plângând la *papa* atunci când se ard.

Luând-o prin surprindere, o aruncă pe pat și îi acoperi repede trupul cu al său, potrivindu-se între picioarele ei. Greutatea lui și poziția intimă ar fi trebuit să o sperie; în schimb, sentimentul care o încerca era indecent de delicios.

– Nu sunt o fetiță, șopti ea cu îndârjire.

Privirea de uliu a grifonului trasă o urmă lacomă de pe gâtul pe sâni ei, care se ridicau și coborau mai rapid sub privirea lui fierbinte, aproape revărsându-se din rochie.

– Nu, spuse el în șoaptă, cu siguranță nu ești o fetiță. Griff ridică o mână și îi cuprinse sânul prin rochie, frământându-l atât de tare, încât Rosalind icni. Dar m-ai ispitit și m-ai tachinat zile întregi, dulceață, iar acum este timpul să primesc răsplata.

Fiori de plăcere dansau pe spinarea ei. Cum putea un grifon să își primească răsplata? se întrebă Rosalind, tremurând de plăcere. Dar știa. O, da, știa.

Pentru că buzele lui își luau acum revanșa dintr-ale ei, cutreierând fiecare milimetru fără milă. Limba lui pornise în recunoașterea gurii ei. Iar mâna lui se strecurase pe spatele ei, studiindu-i șnururile rochiei, care se dovediră rușinos de ușor de dezlegat.

Rosalind se rupse din sărut când el îi trase rochia de pe umeri, coborând apoi pe sâni ei.

– Griff, nu poți...

– Evident, pot, spuse el răgușit. Îi coborî rochia în talie, apoi căută șnururile cămășuței ei.

Făcând ochii mari, Rosalind îl prinse de încheietura mâinii.

– Ai de gând să mă distrugi?

Privirea lui o fixă pe a ei, sălbatică, doritoare... insistentă.

– Nu. Doar să-mi satisfac niște poftes. Și pe ale tale. Spre marea ei surprindere, Griff se aplecă și îi dezlegă șnurul cămășuței cu dinții. Un rânjet desfrânat i se așternu pe chip când mai multă piele ieși la iveală. Lasă-mă să te privesc, spuse el. Lasă-mă să văd ce-ți lipsește, draga mea. Își eliberă încheietura din mâna ei și îi trase în jos cămășuța, dezgolind un sân plin, sorbindu-l cu privirea lui întunecată și flămândă.

Respirația i se acceleră, apoi deveni sacadată.

– „De la est până la vest“, cită el șoptit, „o bijuterie ca Rosalind nu găsesc“.

– Ești un ticălos dacă folosești Shakespeare împotriva mea, protestă ea, deși complimentul său dezgustător îi făcuse plăcere.

Iar căldura privirii lui admirative îi ardea pielea dezgolită. Doamne, Dumnezeule, acesta era mai mult decât o joacă simplă cu focul – era o joacă cu praf de pușcă, cu pistoale, cu tunuri.

Asta era problema – pericolul făcea totul mai palpitant.

Apoi Griff își plecă nerușinat capul spre sânul ei dezgolit.

– Griff, ce crezi că faci? șopti ea speriată.

– Gust din soiul meu preferat de prună, spuse el, apoi închise gura în jurul sfârcului rozaliu.

Rosalind nu mai fusese niciodată atât de șocată. Dar șocul lăsă locul excitației odată cu prima mișcare a limbii lui. Suspine înfundate ieșiră din gâtul ei când el începu să sugă și să îi mângâie sânul. Înrobită, Rosalind închise ochii ca să savureze minunata plăcere fierbinte. O, raiul... acesta era raiul... Îi răvășea corpul pe interior. Degetele lui se strecurară în cămașa ei ca să îi mângâie celălalt sfârc, iar Rosalind aproape că leșină din pricina plăcerii pure care o inundă.

Când ea scoase un sunet jos din gât, Griff se oprî și îi șopti:

– M-ai convins în legătură cu dulceața prunelor, Rosalind. M-ai convertit pe vecie.

Îi ciupi ușor celălalt sfârc, iar ea deschise ochii, uimită de clocotul pe care îl provocase în stomacul ei. El o privea cu o expresie de superioritate.

– Crezi că ar trebui să mai gust una? Ochii lui licăriră în timp ce îi sărută sânul și coborî ușor spre celălalt. Ți-ar plăcea?

– Da, oh, da. Cuvintele ieșiră din gura ei înainte să le poată opri.

Cu o foame sălbatică, el sărută și supse celălalt sân, iar Rosalind își arcui spatele, parcă cerând mai mult, ascunzându-i chipul între sânii ei, în timp ce el îi mângâia cu mișcări din ce în ce mai fierbinți. Părul lui era ca de satin în mâinile ei, un deliciu la atingere. Dar ea voia să mângâie alte lucruri, să atingă alte părți din el, iar în curând se trezi frământându-i mânecile cămășii, de parcă ar fi putut să le rupă doar cu simpla atingere.

Râzând, Griff se ridică ușor.

– Voiai altceva, milady?

Tăcută, cu fața arzându-i, Rosalind îi descheie nasturii cămășii. Zâmbetul lui pieri brusc, înlocuit de o dorință sălbatică. Începu să respire sacadat, apoi se ridică ușor de pe ea, sprijinindu-se în mâini, pentru a-i permite accesul.

Când ea descheie ultimul nasture, Griff se ridică în genunchi cât să își scoată cămașa și să o arunce pe podea. Brațele lui erau mai groase decât își imaginase ea, umerii mai lați, dar acestea fură singurele lucruri pe care Rosalind putu să le observe înainte ca el să se coboare din nou peste ea, precum creatura pe jumătate vultur, pe jumătate leu care era. Ea începu să își plimbe cu nerăbdare mâinile peste pielea caldă și catifelată și peste mușchii virili care tresăreau sub atingerea ei.

Gura lui pe sânii ei, totuși, o făcu în curând insensibilă la orice, dar nu și la dorința stranie de a-și lipi pelvisul de al lui. Când o făcu, Griff gemu și se împinse între coapsele ei, făcând-o să geamă de plăcere.

– Dacă o ții tot așa, vulpița mea ispititoare, mormăi el între sânii ei, nu voi răspunde pentru faptele mele.

Vulpița ispititoare, deci? Un instinct obraznic o făcu să se arcuiască din nou spre el, parcă doar pentru a vedea cum avea

să reacționeze. Griff își dezlipi gura de pe sâni ei, apoi urcă spre chipul ei, privind-o intens. Fără să își ia privirea de pe ea, se întinse lângă Rosalind, pe pat. Ea nu-și putu abține un oftat de dezamăgire, dar nu dură mult, pentru că mâna lui îi prinse rochia și i-o trase în sus.

– G-Griff? se bălbâi ea.

– Fetitele care se joacă cu focul..., șopti el cu o voce groasă.

Apoi gura lui o acoperi din nou pe a ei. Acest sărut fu ostentativ de carnal, încărcat de flăcări înăbușite și de promisiuni periculoase. Rosalind simți cum rochia îi este ridicată deasupra coapselor. Apoi mâna lui se închise peste locul cuprins de o durere plăcută dintre ele, trezind în pânțele ei nevoi sălbatice. Pentru o clipă, tot ce făcu Griff fu să o preseze cu podul palmei, făcând-o să se zvârcolească sub mâna care nu părea să o satisfacă îndeajuns.

Apoi ceva se strecură în interiorul ei.

Rosalind își eliberă gura.

– Ce fa... Își pierdu cuvintele, simțind degetul lui pătrunzând-o adânc, într-o mișcare care îi smulse un geamăt. Ooo... Griff... asta este... Doamne, este...

– Indescriptibil, judecând după incapacitatea ta ciudată de a vorbi.

El o sorbea din priviri, ticălosul, iar ea nu putea să invoce nici o urmă de furie.

– Indescriptibil, da. O, fă-o din nou.

– Vrăjitoare ce ești, șopti el, chicotind, apoi o făcu din nou.

Și din nou. Și din nou, până când o pătrunse cu două degete, mângâind-o, făcând-o să se împingă în palma lui fierbinte, vrând mai mult.

– Îți place, nu-i așa? Vocea lui era încordată și guturală acum, ca și cum i-ar fi fost greu să vorbească. Îți place, amazoana mea desfrânată?

Lui Rosalind îi plăcea, se desfăta cu bogăția de senzații. Dacă asta o transforma într-o desfrânată, atunci o desfrânată era. Cel puțin acum înțelegea ce se întâmplase între lăptăreasă și grăjdar, pe care îi găsisse răsând în hambar, ea având bluza deschisă și rochia ridicată în jurul coapselor. Deși Rosalind fugise

rușinată, pentru multe zile după aceea se gândise la femeie ca la o desfrânată.

Acum știa cât de ușor era să fii o desfrânată. Și cât de delicios. Mișcările degetelor lui deveniră mai rapide, aruncând-o parcă într-o pădure ascunsă, unde bestii sălbatice devorau virgine așa cum o devora el. Dar ea își dorea ca Griff să o devoreze... o, da... se simțea de parcă ar fi alergat prin pădure în întâmpinarea bestiilor... mai repede și mai repede, în timp ce el o pătrundea mai adânc... iar și iar...

Explozia veni ca un fulger, încheștându-i coapsele, smulgându-i un țipăt jos, rușinat, în timp ce își arcui corpul sub atingerea lui.

În cele din urmă, se prăbuși din nou în pat, pe jumătate mulțumită, pe jumătate nefericită, deși corpul lui încă zăcea greoi lângă al ei, iar degetele sale încă zăboveau înăuntrul ei. Trecu o secundă, timp în care singurul sunet din încăpere era respirația lui accelerată și suspinele ei. Apoi Griff își retrase mâna dintre picioarele lui Rosalind și și-o șterse pe pantaloni.

Deodată, Rosalind se simți rușinată și stingheră. Încercând să își ascundă chipul de el, își afundă fața în cuvertură, dar nu reuși să scape de Griff nici acolo, întrucât simți mirosul lui, de mosc, bărbătesc.

– Rosalind... la naiba, Rosalind..., murmură el, aplecându-se și presărând sărutări fierbinți pe gâtul și pe obraji ei. Barba lui o zgâria, intensificând plăcerea și dulceața săruturilor sale. Apoi respirația lui îi încălzi urechea. Atinge-mă și tu pe mine, șopti el. Vreau să îți simt mâinile pe corpul meu. Te rog... doar puțin...

Rosalind îl privi uimită. Să îl atingă? În tot timpul ăsta, Griff nu îi ceruse să facă nimic, nici măcar nu spusese *te rog*. Dar durerea dorinței arzătoare îi înăspri trăsăturile în timp ce o privea.

Griff îi luă mâna și i-o duse la umflătura din pantalonii lui.

– Atinge-mă, iubito, altfel voi înnebuni.

Rosalind încuviință supusă, copleșită de dorința de a-l satisface, așa cum el îi oferise plăcere. Când ea strânse degetele în jurul umflăturii acoperite de materialul pantalonilor, el tresări sub degetele ei.

Gemând, el își împinse pelvisul în mâna ei.

– Da, draga mea Rosalind.... așa, dar... mai tare...

Ea zâmbi cu o satisfacție feminină, strângându-i și mai tare mădularul. Gemând din nou, se împinse și mai tare în mâna ei, apoi își strecură însetat limba în gura ei.

Rosalind își frecă mâna de umflătura încordată din pantalonii lui, accentuând presiunea în timp ce el îi mângâia sânii și presăra sărutări fierbinți pe obraji și pe fruntea ei. Curiozitatea ei cu privire la acea parte din el se intensifică atât de tare, încât ajunse să blesteme stratul de cașmir care îi despărțea mâna de pielea lui. Ii bine, dacă el putea să îi ridice ei fusta... Rosalind începu să îi descheie nasturii pantalonilor.

Griff încremeni și îi opri mâna.

– Nu, iubito. Deja te doresc mai tare decât pot îndura. Dorința arzătoare i se citea pe chip. Iar dacă îmi scoți penisul afară din pantaloni, jur că nu mă mai abțin, fie că ești virgină sau nu.

Pentru o clipă, Rosalind îl privi uimită, cuvântul *penis* răsunându-i în urechi. Apoi, realizează însemnătatea întregii propoziții și își dădu seama de ceea ce făcea. Ce tocmai făcuse.

– Doamne Dumnezeule, șopti ea îngrozită. Își luă grăbită mâna de pe el. Doamne Dumnezeule, o, Doamne... repetă ea în timp ce se dădu jos din pat.

Înnebunită să se acopere, își ridică partea din față a rochiei, dar nu voia să stea pentru că el i-o dezlegase. Încercă în zadar să își ducă mâinile la spate ca să ajungă la nasturi, simțindu-se umilită.

Griff sări din pat, înjurând.

– Calmează-te; o să o rupi!

– Blestemat să fi! șopti ea când el veni în spatele ei și începu să îi încheie nasturii.

Cât de umilitor să fie nevoită să accepte ajutorul lui. Și de ce trebuia să fie atât de priceput la încheiat nasturi? Putea însemna un singur lucru.

– Probabil că faci asta tot timpul, spuse ea cu o gelozie irațională, pentru toate femeile tale...

– Toate femeile mele? spuse el furios. Vorbești de parcă aş avea un nenorocit de harem.

– Din câte știu eu, ai! Lui Rosalind îi trecu prin cap că de-abia îl cunoștea. Ar putea avea chiar o amantă. Sau două, sau trei... Probabil că mai avusese virgine înainte, și chiar mai drăguțe decât ea. Simți cum inima i se strânge odată cu acel gând îngrozitor. Trebuie să fii mândru de tine că m-ai sedus și m-ai făcut să mă port ca o desfrânată, nu o dată, ci de două ori! strigă ea.

Cum putuse să fie atât de nesăbuită?

– Te-am sedus? Griff se întoarse spre ea, frustrarea înăsprindu-i trăsăturile și făcându-l să se încrunte. Nu da vina pe mine pentru asta! Te-am avertizat în legătură cu ce s-ar putea întâmpla. Nu te-am pus eu să vii aici! Am încercat să te dau afară din cameră!

Era adevărat, blestemat să fie! Ea adusese asta asupra ei. Chiar și acum, cu mâinile lui cuprinzându-i umerii și pieptul lui gol la doar câțiva centimetri distanță, ferm și masculin și acoperit de păr, tot ce își dorea Rosalind era să o sărute din nou, să o ducă înapoi în pat.

Își acoperi fața cu mâinile. Doamne, Dumnezeu, chiar era o desfrânată.

– Ai dreptate. Rosalind se îndepărtă de Griff. Este doar vina mea, în întregime.

– N-am spus în întregime...

– Asta nu se poate repeta, mă auzi? Nu trebuie! Pe tine nu te interesează căsătoria, iar eu...

– Vrei să fii actriță, încheie el rece. Da, știu. Te-ai făcut destul de bine înțeleasă înainte.

Rosalind ridică privirea spre el. Actriță? Dumnezeu, visul acela părea atât de îndepărtat de harababura asta nenorocită. Iar ea nu se putu abține să nu observe că Griff nu își negase lipsa de interes în privința căsătoriei.

Cunoscându-i trecutul, ar fi fost surprinsă dacă el ar fi avut muștrări de conștiință pentru ceea ce făcuseră. Cu siguranță, nu era genul de bărbat care să se insoare cu o femeie care, practic, se arunca în brațele lui de fiecare dată când o săruta.

Nu că ar fi vrut ca bestia să se însoare cu ea. Nu! Ultimul lucru de care avea nevoie era un afacerist mărunț și obraznic, cu un trecut dubios, care să îi dea ordine.

Totuși, dacă el și șeful lui mai zăboveau mult pe aici, Rosalind nu știa cum avea să îi reziste. Nu excelsese niciodată la spiritul de sacrificiu. Dacă el continua cu aceste... blestemate tactici dulci de seducție, Griff fie avea să îi fure virtutea, fie să o lase însărcinată, fie amândouă. Era un lucru să fie fată bătrână și un cu totul altul să fie o fată bătrână însărcinată.

Rosalind trebuia să pună capăt acestei nebulii. Trebuia să facă de-acum ceva ca să se ferească din calea lui Griff – și a șefului său – înainte de a-i ceda în totalitate și înainte ca Juliet să se mărite cu domnul Knighton. Îi trecea prin cap un singur lucru, un plan care ar putea funcționa.

Aplecându-se să își ridice șalul căzut, Rosalind se îndreptă spre ușă.

– Unde pleci? strigă el în urma ei. Trebuie să discutăm despre asta.

– Ce-ar fi de discutat? Suntem de acord că nu ar trebui să se repete, iar eu intenționez să iau măsuri ca să mă asigur că nu se va mai întâmpla.

– Să iei măsuri? La ce naiba te referi?

Rosalind ezită când ajunse la ușă.

– Am fost naivă și egoistă. Am crezut că pot să împiedic asta.

– Ce să împiedici?

– Toată situația. Prezența voastră aici. Căsătoria lui Juliet cu domnul Knighton. Dar am încercat, și nu pot. Și cu cât aștept mai mult, cu atât există mai multe șanse... „Să îți cedez.“ Rosalind trase adânc aer în piept. Există o singură cale de a pune capăt situației. Helena nu vrea să se mărite cu el, iar eu refuz să o las pe Juliet să o facă, așa că mai rămâne una singură dintre noi să se ofere spre căsătorie.

Rosalind se forță să îi întâlnească din nou privirea, să rostească cuvintele care îi puteau aduce protecția temporară.

– Eu.

Capitolul 12

Nimeni nu se poate fãli cu cinstea pânã nu este pus la încercare.

Susannah Centlivre, dramaturg englez,
Iubiții zãpãciți

Griff se holbã la Rosalind, de-a dreptul uimit. Atena lui stãtea acolo, cu pãrul curgându-i pe umeri și buzele încã roșii, și vorbea despre cãsãtoria cu un alt bãrbat? Cu Daniel, pe care îl credea vãrul ei?

Probabil cã o înțelesese greșit.

– Evident, mi-ai zdruncinat mințile. Aș putea sã jur cã tocmai ai spus cã vrei sã te oferi spre cãsãtorie lui Knighton.

Rosalind înghiți în sec, fixând podeaua cu privirea.

– Exact asta am spus.

Gãndul cã ea plãnuia sã se cãsătoreascã cu un alt bãrbat dupã intimitãțile pe care tocmai le împãrtășiserã îl înfurie la culme, o furie iraționalã, imprevizibilã și incontrollabilã.

– Peste... cadavrul... meu, pronunțã el clar și rãspicat.

Rosalind ridicã brusc ochii din podea și, pentru un moment îndelungat, îl privi rãmasã fãrã cuvinte. Apoi încãpățãnarea licãri în ochii ei și porni din nou spre ușã. Griff o apucã de braț, forțãnd-o sã îl priveascã.

– Dã-mi drumul! strigã ea. Oricum, nu ai nici un cuvânt de spus în privința asta!

– De ce naiba nu? Aproape cã m-ai lãsat sã te am! Asta îmi dã tot dreptul sã am un cuvânt de spus! Rosalind deschise gura ca sã rãspundã, dar el continuã: Nu încerca sã mã convingi cã nu ai fost afectatã de „activitãțile“ noastre. De data asta, eu știu mai bine. Îți interzic sã te mãriți cu el, când e evident cã mã vrei pe mine!

– Îmi *interzici*? Bastard arogant – tu nu ai nici o treabã cu situația asta!

Cuvântul *bastard* răsună în încăpere, trimițând un fior rece pe spinarea lui, care evocă toate batjocurile de la Eton. O furie de gheață îi îngheță sângele în timp ce o lipi cu spatele de ușă și își puse mâinile lângă umerii ei, pentru a o bloca.

– Nu părea să te deranjeze aroganța sau ticăloșenia mea acum câteva minute, când degetele mele erau în tine.

Pentru o clipă, Rosalind doar îl privi cu gura căscată, doi bujori trandafirii răsărind în obraji ei. Apoi îl plesni, impactul mâinii ei pe obrazul lui răsunând în încăpere.

– C-Cum îndrăznești? izbucni ea. E-Ești cel mai bătăran bărbat pe care l-am cunoscut vreodată!

– Nici pe jumătate la fel de bătăran precum Knighton, crede-mă, strigă Griff, gândindu-se la vizitele frecvente ale lui Daniel la prostituatele londoneze. Și nici pe tine nu te întrec, iubito, tu care pleci din patul unui bărbat ca să te arunci în al altuia.

Griff ar fi putut la fel de bine să o lovească înapoi, întrucât durerea stinse licărul din ochii ei și Rosalind se albi la față. Cu un scâncet înăbușit, care ar fi topit și piatra, se rezemă de ușă, întorcând capul pentru a-și odihni obrazul de lemnul de stejar.

– Asta nu ar trebui să te surprindă. Doar știi deja că sunt o desfrânată.

Lacrimile tremurau pe genele ei, inundând conștiința lui Griff cu vinovăție și dizolvându-i furia. La naiba, o făcuse să plângă. Disprețul de sine îl cuprinsese și se îndepărtă de ușă. Ce fel de monstru devenise?

Era ușor de răspuns: genul gelos.

Era gelos. Pe el însuși, pentru numele lui Dumnezeu! Nu fusese gelos în viața lui, iar asta era mai mult decât ridicol. Dacă ea voia să se mărite cu „Knighton“, acela era *el*. Dacă, printr-o întâmplare, ea chiar îl voia pe Daniel – lucru de care se îndoia –, Daniel nu s-ar însura cu ea, oricum. Deci, de ce să o tortureze?

– La naiba, Rosalind, nu am vrut... Griff își frecă obrazul peste care îl lovise ea; încă îl ustura. Ar fi trebuit să știe că amazoana lui avea să dea tot ce avea mai bun. Nu că el nu o meritase. N-ar fi trebuit să spun asta, continuă Griff. Știi că nu ești o femeie ușoară.

Tăcerea ei îndelungată îl făcu să își întoarcă privirea spre ea. Rosalind privea dincolo de el acum, lacrimile curgându-i pe obraji și umerii tremurându-i, efortul ei de a și le stăpâni fiind zadarnic.

Ceva se sfâșie înăuntrul lui.

– Nu ești o desfrânată. Nu este vina ta că am profitat de atracția dintre noi.

– Dar este... vina mea că... te-am lăsat. Rosalind suspina acum, luptându-se să vorbească. De aceea trebuie... să pun capăt situației.

Griff nu știa ce era mai rău – suspinele ei care îi sfâșiau sufletul sau determinarea ei de a sta departe de el. Fortându-se să rămână calm de data asta, se apropie de ea.

– Cum să pui capăt? Măritându-te cu Knighton?

– Ai vrea să... mă mărit cu tine în schimb? Rosalind gemu, apoi adăugă grăbită: Nu, uită că am spus asta.

Griff încremeni. *Putea să se însoare cu ea, nu-i așa?* Până acum fusese convins că ea nici nu s-ar gândi la el – sau mai degrabă la Brennan – ca la un potențial soț. Dar dacă ea l-ar lua drept Brennan, gândindu-se că nu avea nici un avantaj din acea căsătorie, atunci cu siguranță l-ar accepta și ca Knighton.

La naiba, la ce se gândea? Cu siguranță, Rosalind nu la asta se referise.

– Credeam că vrei să te căsătorești din dragoste, spuse el blând, studiindu-i chipul, încercând să citească un semn despre adevăratele ei sentimente.

Ștergându-și lacrimile, Rosalind își plecă privirea, concentrându-se asupra șalului pe care îl frământa în mâini.

– Da, desigur. Nu m-aș putea căsători cu tine.

Cuvintele ei îi înțepară mândria, o reacție pe care Griff încercă să o ignore. Rosalind ridică privirea plânsă spre el.

– În plus, tu nu vrei să te căsătorești, nu-i așa? Ai spus-o în parc. Ai spus că alte chestiuni te preocupă mai mult decât căsătoria.

Alte chestiuni. Brusc, amintirea îl readuse cu picioarele pe pământ. Nu îi venea să creadă că fusese atât de prins de discuția aceasta, încât uitase care era situația lui. Dacă se însura cu Rosalind, era nevoit să își dezvăluie identitatea și ceea ce voia... totul.

Griff îi privi chipul, atât de ezitant, de răbdător... de ispititor. Posibilitatea de a se însura cu ea îl tortura. Rosalind ar fi a lui, fiecare centimetru fascinant, încântător și minunat din ea. Și tot ce trebuia el să facă pentru a o avea, exceptând faptul că trebuia să o convingă să se mărite cu „ticălosul“ de Knighton, era...

Să renunțe la planurile lui pentru China.

Griff oftă. Ea nu i-ar înțelege scopul și nu l-ar accepta, nu Rosalind, cu moralitatea ei măreață. Delegație sau nu, ea nu s-ar mărita cu ea dacă ar ști că Griff plănuia să îi lase tatăl fără titlul nobiliar. Așadar, să se însoare cu ea ar însemna să renunțe la titlu.

Ar însemna să îl lase pe Swanlea să câștige. *Mândria nu te lasă să îl lași pe tatăl lor să câștige... Știi că vrei răzbunare...* Griff își alungă necruțător din minte cuvintele lui Daniel. Nu era vorba despre mândrie sau răzbunare. Era despre afaceri, atâta tot. O afacere foarte mare și foarte importantă, cu sute de angajați care depindeau de el.

Înjurând în barbă, Griff începu să pășească agitat prin încăpere. Era o nebunie chiar și să se gândească să se însoare cu ea, când miza era atât de mare. Pentru Dumnezeu, ea însăși spusese că nu voia să se mărite cu el. Ce bărbat în toate mințile s-ar gândi să aleagă o femeie în defavoarea posibilității de a-și extinde afacerea?

„Daniel ar face-o“, se gândi el. *Femeile de genul lui Lady Rosalind îmi sunt interzise și vor fi întotdeauna. Nu știi cât de norocos ești.*

Griff se încordă. Daniel se înșela. Griff știa exact cât de norocos era – să aibă o companie în continuă creștere, pe cale să devină o putere importantă în lumea comerțului. Spre deosebire de asistentul lui sentimental, Griff putea aprecia acel avantaj.

Așadar, să se căsătorească cu ea – să îi spună adevărul – ieșea din discuție. Din nefericire, totuși, Rosalind nu avea să îi facă lui această ofertă prostescă, ci lui Daniel, iar Griff nu avea să permită să se ajungă acolo. Dacă ea i se oferea drept soție lui „Knighton“, Daniel trebuia să refuze. Swanlea urma să îi ceară lui Daniel să se însoare cu una din celelalte două fete, iar când el nu avea să accepte, avea să fie amândoi dați afară de pe moșie. Asta urma să pună capăt căutărilor lui Griff.

Trebuia să o facă să se răzgândească. O privi, observând din nou cu un fior de vinovăție cum Rosalind încerca să își împiedice lacrimile să curgă. Femeie afurisită – nu putea să facă nimic delicat? Văzând-o atât de vulnerabilă, se simți parcă străpuns direct în inimă. Încercă să ignore acel sentiment.

– Ai spus că nu te-ai căsători cu mine, așa că de ce te-ai căsători cu Knighton? Nici pe el nu-l iubești, nu-i așa?

Când Rosalind scutură din cap că nu, Griff nu se putu abține să nu adauge:

– Așa că te-ai decis s-o faci din interes. Averea lui te-a convins.

– Nu! Cum poți să crezi asta?!

Nu credea asta, nu chiar. Deși se obișnuise cu femeile interesate în ultimii ani, ea nu îi lăsase impresia aceasta. Dar el își dorea să fi fost una dintre acele femei. I-ar fi fost mult mai ușor să se țină de planul lui dacă Rosalind ar fi fost o lipitoare lacomă.

– Atunci, de ce? întrebă el încet. Din câte îmi amintesc, ai jurat să *nu* te măriți doar pentru a salva Swan Park.

Rosalind trase aer în piept, tremurând.

– Din păcate, Juliet nu are asemenea muștrări de conștiință. Nu mi-am dat seama până astăzi ce părere încrâncenată are despre situație.

– Atunci las-o pe ea să se mărite cu el, dacă asta vrea!

Pentru că Lady Juliet era genul care aștepta până când Daniel avea să o ceară, ceea ce Griff nu avea să permită vreodată.

– Dar nu vrea – asta este problema. Ea are pur și simplu... determinarea asta nebunească de a se asigura că nu ne pierdem casa.

– El trebuie să o ceară mai întâi, iar din câte știu eu, nu a făcut-o. „Nici nu o va face.“

Rosalind ridică privirea.

– Atunci, propunerea mea îl va ajuta să se decidă. Este tot ce-mi doresc – să se decidă o dată.

– Chiar dacă asta înseamnă să te măriți tu cu Knighton? întrebă el cu glas răgușit.

Rosalind îi evită privirea.

– Da.

Griff se luptă din rășputeri să își păstreze cumpătul.

– Și dacă el refuză?

– Nu o va face, doar dacă se decide să nu se însoare cu *nici una* dintre noi. Intenționez să îi fac o propunere foarte bună. Nu va primi una mai bună de la surorile mele, așa că dacă nu o va accepta pe a mea, ar putea la fel de bine să plece.

Blestemata! Îi punea pe el și pe Daniel într-o situație complicată. Și ce naiba voia să spună printr-o „propunere foarte bună“?

– Dacă faci asta, o avertiză el, încercând cu un ultim efort să o împiedice să îl forțeze pe Daniel să facă o alegere, îi voi spune lui Knighton despre intimitățile noastre. Nu va dori o soție care s-a încurcat cu asistentul lui.

Rosalind își întoarse brusc privirea spre el, ochii licărind ca o grămadă de aur sfârâmat și sticlă verde.

– Spune-i, dacă dorești. Deși nu cred că va dori un asistent care s-a jucat cu respectabila lui verișoară.

Griff oftă. Așadar, ea se aștepta ca Daniel să îl concedieze sau un lucru absurd ca acesta. El nu putea câștiga.

Rosalind își îndreptă umerii.

– În plus, asemenea... intimități nu se vor repeta, indiferent care va fi decizia lui, așa că nu prea contează.

În mod absurd, acea afirmație îl înfurie.

– Nu te poți oferi să te măriți cu el, mormăi Griff.

– De ce nu? Până acum nu mi-ai dat nici un motiv convingător să nu o fac.

Rosalind își lăsă capul pe spate. Dumnezeu, niciodată nu arătase mai seducătoare ca acum. Cu părul despletit și răvășit, cu obraji și buzele roșii și mâinile în șolduri, arăta exact ca o regină războinică pregătită de luptă. O regină războinică senzuală și ispititoare.

La naiba cu ea! Fără să o avertizeze, Griff păși înainte și îi imobiliză capul cu mâinile, sărutând-o cu putere, împins de un amestec de dorință și, da, de gelozie. Deși ea încercă să se elibereze, el refuză să cedeze până când ea nu deschise buzele și îl primi înăuntru. Apoi o sărută cu sete și disperare. Rosalind deveni captivă între corpul lui înfierbântat și ușă. Cu un scâncet de dorință,

se lipi de el și îi cuprinse mijlocul cu brațele. Asta nu făcu decât să îl înfierbânte și mai mult.

În câteva secunde, mâinile lui ajunseră din nou în corsetul ei, frământându-i pielea moale, mângâindu-i sfârcul dulce, cedând din nou nebuniei. Conștient de nimic altceva în afară de pofta lui frenetică, Griff își împinse mädularul erect între coapsele ei.

Rosalind se încordă. Apoi îl împinse cu putere de lângă ea. Cu privirea unui animal rănit, începu să își aranjeze rochia.

– Voiai un motiv convingător? izbucni el. Respirația îi era sacadată, Griff luptându-se să își recapete controlul. Asta ar trebui să fie destul de convingător pentru tine.

Rosalind își puse șalul peste umeri și îl strânse la piept.

– Este. Este un motiv convingător pentru care ar trebui să mă mărit cu el, șopti ea. Pentru că dacă mai continuăm așa, tu te vei folosi de dorința mea ca să mă transformi într-o t-târfă.

– Rosalind..., începu Griff, dar înainte să mai spună ceva, ea deschise ușa și alergă pe hol. Griff porni după ea. La naiba, femeie, întoarce-te...

Se opri brusc, dându-și seama că nu purta cămașă, haină sau jiletcă. Deși coridorul era pustiu, nu putea alerga astfel după ea – dacă nu voia ca toată casa să știe ce făcuseră ei.

Un șir de înjurături îi scăpară din gură în timp ce o privi coborând în fugă scările. Cu siguranță, nu avea de gând să îl caute pe Daniel acum. Pentru numele lui Dumnezeu...

Întorcându-se în cameră, își puse hainele, blestemând nasturii interminabili care sfidau toate încercările lui de a se grăbi. Trebuia să o oprească. Trebuia să vorbească cu Daniel și să ia o decizie despre cum să gestioneze situația, înainte ca Rosalind să ajungă la el.

Trebuia să o împiedice să distrugă totul.

Rosalind coborî grăbită scările, ștergându-și lacrimile cu fiecare pas. Ticălosul! Griff era furios că ea avea să se mărite cu șeful lui, dar nu se gândea să o ia el însuși de soție. Nu, el voia doar să se distreze cu ea, să îi răpească virtutea și respectul de sine.

Iar Griff știa că putea să o facă prin simpla mângâiere a corpului ei cu mâinile sale iscusite.

Ajunse la primul etaj, dar nici nu se opri să privească în urmă. Griff putea fi în spatele ei. Părea decis să o împiedice, deși Rosalind nu înțelegea de ce. Se purta ca un soț gelos, doar că nu era soțul ei și nici nu plănuia să fie vreodată. Chiar și așa, îi putea face probleme dacă ajungea la domnul Knighton înainte ca ea să îi poată face propunerea. Rosalind trebuia să ajungă prima la el.

Merse cu pași repezi de-a lungul galeriei, spre masa de biliard. Spre marea ei ușurare, domnul Knighton încă juca biliard cu Helena, deși probabil că trecuseră cel puțin două ore de când îi văzuse ultima oară. Confuză, Rosalind observă că renunțaseră la fotoliu. Helena se sprijinea cu tot corpul de masă și se balansa pe piciorul sănătos, țintind.

Rosalind auzi bila lovind lemnul mesei și răsunând în jurul lor, apoi o văzu pe Helena ridicând privirea spre domnul Knighton și zâmbind ironic.

Juliet avea dreptate – ce păcat că Helena nu voia să se mărite cu el. Era un bărbat atât de fermecător. Dar Rosalind nu și-o putea imagina pe eleganta Helena cu dezmățatul domn Knighton.

Amândoi o zăriră pe Rosalind apropiindu-se. Când Helena ridică din sprâncene, Rosalind își dădu seama că probabil semăna cu una dintre vrăjitoarele lui Macbeth, cu părul vâlvoi, căzându-i pe umeri și rochia dezordonată. Dar nu îi dădu surorii ei ocazia să îi facă vreo observație.

– Domnule Knighton, urâsc să te deranjez, dar trebuie să-ți vorbesc între patru ochi. Este o chestiune importantă.

Teama îi înăspri bărbatului trăsăturile când privirea lui o analiză din cap până-n picioare.

– Păi... desigur, Lady Rosalind, dacă așa dorești. Îi aruncă Helenei o privire confuză, iar ea, drept răspuns, ridică din umeri.

Sunetul unei uși închizându-se cu putere la etaj îi accelera pulsul lui Rosalind. Griff, blestematul.

– Putem vorbi jos, în biroului *papa*, spuse ea grăbită, gesticulând spre scări. Pe aici.

-Nu poate aștepta până când termin jocul cu sora dumitale? protestă domnul Knighton. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva minute...

-Nu! Rosalind observă schimbul lor de priviri și își domoli tonul. Nu, trebuie să discutăm acum.

-Prea bine, dacă insiști. Knighton îi oferi brațul, iar ea îl luă, încercând să ignore tropotul inconfundabil care se apropia de trepte la etajul de deasupra lor.

Slavă Domnului, ajunseră la scara dinspre aripa de est înainte ca Griff să apară în aria lor vizuală dinspre cea de vest. Totuși, îl conduse grăbită pe domnul Knighton în biroul tatălui ei.

-Despre ce este vorba? întrebă domnul Knighton.

Rosalind închise ușa și își căută cheile, dar probabil că îi căzuseră din rochie când era în camera lui Griff, în patul lui...

La naiba, gândi ea, obrajii încălzindu-î-se. Ei bine, poate că Helena nu avea să îi spună lui Griff încotro o luaseră sau poate că el nu avea să o întrebe. Poate că el nici nu avea să o urmărească. Putea doar să spere.

Înghițind în sec, se întoarse spre vărul ei masiv. Knighton se oprise înaintea biroului lui *papa*, asemenea unui boxer așteptând o luptă, cu o expresie precaută. Acum că venise momentul, Rosalind simți cum panica i se strecoară în inimă. Blestemat să fie Griff pentru că o forțase să facă asta înainte să își pună toate planurile la punct.

Și *papa*, pentru că făcuse ca toate astea să fie necesare, în primul rând. Cât de potrivit că trebuia să se întâmple în biroul lui, unde prezența lui zăbovea în fiecare obiect - cărțile cu coperte din piele, scaunul lui masiv, blazonul Swanlea de pe perete. Ei bine, Rosalind avea să îi îndeplinească dorința lui *papa* pentru moment, dar doar pentru a câștiga timp să îi submineze planurile. Totuși, cum convingea o femeie un bărbat bogat să se însoare cu ea, când tot ce avea era o zestre mărunță și nici o calitate rafinată? Ce putea ea să îi ofere și să îl atragă?

Ceva trebuia să o facă. Rosalind trebuia să facă propunerea cât mai atrăgătoare, pentru ca el să o accepte. Altfel, Juliet și *papa*

aveau să meargă mai departe cu planurile lor, iar ea încă va trebui să se confrunte cu Griff.

– Lady Rosalind? o îndemnă Knighton. Dacă preferi să vorbim mai târziu...

– Am o propunere pentru dumneata, spuse ea brusc.

Knighton o examinează cu ochii lui verzi.

– Ce fel de propunere?

„Gândește, la naiba!“

– Știi că *papa* vrea ca dumneata să te însori cu una dintre noi. Și înțeleg că te gândești la această posibilitate.

El păru uimit.

– Hm.. ei bine... Da, presupun că mă gândesc.

– Te-ai... Rosalind tăcu când pași răsunară în hol, îndreptându-se spre birou. Se apropie grăbită de domnul Knighton și coborî glasul. Te-ai decis cu privire la acest subiect?

Domnul Knighton își aranjă agitat lavaliera.

– Lady Rosalind, asta este... puțin cam stranîu, nu-i așa? Nu pot exact...

– Pentru că dacă nu te-ai decis, mi-ar plăcea să-ți sugerez să mă alegi pe mine.

Culoarea se scurse din obrazii lui.

– Să te aleg pe dumneata?

– De soție, la naiba! Rosalind se strădui să își păstreze cum-pătul, apoi adăugă mai calm: Vreau să mă căsătoresc cu dumneata. Fusese pe cât de directă poate să fie o femeie nerăbdătoare să ducă un bărbat cu forța la biserică. În plus, cred că îți pot sugera condiții care te vor face să dorești să te căsătorești cu mine.

De îndată ce se va gândi la ele, ceea ce ar face bine să se întâmple chiar acum, altfel era pierdută.

Ușa din spatele ei se deschise brusc și cu atâta putere, încât se izbi de perete, făcându-i să tresară. La naiba, nu putea Griff să fi așteptat câteva minute înainte să dea buzna peste ei? Și ce naiba plănuia – să dezvăluie tot ce se întâmplase între ei doi?

Rosalind scrâșni din dinți. Nu și dacă ea îl putea împiedica.

– Trebuie să vorbesc cu tine, Knighton, vorbi răspicat Griff din spatele ei. Acum!

Domnul Knighton deschise gura, dar nu spuse nimic. Privirea lui uimită se plimbă între Griff și Rosalind. Îl privi întrebător și confuz pe asistentul său. Apoi o privi și pe ea la fel de confuz. În cele din urmă, un zâmbet straniu, ca al unui bufon amuzat de propriile glume, i se așternu pe chip. Se sprijini de biroul tatălui ei și puse o mână pe suprafața de stejar.

– Și eu trebuie să vorbesc cu tine, Griff. Alătură-te nouă. Aveam o discuție fascinantă – una pe care cred că o vei găsi interesantă.

Rosalind se înroși până în vârful degetelor. Nu era nevoie să privească în spatele ei ca să îl simtă pe Griff aruncând scânteii, ca un rug în flăcări.

– Trebuie să vorbesc cu tine acum, repetă Griff, evidențiind fiecare cuvânt. Singuri.

Domnul Knighton ridică din sprâncene.

– Poate să aștepte, spuse Daniel, gesticulând spre un scaun, lângă Rosalind. Vino și ia loc. S-ar putea să am nevoie de sfatul tău în această chestiune cu Lady Rosalind.

Urmă o pauză lungă, apoi o înjurătură în barbă, după care Griff intră în birou și închise ușa. Ocoli scaunul și merse în schimb la fereastră, lângă rafturile cu cărți.

– N-Nu este nevoie de domnul Brennan aici, protestă Rosalind. Această chestiune nu îl privește.

– Totul îl privește pe asistentul meu, răspuse domnul Knighton. Nu iau nici o decizie fără sfaturile lui. Așadar, dacă dorești atenția mea, va trebui să vorbești în prezența lui.

Mormăind, Rosalind riscă și aruncă o privire în direcția lui Griff, pe care o regretă instantaneu. Bărbatul stătea rezemat de pervaz, cu brațele încrucișate peste jiletca încheiată strâmb și vestonul care avea nevoie disperată să fie călcat. Șuvițe rebele de păr negru i se răsfirau pe fruntea încruntață, și nu purta lavalieră.

Dar cel mai rău era modul în care o privea. Dacă privirile puteau dezbrăca o persoană, privirea lui îi sfâșiasse deja rochia, parcă pentru a-i aminti că el o cunoștea pe adevărata Rosalind și nu voia să îi permită să prezinte una falsă șefului său.

Ei bine, ea nu avea nici o intenție să prezinte o Rosalind falsă. Intenționa să fie sinceră cu vărul ei... în ceea ce alegea să îi spună, adică.

Prezența bântuitoare a lui Griff îi reinnoi decizia, așa că Rosalind se întoarse spre domnul Knighton, observând că o privea cu o expresie poznașă. Deși amuzamentul lui aparent o neliniști, ea refuză să se lase intimidată.

– Continuă, Lady Rosalind, spuse el. Cred că spuneai că vrei să te măriți cu mine?

– Da, spuse ea, strângând șalul în mână. Exact.

Înjurătura lui Griff acoperi bătăile agitate ale inimii ei. Domnul Knighton păru să îl ignore.

– Ai spus ceva despre niște condiții.

Rosalind își recăpătă controlul.

– Da. După cum am spus, cred că vei fi de acord cu condițiile pe care sunt pregătită să ți le prezint dacă te căsătorești cu mine.

– Care ar fi aceste condiții? întrebă brusc Griff din locul său de lângă fereastră. Când ea se încruntă spre el, Griff adăugă cu răceală: Domnul Knighton mă plătește să analizez fiecare contract pe care îl ia în considerare.

Rosalind privi spre domnul Knighton, căutându-i parcă ajutorul, dar el doar ridică din umeri.

– Griff are dreptate. Nu am semnat nici un contract fără ca el să îl studieze mai întâi. Obrajii bărbatului tremurară, de parcă s-ar fi străduit să rămână serios. Totuși, eu iau deciziile finale, continuă Knighton. Așa că te rog să-mi spui condițiile.

– Foarte bine. Rosalind răsuci colțurile șalului, încercând să nu se gândească la Griff ca la un grifon care păzea comoara stăpânului său. În primul rând, știi că ai o afacere în Londra. Dacă te căsătorești cu mine, nu mă aștept să-ți bați capul cu Swan Park. Voi continua să am eu grijă de moșie, dacă dorești.

– Ce sacrificiu nobil, spuse acid Griff, din moment ce urăști să administrez locul ăsta.

– Taci din gură, omule, îi porunci domnul Knighton. Las-o să vorbească. Apoi vărul ei îi aruncă un zâmbet fermecător. Continuă.

Rosalind înghiți în sec. Era mult mai dificil decât se așteptase ea, de parcă își expunea bunurile la târg. Cele mai rele bunuri, din nefericire.

– Spre deosebire de alte femei cu care te-ai putea căsători, eu nu m-aș aștepta la o sumă mare de bani de cheltuială, nici nu ți-aș face cereri exorbitante pentru rochii și alte accesorii. Asemenea lucruri nu contează pentru mine, oricum. Locuiesc în provincie, nu aș avea nevoie de ele.

Buza de sus a domnul Knighton tresări a râs.

– Și dacă eu aș vrea să locuiești cu mine în oraș?

– Asta ar fi alegerea dumitale, desigur. Rosalind ridică mândră bărbia. Dar în acest caz, ți-aș cere să mă îmbraci conform statutului și poziției mele sociale.

– Ar putea fi costisitor, replică el sec.

– Ai lua deciziile potrivite în această chestiune. Eu aș accepta alegerile dumitale fără să mă plâng. Un pufnet venit dinspre Griff o făcu să se încordeze. Da, nu aș fi nici pe departe atât de costisitoare ca alte femei. Nici măcar ca surorile mele, pentru că amândouă preferă rochiile și bijuteriile scumpe.

Bine, exagerase, dar nici nu era departe de adevăr.

Domnul Knighton își frecă gânditor bărbia.

– Acest aspect ar putea atrage majoritatea bărbaților, dar eu sunt suficient de bogat și de darnic, încât pot să satisfac nevoile unei femei risipitoare.

Rosalind făcu ochii mari. Dacă nu îi păsa de bani, atunci ce voia? Ce altceva ar fi vrut un bărbat și nu ar fi putut obține de la o soție obișnuită? Majoritatea bărbaților își doreau soții frumoase – ea o știa –, dar ea nu putea să facă nimic în privința asta. Dacă ar fi crezut că îl putea ispiti cu corpul ei... dar asta nu ar funcționa niciodată, chiar dacă Rosalind s-ar fi coborât la acel nivel. În plus, bărbații ca el aveau amante și...

Da, desigur. Asta își doreau bărbații – libertatea de a se purta după bunul-plac, cu soție sau fără.

– Aș fi cea mai avantajoasă soție în mai multe privințe, pe lângă cea financiară, domnule. Indiferent unde ai alege să locuiesc,

ai fi liber să-ți trăiești viața așa cum dorești. Nu mă aștept să renunți la... activitățile de burlac după ce ne căsătorim.

Ochii lui Knighton licăriră. Bărbații erau atât de previzibili.

– Activități de burlac? La ce te referi mai exact, milady?

Doar nu se aștepta ca ea să îi răspundă.

– Păi... poți... poți petrece toată noaptea... în oraș, dacă asta dorești.

– Te referi la club sau la jocuri de noroc? Nu mă împac prea bine cu cazinourile sau cluburile, iar un om nu devine așa de bogat ca mine riscându-și banii la jocuri de cărți.

Blestematul voia să o facă să îi răspundă pe șleau.

– Da, dar... bine, nu m-aș supăra nici dacă... Rosalind roși. Dacă dumneata și altă femeie...

Doamne, Dumnezeule, cum putea să o spună într-un mod delicat?

– Cred, domnule, interveni Griff pe un ton rece ca gheața, că Lady Rosalind îți dă permisiunea să precurvești oricând, oriunde și cu oricine dorești.

Obrajii lui Rosalind se încinseră atât de tare, încât probabil că lumina încăperea ca un candelabru. Dar disprețul evident al lui Griff îi întări decizia. Ce drept avea el să o judece? Cel puțin ea nu avea să „precurvească”, așa cum el făcuse probabil de multe ori. Și cum încercase să facă cu ea în acea după-amiază, blestematul.

Rosalind îl privi cu îndârjire pe domnul Knighton, care părea de-a dreptul surprins.

– Deși asistentul dumitale a spus-o atât de direct, are dreptate. Exact asta îți ofer. Dacă ne vom căsători, nu voi protesta dacă vei avea o amantă sau vei vizita... anumite doamne. Tonul ei deveni cinic. Cred că pot spune cu siguranță că puține femei – inclusiv surorile mele – ar fi atât de *înțeleghătoare*.

– Foarte adevărat, Lady Rosalind. Griff plecă de lângă fereastră și veni lângă birou, unde domnul Knighton îi privea tăcut. Aș spune chiar că *nici o femeie* nu ar fi atât de *înțeleghătoare*. Doar dacă, desigur, nu cumva are propriile planurile pentru „distracție”. Poate un amant secret?

Rosalind nu avea nici un dubiu la cine se referea el, pentru că o răscoli cu o privire înfierbântată, menită să îi amintească cât de ușor cedase avansurilor lui mai devreme în acea zi.

– Griff! interveni domnul Knighton. Nu o vei jigni...

– Este în regulă, vere, îl întrerupse ea, pulsul luându-i-o la goană. Mi-ar plăcea să răspund insinuării domnului Brennan. „Înainte ca nenorocitul să distrugă totul.“

Îl țintui pe Griff cu o privire rece, deși genunchii începuseră să îi tremure.

– Sunt atât de înțelegătoare cu șeful dumitale pentru că îmi dau seama de circumstanțele speciale în care ne aflăm. Nu are multe beneficii dacă se căsătorește cu mine, pe când eu am mult de câștigat. Din moment ce toleranța este tot ce am de oferit, aș fi o proastă să îmi periclitez poziția cu legături extraconjugale necugetate, nu crezi?

Griff continuă să o privească încruntat, ea adăugă:

– Și nu sunt proastă, oricum. Nici târfă.

Domnul Knighton trase adânc aer în piept, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva exagerase. Dar Rosalind nu regreta că fusese sinceră când Griff era atât de irațional.

Griff păși mai aproape și spuse tăios:

– Aparent, Lady Rosalind, am înțeles greșit definiția dumitale pentru târfă. Este cineva care se vinde pentru bani, nu-i așa?

Cuvintele răsunară în încăpere, atât de violente încât o lăsară fără aer. Rosalind crezuse că Griff îi înțelesese motivele, dar era evident că nu o făcuse. Nu își putu stăpâni lacrimile. Se revărsară pe obraji ei, în timp ce expresia lui Griff se preschimbă rapid de la furie la groază.

Doar mâna domnului Knighton pe brațul ei o împiedică să se prăbușească la podea. Doar cuvintele lui îi salvară mândria.

– Dar înțelegem cu toții definiția cuvântului *bastard*, nu-i așa? Îi aruncă o privire încruntată și acuzatoare lui Griff. După părerea mea, ți se potrivește al naibii de bine.

Griff păru vizibil afectat, parcă nevenindu-i să-și creadă propriile cuvinte.

-Rosalind, eu... Pentru Dumnezeu, n-am vrut... Te rog, iartă-mă. La naiba, nu știi ce m-a apucat.

-Nu știi? izbucni domnul Knighton. Mie mi se pare că este destul de limpede. Grija ta pentru bunurile și reputația mea te-a făcut să uiți că trebuie să fii un gentleman. Bărbatul înteti strânsoarea pe brațul lui Rosalind. Dar nu trebuie să exagerezi cu grijile. Vezi tu, cred că oferta lui Lady Rosalind este logică, chiar atrăgătoare. O voi accepta.

Privirea șocată a lui Rosalind îl fixă pe vărul ei în același timp în care Griff gemu. Domnul Knighton vorbea serios? Rosalind chiar își câștigase poziția?

Masivul bărbat o privea acum cu aceeași grijă blândă pe care i-o arătase întotdeauna lui Juliet și, pentru o clipă, o cuprinse vinovăția. El acționa presupunând că ea urma să își onoreze o promisiune pe care nu avea de gând să și-o onoreze vreodată.

Apoi, el o surprinse făcându-i cu ochiul. În mod absurd, asta îi oferi lui Rosalind certitudinea de care avea nevoie. Era evident că el avea un as în mânecă, deși ea nu își putea da seama ce anume. Sau de ce voia să îi accepta propunerea când asistentul lui o făcuse, practic, târfă.

Rosalind îi aruncă o privire fugară lui Griff, întrebându-se dacă el văzuse acel gest. Judecând după expresia lui șocată, presupuse că nu. Bărbatul deschise gura, apoi o închise, apoi o deschise din nou. Dar singurul lucru pe care îl rosti fu un „de ce?” sugrumat.

-Lady Rosalind mi-a făcut o ofertă pe care nu o pot refuza, îi explică domnul Knighton. O soție înțelegătoare, care va conduce moșia pentru mine? Ce bărbat nu ar vrea să aibă tortul și să îl și mănânce?

-Dar nu poți... Nu ai face-o..., începu Griff.

-De ce nu? Tatăl ei m-a invitat aici exact din acest motiv. Recunosc că am crezut că sora ei mai mică era mai interesată, dar, după cum spune Lady Rosalind, Lady Juliet probabil că nu ar fi atât de înțelegătoare.

-Este absurd, și o știi prea bine, spuse Griff.

– Nu mi se pare absurd. Domnul Knighton îl privi pe Griff cu un licăr de satisfacție în ochi. Te poți gândi la vreun motiv pentru care *nu* ar trebui să mă însor cu Lady Rosalind? Cu excepția nemulțumirii tale cu privire la firea ei înțelegătoare?

Domnul Knighton părea să arunce acel cuvânt, *înțelegătoare*, foarte ușor. Iar de fiecare dată când îl rostea, Griff se încorda și mai tare.

Cum Griff nu răspunse, domnul Knighton insistă:

– Nu ai altceva de spus cu privire la subiect sau ți-a mâncat pisica limba? Jur că arăți de parcă o întreagă delegație de pisici ți-a mâncat limba.

La auzul cuvântului *delegație*, ochii lui Griff licăriră.

– Mă gândesc doar că Lady Rosalind habar n-are în ce se bagă.

– Atunci, poate ar trebui să-i spui tu, zise calm domnul Knighton.

„Poate unul din ei ar trebui să îmi spună“, se gândi Rosalind. Schimbul de replici dintre cei doi bărbați o uimi. Ambii rosteau cuvinte pe care ea le înțelegea, dar aveau alte înțelesuri. Poate că Griff avea dreptate – ea chiar nu știa în ce se bagă.

Sau în ce s-ar băga dacă avea de gând să ducă propunerea până la capăt. Își duse mâna la tâmpla fierbinte. Situația devenise mult prea confuză.

– Ei bine, Griff? insistă domnul Knighton. Ai ceva să-i spui lui Lady Rosalind ca să o convingi să nu se mărite cu mine?

Rosalind se uită la Griff, dar el refuză să o privească. În schimb, privirea lui era fixată pe șeful său, aprinsă de o furie atât de sălbatică, încât o făcu să își țină respirația. În cele din urmă, el spuse:

– Nu. Nimic. Dacă vrea să se căsătorească cu tine, iar tu vrei să te însori cu ea, atunci continuați. Eu intenționez să continui ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ce afirmație stranie. Dar ceea ce o uimi cel mai mult pe Rosalind fu disprețul cu care o rostise. Era dispreț pentru ea? Sau pentru șeful lui?

Proaspătul ei logodnic o privi zâmbitor.

– Atunci, am stabilit. Voi merge la tatăl dumitale după cină și îi voi cere mâna dumitale. Măine vom discuta aranjamentul.

O nouă idee îi veni brusc.

– După aceea, știi că vei dori să te întorci la Londra ca să te ocupi de afacerea dumitale, împreună cu domnul Brennan. Sunt convinsă că te-am reținut destul de mult deja. Eu voi rămâne aici și voi face pregătirile pentru nuntă, desigur.

Domnul Knighton privi uimit. Cel mai straniu licăr în ochii săi cenușii o făcu pe Rosalind să se întrebe dacă nu cumva se dăduse de gol, iar el îi ghicise planurile. În spatele lui, îl auzi pe Griff mormăind ceva ininteligibil în barbă.

Apoi *logodnicul* ei zâmbi.

– Nu fi ridicolă, milady. Afacerile pot să aștepte. Vreau să iau parte la toate pregătirile de nuntă. Nici nu mă gândesc să te las să te ocupi singură de asta, mai ales atât de curând după logodna noastră.

Blestemat să fie. Ei bine, meritase să încerce, dar Rosalind nu avea de gând să renunțe. Într-un fel sau altul, ea intenționa să amâne nunta destul de mult cât să aranjeze situația în favoarea ei și a surorilor sale.

– Nu-ți face griji pentru Knighton Trading, continuă cu blândețe domnul Knighton. Eu și Griff am plănuit încă de la început să stăm aici cel puțin o săptămână, și a trecut doar jumătate. Nu-i așa? întrebă el, aruncându-i o privire lui Griff.

Griff arăta de parcă se lupta pentru viața lui, dar reuși să vorbească, destul de sugrumat:

– Da, domnule.

Domnul Knighton se întoarse spre ea cu un zâmbet și mai larg.

– Acum, de ce nu mergi să începi planificarea pentru nuntă? Și nu-ți face griji pentru cheltuieli. Nu mă deranjează să plătesc pentru tot, dacă este nevoie. Ochii lui licăreau cu voieșie. Am destui bani, să știi. Poți să-l întrebi pe Griff.

Rosalind nu îndrăzni să îl privească pe Griff, darămite să îl întrebe ceva. Dar era teribil de nerăbdătoare să scape de privirile lui acuzatoare.

– Foarte bine, îi spuse ea domnului Knighton. Ne vedem la cină.

- Cu siguranță, milady. Spre surprinderea ei, domnul Knighton puse blând mâna pe spatele ei și o conduse la ușă. Pe mai târziu.

De-abia după ce ieși din birou și ajunse în camera ei, Rosalind își permise să cedeze. Spera să poată întârzia această nuntă la nesfârșit... sau măcar până când găsea o cale să scape de acest coșmar. Pentru că, dacă nu putea, s-ar putea trezi într-un mare bucluc.

Capitolul 13

Gelozia, Viermele bătrân care mușcă.

Aphra Behn, dramaturg englez,
Ocazia potrivită

- Asta a fost cea mai bună scenă de gelozie pe care am văzut-o vreodată, remarcă Daniel după ce închise ușa și se asigură că Rosalind nu-l mai poate auzi. De-a dreptul înălțătoare, de fapt.

Rânji. Merita să-l vezi pe Griff - pe jumătate îmbrăcat și furios precum un cal de luptă înțepat de o viespe. Daniel abia se abținea să nu-i rădă în față. Ticălosul și egoistul de Griff merita din plin să-și vadă planurile distruse. Spera ca neprihănită cea agresivă, Rosalind, să îl bage pe Griff prematur în mormânt, cu felul ei de-a se purta.

- Nu sunt gelos! rosti Griff printre dinți. Sunt doar îngrozit de faptul că - la dracu', cum îndrăznești să accepți propunerea aia a ei, când știi că minți în privința identității tale?!

- Eu? Pur și simplu duc mai departe minciunile *tale*. Ți-am oferit ocazia de a-i spune totul, dar nu ai-folosit-o.

- N-aș putea face asta!

- Nici nu credeam. Dacă ai spune adevărul, surorile Swanlea și-ar da seama că au ținut la sân un șarpe veninos în tot acest timp. Daniel ridică dintr-o sprânceană. Deși, judecând după felul

în care arătați acum, părerea mea este că domnița a strâns la piept șarpele tău veninos toată după-amiaza. Sau poate că ți-ai vârat șarpele chiar înăuntrul ei. Probabil că fetișcana n-a fost foarte satisfăcută, dacă a ajuns alergând la mine.

Dându-și haina jos, Griff păși furios și cu îndârjire către el.

– Nemernic blestemat ce ești, o să-ți rup gura dacă mai vorbești așa despre ea...

– Încearcă.

Daniel își scoase haina și jiletca și rămase ferm pe poziție cu pumnii pregătiți. Nu exista chip să-l facă cineva pe Griff să înțeleagă până ce nu-și vărsa nervii. Și-apoi, Daniel era și el pus pe bătaie. Se săturase de tacticile viclene ale lui Griff.

– Hai, pocnește-mă. Merită să vedem cui îi va acorda atenție Lady Rosalind când vom apărea la cină cu mutrele lovite. Ca să nu mai spun de părerea pe care o va avea tatăl ei când îi voi cere mâna astă-seară.

Griff se opri, însă rămase în poziție de luptă, atât de mândru încât avu nevoie de toate eforturile de care era în stare pentru a se controla să nu-i scoată inima lui Daniel din piept cu mâinile goale.

– Dar sunt convins că te vei gândi tu la vreo minciună pe care să i-o îndrugi, îl luă peste picior Daniel, din moment ce ești al dracului de priceput la născociri. N-ai vrea să dezvălui adevăratul motiv pentru care te-ai bătut cu mine – că ești atât de gelos că nu suportă gândul că Lady Rosalind m-ar putea atinge, darămite să propună să se mărite cu mine. Și că ești un ticălos așa de tâmpit că nu te-ai însura tu însuși cu ea, continuă cu voce joasă.

Prima lovitură a lui Griff fu atât de rapidă încât, deși se aștepta, Daniel aproape că nu reuși să se ferească. Cu un urlet, Griff se aruncă asupra lui Daniel, astfel că amândoi se trântiră pe podea. După aceea se rostogoliră pe covorul luxos, lovindu-se cu pumnii. Griff îl pocni tare pe Daniel, lovindu-l în falcă pe neașteptate, iar drept răspuns, Daniel îl lovi tare cu pumnul pe Griff în stomac.

Mărâitul de durere al lui Griff îi făcu nespusă plăcere. Dumnezeu, parcă nimic nu-i mai produsese atâta plăcere de multă vreme, din vremea în care își astâmpărau pasiunea din tinerețe

cu o încăierare sănătoasă la cârciumă. Nimic nu poate băga mințile în cap unui bărbat ca o bătaie sănătoasă cu pumnii, iar dacă exista cineva care avea nevoie de așa ceva, acela era Griff.

Se potriveau numai bine: Daniel era înalt, pe când Griff era iute și azvârlea mai multe lovituri. Încă de timpuriu, Daniel devenise foarte rezistent la luptă, așa încât îndura cu ușurință, mai ales fiind atât de mătăhălos.

După alți câțiva pumni, Daniel își dădu seama că Griff avea un mare avantaj care întrecea cu mult dibăcia lui: gelozia pe care o simțea. Furia îl făcea să-l lovească pe Daniel precum un fierar însetat de sânge care-și lovește nicovala, mult timp după ce cheful de luptă al lui Daniel dispăruse și nu făcea decât să se apere.

Înainte ca Griff să-și fi potolit furia suficient cât Daniel să scape din strânsoare, Daniel începuse să se blesteme singur fiindcă era prea prost. Devenise prea bătrân pentru așa ceva, se gândea pe măsură ce se clătina sub furia lui Griff. Data viitoare când urma să trebuiască să-l învețe minte pe ticălos, avea să-l lovească în cap cu o cărămidă, pentru numele lui Dumnezeu, ca să isprăvească mai repede.

Se rostogoliră în direcții opuse unul față de celălalt, respirând greoi în timp ce se priveau. Cu multă satisfacție, Daniel observă sângele șiroind din buza spartă a lui Griff, precum și vânătaia mare care se formase pe obrazul lui. Daniel își îndreptă spatele, după care scoase un geamăt și chiar și mușchii lui îndurerăți se opuseră acestei mișcări.

Frământându-și umărul lovit, aruncă o privire prin cameră. Nu era o priveliște plăcută. Cărți împrăștiate peste tot, covorul pătat ici și colo de sânge și de sudoare, scaunele aruncate și plăcuța cu blazonul familiei Swanlea înclinată într-o parte. Se încruntă la Griff, după care tresări pentru că și asta îl duru.

– Se pare că ai mai multe cheltuieli de depus în contul tău cu bătrânul conte. Asta și cheltuielile de nuntă te vor costa profitul pe o zi întreagă la Knighton Trading.

– Foarte amuzant, mormăi Griff în vreme ce-și ștergea sângele de pe față cu manșeta cămășii sale murdare. Știi doar că nu va fi nici o cheltuială de nuntă, irlandez zevzec ce ești.

Daniel chicoti. Știa că enervarea lui Griff se potolea când își tempera înjurăturile. Acesta se împletici până la un scaun și se lăsă greu să cadă pe el.

— De ce dracu' i-ai zis că te vei însura cu ea? Pentru numele lui Dumnezeu, unde ți-a fost capul?

Daniel stătea în picioare și se legăna, preferând deocamdată să nu-și întindă mușchii așezându-se.

— M-am gândit că nu prea am de ales. Ce era să fac? Să o refuz? Avea să se ducă la taică-său, iar el să-mi ceară să aleg alta în loc. N-ai găsit blestematul ăla de document, nu?

Drept răspuns, Griff mormăi.

— Și-apoi, n-am făcut decât ceea ce mi-ai zis să fac. Fă-le curte, mi-ai zis. Distrează-le și zăpăcește-le, ai zis. Îmi amintesc prea bine. Fă orice trebuie să faci ca să nu-mi stea în cale. Ei bine, să mă ofer să mă însor cu ea rezolvă toate problemele astea.

— Da, dar are să creadă că ai vorbit serios. Uitându-se urât la Daniel, Griff se dădu în spate, cu capul de scaun. După aceea gemu și se aplecă din nou înainte, frecând locul în care îl lovise cu putere Daniel mai devreme. N-ai mai auzit de promisiuni încălcate, Daniel? Domnul Knighton s-a oferit să se însoare cu ea, dar tu nu ești domnul Knighton. Vom fi jupuiți de vii la tribunal.

— Ești așa un dobitoc, știai? Ultimul lucru pentru care-și va face Swanlea griji după ce plecăm este că și-a încălcat cineva promisiunea. Va fi prea preocupat să-și apere titlul și proprietatea de tine, ca să nu mai spun că va încerca să rămână în viață suficient cât să-și instaleze fetele într-o casă ieftină din Stratford.

Umbra rapidă de vinovăție de pe chipul lui Griff îi oferi lui Daniel o mare satisfacție. Poate că idiotul avea totuși o conștiință, îngropată undeva dedesubtul ambiției sale. În mod delicat, Daniel se îndreptă către un scaun răsturnat și îl așeză la loc, după care se așeză în scaunul rigid.

— Și-apoi, continuă el, n-o văd pe Lady Rosalind încercând să se răzbune pe un bărbat pentru că și-a încălcat promisiunea, nu? Cu siguranță nu pe un bărbat pe care-l displace atât de mult, încât l-ar trimite în fiecare noapte la amanta și târfele lui. Nu, vrea căsătoria numai ca Swan Park să poată rămâne în familie, iar

din moment ce nu poate face nici asta, odată ce vei găsi acele documente, va fi cel mai probabil ușurată că nu trebuie să se mărite cu mine sau cu tine. Se lăsă din nou pe spate în scaun. Mai ales din moment ce adevăratul domn Knighton a numit-o târfă în față.

Tresărind, Griff se cufundă în scaun.

- A fost o prostie să spun asta.

- Așa zic și eu. Ai noroc că nu avea un cuțit în mână, altfel n-ai mai avea nici un șarpe veninos acum.

Griff clătină din cap.

- Aș fi putut face față unui atac fizic; ceea ce a făcut ea a fost mai rău. Și-așa nu suport să văd o femeie plângând, dar femeia asta groaznică... Obosit, își frecă fața cu mâinile. Niciodată nu plânge grațios - o, nu. Amazoana nu varsă lacrimi discrete și nu se smiorcăie delicat. Când se decide să plângă, o face din toată inima.

- Înseamnă că ai mai văzut-o plângând înainte, făcu Daniel o observație vicleană.

Griff înțepeni.

- Ce te face să spui asta? Crezi că în general fac femeile să plângă?

- Tu ai spus „niciodată nu plânge grațios“. Ceea ce înseamnă că ai văzut-o plângând de mai multe ori.

Privind în jur, Griff ridică din umeri.

- Și ce dacă am văzut-o? Se pare că am un anume... talent de a o face pe Rosalind să plângă.

- Cel mai probabil asta nu te va ajuta să o cucerești.

- Să o cuceresc? pufni Griff. Cu siguranță nu crezi că...

- Ba da. Este limpede ca bună ziua că o dorești și nu doar în pat.

- E absurd ce spui, mormăi Griff.

Daniel ridică din sprâncene.

- Chiar așa? Un bărbat nu jignește o femeie atât de rău decât dacă există ceva puternic care îl animă. N-o urăști, asta este clar. Și felul în care lăsai gelozia să te domine...

– Nu mai spune că era vorba de gelozie, pentru numele lui Dumnezeu! Am vrut doar să evit ca ea să te pună într-o situație dificilă.

– Da, grija ta pentru mine era evidentă la fiecare pas, remarcă sarcastic Daniel.

Griff se încruntă la el.

– Cum puteam să fiu gelos pe mine însumi? Știi, cu mine trebuia să se mărite. S-a întâmplat ca tu să porți numele meu la momentul respectiv.

– Poate. Sau poate că nu i-a plăcut că tu îi făceai avansuri și a decis să se protejeze unindu-și destinul cu un tip mai mare și mai arătos. Când Griff se ridică în scaun cu o privire din nou furioasă, Daniel pufni într-un râs zgomotos. Uită-te la tine, prostule. Te-a legat de mâini și de picioare.

Griff se lăsă din nou pe spate în scaun.

– Dacă-i așa, e vorba de dorință. Nu m-am mai culcat cu o femeie de ceva vreme, ea e disponibilă și e... interesantă. Asta-i tot.

– Ești un mare mincinos, asta ești.

– Asta e problema cu voi, irlandezii. Sunteți prea sentimentali când vine vorba de femei. Luați simpla dorință drept un sentiment mai puternic.

Daniel își reprimă un zâmbet. Dacă Griff nu-și dădea seama ce simțea pentru această femeie, Daniel cu siguranță n-avea să-l convingă. Deși i-ar fi plăcut să-l vadă cum se agită din cauza asta.

– Deci nu te-ai culcat cu ea încă.

După o scurtă ezitare, Griff spuse:

– Nu. Dar nu fiindcă n-am vrut, adăugă el. Doar nu seduc fete virgine.

– E bine de știut că ai limite, spuse rece Daniel.

Încruntându-se, Griff se ridică din scaun.

– Cel puțin n-o amăgesc, făcând-o să creadă că intenționez să mă însor cu ea. Nici nu-i fac promisiuni false. Asta era ideea ta.

Daniel se întrebă dacă ar trebui să-i spună lui Griff despre bănuiala lui – că Lady Rosalind nu plănuia să se mărite cu nimeni. Nerăbdarea femeii de a-l trimite înapoi la Londra fusese mult prea evidentă.

– Este ciudat felul în care Lady Rosalind s-a răzgândit în această privință, observă Daniel.

– Credeam că ți-a spus că nu voia să se mărite ca să salveze Swan Park.

– Da, dar asta a fost înainte.

– Înainte de ce?

Griff își trecu mâna prin părul deja răvășit.

– La dracu', nu știi. Astăzi a zis ceva despre... faptul că și-a dat seama cât de serioasă este Juliet. Se căsătorește cu tine pentru a o salva pe Juliet, nelăsând-o să se mărite cu tine. Din câte se pare, este convinsă că domnul Knighton se va căsători cu una dintre ele, așa că ar prefera să se însoare cu ea, mai degrabă decât cu sora ei.

– De ce?

– N-am idee. Femeia aceea nu gândește ca nimeni altcineva de pe acest pământ. Zice că n-o va lăsa pe Juliet să se mărite cu tine... cu mine... cu Knighton. Poate că într-adevăr vrea să salveze moșia și toate celelalte pretenții ale sale erau numai făcături. Cu siguranță că nu m-aș fi așteptat ca ea să-ți ofere ce ți-a oferit astăzi.

– Nici eu.

Nu, Lady Rosalind nu intenționa să salveze moșia sau pe sora ei, în ciuda a ceea ce credea Griff. Era genul de femeie luptătoare, nu genul de femeie care se sacrifică, iar el bănuia că aceasta era noua ei armă.

Cu toate astea, Griff nu părea să-și dea seama. În vreme ce Daniel îl privea, Griff șchiopătă până în locul în care haina lui zăcea pe jos, pe jumătate călcată în picioare, după care o ridică și o scutură. Într-adevăr, nu știa nimic despre femei. Experiențele lui cu femeile se limitaseră la a-i da ordine mamei lui cea supusă și la a se culca din când în când cu câte o târfă sau cu vreo nevastă de negustor. În prezent, ambițiile lui nu-i lăsau timp mai deloc nici măcar pentru așa ceva.

Daniel, pe de altă parte, devenise ambițios mai târziu, după ce își începuse construirea unui fond, cu câțiva ani în urmă, după ce trăise o viață întreagă ca un nesăbuit. Daniel avusese numai șaptesprezece ani când îl întâlnise pe Griff, în vârstă de douăzeci

și unu de ani. Chiar și atunci, Griff avusese buna-creștere, inteligența și voința necesare pentru a-și îndeplini visele mărețe. Daniel însă pur și simplu mulțumise soartei că găsisese un angajator generos care aprecia talentele lui deosebite. De îndată ce-și primea leafa, o și cheltuia, cel mai adesea curvășărind prin East End.

Cu toate acestea, după multe nopți petrecute alături de femei ușoare, învățase câte puțin despre cum gândea sexul frumos. Acela era secretul care-l făcea atrăgător pentru femei. O, poate că Griff le făcea complimente și-l cita pe Shakespeare, dar Daniel știa ceea ce-și doreau femeile. Sau ceea ce-și doreau *cele mai multe* dintre ele, în orice caz. O femeie rece precum Lady Helena – a cărei frumusețe îl stârnea chiar și când comportamentul ei îl enerva – rămânea însă un mare mister. Însă o femeie directă precum Lady Rosalind era ușor de citit. Plănuia o răscoală – își dădea bine seama. Tot așa cum își dădea seama că îl dorea pe Griff. Există o atracție uriașă între cei doi.

Oare ar trebui să-i spună lui Griff bănuielile lui? Își încrucișă mâinile pe abdomen și-l evaluează pe prostovan, care așeza scaunele la loc și cărțile pe rafturi în vreme ce înjura cu glas scăzut.

Nu, Daniel nu credea că ar trebui să-i spună. Lucrurile fuseseră ușoare pentru Griff în ultimii câțiva ani – succes, bani, chiar și respect. Nu era acceptat în cercurile înalte ale societății, dar cui îi păsa? Griff obținuse mai mult în zece ani decât obținuseră alții într-o viață întreagă, dar oare își dădea seama de norocul lui? Nu. Nu se putea gândi decât la cum să obțină ceea ce i se părea că i se cuvine, fără să-i pese de persoanele pe care le rănea sau de ce anume trebuia să facă pentru a le obține.

Însă propunerea lui Lady Rosalind îi încurcase destul de mult planurile, iar Daniel avea să-l facă pe dobitoc să o ia în serios. În afară de asta, Daniel avea și el de gând să-i strice planurile.

– În orice caz, observă Daniel, putem transforma această situație cu Lady Rosalind într-un avantaj pentru tine.

– Și cum o să faci asta? Înainte ca Daniel să poată răspunde, Griff adăugă: Dacă te gândești să te folosești de această logodnă pentru a obține certificatul de la tatăl ei, uită de asta. Scrisoarea

lui a fost cât de poate de clară în această privință. Îmi voi primi dovada în ziua nunții și nu mai devreme.

– Nu la dovada ta blestemată mă gândeam, se răsti el, după care își dădu seama de reacție când Griff îi aruncă o privire curioasă. Nu mă gândeam să o obținem de la Swanlea, în orice caz. Însă acum că Lady Rosalind este logodnica mea, am toate motivele să o țin ocupată în vreme ce tu o cauți.

Griff ezită, ținând într-o mână o vază, iar în cealaltă o carte.

– Cum adică să o ții ocupată?

– Să o curtez, omule. Plimbări prin grădină noaptea, picnicuri la iarbă verde, chestii de felul ăsta. Nu prea poate să refuze din moment ce intenționează să se mărite cu mine. Și dacă există ceva care să o țină departe de tine, cam asta ar fi.

Griff nu păru nici pe-aproape atât de mulțumit pe cât ar trebui, se gândi Daniel infatuat.

– Nu știi cât de înțeleaptă este chestia asta, răspunse Griff, așezând fără prea multă delicatete vaza pe o masă de alături. N-ar trebui să o faci să-și facă prea multe speranțe în privința acestei căsătorii. Nu vreau să... sufere când se va afla adevărul.

– Nu poți evita asta, spuse Daniel rece. Intenționezi să-l distrugi pe tatăl ei, ai uitat? Și-apoi, poate că pe tine nu te interesează să te căsătorești, dar pe mine, da. Observând privirea fioroasă a lui Griff, adăugă: Nu cu Lady Rosalind, desigur. Nu sunt eu de nasul ei. Dar faptul că i-aș face curte m-ar ajuta să exersez pentru când voi face curte altei fete drăguțe. Nu de-asta ai spus că ar trebui să fac asta întâi și întâi? Ca să învăț să fiu mai civilizată? Ce poate fi mai civilizată decât să curtez o doamnă?

Griff arăta de parcă doi demoni dădeau o luptă pentru putere în sufletul lui – monstrul gelos care pusese stăpânire pe Daniel și comerciantul mândru care încă nu putea accepta latura egoistă a intențiilor lui în ceea ce le privea pe surorile Swanlea.

Mândria câștigă această luptă.

– Fă cum dorești, mormăi el, deși mușchii maxilarului îi rămaseră perfect rigizi când rostise aceste vorbe. Doar să ai grijă să nu... faci nimic care să-i determine să ne dea afară.

Daniel se ridică pentru a-l ajuta pe Griff să aranjeze camera.

— Desigur că nu.

Urma să facă numai ceea ce părea să aibă sens pentru Griff. Și poate că nici nu era nevoie de mai mult, până la urmă.

Capitolul 14

În dragoste și în război, totul e permis.

Susannah Centlivre, dramaturg englez,
Dragoste nechibzuită

Griff se ținu deoparte de toți ceilalți întreaga seară în vreme ce fapta se petrecea. Nu merse la cină și cu siguranță nu avea nici un rol de jucat în discuția dintre Daniel și conte, deși se întrebasese ce scuză putea oferi Daniel pentru starea în care se afla fața lui.

O chestiune mai importantă solicita atenția lui Griff. Nu știa de ce îl chinuia atât de mult, nici de ce îl purtase până în dormitorul lui Rosalind după ce se convinsese că ea se retrăsese. Știa numai că nu putea să nu țină seama de acea dorință nestăpânită.

Bătu ușor la ușa ei.

— O clipă, răspunse o voce îndepărtată.

Câteva momente mai târziu, ușa se deschise puțin, iar chipul lui Rosalind apăru. În clipa în care îl văzu, încercă să închidă ușa, însă el vârî piciorul înăuntru ca să o oprească.

— Pleacă! Privi neliniștită împrejur în hol, către ușile camerelor surorilor ei.

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Nu avem despre ce să vorbim.

— Durează doar o clipă, după care am să plec, promit. Te rog, lasă-mă să intru.

— Nu intri în dormitorul meu, spuse ea cu hotărâre.

– De ce nu? Tu ai intrat într-al meu. După ce ea se uită urât la el, adăugă: Mă voi purta ca un gentleman, promit. Nu vreau decât să vorbim, atâta tot. Dacă preferi să ieși tu...

– Nu, răspunse pe dată. Nu, nu – nu vreau să te mai văd aici.

– Atunci lasă-mă să intru.

– Dacă ești atât de nerăbdător să vorbești cu mine, poți s-o faci și la micul dejun.

– Judecând după felul în care arăt, nu intenționez să fiu prezent la micul dejun. Duse lumânarea mai aproape de față. După cum observi, le-aș speria pe surorile tale.

Ochii ei licăriră din cauza îngrijorării, iar ușa se deschise puțin, lăsându-l să vadă rapid părul ei dezlegat și halatul galben cu roșu. Se întrebă brusc dacă acest lucru era înțelept sau nu.

– Ce-ai pățit? șopti ea.

– Același lucru care i s-a întâmplat și lui Knighton.

Una din sprâncenele ei frumoase se arcui.

– Ai căzut pe scări?

El chicoti.

– Asta v-a spus tuturor?

– Da. Ne-a povestit într-un mod cât se poate de convingător. Deși m-am întrebat într-adevăr dacă ai fi fost în stare să-l împingi – păreai destul de mânios din cauza lui astăzi după-amiază.

– Chiar eram. Făcu o pauză. Și cum a explicat dezordinea din birou?

– Dezordine? întrebă ea, zbârlindu-se.

– Nu-ți face griji, voi... va plăti pentru orice daune.

– Normal că va plăti! Sunteți amândoi atât de necivilizați că v-ați încăierat chiar aici în biroul tatei?

Griff ridică din umeri.

– L-a supărat ce i-am zis, iar pe mine m-a supărat ce mi-a zis el. Am rezolvat problema în stilul tradițional. Își rezemă umărul de ușă. Dacă mă lași să intru, amazoana mea însetată de sânge, îți voi povesti despre asta. Dacă nu, am să stau aici cu piciorul în ușă până ce-mi vei da voie. Ce-ar spune surorile tale despre asta dimineață?

Ea pufni.

– Ți-a mai zis cineva vreodată că ești un tiran?

— Aproape în fiecare zi, glumi el, amintindu-și de observația similară pe care o făcuse ea în parcul de căprioare.

Păru că și ea își amintește, căci un surâs scurt i se citi pe buze. Însă tot nu deschise ușa. Răbdarea lui era pe sfârșite.

— La naiba, femeie, vezi și tu că nu-s acum în stare să te seduc. După bătaia pe care a îndurat-o astăzi trupul meu, n-ar face față nici unei activități atât de energice. Așa că lasă-mă să intru!

— Vorbește mai încet, pentru Dumnezeu! Un sunet de tuse venind dintr-una dintre camerele surorilor ei o făcu să se hotărască. Prea bine, poți să intri pentru o clipă, dar trebuie să te ții de promisiune că te vei purta ca un gentleman. Se dădu la o parte ca să-i facă loc și adăugă: Deși mă îndoiesc profund că știi ce este acela.

Suprimându-și un zâmbet, Griff intră în sanctuar și ținu lumânarea ridicată pentru a privi în jur în vreme ce ea închidea ușa. Singura lumânare lumina foarte puțin, suficient însă cât să vadă un pat mare între ferestre înalte verzi acoperite cu perdele de catifea care păreau să aibă și ele aceeași culoare verde. Deși nu-și dădea seama de nuanță, putea să jure că era intensă.

Îi făcea plăcere să se gândească la ea îmbrăcată în mătase chinezească portocalie, stând întinsă pe un verde crud, precum o bucată de jasp în jad — învăluită de mister și senzualitate orientală. Se stăpâni când simți o pulsație bruscă în mădularul neascultător.

Mintîșe grav în privința incapacității lui de a o seduce. Cu siguranță putea să o facă acum fără nici o problemă. Pe de altă parte, ar fi fost nevoie de o bătaie zdravănă de la cincizeci de oameni ca să-l împiedice să se culce cu Rosalind. Chiar și atunci, ar dori să o sărute și să simtă din nou gustul sânilor ei și...

„Nu!” își spusese cu severitate. Îi promisese, deși regretă promisiunea făcută când o privi în halatul ei, moale și ispititoare, cu „atuurile” ei generoase, evidențiate cât se poate de bine de mătase.

Ea trase agitată de cordon.

— De ce ești aici, Griff? Ce vrei?

Ce voia el nu putea fi obținut astă-seară.

– Vreau... să mă asigur că ești în regulă.

– Sunt bine. Dacă asta este tot...

– Cum au primit surorile tale vestea despre logodnă? N-ar trebui să te întreb despre tatăl tău. Presupun că a fost încântat la culme.

Încruntându-se ușor, ea își mută privirea în altă parte.

– Da, bineînțeles că a fost. Este încântat că scapă în sfârșit de o fiică fată bătrână. Făcu o pauză. Iar surorile mele au primit vestea cât se poate de bine.

Orice ar fi însemnat asta.

Îl privi din nou.

– Însă cu siguranță că nu ai venit ca să întrebi de familia mea.

– Nu. Am venit să-mi cer scuze.

Chiar și în lumina slabă a lumânării putu să observe un amestec de emoții pe chipul ei. Ușurare, confuzie și, într-un final, furie.

– Va trebui să fii mai precis, se răsti ea. Pentru ce anume vrei să-ți ceri scuze? Că ai încercat să mă seduci? Că m-ai numit târfă în fața șefului tău? Că te-ai purtat ca o brută...

– Destul, mârâi el. Văd că ai o listă întreagă de păcate pe care să mi le atribui. Nu-mi voi cere scuze pentru că am încercat să te seduc, din moment ce singurul lucru pe care-l regret în această privință este că nu am apucat să termin.

– Griff, îl preveni ea.

– Însă îmi cer scuze pentru toate celelalte. De aceea am venit și ca să mă asigur că ești bine. Nu ne-am despărțit în cei mai buni termeni azi după-amiază.

Mai avea și alte motive pentru care venise, deși nu era deloc prudent să le pomenească.

Ea nu spuse nimic, însă se strecură în afara cercului de lumină creat de lumânare ca să păstreze distanța. Adăpostită de întuneric, păru neobișnuită, misterioasă... o zeiță orientală revenită la viață ca să le protejeze de răufăcători pe surorile ei.

De răufăcătorii precum Knighton. De el. Își frecă obosit ceafa, întrebându-se cum altfel ar putea să o îmbuneze.

– Știu că nu te căsătorești cu Knighton pentru bani și știi sigur că nu ești o târfă. Numai că atunci când ai început să spui că ești atât de înțelegătoare...

Se întrerupse în timp ce o ceață familiară îi întunecă mintea. Întreaga seară încercase să-și dea seama de ce propunerea ei îl enervase atât de mult. În cele din urmă, își dăduse seama că motivul era că îi oferise „domnului Knighton” libertăți nebunești pentru a-l momi să se căsătorească, după ce respinsese nepăsătoare orice intenție de a-l lua de soț pe „domnul Brennan”. Și pentru ce? Pentru Swan Park, pe care susținea că-l detestă? Pentru sora ei, care părea destul de încântată să se mărite cu oricine avea să salveze moșia? Nu avea nici un sens.

– Dacă eu... Se opri și scrâșni din dinți, știind că mai târziu avea să regrete că punea acea întrebare. Însă nu se putu opri. Se chinase toată noaptea gândindu-se la comportamentul lui de mai devreme. Dacă ți-aș fi cerut să te căsătorești cu mine în după-amiaza asta în dormitorul meu, ce-ai fi răspuns?

În cameră era atât de multă liniște, că-i putea auzi respirația intensificându-se, un sunet dureros pe fundalul trosnetului focului.

– Nu mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine. Vocea ei răsună în întuneric, adăugând note de violoncel sunetului.

– Știu, răspunse el. Dar ce răspuns mi-ai fi dat dacă te-aș fi întrebat?

– Nu mai contează, nu? Intenționez să mă mărit cu șeful tău.

Griff își înăbuși replica furioasă care îi veni instantaneu în minte. Capacitatea ei de a-l face să-și piardă controlul cuvintelor era de-a dreptul uimitoare. Niciodată în viața lui nu mai vorbise atât de inconștient așa cum pățise în preajma ei.

– Dar răspunde-mi la întrebare, Rosalind, spuse el, cu tot calmul de care era în stare.

– De ce? Amărăciunea i se simțea în glas. Să te încredințezi că m-ai putea avea dacă ai vrea? Să-ți salvez mândria înfrântă? De asta?

– Nu, desigur că nu.

Dar era și acesta un motiv. Chiar știind toate motivele practice pentru care ea dorea să se mărite cu bărbatul pe care îl credea Knighton, îi rănea mândria să o vadă îndreptându-se cu pași repezi în acea direcție.

Celelalte motive pentru care voia să afle răspunsul erau însă mai nobile. Își dăduse seama că nu era nevoie să renunțe la ideea de a o avea pe ea drept soție – nu era nevoie să-și schimbe prea mult planurile legate de tatăl ei pentru a o avea. Încă voia titlul, desigur, însă poate că problema putea fi rezolvată fără să fie făcută publică.

Pentru că voia ambele lucruri. Voia titlul care să-i ofere locul în delegația pentru China și astfel să propulseze Knighton Trading într-o poziție de mare forță și putere. Și o voia pe Rosalind. În patul lui, în viața lui, pentru totdeauna.

De ce să nu o aibă, la naiba? Nu era sigur că ea avea să se opună planurilor lui. Cauza lui era dreaptă, în fond, iar Rosalind era cea mai cinstită femeie pe care o cunoscuse vreodată. Cu siguranță că avea să admită că tatăl ei greșise față de el și că el merita titlul. Din ce-și putea da seama, ea nici măcar nu se înțelegea cu tatăl ei.

Le iubea însă pe surorile ei. Indiferent de cât de mulți bani oferea el pentru siguranța lor financiară, nu voia ca numele lor să fie asociat cu un scandal.

Însă ar putea înfrunta asta dacă i-ar păsa de el. În fond, aceasta era femeie care plănuiise să apară pe scenă. Cu siguranță că acest lucru ar păta reputația surorilor ei mai mult decât își dorise el.

Venise aici sperând să afle ce simțea de fapt pentru el înainte să facă o mișcare atât de drastică... însă era clar că ea nu avea să-i spună atâta vreme cât el era evaziv. Foarte bine.

– Atunci nu-mi răspunde la întrebare. Răspunde-mi la următoarea: Vrei să fii soția mea? Să uiți pur și simplu de Knighton și să te măriți cu mine?

Își ținu respirația în așteptarea răspunsului ei. Dacă spunea da, i-ar fi spus adevărul – tot adevărul. Însă mai întâi, trebuia să afle ce simțea cu adevărat pentru el. Dincolo de dorința ei pentru el – după această după-amiază știa că îl dorea. Chiar și acum,

privea agitată către pat. Iar el își dădea seama mult prea limpede de acest lucru.

– Nu, răspunse scurt în cele din urmă.

Nu-i venea să creadă urechilor. Îl refuza? Cum putea să-l refuze, după ce-și petrecuse întreaga seară încercând să se hotărască dacă să o ceară?

– De ce dracu' nu? întrebă el, după care pricepu. Crezi că nu te pot susține financiar, nu? Un om de afaceri n-ar avea venitul necesar ca să întrețină o soție.

Acesta era un răspuns pe care-l putea înțelege, unul care avea să dispară odată ce avea să-i spună totul.

– N-are nimic de-a face cu venitul, te asigur.

O senzație sumbră îl străbătu.

– Atunci ai reticențe față de... trecutul meu.

– Nu! Am față de faptul că nu *vrei* să te căsătorești cu mine. Tu *vrei* numai să-l înfrângi pe domnul Knighton, să-ți salvezi mândria. Nu poți suporta gândul că i-aș oferi mâna mea – chiar și din motive practice – cuiva pe care-l disprețuiești atât de mult.

Răspunsul îl ului.

– Ce? Nu-l disprețuiesc pe Knighton!

– Nu? Am auzit cum îi vorbești, de parcă ai fi mai bun ca el. Extrem de prefăcut cum ești, ai învățat cum să te porți ca un gentleman, însă el nu e la fel de talentat ca tine. Nu este la fel de cizelat ca tine, în ciuda presupusei lui educații la Eton. Așa că-l disprețuiești pentru manierele lui grosolane. Iar propunerea ta de căsătorie este numai o prelungire a disprețului tău, un efort în plus de a-l demasca pe el.

– Aiureli!

Din cauza mascaradei, interpretase greșit totul! Ceea ce i se păruse ei dispreț era numai autoritate – anii în care preluase conducerea făceau ca el să-și schimbe cu mare greutate comportamentul.

– Spune-mi ceva, Griff, zise ea blând. Dacă nu m-aș fi dus la el astăzi cu propunerea, ai mai fi aici acum?

Durerea se simți cât se poate de clar în vorbele ei, ceea ce-l făcu să se calmeze. Nu era singura persoană a cărei mândrie fusese rănită. Deși ura din răspuțeri să o recunoască, propunerea ei îl făcuse

într-adevăr să se gândească la căsătorie, iar ea era prea inteligentă ca să nu-și dea seama. Dar asta nu însemna că el o dorea din cauza vreunei competiții dintre el și Daniel, pentru numele lui Dumnezeu! O dorea pentru ea însăși.

– Nu este ceea ce crezi, spuse el, hotărât să-i înlăture temerile. Eu și Knighton avem o prietenie neobișnuită. Ne cunoaștem de zece ani și avem discuții mai sincere unul cu celălalt decât mulți în situația noastră. Cu toate acestea, te asigur că nu am nici o dorință de a-l „înfrânge“ la nimic. Își înghiți mândria și recunosc: Vreau să-mi fii soție – e simplu.

– Chiar e? Vocea ei se frânse. În regulă. Răspunde-mi la o întrebare care mă tot chinuie și mă voi gândi la... propunerea ta.

– Ce anume?

– Ce anume cauți pe ascuns la Swan Park?

La naiba, altă întrebare nu putea să pună. Iar cel mai simplu răspuns era adevărul. Cu siguranță că i-ar schimba părerile preconceptuate privind „disprețul“ lui pentru „Knighton“, iar ea ar înțelege de ce durase atât de mult până să-i facă propunerea.

Oftă. Da, ar înțelege foarte bine. Ar înțelege că voise să-l ruineze pe tatăl ei. Poate că ei nu îi păsa, dar dacă îi păsa, atunci risca să-l refuze. După care avea să se asigure că el nu și-ar fi permis nicicând dovada. De ce să riște când femeia nu voia să recunoască nici măcar că dorea să se mărite cu el?

– N-am căutat nimic, ți-am zis, spuse el evaziv. Pur și simplu evaluez proprietatea...

– Prostii, numai prostii. Se apropie, iar lumânarea o învălui brusc într-o lumină care sclipea roșiatic în părul ei și care-i reflecta focul iadului în ochi. Nu te purta cu mine ca și cum aș fi proastă. Nici nu ai vorbit cu administratorul nostru încă, nici n-ai cerut să-l cunoști pe omul de afaceri al lui *papa*. Ai fi făcut ambele lucruri de îndată dacă grija ta chiar s-ar fi îndreptat către viitorul moșiei. Ca să nu mai spun că n-ai mirosit niciodată a tutun. Pentru un bărbat care este disperat după trabucuri, ai fost cumplit de neglijent și nu te-ai atins de ele.

Pentru numele lui Dumnezeu, femeia cu siguranță că fusese atentă la activitățile lui și trăsese niște concluzii istețe. Dar nici nu se aștepta la mai puțin de la Atena lui.

Încercă o altă eschivare.

– Dacă ești atât de convinsă că sunt în căutarea a ceva, atunci de ce nu-mi spui ce anume crezi că aș căuta?

Rosalind auzi întrebarea lui Griff ca pe un semnal de alarmă. Fusese nevoie de toată voința ei ca să nu se uite la piciorul patului, unde se afla cufărul care conținea cutia tatei. Deja se uitase de prea multe ori la ea de când intrase el în cameră.

– N-am idee. De aceea vreau să-mi spui tu.

– Nu ai idee ce caut, dar știi sigur că sunt în căutarea a ceva. Dacă bănuielile tale sunt atât de întemeiate, de ce nu i-ai spus nimic tatălui tău? M-ar fi dat afară?

Tonul lui nesincer era supărător. Ridică bărbia și se uită furioasă către el.

– Plănuisem să fac asta chiar în această după-amiază, când am descoperit ușa deschisă către scările care duc în camera ta. Însă apoi tu... m-ai distras, și după aceea...

– După aceea, te-ai dus la șeful meu, se răsti el. Dacă stau să mă gândesc mai bine, de ce nu i-ai spus despre aceste bănuieli lui Knighton când i te ofereai? Sau ai uitat că el este cel pentru care lucrez? Pari să consideri că numai motivele *mele* sunt suspecte, deși eu fac ceea ce poruncește el.

Avea dreptate, se gândi Rosalind. Dacă Griff făcea vreun joc, domnul Knighton trebuie că avea ceva de-a face cu asta. Însă dacă erau amândoi implicați, de ce acceptase domnul Knighton propunerea ei când Griff fusese atât de categoric împotriva? Ceva nu se potrivea.

– Prea bine, spuse ea, poate că o să-l întreb despre asta mai târziu. Dar mai întâi vreau să știu ce ai de spus în această privință, din moment ce tu ești cel care caută ceva.

El își feri privirea, iar profilul lui îi dădu ocazia să-i surprindă urmele bătăii, care se potriveau cu ușurință cu cele ale șefului. Partea superioară a obrazului avea o vânătaie urâtă,

iar colțul buzei era acoperit cu o coajă în locul în care fusese crăpată.

Își înăbuși un val brusc de grijă tandră. Și ce dacă se bătuse pentru ea? Nu însemna nimic. De fapt, nici măcar nu știa cât de mult avusese de-a face lupta cu ea. Domnului Knighton în mod limpede nu-i păsa de ea cât să se bată cu cineva pentru ea. Cât despre Griff... ei bine, era condus de mândrie, atâta tot. Părea să aibă o resursă neobișnuită în această privință pentru un simplu om de afaceri.

– Crezi ce vrei despre activitățile mele, răspunse el într-un final, dar nu am avut alt scop decât cel pe care l-am declarat de la bun început. O privi cu toată seriozitatea. Și-apoi, n-are nimic de-a face cu noi, cu motivul pentru care ar trebui să ne căsătorim. Vreau să mă însor cu tine. Nu este suficient pentru tine?

Durerea îi săgetă gâtul, nu numai când el refuză să-i spună adevărul, dar din cauza tonului sec, lipsit de emoție cu care îi făcuse propunerea. Se purta de parcă însăși propunerea făcută unei fete bătrâne ca ea ar fi trebuit să o facă să-i cadă la picioare de recunoștință.

Ei bine, n-avea decât să aștepte o veșnicie pentru asta.

– Deși sunt extrem de flatată că binevoiești să te însori cu mine..., începu ea cu răceală.

– Ce dracu' vrei să spui cu „binevoiesc“ să mă însor cu tine? o întrerupse el.

Lacrimile îi înțepau ochii; se chinui să și le oprească. Nu voia să-l lase să o vadă plângând din nou!

– Cu siguranță că-ți lipsește entuziasmul în această privință, Griff.

– La dracu', Rosalind, răcni el, ce vrei de la mine?

Rosalind păli.

– Adevărul. Și un semn că-ți pasă de mine. În clipa în care privirea lui se întunecă într-un mod pe care îl cunoștea atât de bine, adăugă în grabă: Și că nu faci asta doar pentru calitățile mele fizice. Ai fost destul de clar că în sensul ăsta îți „pasă“.

– Nu te-am auzit să faci astfel de presiuni asupra lui Knighton, se răsti el. *Lui* nu i-ai cerut să-ți spună adevărul, nici nu vrei ca *lui* să-i pese de tine.

O străfulgerare de regret îi străbătu inima. „Asta pentru că nu vreau ca el să se însoare cu mine. Ci tu.“

Doamne Dumnezeule, era adevărat. Ea *chiar* voia ca ticălosul să o ia de soție. Spre rușinea ei, își dădu seama că ar renunța la aproape orice – la speranțele ei privind viitorul lui Juliet, la familia ei, chiar și la visul ei de a deveni actriță – pentru a se căsători cu Griff. Dar numai dacă el o voia într-adevăr.

Problema era că el nu voia. Un alt bărbat îi luase jucăria pe care o dăduse la o parte, iar asta îl făcuse să o vrea înapoi. Dar nu suficient cât să-i spună adevărul sau să-i arate că îi pasă de ea. Nu valora nici măcar atât pentru el.

Cu inima frântă, se îndreptă către ușă și o deschise.

– Nu i-am cerut asta domnului Knighton pentru că deja îmi oferise ceva ce îmi lipsea – dorința și capacitatea lui de a-mi ajuta familia. Își înghiți lacrimile. Nu mi-ai oferit nimic din câte văd, nici măcar vreun motiv bun pentru care să te însori cu mine. Dacă aş avea de ales între doi bărbați cărora nu le pasă de mine – un gentleman a cărui propunere s-ar potrivi cu nevoile mele practice, dar care se poartă cu mine politicos și atent și un egoist intrigant care mă jignește și care mă cere de nevastă într-un acces de dușmănie – aş fi o proastă să-l aleg pe intrigant.

Griff miji ochii.

– Un acces de dușmănie? Singura care are suferă de așa ceva ești tu, Rosalind. Nu ți-am făcut propunerea în după-amiaza asta când ar fi trebuit, așa că acum vrei să mă pedepsești cu un refuz. Așa-i?

Rosalind simți cum inima i se răsucește în piept. Ce rost avea să se certe cu el? Pur și simplu refuza să se gândească la altceva decât la propriile sentimente.

– Domnul Knighton avea dreptate: ești un bastard și nu mă refer la sensul propriu al cuvântului. Ei bine, am deja de-a face cu *papa* destul – nu-mi mai trebuie și alt bastard secretos și egoist.

Ochii lui ardeau în întuneric.

– În regulă. Iar eu nu am nevoie de o harpie băgăcioasă și suspicioasă în viața mea. Bucură-te de „logodna” ta cu „gentlemanul” tău. Cred că ți se va părea extrem de nesatisfăcător în cele din urmă.

Merse cu pași mari până la ușă, după care se întoarse către ea. Prinzând-o de talie, o trase către el ca să o sărute cu forță și îndelung. La început se împotrivi, ținându-și buzele strâns lipite în vreme ce el încerca să o sărute și mai profund. După care își lipi coapsele de ale ei, forțând-o să-i simtă mädularul prin halatul de mätase, iar spre rușinea ei totală ea cedă, lipsită de voință, așa cum devenea întotdeauna când el o ispitea. Gura i se deschise fără voie, și cu un geamät de triumf, el o cuceri, strecurându-și în gura ei limba diabolică.

În pragul dormitorului ei, unde puteau fi văzuți de oricine, o sărută precum un amant, profund și fierbinte, iar mâinile îi alunecară în jos pentru a-i apuca fundul, lipind-o de pantalonii prin care i se simțea erecția. Nu se domoli până ce nu o transformă într-o masă tremurândă de gelatină, fără oase.

În clipa aceea întrerupse sărutul și o privi, cu ochii sclipind.

– Se pare că ai dreptate – *nu știi ce înseamnă să fii gentleman.* Însă data viitoare când te vei întâlni cu „logodnicul” tău, milady, amintește-ți că nu după sărutările unui gentleman tânjești, că nu-ți dorești să fii mângâiată de un gentleman. Ci de un bastard. Fie că recunoști, fie că nu, tot pe bastard îl vrei în patul tău.

După aceea, ticălosul obraznic plecă.

Multă vreme după aceea ea rămase locului fremätând de dorință. Știa prea bine că el spusese adevărul. Îl dorea într-adevăr pe ticălos în patul ei.

Dar dacă acest lucru însemna să se mărite cu el, când lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ea; în afară de dorința pe care o simțea pentru ea, asta era cu totul altceva. Mai avea și ea ceva de spus în privința celui pe care avea să-l ia de soț, slavă Domnului. Și deși probabil nu-l va lua pe domnul Knighton, cu siguranță că nu-l va lua pe Griff.

Capitolul 15

Buna dispoziție, ca și invidia, are propria înfățișare.

Elizabeth Inchbald, dramaturg englez,
O simplă poveste

În următoarele două zile, Rosalind descoperi că existau dezavantaje în privința logodnei cu un bărbat pe care nu voia să-l ia de soț. Spre iritarea ei, în ciuda bucuriei lui *papa* când aflase de logodnă, surorile ei nu fuseseră deloc entuziasmate. Rosalind îi spusese Helenei în privat ceea ce avea de gând de fapt, și, spre surprinderea ei, Helena nu fusese de acord. Spusese că este foarte urât din partea lui Rosalind să-l amăgească pe Knighton în acel mod.

Însă Rosalind putea face față atitudinii reci a Helenei. Comportamentul lui Juliet era cel care o nedumerea. În clipa în care *papa* îi dăduse lui Juliet vestea despre logodnă, fata izbucnise în lacrimi și fugise. Rosalind abia dacă o mai văzuse de atunci.

Abia în acea zi își dădu Rosalind seama de pricina nemulțumirii lui Juliet. Fata luase hotărârea de a salva familia, răscumpărându-și păcatele pentru lovitura pe care o primiseră prin nașterea ei. Rosalind îi refuza această șansă.

Însă Rosalind nu putea regreta acest lucru. Juliet era prea tânără ca să reprezinte un sacrificiu pur.

Nu că Rosalind s-ar fi priceput mai bine. Sperase ca propunerea ei să o scape de domnul Knighton; în schimb, îl atrăsese și mai mult. Deși protesta în mod repetat că nu avea nevoie de el pentru a plănuși nunta, blestematul nici nu voia să audă. Insista să petreacă timp în compania ei, conducând-o în oraș pentru a comanda o rochie născocită, sfātuindu-se cu ea și cu bucătăreasa în privința unui ospăț de nuntă imaginar. Rosalind începuse să se teamă că în curând urma să se pomenească înaintea unui preot care nu avea să fie deloc imaginar.

Astăzi propusese un picnic pentru ei doi. Era atât de îngrozită de ideea unei ieșiri intime, și cu toate astea nu putea refuza fără să trezească suspiciuni. Îl aștepta acum în camera de zi din Swan Park, încercând să nu se frământa și nereușind deloc.

Ea era total neobișnuită să-i facă cineva curte și mai ales când totul nu era decât o prefăcătorie. Experiențele ei cu bărbații se terminaseră când comportamentul ei evident irascibil îi pusese pe fugă. Nici un bărbat nu reușise să-i distrugă apărarea și fusese fericită așa, din moment ce nici unul nu i se păruse atrăgător.

Până ce îl întâlnește pe Griff. Un fior o străbătu. Doamne Sfinte, ultima oară când o sărutase...

Dorința îi alergia prin vene, în ciuda faptul că-și amintea de remarcile lui arogante. Absența lui în ultimele două zile – căci o evitase complet – îi demonstrase în chip vădit cât de mult îl doare pe ticălos. Poate că era un nemernic obraznic și nepăsător, dar o făcuse să se simtă ca o idioată fericită de fiecare dată când o săruta.

Din fericire, nu mai făcuse asta. Nici măcar nu îl mai întâlnește. Ușurarea ei că nu trebuia să-i mai suporte prezența tulburătoare o făcuse să ignore bănuielile privind locurile prin care-și petrecea timpul. Fără îndoială că era încă ocupat căutând... orice s-ar fi aflat în cutia lui *papa*.

Asta era bine, foarte bine. N-avea decât să scormonească, nefericitul. Încercase să-l întrebe pe domnul Knighton de căutările secrete ale lui Griff, însă pretinsese că omul lui de afaceri doar își făcea treaba temeinic. Ce vorbărie goală! Îi spusese până și lui *papa* despre bănuielile ei, dar lui nu îi păsase, asigurându-se doar că ea ascunsese bine cutia. Cu toate astea, refuzase să-i spună ce anume se afla înăuntru, mai ales acum că domnul Knighton fusese de acord să se însoare cu ea. Doar dacă ar jefui casa, *papa* i-ar da afară pe el și pe omul de afaceri care-l însoțea.

Așa că ea fusese suficient de precaută cât să mute cutia în șifonierul ei, dedesubtul lenjeriei intime. Nu că Griff nu s-ar fi jenat să-i umble prin lenjerie, se gândi ea mândioasă. În mod clar, ideea de rușine îi era complet străină.

Foarte bine – n-avea decât să păstreze ceea ce se afla în blestemata aceea de cutie, dacă avea să-l găsească. Faptul că încercase s-o protejeze deja îi crease prea multe probleme. Griff n-avea decât să scoতোească întreaga casă nestingherit. Atâta vreme cât nu-i pipăia trupul nestingherit, se simțea în siguranță.

Dacă ar fi încetat să-i ocupe gândurile la venirea nopții...

– Ești gata de plecare, draga mea? se auzi o voce prietenoasă dinspre ușă.

Speriată, ridică privirea și îl văzu pe afurisitul de văr stând în prag. Pășii către el cu un zâmbet șters.

– Sigur că da.

Deși chipul lui lovit se recupera uimitor de bine, se potriveaua cu înfățișarea de obicei nearmonioasă.

Uneori o făcea să se gândească la un urs gătit în îmbrăcăminte elegantă pentru un spectacol la circ, îndurând cu stoicism umilința produsă de veșmintele sale necorespunzătoare, cu toate că ar fi preferat să revină la starea lui naturală. Astăzi, însă, era un urs cu un coș de picnic, și asta chiar i se potriveaua.

– Unde dorești să mergem, Lady Rosalind? Va trebui să ne găsești un loc, din moment ce nu cunosc încă foarte bine moșia.

Ea zâmbi și întinse mâna pentru a lua brațul pe care el i-l oferise.

– Mă tem că avem prea puține priveliști drăguțe. Nu am mai avut un grădinar permanent de ceva vreme, așa că vegetația a crescut destul de sălbatic.

– Nu mă deranjează.

– Da, dar fără îndoială că ți-e dor de Londra și de parcurile și grădinile îngrijite de-acolo.

Ochii îi licăriră amuzați.

– Cum ar putea să-mi fie dor de Londra când am o companie așa încântătoare aici?

Pentru că nu era obișnuită cu complimentele în ultimii doi ani, se pomeni roșind precum o domnișoară timidă. Poate că domnul Knighton era necioplit, dar avea talentul de a fi galant, talent care lui Griff îi lipsea. Era o schimbare bine-venită în comparație cu vârtejul pe care Griff îl stârnea în ea neîncetat. Însă nu era atât

de binevoitoare cât să-l dorească în permanență în preajma ei. În vreme ce pe Griff...

Alungă repede acel gând.

- Și-apoi, continuă cu voioșie domnul Knighton, n-am timp de picnicuri în Londra, așa că pentru mine este un răsfăț, oricât de sălbatică ar fi vegetația. O privi ironic în vreme ce intrau în foaier. Deși după căsătorie, am să-mi fac timp pentru picnicuri cu soția mea.

- Într-adevăr, este un bun stimulent pentru căsătorie, spuse ea încet, simțind cum o cuprinde brusc vinovăția. Chiar era un bărbat încântător. Păcat că nu voia să-l ia de soț.

O conduse afară cu o politețe necizelată, iar la sugestia ei, o luară pe o potecă prin grădini și se îndreptară către pădurea aflată la vreo patru sute de metri de casă. Curând se pomeniră pe o potecă de pământ printre stejari, sălcii și ulmi bătrâni.

- Iată, spuse ea când o poiană însoțită se ivi printre copaci. Aici ne jucam noi trei când eram mici. *Papa* a agățat leagănul acela pentru noi. Este chiar și o căsuță în copac, dar presupun că nu este tocmai sigură după toți acești ani. Poiana este locul meu preferat în Swan Park.

- Arată aproape perfect.

Fuseseră necesare câteva minute pentru a ajunge pe potecă în poiană, iar în acel timp ea deveni tot mai stânjenită. Uitase cât de izolată era. Copacii formau un scut de nepătruns care oferea zonei o intimitate tulburătoare. Poate că ar fi trebuit să-și aducă și camerista, dar nu considerase că este nevoie. Până acum, el nu arătase nici o înclinație cum că ar vrea să aibă o relație mai apropiată.

Când ajunseră în poiană, însă, comportamentul lui plin de solicitudine o făcu să se întrebe dacă voia ca astăzi să schimbe lucrurile. Mai întâi, când așternu o pătură, își ceru scuze pentru că nu se gândise să aducă și o perniță pe care ea să se așeze. Apoi, după ce se așezară să mănânce, el insistă să o servească mai întâi pe ea, oferindu-i cele mai bune bucăți de pui, cel mai frumos măr. Gesturile acestea semănau extrem de mult cu o curte făcută unei femei. Ce-avea să facă dacă el încerca ceva mai... intim? Deși

O dragoste periculoasă

se concentra pe mâncare, îl privi pe furiș în tot acest timp, atent la orice semn că i-ar face avansuri.

– Arăți minunat astăzi, milady, spuse el după ce devoră cea de-a treia bucată de pui. Când începu să-și lingă degetele, ea întinse un șervet, iar el îl luă rânjind. Boneta asta îți vine tare bine.

O, Doamne, trebuia să pună capăt acestei conversații.

– Mulțumesc, dar sunt convinsă că nu se compară cu ceea ce se poartă în Londra.

Colțul gurii lui zvâcni.

– Știi, probabil ai impresia că totul este mai bun în Londra, din moment ce ai pomenit de minunățiile de-acolo de vreo cincizeci de ori în ultimele două zile.

La naiba! Chiar trebuie să învețe să fie mai subtilă.

– Pur și simplu sunt curioasă, atâta tot. „Curioasă să știu când te vei întoarce.“ Însă sigur că majoritatea lucrurilor sunt mai bune – moda, distracțiile, oamenii. Probabil că Swan Park ți se pare extrem de plictisitor după desfătările din oraș.

Chipul lui avea o ciudată expresie de încordare, ca și cum ar fi încercat din răspuțeri să se abțină să nu râdă.

– Nu mi se pare deloc plictisitor.

Rosalind mușcă din măr și mestecă gânditoare.

– Însă la Londra poți să mergi la operă sau la teatru în fiecare noapte.

– Nu-mi place opera, nici teatrul.

– Dar British Museum? Sau Turnul Londrei? Tare mult mi-ar plăcea să văd menajeria de la Turnul Londrei.

– Nici n-aș ști ce să fac într-un muzeu. Iar cu reputația mea, nu mă aventurez în apropiere de Turnul Londrei.

Rânjea acum. Ea îi aruncă o privire.

– Ce ți se pare atât de amuzant, domnule Knighton?

– Dumneata, milady.

– Da? Se șterse la gură cu un șervet neștiind dacă îi rămăsese suc de mere sau ceva pe buza de sus.

– De ce nu o zici pur și simplu, pentru numele lui Dumnezeu, și cu asta-basta?

– Ce să zic?

– Că vrei să plec la Londra ca să nu te mai prefaci că ești logodită.

Șervetul îi căzu fluturând în poală.

– Să mă p-prefac?

– Haide, Lady Rosalind, știm amândoi că nu intenționezi să te căsătorești cu mine.

Pădurea păru să o înghită. Doamne, cum se dăduse de gol? Oare Helena îi spusese despre planurile ei?

– Nu fi ridicol, se bălbâi ea. De ce ți-ar trece așa ceva prin cap?

– Pentru că ai tot încercat să mă izgonești la Londra încă din ziua în care am stabilit că ne căsătorim. Ca să nu mai spun de acele „condiții” pe care le-ai pus pe care nici un câine nu le-ar oferi. Nu ești genul care să încheie o căsătorie aranjată, mai ales în niște condiții atât de nefavorabile.

Ridicându-se în genunchi, Rosalind începu să strângă resturile picnicului în vreme ce se întreba agitată cum să iasă din acea situație. De ce trebuia să se dea mereu de gol?

– E în regulă, continuă el. Nici eu nu intenționez să te iau de nevastă.

Rosalind îl țintui cu privirea.

– Ce?!

– Am știut că nu vrei să te căsătorești cu mine chiar din ziua în care ai făcut propunerea aceea nebunească.

Vorbea serios! Se lăsă din nou jos.

– Atunci de ce ai acceptat-o?

– În primul rând, ai prezentat-o atât de frumos, că m-aș fi simțit ca un bădăran dacă te-aș fi dezamăgit. Rânji. Însă cel mai mult mi-a plăcut să-l fac pe Griff gelos.

Căldura se ridică în obraji ei în ciuda încercării de a-și ascunde orice reacție. Cu siguranță că Griff nu-i spusese despre sărutări și despre... toate celelalte lucruri. Oh, dar dacă îi spusese? Încercă să pară cât mai indignată:

– Doar nu sugerezi că domnul Brennan și cu mine...

– Nu sugerez. O spun direct. Ar trebui să fiu complet tâmpit să nu observ ce se întâmplă între dumneata și omul meu de afaceri.

– Nu se întâmplă nimic între mine și Griff... a-adică, domnul Brennan...

Glusul îi pieri, iar fața parcă îi lua foc. Doamne, cât de ușor se dăduse de goll!

– Uite, spuse el, nu mă deranjează dacă te interesează.

– Nu mă interesează!

– Asta e o minciună gogonată.

Rosalind îl privi furioasă.

– Nu e! N-ai nici un motiv să crezi că mint!

– Nici un motiv? Ia să vedem. Acum două zile, ai venit fugind de la etaj, unde se află dormitorul lui Griff, cu părul desfăcut și cu hainele mototolite. Am intrat în birou, iar Griff a intrat și el cu părul răvășit și cu hainele lui mototolite, urlând din pricină că voiai să te măriți cu mine. După ce ai plecat, aproape că mă snopește în bătaie pentru că am acceptat propunerea dumitale. Dacă ai fi fost în locul meu, ce-ai înțelege din toată chestia asta?

Crispându-se la auzul descrierii în detaliu, Rosalind se așeză din nou pe pătură.

– Așa că să fim sinceri unul cu celălalt. Recunoaște – te interesează.

– O, fie, mormăi ea. Da, presupun că mă interesează.

Cu un zâmbet triumfător, el se întinse pe pătură și se sprijini în coate.

– Nu pari prea fericită când spui asta.

Ea râse cu amărăciune.

– De ce-aș fi fericită? Ultima oară când l-am văzut, m-a făcut „harpie băgăcioasă și suspicioasă“.

– Când s-a întâmplat asta?

Oftă. Era atât de umilitor. Slavă Domnului că nu avea nici o intenție să-l ia de soț pe domnul Knighton. Altfel, povestea asta avea să-i distrugă această speranță. Totuși, se simțea ușurată că avea pe cineva cu care să discute despre Griff, mai ales pe cineva care-l cunoștea atât de bine.

– Milady? o îndemnă el să continue.

– După ce te-ai bătut cu el. Își feri chipul ca să-și ascundă roșeața.

Domnul Knighton chicoti.

- Nu putea sta departe de dumneata, nu?

- Să nu presupui că asta înseamnă ceva. A venit numai să-și ceară scuze, dar ca întotdeauna a sfârșit prin a mă insulta.

Și prin a-i cere mâna și prin a o săruta în neștire, dar nu se putea gândi la asta, mai ales să-i și spună lui.

- O, asta înseamnă ceva. Îl știi pe Griff de multă vreme și nu l-am văzut niciodată să se poarte așa în preajma unei femei.

- Așa, cum? se răsti ea. Nesuferit? Arogant? Necioplit?

- Gelos. Domnul Knighton își încrucișă gleznela picioarelor întinse. De obicei nu-i pasă suficient de mult de vreo femeie cât să devină gelos sau nesuferit sau oricum altcumva. Din moment ce nu are timp să încerce să vrăjească femeile, de obicei obține ceea ce are nevoie de la prostituate și-și vede mai departe de treabă.

Nu-i plăcu deloc cum sunase „obține ceea ce are nevoie“. Gândul că Griff se ducea la prostituate o irita extrem de tare.

- Înțelegi, Griff este genul de om care se gândește numai la munca lui, continuă domnul Knighton. Knighton Trading este totul pentru el.

- M-am întrebat... pare să știe într-adevăr atât de multe despre asta, în timp ce dumneata... ei bine...

- N-am nici cea mai vagă idee?

- Nu, nu asta am vrut să spun, protestă ea, dojenindu-se că o luase gura pe dinainte.

El făcu un gest cu mâna pentru a-i arăta că nu-i nici o problemă.

- E în regulă. Griff este cel care se pricepe bine la afaceri. Pentru că a fost contrabandist, adăugă el repede. Are cunoștințe și se descurcă.

Creierul operațiunii, se gândi ea. Iar domnul Knighton ce avantaj aducea în această afacere? Nu că și-ar fi permis să întrebe; ar fi fost nepolitic.

Îi aruncă o privire rapidă și plină de curiozitate pe sub marginea bonetei.

- Așadar, nu este tocmai omul dumitale de afaceri.

- E... ba da. Este. Dar activitatea lui în calitate de om de afaceri are... de-a face cu firma. Agitat, domnul Knighton își drese glasul.

În orice caz, asta nu... nu asta este important. Iată ce voiam să spun, de ce-am vrut să discutăm între patru ochi. Domnul Knighton se ridică și se aplecă spre ea, vocea devenindu-i din ce în ce mai serioasă. Griff a pus ochii pe dumneata, dar nu s-a gândit niciodată la căsătorie până acum și nu știe cum să procedeze în acest sens. O femeie deosebită ca dumneata – ei bine, știe că ești la cu totul alt nivel față de el și nu s-ar simți bine dacă ți-ar cere să te cobori. Este singurul motiv pentru care nu te-a cerut încă. Trebuie să-l încurajezi un pic, să-i demonstrezi că-l plăci și...

– Este prea târziu pentru asta, îl întrerupse ea sec. Se pare că i-am demonstrat destul de mult că-l plac. Deja m-a cerut în căsătorie.

– Ce? Rămase cu gura căscată. Când?

– În momentul despre care ți-am vorbit. Când m-a numit „o harpie băgăcioasă și suspicioasă“.

Domnul Knighton se lăsă brusc pe spate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, știam că omul nu e vreun cucuritur, dar ai crede că știe măcar cum să flateze o femeie înainte să o ceară de soție.

– Nu, mi-a zis așa după ce l-am refuzat.

– L-ai refuzat? Clătinând din cap, bolborosi o înjurătură în barbă. De ce l-ai refuzat? Mi-ai zis că ești interesată de el. O privi cu suspiciune. Doar n-ai făcut-o pentru că nu este de nasul dumitale?

– Nu fi absurd. Mama a fost acriță, și plănuiam să devin și eu acriță. De ce mi-ar păsa că Griff nu este de nasul meu?

– Lui Lady Helena i-ar păsa, spuse el.

Rosalind oftă.

– Ai putea fi surprins de sora mea. Nu te lăsa păcălit de răceala ei. Face pe fecioara de gheață ca să nu fie rănită. Îl privi cu viclenie. De ce? Vrei cumva să o iei de soție?

O privi de parcă fusese lovit cu vâtraiul.

– Nici vorbă. Lady Helena este un pic prea arogantă pentru gusturile mele. Miji ochii. Oricum, nu despre mine discutăm. Discutam despre motivul pentru care l-ai refuzat pe Griff. Amândoi știm că nu a fost din cauza acestei logodne imaginare.

– Adevărat. Dar din moment ce nu m-ar fi cerut niciodată dacă nu ar fi fost existat această „logodnă imaginară“, nu mi s-a părut c-ar avea vreun rost să accepte propunerea. Nu mă vrea cu adevărat. Doar este furios pentru că dumneata ai ceva ce el nu are. Asta-i tot.

– Asta crezi? spuse cu o voce atât de blândă că ei i se puse un nod în gât.

– Asta știu.

Rămase tăcut multă vreme. Vântul foșnea printre copaci, ca un ecou trist al sufletului ei părăsit. Încercă să se scuture de melancolie, însă în ciuda zilei însorite și a împrejurimilor încântătoare, nu reuși, la fel cum nu reușise în ultimele două zile.

– Spune-mi ceva, Rosalind, zise el într-un sfârșit. Ți-a zis Griff ceva despre... de... ți-a spus cumva de Knighton Trading? Sau despre munca lui? Ți-a spus vreodată de ce anume vrea să se însoare cu tine?

Ea clătină din cap.

– Nu mi-a zis nimic, în afară de: Căsătorește-te cu mine. Uită de Knighton și căsătorește-te cu mine. O, și a zis: Vreau să-mi fi soție. Nu este suficient?

– Nemernic dobitoc! mormăi domnul Knighton. După care o privi și se încruntă. Iartă-mi vorbele de bâlci, milady, dar asta e.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Sunt complet de acord cu tine. Privi pe lângă el spre leagănul vechi care râdea de agitația din sufletul ei cu dansul lui declanșat de vânt. Nu mă... așteptam să fiu flatată, înțelegi? Dar mi-ar fi plăcut să spună un motiv, altul decât „Vreau să-mi fi soție“. Simți în piept o apăsare grea. Mi-ar fi plăcut să știu... că-i pasă de mine puțin.

„Și nu doar de trupul meu.“

– Poate că-i pasă. La fel ca majoritatea englezilor, Griff nu știe prea bine ce vrea.

– Dar este pe jumătate irlandez. Credeam că irlandezii sunt cunoscuți pentru că știu ce vor.

Domnul Knighton deveni deodată foarte interesat să continue cu strânsul resturilor picnicului.

– Da... păi... vezi, el nu a crescut printre irlandezi. Mama lui era englezoaică; a fost crescut în Anglia. Lăasă coșul deoparte, după care o privi cu tristețe. Iar noi, englezii, suntem o nație de comercianți. Știm cum să facem bani. Nu știm însă la fel de bine să facem dragoste. Își ridică genunchiul și-și sprijini cotul pe el. Înțelegi, asta e problema cu Griff. Și-a petrecut toată viața făcând bani – pentru mine, adică – așa că n-a învățat niciodată nimic altceva. Acum vede o femeie pe care o dorește și nu știe de ce sau cum se face. Nici măcar nu poate să exprime asta pentru sine, cum ar putea să o exprime pentru tine?

Rosalind se gândi retrospectiv la felul în care se comportase Griff – la felul în care spusese în mod repetat că o dorea, dar nu voia să spună de ce. Vorbele domnului Knighton păreau să aibă noimă. Pe de altă parte, Griff putea pur și simplu să nu simtă nimic față de ea.

– Și-apoi, i-ai spus ce simți? întrebă domnul Knighton. I-ai spus că ești îndrăgostită de el?

Îndrăgostită de el? Începu să se revolte împotriva acestei idei, însă nu putu scoate nici un cuvânt. Pentru că avea dreptate. Era îndrăgostită de Griff. Închise ochii și gemu. La naiba, nu putea fi îndrăgostită de acel bărbat! Destinul i-ar fi jucat o festă mult prea urâtă! Nu putea, nu trebuia să fie îndrăgostită de el! Dar era. Știa acest lucru la fel de bine cum știa că el nu răspundea sentimentelor ei în același fel. Clătină din cap nefericită.

– Nu i-am putut spune așa ceva. Nu mi-a propus să-i devin soție decât după ce eu ți-am făcut ție aceeași propunere. Nu puteam ști sigur că simte ceva pentru mine, altceva decât... Rușinea o făcu să se oprească. Decât...

– Dorință?

Bărbatul acesta cu siguranță spunea lucrurile pe șleau. Încuviință din cap, roșind și mai mult.

– Trebuie să înțelegi niște lucruri despre bărbați. Un bărbat are trei părți: creierul, ăă... paloșul și sufletul. Fiecare parte are propriile nevoi, înțelegi? Aruncând rapid o privire către pădure, oftă. Griff a răspuns întotdeauna nevoilor creierului și ale paloșului său. Dar a nesocotit nevoile sufletului, cel mai probabil pentru

că nu l-a auzit strigând, nici măcar nu știa că este acolo. O privi cu seriozitate. După care te întâlnește, și iadul se dezlănțuie. Creierul lui încearcă să te cunoască, paloșul cerșește atenție și cel mai rău dintre toate, inima lui urlă să se facă auzită pentru prima oară în viața bietului nătărău. Toate aceste strigăte îl fac să fie complet derutat. Nu știe că inima lui vrea ceva, pentru că nu l-a mai deranjat niciodată până acum. Așa că ascultă numai de paloș. Își închipuie că dacă-l satisface pe el, celelalte părți se vor calma și-l vor lăsa să revină la normal. Dar asta nu o să funcționeze. Doar că nu știe încă.

Rosalind își aminti cum spunea Griff în timpul conversației lor din parcul cu căprioare că nu s-ar căsători din dragoste, că nu credea că dragostea există. „Oamenii confundă dorința cu dragostea“, spusese el.

Conform domnului Knighton, Griff făcea exact invers – confunda dragostea cu dorința.

– Și dacă te înșeli? Dacă este vorba numai despre... ăă... paloș?

– Un bărbat copleșit de aceste nevoi nu-și petrece vremea alături de o fecioară ca tine, milady. Să te folosești de o virgină este o chestie nesigură, mai ales de o virgină de familie bună. Însă este dificil pentru un bărbat îndrăgostit să stea departe de ceea ce iubește.

Un fior o străbătu. „Nu, nu-ți face speranțe“, se dojeni singură. „Griff are să le spulbere ca de obicei.“

– Mă tem că ai pretenții prea mari în privința sentimentelor lui.

– Așa să fie? Aproape că m-a omorât în bătaie pentru că ți-am acceptat propunerea. Nu așa se comportă un bărbat indiferent.

Ea clătină din cap, deloc convinsă.

– Pur și simplu nu suporta ideea că ai obținut ceea ce dorea el, asta este tot. În noaptea în care m-a cerut, nu a vorbit deloc despre sentimentele lui față de mine. S-a plâns întruna de tine și de motivul pentru care m-aș căsători cu tine și nu cu el.

– De ce nu i-ai spus că nu intenționezi să te căsătorești cu mine?

O dragoste periculoasă

– Pentru că am crezut că va veni la tine și că va strica tot, desigur.

Domnul Knighton râse din toată inima.

– Voi doi vă potriviți. Dacă ați fi sinceri cu voi înșivă și v-ați acorda o șansă unul altuia în loc să plănuți atât, v-ați da seama poate că simțiți aceleași lucruri.

– Plănuim? Strâmbă din nas. Nu suntem singurii care plănuiesc. Tu nu faci la fel? De ce nu i-ai spus *tu* despre suspiciunile tale în privința mea?

– A fost mai distractiv să nu-i spun. Ochii îi sclipiră în soarele după-amiezii.

– Cel puțin planul meu a avut un scop, mormăi ea. Al tău a fost doar pentru amuzament.

– Ce scop? Te-ai oferit să te căsătorești cu mine, știind că nu ai s-o faci.

– Încercam să împiedic o căsătorie, orice căsătorie cu tine, cât mai mult posibil.

Orice urmă de bună dispoziție se șterse de pe chipul lui.

– Presupun că nu m-ai vrut de soț pentru vreuna din surorile tale. Maxilarul i se încordă în vreme ce privea în depărtare către pădure, în spatele ei.

– Nu, nu te-am vrut. Pentru că n-o iubești pe nici una din ele.

Trăsăturile lui rigide se relaxară.

– Pui mare preț pe căsătoria din dragoste, nu-i așa?

– Da. Deși Juliet cu siguranță s-ar căsători cu tine pentru avantaje practice. Însă este mult prea tânără pentru căsătorie, mai ales că nu te iubește.

– Iar lui Lady Helena chiar și regele George i s-ar părea nedemn de bunăvoința ei, spuse el rece, ca să nu mai spun de un pungaș ca mine.

Cât de ciudat. Domnul Knighton amintise de două ori de Helena ca o posibilă soție. Oare chiar era serios interesat de ea?

– În orice caz, este o treabă complicată, continuă el. Tatăl tău pare obsedat de ideea căsătoriei.

– Da. Rosalind se învioră. Dar dacă tu nu ești, spune-i pur și simplu și du-te acasă. Mi-era teamă că te vei căsători cu Juliet

dacă eu nu fac nici un pas, dar acum nu este nevoie să-mi mai fac griji. Așa că nu este nevoie să mai rămâi aici. Tu și domnul Brennan vă puteți întoarce în Londra.

– Încerci să scapi de el, nu?

Rosalind privi în jos către mărul pe jumătate mâncat din poala ei. Răsucindu-l în mână, murmură:

– Poate.

– Dar nu s-a mai apropiat de tine de vreo două zile, nu-i așa? Așa că nu ne izgoni încă. Nu sunt pregătit să fug înapoi în Londra. Îmi place aici.

Ea îl privi bănuitor.

– Dacă te gândești să rămâi ca să pregătești o posibilă căsătorie între Griff și mine, poți să renunți la idee. Nu o să se întâmple.

– Nu de asta rămân, protestă el. Am dreptul să supraveghez moșia pe care o voi moșteni, nu crezi? Sunt planuri de făcut, îmbunătățiri pe care să le iau în considerare.

– Este singurul motiv? Se gândi la căutările lui Griff, despre care spusese că fuseseră aprobate de domnul Knighton. N-ai nici un alt scop?

– Ce scop aş putea avea?

Se gândi să amintească de cutia care mai că o ardea în garderob, dar se decise să nu spună nimic. El nu i-ar fi spus oricum adevărul, iar întrebările ei neîncetate ar fi putut trezi suspiciunile lor suficient cât să-l facă pe Griff să-i percheziționeze camera.

– Cât timp vrei să rămâi? întrebă ea. Cât timp va dura să „iei în considerare îmbunătățirile“?

– Câteva zile, nu mai mult. Așa cum ai spus înainte, am o afacere de care trebuie să mă ocup în Londra.

Rosalind zâmbi. Îi mai putea suporta câteva zile, mai ales dacă Griff continua să o ignore.

– Între timp, continuă el, cu ochii licărind, tu și cum mine ar trebui să ne prefacem că suntem logodiți, nu crezi? Are să-l facă pe tatăl tău fericit, iar sora ta Juliet nu va mai fugi după mine. Și-l va înnebuni pe Griff.

Mărturisi că-i plăcea acea idee în mod deosebit.

– Sună distractiv.

El ridică de jos sticla pe jumătate goală de vin roșu. Turnând câte un pahar pentru fiecare, îi înmână ei unul, după care îl ridică pe al său pentru a toasta:

– Pentru logodnele scurte, milady!

– Pentru logodnele scurte, încuviință ea. Dar n-ar trebui să-mi spui „milady”; sună extrem de protocolar. Ai permisiunea de a-mi spune pe numele mic. Și-apoi, de fiecare dată când spui „milady”, mă face să mă simt ca o ducesă bogată, văduvă, cu tâmplele încărunțite și cu lornietă.

Ca să nu mai spună că numai servitorii strecoară „milady” la fiecare două propoziții, dar nu voia să-l facă să se simtă prost subliniind asta.

– Cum dorești, m... Rosalind. Își sorbi vinul, privind pe deasupra paharului ca și cum ar tachina-o. Dar am văzut câteva ducese bogate, văduve și nu semeni deloc cu ele, crede-mă. Ești mult prea drăguță.

Acum că nu mai avea nici un motiv să se teamă de complimentele lui, putea să se bucure de ele, indiferent cât de nesincere erau.

– Flirtezi cu mine, domnule Knighton?

– Poate că da. Te deranjează?

Râsul i se auzi în glas:

– Nu, nu cred că mă deranjează.

Restul după-amiezii se scurse destul de plăcut. Vorbiră despre moșie, despre recolta care urma și despre lăptăria Swan Park. El păru interesat de detaliile financiare – câtă brânză și cât lapte erau duse la piață, ce cotă-parte din profit revenea lăptăriei, cu cât erau plătite lăptăresele. Acest lucru nu trebuia să o surprindă – lucra totuși în comerț. Însă presupusese că proprietarul unei firme de comerț atât de mari n-ar trebui să-și bată capul cu astfel de detalii. Cu siguranță că nu erau punctul ei forte și de mai multe ori se poticni de prețurile efective.

După o vreme, o întrebă dacă leagănul era funcțional, iar ea îl asigură că era. La scurt timp după, o împingea cu leagănul, până sus de tot. De ani de zile nu se mai dăduse în leagăn. O făcea să se simtă ușoară, liberă, fericită. Aproape că putea uita de Griff. Aproape.

Soarele deja se ascunsese în spatele copacilor, când ea încetini leagănul.

– Probabil ar trebui să ne întoarcem, spuse ea cu o ușoară urmă de regret. Vor începe să se întrebe ce s-a întâmplat cu noi.

– Da, sigur o să se întrebe, spuse el cu blândețe, ocolind către partea din față a leagănului pentru a o ajuta să coboare.

După aceea rămase nemișcat înaintea ei și ridică privirea către copaci. Un rânjete ușor îi apărură pe chip. Fără vreo avertizare, se aplecă și o sărută pe buze.

Rosalind fu atât de șocată că nici nu reacționează. Sărutul nu fusese deosebit de intim, însă fu delicat și tandru, și cu siguranță era dovada priceperii lui la sărutat. Deși nu-i făcuse inima să sară din piept așa cum se întâmpla în cazul lui Griff, bănuia că un astfel de sărut ar impresiona orice altă femeie.

Când se dădu înapoi, ea rămase cu gura căscată la el.

– De ce Dumnezeu ai făcut asta?

– Suntem priviți de un anumit domn, mormăi el, cu privirea dansând veselă. Nemernicul cel gelos.

Rosalind își înclină capul suficient cât să-l vadă pe Griff apropiindu-se prin pădure, cu o expresie sumbră. Revolta îi făcuse inima să bată cu putere. Îndrăzneala să o spioneze în timp ce altul îi „făcea curte”? Ei bine, dacă insista să aibă în continuare un astfel de comportament jignitor, cu siguranță că avea să-i ofere ceva ce merita privit.

Ridicându-se din leagăn, își aruncă brațele în jurul gâtului domnului Knighton, după care se ridică pe vârfuri și-și lipi buzele de ale lui.

Cu toate acestea, descoperi de îndată că era dificil să sărute convingător un bărbat când el chicotea. Mai ales că și ea chicotea. Într-adevăr, cei doi erau atât de copleșiți de râs, că se străduiau de fapt să-și țină buzele lipite ca să pară că se sărută.

Când se dădu înapoi, era destul de sigură că cel care îi privea nu observase că ei râdeau. Așa că nu-și dădu seama ce o apucase să facă gestul pe care îl făcuse apoi.

Capitolul 16

O inimă doritoare face ca lucrurile să fie mai ușoare.

Joanna Baillie, dramaturg scoțian,
De Montfort

Griff se opri și o privi uluit pe Rosalind. Scosese limba la el? Vrăjitoarea îl sărutase pe Daniel, după care se întorsese, îl privise direct și scosese limba la el!

Dintre toate...

Poate că i se păruse: sărutul, tachinarea, toată întâmplarea. Ea și Daniel nu mai erau acum unul lângă altul, arătând perfect civilizați și cordiali.

Nu, la dracu', nu-și imaginase. Îi privise de la distanță de ceva vreme, cum Daniel se folosea de diverse tertipuri pentru a o amuza și pentru a flirta. După ce Daniel o sărută, Griff simțise cum sângele ba îi îngheța, ba îi fierbea în vene. Faptul că ea îi răspunsese la sărut îi tăie complet răsufierea.

După care scosese limba la el. Acum nu știa dacă să se simtă ușurat sau jignit.

Venise hotărât să-și țină nervii în frâu, să-și controleze gelozia, să o curteze așa cum s-ar fi convenit. După ce-l refuzase pentru că fusese atât de nepriceput, jurase să facă tot posibilul să-i iasă mai bine de astă-dată. Ea avusese dreptate în noaptea aceea – nu-i oferise nici un motiv de a se căsători cu el, altul decât pura dorință. Iar dorința nu avusese niciodată același efect asupra femeilor ca asupra bărbaților.

Nu, de data asta avea să-i spună tot, indiferent de răspunsul ei. Jumătate din refuzul ei se baza pe percepția ei greșită privind comportamentul lui față de Daniel, și nu exista decât o modalitate de a îndrepta lucrurile.

Nu că s-ar fi răzgândit în privința certificatului – nu era atât de amoretat. Dar avea să o ia de soție în ciuda acestui fapt. Dacă

ea voia să-l ia de soț pe falsul Knighton pentru a le proteja pe surorile ei, atunci l-ar fi luat la fel de bine de soț și pe Knighton cel adevărat din același motiv, nu?

Într-un fel sau altul, trebuia să o cucerească pe amazoană. Avea nevoie de ea, de fiecare fărâcă excentrică din ea. Nu avea nici un sens – nu era genul de soție pe care crezuse că o va avea. Fică de conte sau nu, ea și stilul ei direct cu siguranță nu aveau să ajute scopului avut în vedere pentru Knighton Trading. Și-apoi, ea nu avea să mai fie fică de conte după ce el proceda conform certificatului.

Cu toate astea... cu toate astea, două zile în care încercase să o ignore îl aduseseră în pragul nebuniei. Nu obținuse nimic. Nu găsisese documentele blestemate pentru că-și irosise timpul umblând prîn cameră și întrebându-se ce aveau de gând să facă ea și Daniel.

Ei bine, acum aflase, nu? Griff injură printre dinți, după care se îndreptă către ei precum o ghiulea direcționată cu precizie către țintă. În urmă cu o săptămână, Griff ar fi jurat că Daniel n-ar încerca niciodată să-i fure iubita. Dar asta fusese numai pentru că Daniel nu încercase niciodată să facă asta. Nu însemna că ticăloșul nu o să încerce de data asta.

Dar dacă Daniel îi spusese totul, punându-l pe Griff în cea mai proastă lumină? În noaptea aceea, în dormitorul ei, ea spusese că lipsa de venituri a lui Griff nu ar deranja-o. Așa că nu ar deranja-o nici în cazul lui Daniel, nu?

„Dacă aș putea avea o femeie atât de deosebită doar lăsând mândria la o parte“, spusese Daniel, „aș înghiți-o atât de rapid că n-aș avea timp nici să o gust.“

Pentru numele lui Dumnezeu, ar înghiți pumnul lui Griff dacă avea de gând să încerce așa ceva! Cum îndrăzne să o sărute! Cum îndrăzne ea să-l sărute înapoi!

Însă scosese limba la el după aceea, nu? Se agăță de acel gând cu hotărâre. N-avea să mai reziste în următoarea oră dacă se dezlanțuia așa cum credea idiotul de Daniel că avea să o facă.

Era însă dificil să-și respecte hotărârea, când se apropie și-l văzu pe Daniel afișând un rânjet de mulțumire de sine. Cât i-ar

mai fi plăcut lui Griff să-i șteargă rânjetul acela de pe fața lui de irlandez, mai ales după ce Daniel puse mâna ca un stăpân pe talia lui Rosalind. Iar ea părea să se simtă mult prea confortabil în compania lui, ceea ce-l nemulțumea pe Griff. Griff nu detestase niciodată manierele degajate ale omului său în preajma femeilor, așa cum o făcea acum.

Deși o privire rapidă îl reasigură pe Griff că boneta ei era neatinsă, rochia nu îi era șifonată, iar fața ei nu avea strălucirea pe care o avea de obicei, tot voia să-l strângă de gât pe Daniel din cauza aceluia sărut. Chiar dacă intențiile lui Daniel erau inocente, tot i se păreau intolerabile. Iar Griff nu era deloc convins de intențiile inocente ale lui Daniel.

– Salutare, Griff, spuse diavolul însuși. Ce te aduce pe-aici? Ni te alături la picnic? Schimbă un zâmbet cu Rosalind. Mă tem că ai ratat partea cea mai bună, nu-i așa, draga mea?

Termenul de alint îl înfurie atât de tare pe Griff că aproape uită pretextul pe care-l inventase ca justificare că îi urmărise. Fu nevoie de încă o secundă pentru a-și controla mânia și pentru a putea vorbi pe un ton rezonabil.

– Ați stat atât de mult aici, că Lady Helena și-a făcut griji. M-a trimis după voi.

– Ea te-a trimis? zâmbi Daniel afectat. Ei bine, atunci ar fi mai bine să ne întoarcem, nu?

Îi oferi brațul lui Rosalind, dar când ea i-l luă, Griff păși înainte și-i apucă celălalt braț

– Nu. Noi doi avem ceva de discutat. Așa că ea rămâne aici cu mine.

– Și ce să-i spun lui Lady Helena? întrebă Daniel.

– Orice vrei, doar să nu vină aici.

– Stai puțin! Rosalind își smulse brațul din prinsoarea lui Griff și merse mai aproape de Daniel. Cred că am și eu ceva de spus în această privință și nu rămân aici doar cu tine, Griff Brennan.

Brennan? Ei bine, asta da consolare – Daniel nu-i spusese despre mascaradă. Ar fi stricat grav planurile lui Griff de a fi sincer cu ea.

– Vreau doar să-ți vorbesc, Rosalind.

Daniel își aținti privirea pătrunzătoare asupra lui Griff.

– Să vorbiți ai zis, da? Atunci ai de gând să-i spui?

Griff știu la ce se referă. Încuviință scurt din cap.

– Nu vrei ca eu să...

– Nu, spuse el tăios.

– Foarte bine. Daniel îi privi chipul lui Rosalind cu ochi atât de blânzi că îi sfâșie inima lui Griff. Rămâi puțin, milady, doamnă, și ascultă ce are de spus. E important.

– Nu vreau să-l ascult.

– Ba da, vrei. O bătu pe Rosalind pe mână, după care adăugă: Va fi bine, promit. Ca și bărbatul, și femeia are trei părți, deși ale ei sunt altfel alcătuite. Asigură-te doar că le folosești pe ale tale când vei asculta ce are de spus Griff.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Toate? Cred că pe una dintre ele ar fi mai bine să o țin pentru mine.

– Ei bine... Se aplecă, șoptindu-i ceva la ureche, care o făcu să roșească din cale afară, după care își duse mâna la pălărie în chip de salut și se îndepărtă râzând.

Roșeața ei îl deranja cel mai mult.

– Ce-a spus? Întrebă Griff de îndată ce Daniel fu suficient de departe cât să nu mai audă discuția.

Clătinând sfios din capul ei drăgălaș, se duse la leagăn și se așeză din nou în el.

– Este ceva personal. Cu siguranță că nu ai pretenția să știi tot ce se întâmplă între mine și logodnicul meu doar pentru că lucrezi pentru el.

Între mine și logodnicul meu. Oare chiar trebuia să încerce atât de mult să-l aducă în pragul nebuniei? Încă puțin și avea să se poarte exact așa cum îl criticase că făcuse în urmă cu două nopți.

Cum putea să nu-l aducă în pragul nebuniei când arăta atât de bine în rochia aceea? Culoarea pe care o alesese astăzi era un galben-portocaliu aprins, care îl făcea să se gândească la bomboanele împachetate în hârtie strălucitoare, care se găseau numai în magazinele de dulciuri. Voia să o despacheteze și să sugă până ce i se topea... în gură, în mâini, în...

Își stăpâni încă o înjurătură. Trebuia să nu mai gândească doar cu mădularul, altfel nu avea să termine niciodată această discuție fără să o seducă.

Ca și cum ar fi știut în ce direcție o luaseră gândurile lui, ea se dădu înapoi cu leagănul pregătindu-se să-și facă vânt. Însă înainte de a face asta, el păși înainte și apucă frânghiile de ambele părți, ca să o oprească.

– Dă-te din fața mea, Griff, porunci ea ridicând bărbia cu mândrie, gest care pe el îl încânta nespus.

– Mai întâi, spune-mi ce ți-a șoptit Dan... Knighton. Și fiindcă tot vorbim de asta, ce era aiureala aia cu părțile?

Rosalind roși din nou. În orice alte condiții, lui i s-ar fi părut excitant, însă acum nu făcea decât să-i alimenteze mânia de necontrolat.

– Deci?

– Credeam că tu ești cel care trebuie să-mi explice mie niște lucruri.

– Așa e. Îți voi explica.

Dădu drumul frânghiilor, după care o apucă de talie și o ridică în leagăn. Mișcarea îi desfăcu picioarele suficient cât să-i dea lui voie să se strecoare între ele, împingând-o pe ea împreună cu leagănul înapoi și în sus. Acum era ținută în leagăn cu picioarele încălecând talia lui și cu fața în dreptul ochilor lui.

– Mai întâi vreau să știu ce ți-a spus Knighton. Spune-mi ce ți-a șoptit de te-a făcut să roșești.

Rosalind dădu drumul frânghiilor pentru a-l împinge, însă le apucă rapid din nou când începu să se dezzechilibreze.

– La naiba, Griff, lasă-mă jos!

– Nu te las până ce nu-mi spui ce-a zis.

– De ce-ar trebui să-ți zic?

Îl privi furioasă, după care replica din *Mult zgomot despre nimic*, „Disprețul strălucește-n ochii ei“, îi veni în minte. Pentru numele lui Dumnezeu, Shakespeare ar fi scris încă vreo zece piese dacă ar fi cunoscut-o vreodată pe Rosalind.

Scutură puțin leagănul.

- N-ai aflat că nu e politicos să vorbești despre cineva care nu este de față?

- Este nepolitic și să spionezi pe cineva, dar asta nu te-a oprit. Un zâmbet malițios apăru pe buzele vulpiței. Deși cred că ai văzut mai multe decât ai fi dorit.

- Mă tachinezi, deci? O împinse mai sus. Crezi că e bine să faci asta, având în vedere poziția ta de-acum? Uیți că logodnicul tău cel aristocrat te-a lăsat singură cu mine. Iar tachinarea ta mi-a ațâțat mai mult decât furia.

Privea în sus către ea, dar întrucât sânii ei ajungeau la nivelul privirii lui, nu se putea abține să nu privească locul în care cele două jumătăți ale rochiei ei se întâlneau într-un punct suficient de jos cât să dezvăluie o parte generoasă a sânilor, dedesubtul fișului dantelat.

- Știu la ce te gândești, ticălosule, și n-am să te las să...

El își cufundă fața în acea adâncitură dulce, apăsându-și de pielea ei gura deschisă, prin dantelă.

- Încetează..., protestă ea, după care gemu când el se întinse spre panglica elegantă care ținea rochia închisă în față.

Voise numai să demonstreze că avea un avantaj asupra ei, cum s-ar spune. Nu venise aici pentru a o seduce; venise pentru a-i prezenta adevărul în mod logic și pentru a o convinge să se mărite cu el.

Însă confruntat cu tentații prea mari pentru a putea fi ignorate - locul retras în care se aflau, crepusculul care îi învăluia și, mai ales, trupul ei atrăgător prins în brațele lui - nu mai gândea deloc rațional sau prudent. Rămăsese doar dorința, pe care o simțea zvâcnind în cap, în sânge, în mädular.

Dezlegă funda, după care desfăcu fișul și-l aruncă pe jos.

- Griff, nu... *să te ia naiba*... balmăji în vreme ce el îi desfăcea corsajul.

El desfăcu rapid și fundele cămășuței ei și apoi și cămășuța, și în numai câteva secunde sânii rămaseră dezgoliți înaintea privirii lui flămânde. Rosalind își luă mâinile de pe frânghii pentru a-l oprit, însă el îi prinse mâinile și le puse la loc, imobilizându-i-le.

Respirația ei se accelerează, aproape la fel de tare ca a lui. Își frecă nasul de un sân, sorbind mirosul de apă de trandafir, bucurându-se de pielea moale, fină, care îl implora să o mângâie. După aceea îi sărută pielea feminină delicioasă.

– Ticălo... Rosalind se întrerupse cu un geamăt când el luă sfârcul rotund în gură. O, ... nu... Doamne... o, Griff...

El îl supse cu râvnă, lingând vârful întărit, tachineându-l cu dinții până ce ea scoase un suspin profund, de excitare. Griff îi eliberă una din mâini pentru a-i mângâia celălalt sân, dar Rosalind nu putu să dea drumul leagănului. Nu putu decât să-și lipească și mai mult sânii de gura și de degetele lui lacome.

– Da, scumpa mea, da, murmură el în timp ce-i săruta sfârcul.

Voia ca ea să devină dornică, fierbinte și nerăbdătoare, așa cum știa bine că putea să fie, și era în stare să rămână acolo să o iubească întreaga seară, dacă de asta era nevoie.

Deși nu credea că el va putea rezista prea mult. Să-i producă ei plăcere deja îl înnebunea. Trebuia să se simtă în ea, să o aibă. Astfel, nu ar mai fi putut să-l refuze niciodată, *nu?*

Da, acesta era noul lui plan, se gândi în vreme ce-i sugea pe rând sfârcurile. Să o facă a lui, pentru totdeauna.

Fusta i se ridicase deja din pricina faptului că îl încălecuse, însă el o ridică și mai sus, după care își strecură mâinile sub fustă, și în sus pe ciorapi, trecu de jartiere și ajunse la partea fină, de sus a coapsei. Nu purta lenjerie. Pentru numele lui Dumnezeu, femeia asta nu purta niciodată chiloți și ca întotdeauna, asta îl înnebunea. Se ruga ca ea să nu înceapă să adopte noua modă, deși acest lucru ar fi însemnat ca el să meargă tot timpul într-o permanentă stare de excitare, la gândul că ea era mereu goală și disponibilă dedesubtul fustei.

– Griff... să... să-ți spun..., îngăimă ea. Să-ți spun ce... a zis... domnul Knighton...

– Nu-mi mai pasă ce a spus.

Îi găsi locul special și o mângâie cu degetul mare. Ea scoase un sunet dureros de plăcere care lui îi atâță și mai mult dorința, simțind-o cum îi aleargă prin vene. Îi frecă încet pielea alunecoasă, după care strecură un deget înăuntru. Doamne, se umezise deja,

era umedă și fierbinte și atât de strâmtă. Tot ce avea de făcut era să o lase puțin mai jos ca să o așeze așa încât să fie pregătită pentru mädularul lui.

Însă în învălmășeala gândurilor care urlau că trebuia să... pătrundă înăuntru... acum, își aminti că era virgină. Trebuia să fie pregătită.

– Așteaptă, draga mea, mormăi el.

Împinse înainte, ridicând leagănul și mai sus, până ce-i putu așeza picioarele peste umeri. Ridicându-i fusta peste coapse, respirația i se tăie când o văzu în acea poziție. Trebuia să-i simtă gustul. O, Doamne, trebuia să-i simtă gustul.

Rosalind nu știa dacă să fie șocată sau emoționată când își așeză capul între coapsele ei. Deși fundul îi era încă lipit de leagănul ținut în sus, iar picioarele pe umerii lui o fixau și mai bine, se simți cât se poate de clar dezzechilibrată, plutind la un metru și jumătate deasupra solului.

După care gura lui o sărută acolo, și ea simți aceeași tulburare și pe interior.

Nu-și imaginase niciodată un asemenea desfrâu. Însăși nerușinarea o excita, o stârnea... o încânta. Mai ales în momentul în care el își folosi limba. Doamne, era atât de bine că era imposibil să nu fie cel mai mare păcat de pe pământ.

– Griff, tu... n-ar trebui...

Drept răspuns, el își vârî limba înăuntru ei, așa cum făcuse mai înainte cu degetul. *Doamne, ce însemna asta... cum putea... o, da... da...*

Devenise indiferentă la orice mai puțin felul în care el își împingea limba înăuntru ei. Simțea că arde pe dinăuntru, că mai are puțin și ia foc. Lăsându-și capul pe spate, închise ochii și lăsă furia oarbă să crească, așa cum se întâmplase mai înainte în dormitorul ei, în vreme ce simțurile îi erau extrem de atente la orice mișcare a lui, coapsele îi țineau strâns capul și își simțea trupul de parcă ar fi plutit în jurul lui, în timp ce o tachina și o necăjea cu limba, înnebunind-o.

O, Doamne – de aceea le avertizau oamenii pe virgine că aceste lucruri indecente erau imorale, păcătoase și rele. Dacă nu le-ar

fi avertizat, abia dacă s-ar mai fi găsit o virgină de peste șaisprezece ani în toată Anglia.

Dorea să dea drumul leagănului și să-l apuce pe Griff și mai strâns, însă se temu că se vor dezechilibra amândoi. Iar ultimul lucru pe care și-l dorea acum era ca el să se oprească. *Nu, nu trebuie să se oprească... Păcat sau nu, voia să primească... această...*

Griff se opri brusc, și numai după ce ea deschise ochii își dădu seama că dăduse drumul leagănului pentru a-i prinde capul, iar scândura pe care stătea îi aluneca de sub fund. El o prinse chiar când picioarele ei îi alunecau pe umeri. Întâlnindu-i privirea înfierbântată, el îi lăsă trupul să alunece în jos dureros de încet.

Pe chipul lui apăru un zâmbet.

– Cred că ar fi cel mai bine să mergem pe pătură. Cred că nici unul din noi nu este suficient de flexibil pentru a face dragoste în leagăn. Și-apoi, vreau să te ating și să te sărut centimetru cu centimetru. Vreau să te dezbrac.

Rosalind începu să-și revină în simțiri.

– O, dar nu putem...

– Te rog, Rosalind. Zâmbetul îi dispăru și fu înlocuit de o dorință atât de puternică, încât ea începu să tremure. Lasă-mă să fac dragoste cu tine, draga mea. Am nevoie să fac dragoste cu tine. Am nevoie de tine, la dracu', eu...

Glasul îi pieri, iar ea își aminti ceea ce spusese domnul Knigh-ton despre faptul că Griff nu este capabil să-și exprime sentimentele. Însă dacă Griff spunea că are nevoie de ea, că voia să facă dragoste, cu siguranță că asta presupunea un sentiment destul de puternic. Până la urmă, prima oară când încercase să o seducă, amintise că vrea să se culce cu ea.

Privi în jurul poienii, care era încă bine luminată, deși soarele nu se mai vedea de copaci.

– Dar unde? Unde am putea...

– Dacă aș putea să te strecor în dormitorul meu fără să fiu prins, aș face-o, dar nu vreau să risc. Este mai puțin probabil să fim descoperiți aici decât acolo. Iar dacă cineva chiar dă peste noi, consecința va fi că te vei căsători cu mine mai devreme mai degrabă decât mai târziu. Pentru că te vei căsători cu mine, să știi.

Zâmbetul lui încrezător o făcu să vrea să-l pocnească.

- Tu ești mult prea convins de...

O opri cu primul sărut pe care i-l dădu pe buze în cele două zile, și Doamne, ce mai sărut! Dulce, dureros, posesiv... așa cum ar trebui să fie orice sărut decent. În scurt timp însă, deveni mai mult. Măinile îi pipăiau corpul cu încrederea unui stăpân, smulgându-i boneta, scoțându-i agrafele din păr, alunecând în jos pentru a-î scoate rochia de pe umeri.

După aceea, mâinile îi ajunseră pe sub cămășuța ei deschisă, frământându-i sânii și mângâindu-i sfârcurile cu degetele mari, până ce se întăriră și începură să o doară. Nu putu să scoată nici un sunet de protest. Orice intenție de a-l sfida se risipi în amurg, cu fiecare mângâiere a lui. Timp de două zile își dorise să se întâmple asta și da, avea nevoie, avea nevoie de el. Nu știa de ce dintre toți bărbații, acest bărbat blestemat era singurul care o făcea să se simtă completă, dar așa simțea. Avea ceva care-i stârnea latura primitivă, care se revolta din cauza atâtor rețineri. O înțelegea așa cum nu o mai înțelesese nimeni niciodată. Și îi păsa de ea. Poate că nu o spunea, dar îi păsa de ea. Era convinsă de asta.

Dacă nu i-ar fi cerut deja să se mărite cu el, ar fi putut să reziste încercărilor lui de a o seduce din teamă față de viitor, dar o ceruse de soție și chiar o dorea. În acea clipă, nu mai avu nevoie de altă asigurare.

Continuând să o copleșească cu săruturi, o ridică în brațe și o purtă cei câțiva pași până în locul unde se afla pătura. O lăsă jos fără să întrerupă sărutul, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu se răzgândească.

Însă nu avea cum să se mai răzgândească. Iar când el începu să-i dea jos rochia, imediat ea se apucă să-i defacă nasturii vestei. El se opri din sărut, dar asta numai ca să o dezbrace mai repede. Când ea trase de reverele hainei, el și-o scoase, apoi și vesta pe care ea i-o descheiase. Urmară imediat restul hainelor și ghetetele, lăsându-l dezbrăcat, cu excepția indispensabililor care plesneau din cauza erecției.

Cu toate astea, ea abia dacă avu timp să observe, căci mâinile lui îi alunecară în jos pe corset și rosti cu voce groasă:

– Întoarce-te, scumpa mea.

Se supuse, ușor îngrijorată – însă nu din cauza gândului că el îi va da jos toate hainele. *Asta* îi dădu un fior perfid. Însă nu o mai văzuse niciodată fără corset și nu era tocmai... zveltă. Era posibil să nu o mai dorească la fel de mult dacă i-ar fi văzut silueta generoasă complet goală.

Inima începu să-i bată mai tare în vreme ce el îi desfăcea șnururile corsetului. În mijlocul naturii, se simți extrem de expusă, deși copacii formau o protecție bine-venită, iar momentul zilei – aproape de cină – practic însemna că nimeni nu avea să fie afară pe moșie. Își dorea însă ca soarele să fi apus deja, pentru că atunci el nu ar mai fi putut să o vadă atât de bine.

Până să-i dea jos corsetul și să-l arunce deoparte, ea era deja pregătită pentru dezamăgirea pe care el avea să o manifeste. El îi trase cămășuța peste cap și o lăsă să plutească spre pământ. Ciorapii și ghețele ei fură ultimele la rând, lăsând-o complet goală, stând cu spatele la el încă.

Tăcerea lui prelungită îi eroda încrederea, până în momentul în care îl auzi gemând foarte sugestiv. Îi mângâie șoldurile pline și talia, trimițându-i fiori de încântare către inimă. Pe la spate, îi apucă sânii cu ambele mâini. Își frecă nasul de părul ei, apoi de ureche.

– O, Rosalind! spuse el răgușit. N-ar trebui să porți corset, draga mea. N-ar trebui să ascunzi această frumusețe nemaipomenită într-o invenție așa nesuferită.

Rosalind se răsuci cu fața către el, nevenindu-i să creadă ce îi spusese, însă nu se putu înșela în privința flăcării din privirea lui sau a felului reverențios în care îi mângâia trupul. Apoi o sărută... pe umeri, pe partea de sus a sânilor, pe sfârcuri.

Îngenunche într-un picior și o sărută sub sân, deasupra unei adâncituri lungi formate de balene în piele. Fu primul dintr-un șir de săruturi care se îndreptau către buric.

– Să strici așa ceva... O sărută din nou. O piele atât de dulce... Încă un sărut fierbinte, delicios. ... este un păcat... Urmă un șir de săruturi calde. ... dureros.

În clipa în care ajunse jos și îi sărută părul des, ea abia își putu stăpâni lacrimile care i se opriseră în gât. Nu crezuse niciodată că un bărbat ar putea să-i adore corpul atât de mult. Mai ales bărbatul pe care îl iubea cu atâta disperare...

Cu un geamăt iscat pe jumătate din plăcere, pe jumătate din dragoste, își lipi capul de trupul ei. „Te iubesc. Indiferent de ce simți pentru mine, te iubesc.“

Pentru un moment rămaseră așa, ea mângâindu-i părul negru și des, în vreme ce el își freca nasul de coapsa ei. Apoi el ridică spre ea privirea în care se citea dorința grifonului asupra prăzii lui.

– Te vreau, draga mea. O trase în jos pe pătură. Te vreau acum.

Înainte să-și dea măcar seama, era deja întinsă pe spate, iar el îngenunchease între coapsele ei desfăcute și căuta nasturii indispensabililor.

– Așteaptă! strigă ea.

El se opri, cu ochii arzând de dorință și pasiune.

– Nu, Rosalind, nu mă opri... nu pot suporta...

– Nu te voi opri. În ciuda faptului că obrajii ei se îmbujorau, se ridică și întinse mâna către nasturii lui. Vreau numai să... Ultima oară nu m-ai lăsat să... o scot și să o ating. Lasă-mă să fac asta acum.

El trase tare aer în piept în vreme ce degetele ei îi atingeau indispensabilii.

– Ești curioasă, nu? o întrebă.

– Cum aș putea să nu fiu? Neputând să-l privească în ochi, preferă să îngenuncheze înaintea lui, după care începu să-i desfacă nasturii. M-ai tachinat destul în privința asta.

Însă acum înțelese de ce el vorbise despre asta ca și cum ar fi fost o creatură separată de el. În clipa în care nasturii fură desfăcuți, mădularul lui țâșni afară, ca o bestie sălbatică scăpată din cușcă.

Griff își scoase indispensabilii, după care îngenunche din nou înaintea ei.

– Gata, șopti el cu glas răgușit. Acum știi ce se află prin buzunarele mele.

Rosalind îi privi mädularul cu o fascinație neascunsă. Cât de ciudat era să-l vadă atât de mändru și de nerușinat, tâșnind dintre picioarele lui precum un flăcău infatuat.

Infatuat. Doamne, Dumnezeuule. Obrajii i se încălziră din nou când își aminti acea zi petrecută în dormitorul lui și cum vorbise despre mädularul lui.

– Așadar, de acolo vine.

– Ce?

– Cuvântul *infatuat*¹. Nu mi-am dat seama până acum...

El chicoti, după care îi luă mâna și o puse în jurul pielii întărite, rigide.

– Da, fecioara mea cea curioasă. De-acolo vine. Bărbații au și-o sută de nume pentru mädularul lor. Chiar și Shakespeare, care ți-e atât de drag, folosește câteva.

– Da? Își trecu degetele peste mädularul lui Griff, încântată de felul în care pulsa în mâna ei.

El închise ochii, iar obrazii îi deveniră îmbujorați.

– Îți vei da seama... că piesele lui de teatru au un cu totul alt... înțeles, odată ce știi lucrurile astea.

Rosalind îi mângâie penisul fascinant până ce el gemu.

– Da? De exemplu?

El se încruntă, neputând să se concentreze prea mult.

– Îți amintești de Petruchio și de Catarina? El vorbește despre cum își ține limba de coada ei? Și despre cum ar fi un... „cocoș fără de creastă“ dacă ea... ar fi găina lui?

Rosalind îi dădu brusc drumul.

– Ce? Asta înseamnă? Nici nu mi-aș fi închipuit...

Mărâind, el îi luă mâna și o duse înapoi. Ea își încolăci strâns degetele în jurul lui, făcându-l să se înfioare.

– Shakespeare nu este... deloc... respectabil, scumpa mea. Ți-ai ales autorul... preferat foarte bine.

Ea pufni:

– Domnule, încerci să spui că nu sunt respectabilă?

Griff privi în jos către degetele ei și ridică o sprânceană.

¹ Loc de cuvinte în limba engleză, între cocky („infatuat“) și cock („penis“) (n.tr.)

- N-aș îndrăzni. Nu când ții... cocoșelul meu în mână.

Privind gânditoare lungimea caldă, Rosalind trase de ea.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Rosalind, o să mă omori, protestă el împingându-se în pumnul ei.

- Nu-mi place cuvântul „cocoșel“. Îmi place mai mult „paloș“.

El o străfulgeră cu privirea.

- La dracu', unde ai auzit numele ăsta?

- La domnul Knighton, spuse ea fără să se gândească prea mult.

- Ce? Griff îi dădu mâna la o parte și o întinse pe spate, pe pătură, rămânând deasupra ei în vreme ce-i țintui mâinile de fiecare parte a capului. De ce Dumnezeu ți-a vorbit ție despre vreun paloș?

Era, într-adevăr, o poziție ciudată, ciudată și excitantă. Fiecare simț al ei era copleșit, conștientă că el îngenunchease între picioarele ei, iar vârful „paloșului“ lui se freca de triumghiul ei de păr. Trupul lui stătea deasupra ei atât de aproape, încât putea să-i vadă culoarea albastră a ochilor strălucind, în timp ce o privea cu un amestec de gelozie și dorință.

Înghiți în sec.

- Vorbeam despre tine - despre anumite părți ale tale. Și despre cum... ăăă... paloșul tău mă vrea.

El se relaxă doar pentru o clipă.

- Nu este singura parte a mea care te vrea, dar recunosc că este cea mai insistentă în acest moment. La asta se referea toată discuția aceea fără sens, despre cele trei părți?

Trecându-și rapid limba peste buzele uscate, Rosalind încuviință.

El se încruntă, de parcă ar fi încercat să-și amintească ceea ce spusese. Un zâmbet neașteptat apăru pe chipul lui.

- Pe care dintre părțile tale spunea că ar trebui să „le ții sub control“ în preajma mea?

- Mai e nevoie să întreb? răspunse ea ironică.

Simți că se înfierbântă din cauza privirii lui.

- Nu, presupun că nu. Deși se pare că ai dat greș în această privință.

- Așa se pare, nu?

Era extrem de veselă. Știuse că va fi pierdută dacă avea să o mai prindă vreodată singură, căci nu avea nici un pic de autocontrol în preajma lui Griff. Și-apoi, acum că era convinsă că-l iubește, părea inutil să nu-i împărtășească asta. Mai ales din moment ce el voia să-i spună toate secretele și să se însoare oricum cu ea.

Schimbându-și poziția ca să se poată sprijini într-un cot, Griff se aplecă și o mângâie într-un mod foarte obraznic, înfigând degetul atât de adânc, încât ea scoase un icnet.

– Când a plecat Knighton, ce ți-a șoptit la ureche?

– Este secret, îl tachină ea.

Griff nu-i spusese tot, așa că și ea trebuia să mai păstreze câteva secrete, până când i le dezvăluia și el pe ale lui.

– Da?

O atinse cu degetul mare pe clitoris, cât să o excite, nu mai mult. Conștientă numai pe jumătate, își frecă șoldurile de mâna lui, după care gemu în clipa în care el retrase degetele.

– Spune-mi, Rosalind, șopti el ca un diavol, mângâindu-i foarte ușor pielea umedă. Dacă nu-mi spui, te voi tachina până vei ceda.

– Ești o ființă îngrozitoare, spuse ea, îmbufnându-se.

– Mi s-a zis de multe ori. Vârî din nou degetul înăuntru, făcând-o să-și dorească mai mult, și mai mult. Rosalind?

– Oh, bine! A zis că ar trebui să te fac să-ți ții paloșul în frâu până când îmi vei spune adevărul.

Pentru o clipă, Griff rămase nemișcat și văzu negru înaintea ochilor, dar senzația dispăru și fu înlocuită de dorință pură.

– Prea târziu pentru asta, șopti el cu o voce aspră. Pentru că mai am puțin și voi băga paloșul înăuntru, scumpa mea. Și-ai să mă lași, nu-i așa?

Rosalind abia dacă avu ocazia să înțeleagă ce spusese sau să încuviințeze drept răspuns înainte ca el să înceapă din nou să o sărute, puternic, pasional, ca să o distragă de la ceea ce făcea între picioarele ei. De parcă asta ar funcționa, se gândi ea. N-avea cum să ignore mădularul rigid care aluneca înăuntru ei, creând o presiune delicioasă.

După toate tachinările, era aproape prea mult. Se simți prinsă de el, unită cu el atât de intim încât deveniră un întreg. Îi plăcea

senzația... până ce el continuă să pătrundă și mai mult, și ea începu să se întrebe cum de încăpea întreg înăuntru.

Își dezlîpi buzele de ale lui.

- Griff, clar că n-o să... încapă.

În mod limpede, el ajunsese la aceeași concluzie, căci părea încordat și deloc confortabil. După aceea o șocă spunând:

- Ba da, o să încapă, scumpa mea. Acordă-i o șansă. Mărîind, se împinse și mai mult înăuntru ei. Doamne, ești atât de strîmtă și... de caldă. E atât de bine să fiu... înăuntru tău, în sfârșit.

- Pentru mine nu e la fel de bine, mormăi ea, pentru că o forța mult prea mult.

- Știu, draga mea, știu. Se mai împinse un pic, după care gemu de parcă ajunsese la capătul puterilor. Iar acum am să-ți fac rău, mă tem.

- S-Să-mi faci rău? strigă ea. Cât de rău?

Maxilarul lui se încleștă.

- Nu prea mult, sper. Dar trebuie să-ți străpung membrana.

Asta suna amenințător.

- Dar o să fie mai bine după aceea, promit, adăugă el. Aplecându-și capul, îi supse un sfârc, făcând-o să explodeze de plăcere. Când ochii i se închiseră și își lăsă capul pe spate, el îngăimă: Iar-tă-mă, și se împinse cu putere.

Ceva se rupse înăuntru ei și gemu din cauza durerii care o săgetă. Însă se sfârși rapid, fără să doară nici pe departe atât de tare cum o făcuseră să creadă cuvintele „să-ți străpung membrana”. Cu toate astea, el era acum atât de adânc, încât ea nici nu se mai putea mișca fără să fie perfect conștientă de faptul că mädularul lui o umplea.

Deschise ochii pentru a-i privi trăsăturile încordate.

- Nu putem să ne sărutăm... din nou? Asta nu este... la fel de plăcut.

Își mișcă puțin șoldurile, iar el trase o înjurătură.

- Va fi și mai puțin plăcut dacă vei continua așa, o avertiză el. Când ea îi aruncă o privire rănită, el își înmuie tonul. Trebuie să te obișnuiești cu mine înăuntru tău. Iar eu trebuie să mă obișnuiesc să fiu înăuntru tău. Altfel, nu putem face asta cum se cuvine.

Îi mângâie un sân cu gura, după care trecu spre celălalt cu mici săruturi. Relaxează-te, draga mea. Încearcă să te relaxezi.

Era nebun? Cum se putea „relaxa” când el era înfipț atât de mult înăuntrul ei?

Apoi, el începu să o sărute tandru pe bărbie și pe obraji, tachi-nându-i buzele cu limba, mușcându-i-le ușor cu dinții. Continu-ând să o sărute pasional, își eliberă una din mâini și o mângâie în zona în care trupurile lor se uneau. O senzație delicioasă goni prin membrele ei. Cu cât o mângâia și o săruta mai mult, cu atât se simțea mai deschisă, mai moale, mai... relaxată.

Apoi el se mișcă din nou înăuntrul ei, retrăgându-se puțin, apăsând din nou, asemenea mângâierilor catifelate ale limbii lui în gura ei. Respirația i se tăie. Doamne Dumnezeule... era atât de... senzual. O, da, cu siguranță că era senzual.

Își mișcă din nou șoldurile. Cât de interesant. Putea face asta și mai bine numai unduindu-se puțin dedesubtul lui.

– La naiba, Rosalind. Își dezlipi gura de a ei și mârâi. Da, ... da, așa... da... o, Doamne, ești... nemaipomenită...

Și el era la fel. Soarele asfințea în spatele lui, iar ea privea cu nesaț expresia lui lacomă, ca un grifon de aur care se năpustește asupra prăzii. Grifonul ei.

Faptul că ea era prada avea ceva atât de... intens. Era de neoprit. Mirosul lui de mosc amestecat cu cel de iarbă și de vin, respirația febrilă și săruturile, și corpul lui transpirat; era înăuntrul ei, aprinzând parcă un foc mistuitor, făcând-o să tânjească după necunoscut, după el, după ei doi împreună.

În cele din urmă înțelese – de ce se întâlneau amanții. De ce femeile riscau totul pentru bărbații lor. De ce oamenii vorbeau despre cum să devină o singură ființă. Era datorită acestui dans captivant, acestei legături pătimașe.

Legătura însemna să fie între un bărbat și o femeie care se iubeau. Lacrimile îi curgeau și nu le putea opri.

După aceea îi simți buzele dezlipindu-se de ale ei.

– Nu plânge, scumpa mea, spuse el cu voce blândă. Nu vreau să-ți fac rău. Pot să... mă retrag...

– Nu! Îi prinse capul în mâini. Nu. Doar sărută-mă, Griff. Deși trupul îi zvâcnea pe dinăuntru, el o sărută cu o gingășie care o făcu să se topească.

„Te iubesc“, se gândi în vreme ce el împingea în ea. „Te iubesc, Griff.“

– Ești a mea acum, Rosalind, mârâi el cu înverșunarea unui grifon care-și păstrează comoara. Ești a mea pentru totdeauna.

La aceste cuvinte, Rosalind se simți invadată de valuri de plăcere care o făcură să țipe și să se contorsioneze sub el, înfigându-și unghiile în umerii lui, încordându-se lângă trupul lui zvelt. Era copleșită încă de extaz când el împinse o dată și se eliberă și el, strigându-i numele.

Apoi se prăbuși deasupra ei. Îl îmbrățișă strâns în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. „Al meu“, se gândi, lacomă cum fuse-se și el, revendicându-și iubitul cu păr de abanos. Voia ca ea să-i aparțină. Nu vorbise despre dragoste, însă o voia pentru el și cu siguranță că asta însemna ceva.

Stăteau întinși, perfect nemișcați, în vreme ce respirația lor se potolea, iar sângele își relua ritmul firesc. Deasupra, cerul căpătase o nuanță de mov, roz și auriu ca de mătase, însuși extazul soarelui înainte de a reveni la orizont. Totul era nemișcat în pădurea din jurul lor, ca și cum până și păsările tăcuseră la vederea celor două miracole... miracolul din cer și miracolul de pe pământ.

Cu un oftat, Griff își frecă nasul de gâtul ei, după care se desprinse de ea și se lăsă pe pătură. Apoi o trase în brațele lui, iar ea rămase întinsă jumătate peste el, odihnindu-și capul pe pieptul lui. Devenind mai timidă acum și fiind atât de expusă în mijlocul naturii, nu mai avu curajul de a-l privi în ochi. Cu toate astea, își dorea să știe dacă el avusese aceleași sentimente puternice când făcuseră dragoste.

– Griff?

– Da?

O, cum să facă să întrebe așa ceva?

– Nimic.

El îi ridică bărbia pentru a-i putea vedea fața, după care se încruntă. Ușor, cu degetul mare, șterse urmele lacrimilor ei.

– De ce ai plâns, draga mea? Ți-am făcut rău?

Dezmierdarea avu un efect profund asupra ei.

– Nu, șopti ea.

– Am încercat să nu-ți fac rău. Însă te-am dorit cu atâta disperare...

– Și eu, îl asigură ea. Nu m-am putut gândi la nimic altceva timp de două zile.

El ridică din sprâncene.

– Păreai să te gândești la un alt bărbat mai devreme.

Ea râse.

– Ești atât de gelos. N-am făcut decât să vorbim despre tine. Șeful tău era hotărât să mă convingă că-ți pasă de mine. Nu m-a convins.

– Ai vorbit cu el despre mine? spuse el neîncrezător. Dar... plănuiai să te măriți cu el. Nu te-ai gândit c-ar putea înțelege greșit?

– Îmi pare rău să-ți spun asta, căci o să te enerveze, dar nu plănuiam să mă mărit cu el.

– Ce? Doamne, practic i te-ai oferit pe tavă.

Tonul lui gelos o făcu să zâmbească. Se ridică într-o mână ca să-l poată privi în ochi. Fu cuprinsă de o bucurie ametoitoare la gândul că se va căsători cu el.

– Vreau să știi că domnul Knighton este mult mai receptiv decât tine. Și-a dat seama imediat că nu aveam nici o intenție să mă căsătoresc cu el. Nu voiam decât să-l amân cumva și m-am gândit că dacă voi fi de acord să mă mărit cu el, aș putea prelungi logodna la nesfârșit.

– Spui că era o logodnă simulată.

– Exact.

– Atunci de ce l-ai lăsat să te sărute? mârâi el, enervat.

– Pentru că știam că ne spionezi, nătăfleață, iar el voia să te impulsioneze cumva. Și-apoi, m-a luat pe nepregătite.

El o prinse de gât, o trase în jos și o săruta îndelung, după care șopti:

– Să nu mai văd astfel de surprize, ne-am înțeles? Pentru că acum ești a mea, scumpa mea. Și dacă-l mai prind pe Daniel că te sărută vreodată...

– Daniel? întrebă ea nedumerită.

Griff fu uluit, rămânând palid.

– La naiba!

– Daniel? Cine e Daniel? Stai, numele tău adevărat nu e...

– Ba da. Cred că e vremea să-ți spun ceea ce voiam să-ți spun când am venit aici, oftă el. Dând-o puțin la o parte, se ridică. Dacă ne vom căsători, probabil că ar trebui să știi care este numele meu adevărat.

Rosalind simți cum o cuprinde frica. De ce presimțea că n-o să-i placă?

Își trecu degetele prin păr, cu un aer absent, după care o privi.

– Bărbatul pe care-l știi drept domnul Knighton se numește de fapt Daniel Brennan. Iar pe mine nu mă cheamă Griff de la grifon. Griff vine de la celălalt prenume al meu, Griffith.

Respirația lui lungă o făcu să se îngrozească.

– Numele meu complet este Marsden Griffith Knighton. Eu sunt vărul tău, domnul Knighton.

Capitolul 17

*Cel ce știa tot ce vreodată a fost de învățat
Știa doar atât – că încă nu știa nimic.*

Aphra Behn, dramaturg englez,
Împăratul lunii

Griff se pregăti să înfrunte furia ei. Măcar acum ieșise întreg adevărul la iveală. Crezuse întotdeauna în franchete, iar aceasta era o chestiune pe care nu o mai putea evita, mai ales dacă urmau să se căsătorească.

Avea să se însoare cu ea, indiferent de reacția ei. Faptul că făcuse dragoste cu ea îi întări hotărârea. Nu mai avusese niciodată

o asemenea experiență cu o femeie – niciodată. Încă era uluit, șocat de uimire.

Și cuprins de o dorință sălbatică de a se asigura că nu va pierde această legătură desăvârșită pe care o avea cu ea.

Se ridică și-și trase pantalonii, privind-o cu prudență. Deja se ridicase și ea, și, părând năucită, trase pătura, înfășurându-se în ea. Cu o urmă de vinovăție, el observă că pătura era pătată de sângele ei de virgină.

– Rosalind, spune ceva, mormăi în vreme ce ea privea absentă în depărtare. Spune-mi că sunt un bastard, urlă la mine, orice.

– Cum aş putea să-ți spun că ești bastard? întrebă ea încet. Dacă... îmi... spui adevărul, înseamnă că nu ești, nu?

Dacă avusese vreodată nevoie de vreo dovadă că ea nu avea nici cea mai vagă idee despre planurile tatălui ei, aceasta era dovada. Și-i oferise ocazia perfectă pentru a mărturisi întreaga poveste. Cu toate astea, nu putea să-i spună încă. Cum putea să-i spună când ea stătea acolo nemișcată și tăcută, iar tăcerea ei era ca dangătul morții pentru toate planurile lui?

– O, dar sunt un bastard, spuse el cu glas răgușit. N-ar fi trebuit să te mint în privința identității mele.

Rosalind clătină din cap ca și cum ar fi respins vorbele lui.

– Chîiar ești Marsden Knighton? Vărul meu?

– Suntem veri îndepărtați, îi aminti el.

Rosalind scoase un geamăt puternic.

– Am fost o proastă. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început, din felul în care te purtai, din felul în care vorbeai. M-am întrebat dintotdeauna cum se face că domnul Kni... cum de omul tău putea să-ți suporte impertinența. Nu era impertinență, nu-i așa? Dintotdeauna i-ai dat ordine. Pur și simplu te prefăceai că ești angajatul lui.

Mulțumit că într-un final ea înțelesese asta, el încuviință.

Rosalind se ridică de parcă ar fi fost în transă, înfășurând mai bine pătura în jurul ei.

– Iar manierele lui necizelate... Privirea ei se opri asupra lui. El este fiul tâlharului, nu tu. El este cel care a trăit într-o casă

de corecție pentru o vreme. O privire de groază apără pe chipul ei. Sau și atunci ai mințit?

– Singurul lucru în privința căruia am mințit a fost identitatea mea.

„Deși mai am să-ți spun multe alte lucruri.“

– Am făcut schimb de trecut cu Daniel, însă detaliile trecutului nostru sunt adevărate pentru amândoi. Numai că ceea ce am spus despre mine este valabil pentru Daniel, iar ceea ce am spus despre el îmi aparține.

O vedea cum filtra totul în minte, ceea ce îl îngrijoră. Rosalind acționa prin prisma emoțiilor. Ataca cu săbii și se oferea năvalnic spre căsătorie pentru a o salva pe sora ei... se abandona în actul sexual cu pasiune. Văzând cum reflecta asupra problemei în loc să azvârle coșul de picnic către el începu să se îngrijoreze.

– Deci tu ești cel care s-a dus la Eton? întrebă ea.

El încuviință scurt.

– Ești vărul nostru. Îi observă trăsăturile. Da, normal că ești. N-am văzut decât o miniatură a tatălui tău mai de mult, însă din ceea ce-mi amintesc, semeni destul de mult cu el. Nu știu de ce nu mi-am dat seama până acum.

– Pentru că oamenii văd ceea ce li se spune să vadă. Nu știai că noi... nu aveai de ce să bănuiești că nu eram domnul Brennan.

La auzul acestui nume, ochii ei se măriră.

– Asta înseamnă că nici măcar nu ești pe jumătate irlandez. De aceea a spus el că... O...

Gemu și închise ochii, ca semn că-și amintise ceva.

– Ce a spus?

Ea clătină din cap.

– Nimic. Doar am vorbit despre irlandezi și... nimic important. Se gândi pentru un moment. Prin urmare, desigur că tu ești cel care a transformat Knighton Trading într-un mare succes. Cum am putut fi atât de proastă? Am tot crezut că tu erai creierul din spatele acestei societăți, dar n-am putut înțelege cum ai putut ascunde acest lucru de investitori atâta vreme sau de ce l-ai lăsat să-și asume meritele pentru eforturile tale.

El râse cu amărăciune.

— Mă cunoști prea bine ca să crezi că aș lăsa pe cineva să-și asume merite pentru eforturile mele. Cât despre Daniel — nu lăsa duritatea lui aparentă să te înșele. Este priceput la ceea ce face, atât de priceput încât perspicacitatea lui în privința investițiilor mi-a permis să-mi dublez venitul personal în ultimii ani. Mai consiliază și pe alții în afară de mine. Într-adevăr, intenționează să-și deschidă în curând propria afacere.

Știa că divaga, că ea nu avea nici un motiv să o intereseze persoana lui Daniel, însă se străduia cu disperare să o facă să uite că a fost trădată.

Rosalind își feri fața. Era suficient de întuneric acum, încât abia o mai putea vedea, însă ura că ea nu se uita la el.

— Mi-ai cerut să mă mărit cu tine, șopti ea, știind că eu aveam impresia că ești altcineva. Nu te-ai gândit că este suficient de important cât să-mi mărturisești?

— La naiba, Rosalind, doar îți spun acum!

— Da? Explică-mi cum de-ai început această farsă mai întâi! Și de ce, după ce se presupune că te-ai decis să te însori cu mine, ai vrea să continui cu ea.

— Se presupune? La dracu', femeie, nu se presupune nimic. Te-am vrut din clipa în care te-am văzut în biroul tatălui tău. Și după ziua aceea în dormitorul meu, am știut că trebuie să te am.

— În pat să mă ai... vrei să spui.

— Nu! Ca soție. N-am mințit niciodată în privința asta.

— Da, dar în ziua aceea, la tine în dormitor, nu m-ai cerut. De ce nu? Ai fi putut să-mi spui adevărul atunci, să-mi spui că nu trebuia să-mi fie teamă de nimic, că te vei însura cu mine. De ce ai așteptat până ce m-am dus la domnul... la...

— Daniel. Numele lui este Daniel. Ți-ar fi mult mai ușor dacă i-ai spune pe nume.

— Nimic nu este ușor în toată chestiunea asta! strigă ea.

Umerii ei tremurară violent, iar el se rugă să nu plângă. N-ar fi putut suporta să o vadă plângând.

— Credeam că te... credeam că țin la tine, șopti ea, pe chipul ei citindu-se cât era de rănită, dar la cine țin de fapt? Nu la Griff

Knighon, în mod limpede. Cu siguranță nu la Daniel Brennan. Era un soi de... închipuire, un amestec între mine și omul tău.

- Nu este adevărat!

De ce vorbea despre faptul că ținea la el la timpul trecut? Nu o putea pierde acum, nu din acest motiv. Trebuia să o facă să înțeleagă.

- Nu pe Daniel l-ai însoțit pe moșie. Nu cu Daniel ai jucat biliard, nici n-ai discutat despre Shakespeare cu el. Apropiindu-se de ea, înfășurată în pătură și părând pierdută, întinse mâna ca să-i mângâie linia dulce a obrazului.

- Nu Daniel a făcut dragoste cu tine.

Măcar nu se dăduse înapoi când o mângâie.

- Tot nu mi-ai spus de ce a început toată minciuna asta. Sau de ce ai lăsat-o să continue atât de multă vreme.

Mâna lui se opri și fu cuprins deodată de groază. La naiba, nu putea să-i spună restul poveștii. Sau putea? Deja se simțea trădată și umilită. Cât avea să mai sufere dacă îi spunea că venise aici ca să caute ceva ce urma să-l distrugă pe tatăl ei și să le implice pe surorile ei într-un scandal? Cum putea să-i spună că încă avea de gând să recâștige ceea ce-i aparținea de drept?

Nu putea, cel puțin nu acum. Odată căsătoriți, putea să-i spună. Până atunci însă, nu știa exact ceea ce voia să facă. Așa cum stăteau acum lucrurile, nu știa nici măcar dacă ea mai voia să se mărite cu el. Așa că mai întâi trebuia să o liniștească într-un fel, după care putea rezolva restul după ce se căsătoreau.

Avu nevoie de numai un moment pentru a se gândi la un motiv plauzibil.

- Când tatăl tău m-a invitat aici, a menționat posibilitatea de a mă căsători cu tine. Ca să fiu sincer, nu m-a interesat. Nu aveam nici un motiv să mă însor, sau cel puțin așa credeam.

- Și nu era nevoie să te căsătorești ca să obții moșia, spuse ea ironică.

Încuviință, neputând să o mintă atât de fățiș.

- Cu toate astea, am vrut să văd Swan Park. Tatăl meu vorbea des despre moșie, știam că o voi moșteni și am fost curios. Așa că m-am gândit la o posibilitate de a o obține fără ca un grup

de femei să se dea la mine. Schiță un zâmbet vag. Crede-mă, dacă mi-aș fi putut imagina că toate vă veți opune atât de vehement căsătoriei cu mine, nu m-aș fi gândit niciodată la această minciună. Însă mi se spusese că erați... ei bine...

– Neprihănitele Swanlea, spuse ea, ridicându-și bărbia cu o demnitate surprinzătoare pentru o femeie îmbrăcată cu o pătură, stând desculță în mijlocul unei poieni.

– Exact. Credeam că Daniel te va putea ține ocupată în vreme ce eu... cercetam moșia în voie. Desigur, cu cât ar fi durat mai mult minciuna, cu atât mai greu ar fi fost să o recunosc.

Rosalind își dădu părul la o parte de pe față. Doamne, niciodată nu arătase atât de uluitor cum arăta înfășurată în pătura aceea. Era imaginea perfectă pentru Atena, zeița războiului, cu excepția faptului că trebuia să o coboare un pic mai jos, ca să-i dezvăluie sânii minunați în toată splendoarea lor.

Își ținu în frâu mărul și continuă:

– Când mi-am dat seama că te vreau, n-am știut cum să pun capăt. Nici măcar nu eram sigur că te interesam ca Griff Brennan, cu atât mai puțin ca Griff Knighton. Tot îndrugai prostiile alea despre căsătoria cu „domnul Knighton“ pentru a o salva pe sora ta și nu am vrut să te căsătorești cu mine doar pentru acest motiv.

– Așa că ai continuat să minți, ca să te asiguri că mă mărit cu tine pentru că era vorba de tine și nu de proprietatea ta? De-asta ai mințit? M-ai manipulat și...

– Aici e problema, o întrerupse el, iritat de insulta ei, că nu eram singurul care îi manipula pe ceilalți. Nici tu nu plănuiai în realitate să te căsătorești cu Daniel... cu mine, adică. Knighton. Cum te-am mințit eu, la fel m-ai mințit și tu, la naiba!

Bărbia ei tremura.

– Luptam pentru familia mea. Tu pentru ce luptai?

„Pentru compania și viitorul meu“, aproape că-i venea să spună, dar nu îndrăzni.

– Rosalind, spuse el, pe un ton moderat, știu că n-ar fi trebuit să concep o asemenea minciună, dar faptul e consumat și ți-am spus adevărul. Nu mă poți ierta? Nu putem uita de povestea asta?

Rosalind se holbă la el, neștiind cum să interpreteze dezvăluirea lui. Își dorea să-l poată urî din cauza faptului că mințise și continuase să o facă atâta vreme, că făcuse dragoste cu ea pretinzând că este altcineva.

Însă cum putea face asta? Faptul că el era adevăratul Knigh-ton făcea ca lucrurile să fie mult mai ușoare. Nu voise să-i spună familiei ei că era cât pe ce să se mărite cu bărbatul nepotrivit, cel care nu putea salva Swan Park. Detestase faptul că trebuia să aibă din nou de-a face cu atențiile lui Juliet către bărbatul pe care ea îl credea a fi vărul lor.

Cu toate acestea, Griff o mințise. De mai multe ori. De prea multe ori.

În sufletul ei, știa că putea să-l ierte pentru asta... dacă ar fi știut cu siguranță că doar în această privință mințise. Deși explicația lui părea suficient de plauzibilă, parcă nu-i venea să creadă. Toate acestea fuseseră doar ca surorile Swanlea să nu-l deranjeze cât timp cerceta moșia? Să fi fost doar atât?

Se gândi la cutia lui *papa* și încremeni.

-Și de ce trebuie să te streкори și să cercetezi moșia? Care-i problema?

El își feri privirea, încordându-și maxilarul.

-Ți-am zis. Am vrut să evaluez locul. Nu-mi place să lucrez cu cineva care se agită în preajmă, atâta tot. O privi din nou, cu îndrăzneală, făcând-o să roșească. Mai ales când acel cineva este o femeie atrăgătoare care mă incită. Care mă incită chiar acum, ca să fiu sincer.

O dorință irezistibilă îi atrase privirea către pantalonii lui. Înghiți în sec văzând că nu o mințise în privința asta, pentru că prin material se vedea clar că era excitat și părea să devină tot mai mare pe măsura ce ea îl privea.

-Așa pățesc aproape de fiecare dată când mă aflu în preajma ta, draga mea, spuse el cu voce răgușită. Până acum, n-am crezut că voi cunoaște o femeie pe care să o doresc atât de mult. Nu are nici o logică, știu, însă în clipa în care te-am cunoscut... ei bine... ceva s-a schimbat în mine. Ca și cum îmi lipsea o parte din mine, pe care am regăsit-o când te-am cunoscut.

„Inimă“, se gândi ea, amintindu-și ceea ce îi spusese Daniel.
„Nu știe ce vrea inima lui.“

Îi veniră în minte și alte lucruri pe care le spusese Daniel:
„Creierul lui încearcă să te cunoască, paloșul cerșește atenție, iar cel mai rău dintre toate, inima lui strigă să se facă auzită pentru prima oară în viața bietului nătărău. Toate aceste strigăte îl derutează“.

Gândul acesta o liniști. Cu siguranță că o iubea măcar puțin dacă vorbea atât de greoi, atât de tandru despre dorința lui față de ea. Poate că nu știa că inima îl făcea să vorbească așa, dar asta nu înseamnă că nu era adevărat.

– Vreau să mă însor cu tine, acum mai mult ca oricând, spuse el, cu voce joasă, pe un ton imperios. Întrebarea este – mă poți ierta, mă poți ierta suficient de mult cât să te căsătorești cu mine?

Să-l ia dracu', se pricepea să facă lucrurile să pară foarte simple. Știa deja și ce să-i răspundă. Cum să nu-l poată ierta când îl iubea atât de mult?

În fond, existau șanse ca situația să fi fost exact așa cum pretinsese el. Și-l putea imagina cu ușurință pe Griff că voia să nu fie bătut la cap de cele trei fete nemăritate. Și cum mândria lui nu îl lăsase să o ceară în căsătorie mai devreme.

Atunci de ce simțea această nesiguranță, de ce avea impresia că nu era complet sincer cu ea? Unele lucruri erau ciudate în privința lui. De ce se chinuise Griff atât de mult să se asigure că nu era deranjat în ultimele zile? Povestea nu părea să acopere și această latură. Și care era treaba cu cutia lui *papa*? *Papa* susținuse cu insistență că acolo se aflau numai documente, dar atunci de ce trebuia să le ascundă? Nu avea nici un sens.

Se gândise să-l întrebe pe Griff despre cutie, însă instinctul o făcu să se abțină. Dacă mințea în legătură cu cutia, întrebarea n-avea decât să înrăutățească lucrurile, pentru că atunci ar fi știut. Dacă spunea adevărul, atunci nu avea nici o importanță.

– Rosalind, draga mea, spuse el, dacă încerci să mă pedepsești prin tăcerea asta, îți iese de minune.

Fu înduioșată de îngrijorarea lui.

– Nu încerc să te pedepsesc. Doar că... nu m-am așteptat deloc la asta. Încă încerc să înțeleg ce se întâmplă. „Încă încerc să-mi dau seama cine ești în realitate. Și dacă pot avea încredere în tine.”

– Ce anume e de înțeles? Sunt același bărbat de care ți-a păsat, doar că am un alt nume și un trecut cu o reputație mai bună. Asta nu ar trebui să afecteze faptul că îți pasă de mine suficient cât să te măriți cu mine. Pentru că rămase tăcută, necăjită, el adăugă pe un ton mai ferm: Iar dacă gafele mele au distrus sentimentele pe care le aveai pentru mine, poți să te măriți cu mine din motive practice. Aș accepta chiar și asta, fiind vorba de tine.

– Din motive practice? Presupun că te referi la avantajele pe care le-ar căpăta familia mea.

El încremeni pentru o clipă.

– Da. Dar mai ales la avantajele pentru tine. Sunt bogat, ai uitat?

– Ar trebui, replică ea rece. Mi-ai amintit asta de mai multe ori în ziua aceea, în parcul cu căprioare. Din câte îmi amintesc, m-a influențat atunci la fel de puțin precum mă influențează acum.

– Ești o femeie încâpățânată, Lady Rosalind.

– De fapt, cred că ți-am spus că nu mă interesează banii și că aveam de gând să renunț la tot ca fiu actriță.

El oftă.

– În acest caz, va trebui să găsec alte lucruri care să te ispitească să uiți de teatru, nu?

Luând-o prin surprindere, o cuprinse cu brațul de mijloc, trăgând-o spre el. Pătura alunecă puțin, însă ea nu se opuse îmbrățișării. Nu putea să se opună. Atingându-i obrazul cu buzele, rosti cu o voce joasă și seducătoare:

– Noi doi ne potrivim foarte bine. Trebuie s-o recunoști.

– Ne potrivim la pat, vrei să spui, replică ea. Ce se mai pricepea să o amețească!

– Din orice punct de vedere. Apucându-i bărbia, o ridică așa încât să-l privească în ochii lui frumoși și tulburători. Ce șanse crezi că ai să găsești un soț care să corespundă standardelor tale în privința cunoștințelor despre Shakespeare?

Încă o bucată din puzzle care se potriveau de minune. Bineînțeles că-l studiasse pe Shakespeare. Fusese educat la Eton. Cu toate astea, dintre toate lucrurile pe care i le-ar fi putut spune pentru a o convinge, nu la acesta se aștepta. Fusese viclean că se folosise de asta, iar Griff putea fi foarte viclean.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Nu m-ai convins că știi toate citatele pe care le știu eu, domnule.

El zâmbi la auzul răspunsului.

– Atunci poate ar trebui să te conving. Gândește-te la plăcerea pe care am simți-o făcând asta. O sărută cu foc pe obraz. Gândește-te la orele pe care le putem petrece – o sărută până la ureche și o mușcă ușor de lob – discutând toate eufemismele pe care le-a folosit Shakespeare pentru penis.

Fără voia ei, un val de plăcere o străbătu. Cu siguranță că se pricepea să folosească termeni obraznici în avantajul lui.

Alintându-i cu limba urechea mult prea sensibilă, o lipi de trupul lui. De trupul lui extrem de excitat.

– Vor mai fi și alte avantaje. Poți redecora casa de la oraș și fiecare colț al ei. Vei avea două case pline de servitori cărora le poți porunci orice.

– De ce mi-aș dori așa ceva? Nu mai putea să respire, nici să gândească. Își întoarse capul, luptând să țină sub control valul de emoții care o năpădeau întotdeauna când el încerca să o seducă. Nu-mi place să fiu cea care conduce această moșie, ai uitat?

– Ai spus că-ți displac doar detaliile plictisitoare. Ei bine, draga mea, am destui angajați care să se ocupe de detalii plictisitoare, ceea ce înseamnă că tu vei fi liberă să poruncești oricui. O sărută pe gât. Și să-mi ții patul cald.

Rosalind înghiți în sec. Din greu.

– Presupun că printre acele „avantaje” de a mă căsători cu tine se numără și faptul că-ți voi ține patul cald.

– Femeie cârcotașă ce ești, mormăi el. Să-ți demonstrez din nou că amândoi am considera asta un avantaj?

O sărută pe buze, și Rosalind simți că întreg sufletul îi este răpit din trup. Fiecare simț deveni mai acut, însăși pielea ei se simți

mai fierbinte. Pentru o clipă, se bucură de senzație, răspunzând sărutului cu toată dragostea pe care i-o purta.

Însă când el trase de pătură, își reveni. Cu un gest îndârjit, se desprinse din brațele lui și se îndepărtă, ținând pătura lipită de ea precum un scut.

- Rosalind? întrebă el îngrijorat.

- În regulă.

- În regulă, ce?

- Mă voi căsători cu tine.

Oftatul lui de ușurare se auzi deslușit în poiană.

- Bine. Acum vino lângă mine să sărbătorim.

Numai Griff putea rosti cuvântul *sărbătorim* cu o voluptate pură. Ea se înfioră simțind ispita cea mare, însă se opuse. Nu se putea culca din nou cu el până ce nu afla dacă temerile ei erau sau nu întemeiate. Aproape că recunoscuse mai înainte că-l iubea; dacă se culca din nou cu ea, cu siguranță că nu putea să se abțină să nu o spună cu glas tare. Iar mândria ei nu o lăsa să-și dezvăluie sentimentele până ce nu devenea mai sigură în ceea ce-l privea.

- Nu, protestă ea, ceilalți vor observa că nu suntem acolo dacă nu ne întoarcem curând.

Păși către ea.

- Daniel va avea grijă să nu fim deranjați.

- Nu, spuse ea cu hotărâre. Sunt... puțin...

Puțin obosită? Somnoroasă? Abia se înserase. Ce justificare putea să aibă? Spre surprinderea ei, chiar el îi oferi scuza potrivită.

- Te doare, desigur. O privi rapid pentru a se scuza. Nu m-am gândit. Erai virgină și am fost cam... prea energici când am făcut dragoste. Ai nevoie de timp să te refaci.

Se folosi numaidecât de raționamentul lui, deși n-o durea nici pe departe atât de rău cum credea el.

- Da, așa e. Î-Îmi pare rău...

- N-ai nici un motiv să-ți cer scuze. Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu vei putea fi pregătită din nou atât de curând. Păși mai aproape de ea să-i mângâie obrazul. Merg pe teren neexplorat, scumpa mea, din moment ce ești prima virgină pentru mine.

– Ar fi bine să fiu și ultima, îl avertiză ea. Indiferent de ce i-am promis lui Daniel, nu voi juca rolul de soție tolerantă pentru tine. Dacă îți găsești vreo amantă după ce ne căsătorim, jur că îți tai paloșul sau cum i-oi fi zicând tu.

El râse.

– Ai grăit ca o adevărată amazoaă. Dar nu-ți face griji, draga mea. Nu-mi doresc o soție tolerantă. Nici nu-mi doresc o amantă. Te vreau pe tine și nu am nevoie de nimeni altcineva, pentru restul vieții.

Suna atât de bine, chiar perfect. Suna prea bine, se gândi ea în vreme ce el se apleca să o sărute.

Nu exista decât o modalitate pentru a se asigura în privința intențiilor lui și pentru a-i înlătura orice temeri. Astă-seară trebuia să se ducă la papa cu blestemata aceea de cutie și să-l oblige s-o deschidă, să-l oblige să-i spună ce anume conținea. Probabil că nimic – era aproape convinsă că în cutie nu se afla nimic important.

Se ruga să nu conțină nimic important.

Pentru că dacă se dovedea că Griff mințea în privința motivelor pentru care se căsătorea cu ea, acest lucru ar fi ucis-o.

Capitolul 18

Nici o altă emoție nu este sădită atât de adânc în inima omului precum invidia.

Richard Sheridan, director britanic de teatru
și dramaturg, *Criticul*

O jumătate de oră mai târziu, după ce se îmbrăcă și porniă către casă, Griff nu putea să scape de senzația de neliniște care îl supăra. Nu înțelegea de ce se simțea așa. Ar fi trebuit să fie extaziat, acum că avea ceea ce-și dorea. Tot ceea ce-și dorea.

Obținuse acceptul lui Rosalind în ciuda faptului că mărturisise că mințise. Ea fusese de acord să se mărite cu el. Spusese că ține

la el. Chiar îl amenințase că-l va castra dacă-și va găsi vreodată o amantă, ceea ce lui i se păru extrem de promițător. Cu siguranță gelozia ei însemna că simțea mai mult decât dorință față de el.

Și obținuse certificatul, sau avea să-l obțină în ziua nunții în condițiile în care contele se ținea de promisiunea făcută. Făcuse acest lucru fără să o determine să renunțe la sentimentele față de el, datorită hotărârii lui prudente de a nu-i împărtăși toată povestea.

Cu toate astea nu era foarte sigur de ea. Îi aruncă o privire în timp ce treceau pe lângă conac, pe sub o fereastră care aruncă o lumină slabă pe chipul ei. Părea... gânditoare, distantă. Oare știa...

Nu, de unde să știe? Nu era decât o reacție a faptului că-și pierduse virginitatea și o reacție a schimbărilor pe care acest lucru le produsese. Pentru că dacă ar fi știut adevărul, n-ar fi fost de acord să se mărite cu el. Era aproape convins de asta.

Totuși, va trebui să-i spună în cele din urmă. În ce situație dificilă era! Pentru a-și câștiga locul în Camera Lorzilor și deci în acea delegație, trebuia să-și facă publice pretențiile la titlu. Însă dacă ar fi făcut public acest lucru, fie înainte, fie după ce se căsătorea cu Rosalind, ea l-ar fi ucis.

Scoase un geamăt. Nu exista nici o cale să facă asta fără să o înfurie?

Desigur că exista, nu era nevoie să știe cum obținuse el certificatul. Asta putea să rămână între el și conte. Iar să se folosească de asta ar fi schimbat prea puțin situația familiei, pentru că odată ce el se căsătorea cu Rosalind, s-ar muta la Swan Park și totul ar fi ca înainte. Putea chiar să-i permită tatălui ei să rămână în dormitorul principal. Până la urmă, nu era un bărbat răzbunător.

Ar mai fi rămas mica problemă privind transferul public al titlului de la tatăl ei către Griff. Asta n-ar fi durat mai mult de o lună. În Camera Lorzilor. Înaintea tuturor colegilor tatălui ei și a numeroși ziariști, fără îndoială. Tatăl ei stigmatizat drept infractor, surorile ei, compătimate, iar minciuna lui pentru a o cuceri fluturată în fața ochilor ei.

Scoase din nou un geamăt. La naiba, nu era corect! Merita titlul acela; era al lui! Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că voia să se însoare cu ea după tot ceea ce-i făcuse tatăl ei, la dracu'!

– Dacă mai gemi o singură dată la modul ăsta, Griff, spuse ea cu voce joasă, voi crede că regreti că m-ai cerut în căsătorie.

Privirea i se aținti asupra ei.

– N-am regrete în această privință, crede-mă.

Era adevărat, Dumnezeu era martor. Indiferent de ce dificultăți putea aduce căsătoria, voia să se însoare cu ea mai mult decât orice altceva în viață. Cu excepția aceluși loc în cadrul delegației. Însă avea să găsească o modalitate de a le obține pe ambele. Poate că tatăl ei urma să fie atât de generos încât să-și dea obștescul sfârșit din cauza bolii la momentul potrivit.

Îl cuprinse un sentiment de vinovăție fiindcă-și dorise ca acest lucru dureros pentru ea să se întâmple. Gemu din nou. Observând privirea ei neliniștită, spuse repede:

– Încerc să mă gândesc cum să ne facem intrarea. Nu vreau să te fac de rușine în fața familiei. Mai există vreo modalitate de a intra în casă fără să fim văzuți?

– Nu-mi spune că n-ai reușit să afli toate intrările secrete din Swan Park în timpul peregrinărilor tale.

– Constat că faptul că am făcut dragoste nu ți-a amorțit limba aia ascuțită, milady. Foarte bine. Se opri, o luă în brațe și intră pe ușa principală. Putem intra oricând astfel. Să scăpăm de toate întrebările deodată.

– Lasă-mă jos, afurisitul! șuieră ea, privind rapid către ferestrele pe lângă care treceau. Lasă-mă jos!

– Cum dorești. O lăsă jos, deși continuă să o îmbrățișeze până ce-i fură un sărut. Un sărut foarte pasional și delicat care îl făcu să-și dorească mai mult.

Ea se desprinse de el, respirând rapid, cu buzele înroșite.

– Există o altă intrare acolo, în spate. Arată cu degetul către un șir de garduri vii. Duce către una dintre scările servitorilor.

Când ajunseră la ușa mică, ea o deschise, însă el o prinse de braț și o opri.

- Te las să urci singură. Voi intra prin față și le voi distrage atenția, spuse el.

- Și cum ai de gând să faci asta?

El ridică din umeri.

- Presupun că a sosit vremea să le spunem despre mascaradă, dacă Daniel nu le-a spus deja. Asta ar trebui să le distragă atenția. Se ruga ca Daniel să nu fi spus tot, însă. Cobori la cină după ce intri?

Ea își feri privirea, probabil stânjenită.

- Eu... ăă... cred că voi mânca în camera mea astă-seară. Trebuie să fac o baie.

- Vrei să mă alătur mai târziu când faci baie?

- Normal că nu! se opuse cu o îmbujorare evidentă.

El chicoti.

- Presupun că va trebui să aștept până ne căsătorim.

Îl privi precaută.

- Cu siguranță că nu ai fi atât de depravat încât să faci baie cu mine.

- Draga mea, mă tem că voi fi un soț tare depravat. Rânji fără jenă. Știi foarte bine că acesta este motivul pentru care ai acceptat să te măriți cu mine.

Ea pufni, însă nu se obosi să-l contrazică.

- Presupun că nici nu intră în discuție să mă strecor în dormitorul tău la miezul nopții, nu?

- Normal că nu intră în discuție!

El oftă zgomotos. Dar era în regulă. Probabil că ar fi trebuit să se vadă cu tatăl ei între patru ochi ca să-i explice minciuna. Cu puțin noroc, faptul că Griff era dornic să se însoare cu Rosalind îi va potoli mânia provocată de înșelăciune.

Nu că bătrânul ar fi avut vreun motiv să se mânieze, având în vedere că nici el nu era fără pată. Însă dacă se înfuria, contele ar fi putut să-i spună lui Rosalind despre certificat și ar fi fost mai bine dacă Griff reușea să preîntâmpine acest lucru. Într-adevăr, s-ar putea să fie mai bine dacă Griff se ținea cât mai departe posibil de tatăl ei până la căsătorie.

– Rosalind, spuse el, luându-i mâna într-ale lui. Va trebui să merg curând la Londra, măcar ca să verific dacă lucrurile decurg cum trebuie la Knighton Trading. Și vreau să mergi cu mine.

– Dar Griff, asta nu s-ar cuveni deloc – știi doar! Una e să... știi tu... în secret... dar nu putem lăsa pe toată lumea să creadă că...

– Poți să o iei pe una dintre surorile tale ca însoțitoare în scurta călătorie – cu siguranță că Helena ar fi de acord.

– Și *papa*? Și moșia?

– Juliet poate să rămână să se îngrijească de tatăl tău, cum face și acum. Nu se va întâmpla nimic cu moșia câteva zile. Îi mângâie degetele. Odată ce ajungem în Londra, mama mea te poate însoți, iar acest lucru ar trebui să mulțumească pe toată lumea.

Pentru o clipă, ea păru uimită, după care își reveni.

– O, da, am uitat că ai o mamă. Sunt atât de obișnuită să mă gândesc la tine ca la domnul Brennan, care era orfan... Se întrepruse, în glas citindu-i-se o ușoară urmă de învinuire. Mă tem că va mai dura o vreme până să reușesc să îmi dau seama de adevăratul tău caracter.

Cuvintele ei îl loviră în plin. Cu hotărâre, o strânse în brațe și o sărută atât de profund că era aproape indecent, după care se retrase cât să se uite la ea.

– Asta este tot ce-ai nevoie să știi în privința caracterului meu, draga mea.

El îi simți respirația tremurătoare; părea zăpăcită. Slavă Domnului pentru pasiunea pe care dulcea lui Atena o resimțea firesc, căci era cea mai bună armă care o ținea legată de el. Și trebuia să o folosească des în acest scop.

Pe buze îi apăru un zâmbet ușor. Cu siguranță asta nu reprezenta o încercare prea grea.

Mulțumirea lui deveni și mai mare în clipa în care ea nu se opuse îmbrățișării lui.

– Când vrei să plecăm? șopti ea în timp ce el îi mângâia părul frumos și ciufulit.

– Poimâine, dacă este posibil. Va trebui să rezolv niște probleme cu tatăl tău în privința căsătoriei, desigur, iar tu și Helena va trebui să vă faceți bagajele. Dar nu văd nici un motiv de amânare.

Sunt multe de făcut la Londra, și vreau să vezi și tu Knighton Trading, locul de unde izvorăsc toate păcatele, adăugă răutăcios.

Ea pufni.

– Bănuiesc că nu locul în sine, ci proprietarul este cel vinovat de păcate.

– Da, și vom continua așa chiar și după căsătorie. Îi prinse sânul în palmă și se aplecă să-i șoptească: Tot soiul de păcate.

Ea îi împinse mâna la o parte.

– Destul cu astea acum, Griff. Dacă ne prinde cineva așa, voi muri de rușine. Trebuie să intru înainte ca să vină cineva să mă caute.

– Foarte bine. Prinzându-i mâna într-a ei, o sărută. Noapte bună, draga mea. Ne vedem la micul dejun. Mergi și fă baie acum și să visezi la mine în timp ce-ți speli mica și dulcea...

– Suficient, Griff! Deși îi aruncă o privire dojenitoare, în vreme ce se grăbea să intre pe ușă, o auzi răsând după ce o închise în urma ei.

Oftă. Cum naiba avea să reziste până la nuntă? Fără îndoială că va deveni un pasionat al băilor reci înainte să se poată întoarce în patul ei, căci a doua zi aveau multe de făcut. Cu Helena în calitate de însoțitoare pe drumul către Londra și cu mama ei ca însoțitoare odată ce ajungeau acolo, nu aveau să fie prea multe ocazii după plecarea lor.

Ei bine, abstenența n-avea decât să facă noaptea nunții să fie și mai plăcută. Un rânjet îi apărui pe chip. Intenționa să obțină cea mai scurtă perioadă de logodnă din istorie. Cunoscând-o pe Rosalind, nu avea să se opună.

Când intră în casă, majordomul îl anunță că toată lumea era la cină. Sosise momentul să înfrunte mânia celorlalte fete Swanlea. Nu că i-ar fi păsat prea mult de ce credeau ele; singura de care îi păsa era Rosalind, iar ea deja fusese de acord să se mărite cu el.

Intră în salon și se așeză.

– Bună seara tuturor. V-a povestit Daniel despre micul nostru subterfugiu?

– Daniel? întrebă Lady Helena.

– Subterfugiu? întrebă Lady Juliet.

Oftă, după care începu să explice. Daniel nu spuse nimic, ci continuă să mănânce, iar Griff își dădu curând seama care era motivul. Acel irlandez afurisit voia să-l vadă pe Griff stânjenit.

Iar Griff se simți exact așa pe durata orei ce urmă. Le servi lui Lady Helena și lui Lady Juliet aceeași justificare pentru mascara-dă pe care i-o oferise și lui Rosalind, fără să ia în seamă privirea iscoditoare a lui Daniel. Înainte ca masa să se termine și după ce răspunsese la sute de întrebări eschivându-se cât de mult posibil, se pomeni condamnat fără șfială de cele două surori.

– Așadar, ne-ai mințit? întrebă Lady Juliet pentru a cincisprezecea oară. Te-ai prefăcut în tot acest timp?

– Da, da, spuse Griff nervos.

Rosalind a fost mai înțeleghătoare, la naiba. Dacă ea îl putea ierta, de ce naiba nu l-ar putea ierta și ceilalți?

– Nimic nu s-a schimbat cu adevărat, cu excepția faptului că eu voi fi cel care se va căsători cu sora voastră, și nu Daniel...

– Care ne-a mințit, ca și tine, îl întrerupse Lady Helena, privindu-l cu furie pe omul lui Griff. Fără îndoială că v-ați distrat pe seama noastră, râzând de prostia noastră și...

– Ascultă, răspunse Daniel, nu a fost chiar așa. Totul a fost ideea lui Griff. Eu n-am fost de acord de la bun început, dar lucrez pentru el, așa că am făcut ce mi s-a spus. Credeți-mă, nu mi-a făcut plăcere să vă mint pe toți.

Juliet îl bătu pe mână cu înțelegere.

– Desigur că nu ți-a făcut plăcere.

Din câte se părea, acum că nu trebuia să se mărite cu uriașul acela neîndemânatic sau să vadă cum sora ei se sacrifică pentru a se mărita cu el, putea să stea prin preajma lui fără grijă.

– Știm cu toții că ești un om bun, domnule Knight... vreau să zic, domnule Brennan. Îl privi ironic pe Griff. Șeful tău a fost cel care s-a purtat urât, foarte urât, într-adevăr.

Griff se uită furios la Juliet.

– Înainte să începi să-l scuzi pe Daniel de orice vină, ar trebui să știi că el a ales să facă asta. Nu eu l-am forțat. A fost de acord

cu tot pentru că primește o compensație foarte mare. Două sute cincizeci de lire, mai exact.

- Două sute cincizeci de lire! Lady Helena păru uluită când auzi despre ce sumă era vorba și îi aruncă lui Daniel o privire plină de dispreț. Presupun că n-ar trebui să mă aștept la mai mult din partea unui bărbat care a fost contrabandist și Dumnezeu mai știe ce. Cum ai putea rezista unei sume atât de mari, până la urmă? Din tonul ei, părea ofensată. Și-apoi, probabil că a fost nevoie de o sumă mare ca să fii de acord să suporti o vizită la noi, fetele bătrâne cele plictisitoare.

Își aruncă șervetul și începu să se ridice, însă Daniel o prinse de braț.

- Ascultă, Lady Helena...

- Dă-mi drumul, șopti ea, cu privirea licărind din pricina lacrimilor. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești plătit pentru amabilitatea ta - pentru biliard și că ai curtat-o pe Rosalind și... Erai plătit să le distrezi pe fetele bătrâne. Ei bine, cu siguranță ți-ai câștigat banii. Ne-ai păcălit pe toți.

Când Daniel începu să protesteze, iar Lady Juliet interveni pentru a-l apăra, Griff clătină din cap și plecă. Îi lăsă să rezolve problema între ei. Nu avea nici un chef să-și bată capul cu două femei arțăgoase în acea seară. Până la urmă, tot mai trebuia să se confrunte și cu un conte arțăgos și se temea că-și va irosi astfel toată răbdarea.

Deși Griff nu fusese încă în apartamentul personal al contelui, știa unde se afla aceasta. Biroul în care o întâlnise pentru prima oară pe Rosalind și unde se luptase cu Daniel era situat în acea aripă, pe același etaj. Așa că avu nevoie de numai câteva minute să-și dea seama pe unde se găsea dormitorul contelui.

Se așteptase întru câtva să găsească un servitor așteptând ordinele lordui în fața încăperii, însă nu văzu pe nimeni. Poate că omul dormea. Oare trebuia să se întoarcă? Nu, cu cât avea mai curând o discuție cu contele, cu atât mai bine. Deschizând ușor ușa, privi înăuntru. Îi luă un moment să se adapteze la lumina slabă ce venea de la singura lumânare aflată pe noptiera contelui.

Însă dintr-o privire scurtă, observă că bărbatul se ridicase în fund, deși părea să aibă ochii închiși. După ce Griff intră și se apropie de pat, se gândi ce să facă. Oare pur și simplu dormea? Sau poate dormea întotdeauna așezat în fund, cu o lumânare aprinsă?

Un lucru era clar – era în mod evident mai bolnav decât crezuse Griff. Contele avea numai cincizeci și ceva de ani, deși arăta de șaptezeci. Un șuierat îngrijorător se auzea când respira, iar pielea de pe față atârna ca un giulgiu. Întreaga încăpere duhnea a vin și urină și moarte, dându-i fiori lui Griff, căci îi amintea în mod dureros de camera în care zăcuse tatăl lui în urmă cu mulți ani.

Aproape că se hotărâse să revină devreme în dimineața următoare, în clipa în care contele deschise ochii și-l văzu. Înainte să apuce să spună vreun cuvânt, expresia pe jumătate adormită a contelui se preschimbă în groază. Înșfăcând cearșaful la piept, se cufundă în pernă.

– Așadar, ai venit după mine, nu-i așa? rosti el gâfâind. Așa începe judecata de apoi? Sunt purtat către mormânt de bărbatul căruia i-am greșit cel mai mult?

Griff îngheță în umbră. Ce naiba? Nici una dintre fiice nu spusese nimic despre demența tatălui lor. Nenorocitul visa cu ochii deschiși?

– Ar fi trebuit să știu că te vor trimite. Contele tuși, fără să-și mute privirea de la Griff. Cine altcineva să mă conducă în iad, dacă nu tu, Leonard?

Atunci își dădu seama. Mama lui spusese întotdeauna că semăna leit cu tatăl lui, însă până atunci crezuse că exagerase. În mod evident, nu o făcuse.

Începu să pășească în lumina lumânării de lângă pat, pentru ca bărbatul să-l vadă mai bine, după care avu o ezitare. Un impuls misterios îl făcu să întrebe cu asprime:

– Și ce-ai făcut de ar trebui să te conduc în iad?

Ochii contelui ardeau.

- Nu mă chinui, fantomă. Știi ce-am făcut. Dar încerc să îndrept lucrurile. Te rog... dacă îmi mai dai numai câteva săptămâni să repar ce-am făcut, îmi voi îmbrățișa de bunăvoie soarta.

- Să repari ce-ai făcut? Sângele îi fierbea în vene. Și cum ai de gând să faci asta?

- Fiul tău se va căsători în curând cu Rosalind a mea. Asta va îndrepta lucrurile.

Îi luă o secundă lui Griff să-și amintească de faptul că, în realitate, contele credea că Rosalind se mărita cu Daniel. Iar Daniel era domnul Knighton.

- Când se vor căsători, continuă contele cu respirația grea, îi voi da certificatul de căsătorie, dovada faptului că este legitim.

- De ce nu i-l dai acum? De ce să aștepti până după nuntă? Deși Griff intenționa să se însoare cu Rosalind oricum, voia să audă cum se justifică bătrânul și cum încearcă să-și motiveze acțiunile condamnabile în fața unei instanțe mai puternice.

- Nu-ți pot spune dacă fiul tău este furios pentru ceea ce s-a întâmplat. Pare binevoitor, dar știu că are tot dreptul să mă urască. Dacă îi dau certificatul, ar putea să ne distrugă.

Griff își încleștă pumnii.

- Dar ești de acord că are tot dreptul să te urască, să vrea să te distrugă.

- Pe mine, da. Dar nu pe familia mea.

- Așadar, i-ai nega legitimitatea nașterii dacă nu se însoară cu fiica ta.

- Nu! Jur că nu! Rămase fără aer, ținându-și mâna pe pieptul scofâlcit. I-aș da documentele chiar și fără. Nu vreau să mor având pe conștiință faptul că este considerat bastard pe nedrept.

Griff fu uluit. Oare vorbea serios? Oare un om pe moarte ar minți o fantomă? Griff scrâșni din dinți. Poate. Un om care nu vrea să moară ar spune orice.

Vocea contelui deveni stăruitoare.

- Nu înțelegi, Leonard? Îmi iubesc ficele la fel de mult cum îl iubești tu pe fiul tău. Trebuia să încerc asta mai întâi, să mă asigur

că viitorul fetelor mele e asigurat. Tuși. Altfel ce se va alege de ele după moartea mea?

Contele era cât se poate de sincer, asta era sigur. Griff fu cuprins de un sentiment copleșitor de vinovăție. Cum puteau motivele contelui, care păruseră înainte atât de condamnabile, să pară acum atât de ușor de înțeles?

— Cred că-ți va plăcea de Rosalind a mea ca soție pentru fiul tău, continuă contele cu voce scăzută. Trase adânc aer în piept, tuși puțin, după care reuși să se controleze. Are un temperament afurisit și deși nu este la fel de drăguță precum cea mică, este...

— Rosalind este un înger! spuse Griff. Nu meriți o fică atât de bună ca ea!

Bărbatul clipi către el.

— Așadar o cunoști? Da, presupun că fantomele cunosc pe toată lumea. Ar trebui să-ți placă de ea — seamănă cu Georgina la vârsta ei.

— Georgina? șopti Griff, amintindu-și de ceea ce spusese Daniel, că pe mama lui o cunoștea contele.

Așezându-se mai bine, contele se chinuia să respire. Când putu vorbi din nou, spuse:

— Nu te mai urăsc pentru că ai câștigat-o. După ce am găsit-o pe Solange a mea, m-am mulțumit fără Georgina. În fond, Solange mi-a dat cele trei fete.

Cuvintele pluteau în mintea lui Griff. Ce voia să spună ticăloșul — fără Georgina?

Fața bătrânului se întunecă.

— Însă când mi-ai furat-o prima oară, n-am putut suporta. Altfel, n-aș fi reacționat niciodată atât de imprudent. Cu siguranță că înțelegi ce am simțit în acea zi... Se chinuia să respire. Când am fost să-ți văd copilul, cel care mi-a distrus viitorul. Ai fi deținut în curând titlul și Swan Park. După ce le primea moștenitorul tău. Și o aveai și pe femeia pe care o iubeam.

Contele fusese îndrăgostit de mama lui? Iar Griff nu știuse asta? Mama lui nu vorbise niciodată despre așa ceva. Dar poate că nici ea nu știuse. Griff își ținea respirația, temându-se să nu-l

întrerupă pe celălalt din vorbit. Și în același timp se temea și să-l lase să continue.

Contele privea pe lângă Griff de parcă ar fi privit înapoi către trecut.

– Și eu? Eu nu aveam nimic. Tu o aveai pe Georgina, iar eu nu aveam nimic.

Cuvintele îl făcură pe Griff să se înfioare. Știa cum este să rămâi fără nimic.

După care se blestemă că simțise milă pentru el. Bărbatul care-i luase totul era chiar blestematul de conte, pentru numele lui Dumnezeu!

– N-ar fi trebuit să mă inviți în vizită, spuse contele cu glas sugrumat. Griff își aminti că bărbatul credea că vorbește cu tatăl lui Griff. Era prea tenant, prea ușor să fur certificatul de căsătorie când ai plecat să aduci copilul.

– Și trebuie să fi aflat că oficiul de căsătorii din Gretna Green arsese, îl îmboldi Griff, fascinat de ideea de a-și auzi bănuielile confirmate.

Swanlea încuviință.

– Bătrânul conte însuși mi-a spus. Și știam că nimeni nu va găsi niciodată vreun martor la nuntă.

Nu, se gândi Griff fioros, nu în Gretna Green, unde singurii martori erau străini de cele mai multe ori.

Vocea contelui era ca un murmur subțire.

– Nu a fost bine ce-am făcut, știi. De câte ori nu mi-am spus asta în ultimii treizeci de ani? Șuieră pentru un moment. Însă am crezut că vei trăi, blestat să fii. Nu trebuia să mori atât de tânăr. M-am gândit că, după ce va muri contele, vei rămâne conte pentru tot restul vieții, dar că după moartea ta, oricare dintre fiii mei va deveni conte. Așa era corect.

Swanlea începu să încuviințeze ca și cum ar fi fost singur de acord cu ceea ce spunea și cu gândurile lui greșite.

– Mi-am zis că mi-a furat-o pe Georgina, așa că familiile noastre ar trebui să împartă titlul. Înainte ca Leonard să moară, fiul lui va fi destul de înstărit. De ce să aibă nevoie de un titlu?

– Dar *nu* era înstărit! ŷuieră Griff. A rămas fără bani, cu o mulțime de datorii și cu o mamă pe care să o sprijine financiar!

– ŷtii! Contele aproape că se sufocă din nou, după care continuă: Am încercat să-i trimit Georginei bani, însă nu a vrut să-i ia.

– Mincinosule!

– E adevărat! ŷtii că este adevărat! Și nu era prea mult de trimis. Ce-aș fi putut face mai mult, Leonard? Deja aveam soție și le aveam și pe ficele mele. Să recunosc că am furat titlul ar fi însemnat să-mi ruinez familia. Iar tu aveai un fiu, pentru numele lui Dumnezeu! ŷuieră din nou, iar trupul îi tremura. Putea să-și facă avere și așa a și făcut! Te-a făcut mândru de el. Eu nu aveam decât fete și nu puteam fi sigur de viitorul lor.

– Nu aveai nevoie de un fiu, să te ia naiba! Erai sănătos. Ar fi putut să-ți faci și tu avere. Dar ai fost prea laș pentru asta. Ai preferat în schimb să lași un biet băiețel de doisprezece ani să sufere. Amărăciunea durerii din trecut se simți în cuvintele pe care tocmai le rostise. Ai stat și-ai privit cum alți băieți îl numeau „bastard“ pe nedrept. N-ai făcut nimic când a fost silit să se asociez cu contrabandiști și cu hoți ca să scape de datorii. Și ai rămas la moșia ta cea comodă fără să ții cont de el, în vreme ce el înfrunța disprețul celor care îi erau egali de drept, pentru că de asta era nevoie ca să-și obțină succesul!

– Însă l-a obținut! Băiatul este mai bogat decât am fost eu vreodată!

Protestul aprig îl făcu pe conte să tușească, lucru pe care Griff îl privea cu un amestec ciudat de furie și îngrijorare. Voia să ștergă cuvintele contelui, să nu țină seama de ele, să le micșoreze efectul. Însă nu reuși. Pentru că, în ciuda a ceea ce îndurase, avusese într-adevăr succes, atât de mult încât de fapt contele fusese nevoit să-i ceară ajutorul. Era greu să urăști un om al cărui ghinion fusese atât de mare încât trebuia să-i ceară ajutorul chiar persoanei față de care greșise. Unui om care se stingea lent și în dureri.

Însă omul acela nu merita mai mult. În fond, Griff nu era singura persoană față de care greșise contele.

– Și Georgina? întrebă Griff tăios odată ce tusea contelui se opri. Dacă ți-a păsat de ea, cum ai putut să o lași să sufere? Cum

aî putut să mă lași... să-l lași pe fiul meu să fie numit bastard când o făcea să sufere atât de mult pe ea?

O durere prea mare ca să fie numai de ordin fizic schimonosi chipul contelui.

– Eram tânăr și prost. Cred că mi-am dorit să sufere și ea, cum sufeream eu. Te-a ales pe tine în locul meu pentru că urma să fii conte. Aveam și eu ceva perspective, dar până să vii tu, ea intenționa să se mărite cu mine. Știi că așa era. Încă mă iubea în ziua în care v-ați căsătorit. Mi-a spus.

Griff explodă de furie.

– Minți, boșorogule! Ieși la lumină cu pumnii încleștați. Minți! Mama nu te-a iubit niciodată! Niciodată!

Contele rămase cu gura căscată, după care deveni alb ca varul. Încet, privi prin cameră parcă pentru a-și da seama de locul în care se află, gâfâind. După aceea ridică un deget tremurând pentru a arăta către Griff.

– T-Tu nu ești Leonard! Ești cât se poate de viu! Cine ești? Spune-mi cine ești, la naiba!

O voce obosită de femeie răspunse de undeva din spatele lui Griff.

– Este fiul lui Leonard, *papa* – și este cât se poate de viu.

„Nu!” se gândi Griff, pälind. „Nu, nu se poate să fi auzit!”

Se întoarce încet și o văzu pe Rosalind stând în prag, însă ea refuză să-l privească. Se uită pe lângă el către tatăl ei, iar chipul îi tremura de durere.

„O, Doamne, cât auzise din discuție? Cât de mult?” I se făcu rău la stomac.

Intră ținând la piept o cutie de fier. În mod evident, de-abia făcuse baie, căci purta o rochie mai puțin formală, iar părul ei strâns strălucea. Era ca și cum privea spre rai de pe luntrea care o ducea spre iad.

Apoi își încrucișă privirea cu a lui, iar trădarea evidentă din ochii ei sugera că auzise mult prea mult. Griff simți că privirea îi pătrunse până-n inimă.

– El, *papa*, este vărul tău, continuă ea. Marsden Griffith Knighton. Mă tem că el este adevăratul domn Knighton.

Capitolul 19

Tot astfel, proștii ce-i cred pe-nvățătorii mincinoși
îndură greu, dar nici amăgitorul
Nu scapă de pedeapsă!

William Shakespeare, dramaturg englez,
Cymbeline

„De ce trebuia să am dreptate?” se gândi Rosalind.

De ce nu putea fi totul așa cum spusese Griff – o minciună simplă, prostescă, pe care o regreta acum că voia să se însoare cu ea?

Desigur, el nu voia într-adevăr să se însoare cu ea, nu? Voia altceva. Și pentru că auzise cea mai mare parte a conversației cu *papa*, știa că are tot dreptul.

Își dorea tare mult să nu fi venit în dormitorul lui sau să nu se fi oprit când auzise vocea lui Griff. Ar fi fost mult mai fericită dacă nu ar fi știut. Însă, odată ce prinsese firul conversației, nu mai putuse pleca nici dacă ar fi picurat-o cineva cu ceară.

Deși picioarele i se înmuiaseră, păși către patul tatălui ei.

– De cât timp... ești aici? întrebă Griff cu glas răgușit.

Îi aruncă o privire, suficient cât să vadă cât era de palid, aproape la fel cum era tatăl ei.

– De când *papa* vorbea despre cum „să îndrepte lucrurile“.

Apoi se întoarse către tatăl ei, care cerceta uluit trăsăturile lui Griff. Greu de crezut că tatăl ei cel bolnav fusese cândva atât de lipsit de inimă. Dintotdeauna fusese țăfnos și certăreț, însă nu crezuse că poate fi atât de crud. Cu toate astea, știa că povestea lui era adevărată, pentru că avea sens dacă punea la cap toate amănunțele acestei piese de teatru nereușite.

Acum înțelesese de ce Griff răspunsese atât de furios când îl numise bastard. Acum înțelesese de ce îi făcuse pe plac tatălui ei, de ce mințise și ceea ce urmărise de fapt.

Inima îi fu zdrobită, ca străpunsă de ace de gheață. Și da, acum știa de ce voia să se însoare cu o fată bătrână, dizgrațioasă, ca ea.

Se apropie de pat, înainte să o podidească lacrimile și să se dea de gol.

– Tată, dă-mi cheia de la cutie.

Privirea îi se aținti asupra ei.

– Knighton a spus că se va căsători cu tine. Tuși convulsiv, după care clătină din cap. Dar... era celălalt Knighton – cel blond.

– Rosalind se va căsători cu *mine*, spuse Griff. Nu cu „cel blond“. Eu *sunt* Knighton, cum a spus și fiica ta.

– Nu e nevoie să mai vorbești despre căsătorie, Griff, șopti ea, neîndrăznind să-l privească. Îți voi da ceea ce dorești. Sunt sigură că este în cutie. Se uită furioasă către tatăl ei. Este înăuntru, nu-i așa? Dă-mi cheia. Acum!

– Rosalind, draga mea..., începu Griff.

– Te rog, nu, îl imploră ea, termenul lui de alint torturând-o. Și-așa este destul de dificil. Nu înrăutăți lucrurile prefăcându-te.

Încercând să nu plângă, strânse cutia și mai tare în brațe, fără să-i pese că își rupea rochia din cauza colțurilor ascuțite. Întorcându-se, își șterse pe furie lacrimile. Nu voia să se piardă în prezența lui. La naiba, nu voia!

– Să mă prefac? repetă Griff. Că vreau să mă însor cu tine? La dracu', nu mă prefac deloc!

Ea clătină din cap.

– Nu înțelegi? Poți *obține* acum certificatul! Nu este nevoie să te însori cu mine pentru asta. Ți-l voi da, îți aparține. Dacă aș fi știut că *papa* îl va oferi ca să te convingă să te însori cu vreuna dintre noi... dacă mi-ar fi spus ce conține cutia când m-a rugat s-o păstrez în siguranță...

Lacrimile o sugrumară, oprindu-i-se în gât. Încercă să-și revină cum putu mai bine, după care se apropie de pat și se uită urât la tatăl ei.

– Dă-mi nenorocita aia de cheie, *papa!*

Tatăl ei clipi, însă întinse mâna sfios pe sub cămașa de noapte și scoase un lanț subțire de care atârna o cheie. Rosalind nici măcar nu mai încercă să descâlcească lanțul. Îl înhăță dintr-o smucitură,

după care luă cheia și o înfipse în încuietorea cutiei. Degetele îi tremurau atât de rău că nu reuși din prima s-o deschidă.

În acea secundă, Griff veni lângă ea și își așeză mâna pe brațul ei.

– Te rog, draga mea, să o lăsăm așa. Nu-mi pasă de asta acum.

– Nu-ți pasă? Se răsuci de lângă el, strângând cutia încuiată la piept de parcă era singurul lucru care o putea ține la suprafață într-o mare a amăgirii. Îi înfrută privirea îndurerată. Nu spune că nu-ți pasă de asta, Griff Knighton, pentru că minți! Ți-a păsat suficient cât să vii aici și să faci schimb de identitate cu omul tău. Să petreci fiecare clipă liberă cotrobăind prin casă. Și când am început să te bănuiesc, ți-a păsat suficient cât să folosești fiecare șiretlic ca să scapi de mine.

„Chiar și seducția“, se gândi ea, deși nu îndrăzni să menționeze asta de față cu tatăl ei.

Coborî vocea atât de mult, încât păru că șoptește îndurerată.

– Iar când ți-ai dat seama că nu-l vei putea găsi singur, ți-a păsat suficient de asta cât să accepți condițiile tatălui meu și să-i ceri uneia dintre fetele bătrâne Swanlea să se mărite cu tine. Așa că nu-mi spune că nu-ți pasă de asta, pentru că minți!

– Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu crezi...

– Iată-l! strigă ea, deschizând brusc cutia. Scoase un teanc de hârtii și le frunzări până ce dădu peste cea care arăta mai ciudat, de la Gretna Green. Aruncându-le deoparte pe celalalte – cutia, hârtiile și tot – merse până la Griff cu certificatul în mână. Iată-l! repetă ea, fluturându-l ca o nebună. Este al tău. Ia-l! Și-apoi cară-te, să te ia naiba!

– Nu plec! Nici nu se uită la hârtie. Nu fără tine!

– Nu trebuie să plece, draga mea, îi întrerupse tatăl ei, mai ales dacă ia hârtia aia. Odată ce are hârtia, nu va mai fi moșia noastră. Înțelege? El este contele de drept. Va merge cu certificatul înaintea Colegiului Heralzilor și a Camerei Lorzilor, iar titlul și tot locul acesta îi vor aparține.

– Înțeleg foarte bine asta, *papa*. Îl lovi pe Griff cu certificatul peste piept. Dar spre deosebire de tine, nu-mi pasă. Pentru că a fost a lui de la bun început. Pur și simplu pentru o vreme i l-ai furat tu.

Deși obrajii tatălui se îmbujorară din cauza rușinii, nu renunță.

– În același timp, trebuie să mă gândesc la voi, dragile mele. Dacă se însoară cu una dintre voi, nu va trebui decât să aștepte să mor eu. Dacă nu se însoară cu una dintre voi și rămâne și cu certificatul, o să mă târască prin tribunale. Cu toții vom îndura rușinea publică și s-a zis cu viitorul vostru.

Rosalind simți că i se face rău de la stomac atunci când își dădu seama de acest lucru neplăcut. Îl privi pe Griff neîncrezătoare:

– Asta intenționai să faci cu el dacă l-ai fi găsit în timpul căutărilor tale? Așa e?

Griff ezită să dea un răspuns suficient cât ea să citească răspunsul de pe chipul său.

– Nenorocit lipsit de inimă, spuse ea. Lăsând certificatul să cadă pe podea, la picioarele lui, se roti către ușă.

Griff o prinse de braț și-o trase înapoi.

– La dracu', n-aș lăsa niciodată pe nici una dintre voi în sărăcie. Deja luasem hotărârea de a mă îngriji de voi. Nu am nimic cu voi, doar cu el. Întrebă-l pe Daniel dacă nu mă crezi. Însă am nevoie de dovada aceea că sunt legitim, și da, aveam de gând să o găsesc singur. Este exact cum am spus după-amiază – când am venit aici, nu intenționam să mă însor.

– Până când te-ai văzut nevoit pentru că nu puteai găsi blestemăția aia de certificat!

– Nu! Poate că am venit aici cu alte intenții, dar asta s-a schimbat. Te-am cerut de soție pentru că vreau să fii soția mea! O răsucii ca să-l privească, prinzându-i brațele foarte strâns. Doar nu te răzgândești și nu te mai măriți cu mine din cauza asta, naiba să te ia!

– Ascultă-l pe Knighton, spuse din pat tatăl ei cu voce tremurată. Știi care este datoria ta față de familie, fetiço.

Când ea se încordă, Griff îl privi cu mânie pe tatăl ei.

– Gura, bătrâne! Nu vezi că mai rău faci? Chiar nu-ți cunoști deloc fiica?

Înjurând încet, se întoarse din nou către ea. Lumina răspândită de lumânare nu lăsa să i se vadă mai deloc chipul, însă acest

lucru părea potrivit din moment ce ticălosul nu-și arătase deloc adevărata față până acum.

— Ascultă-mă, draga mea. Dacă ai auzit întreaga discuție, atunci probabil că m-ai auzit cum te-am descris ca un înger în fața tatălui tău. Ai auzit, nu?

Mici frânturi din conversație i se strecurară în minte. Da, auzise, însă printre toate celelalte dezvăluiri, nu acordase prea multă atenție acestui lucru. Pentru că ea nu spusese nimic, el continuă:

— Un bărbat care este silit să se însoare cu o femeie vorbește astfel despre ea? Nu crezi că dacă așa fi vrut să mă însor cu tine doar pentru a obține certificatul, așa fi ales-o pe cea care ar fi fost cea mai dornică de căsătorie și cel mai ușor de convins? Nu crezi că așa fi ales-o pe Juliet dacă m-ar fi interesat doar să mă însor, nu și cu cine?

— Știi că n-aș lăsa-o niciodată pe Juliet să se mărite cu tine, răspunse ea cu înfocare. Iar Helena nu s-ar mărita nici cu tine, nici cu altcineva, așa că am rămas doar eu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, chiar trebuie să fii întotdeauna atât de încăpățânată?

— Da, așa sunt eu! Credeam că știi asta când m-ai cerut de soție. Am crezut chiar că... îți plăcea asta puțin.

— Îmi plăcea. Îmi place. Îmi place asta și multe alte lucruri la tine. Privindu-l pe furie pe tatăl ei, o trase mai aproape și rosti mai încet: Credeam că am fost foarte clar după-amiază în privința sentimentelor mele față de tine. Privirea lui furioasă se opri asupra buzelor ei. Crezi că faptul că am făcut dragoste a fost doar teatru? Că m-aș putea preface că doresc o femeie, că m-aș preface că sunt gelos când de fapt nu simt nimic pentru ea?

— De ce nu? Ai pretins că ești fiul unui tâlhar, că ești om de afaceri și fost contrabandist. Te-ai prefăcut a fi pe jumătate irlandez. Dacă nu l-ai fi citat atât de mult pe Shakespeare, așa fi crezut că te-ai prefăcut și că l-ai citit pe Shakespeare. Adineauri te-ai prefăcut că ești fantomă. Când își aminti iar de toate minciunile lui, se chinui să tragă aer în piept, ca să continue. Și... și prima oară când ne-am sărutat, a fost doar prefăcătorie. Ai recunoscut chiar tu asta.

– Am recunoscut că a început prin a fi prefăcătorie. Cu siguranță că nu așa a fost până la final. Iar faptul că am făcut dragoste cu tine după-amiază a fost cea mai frumoasă experiență a vieții mele, adăugă în șoaptă.

Rosalind simți că se înmoaie. Nu, nu-l putea lăsa să-i facă asta!

– Griff, nu știu de ce te încâpățânezi să continui cu minciuna asta! Ai certificatul – ți-l dau fără să cer nimic în schimb. Înțeleg de ce ai făcut-o, chiar înțeleg. Am auzit ce ți-a făcut *papa*. Lacrimile o podidiră. „Doamne, cât suferise Griff din cauza lui *papa*.” A fost un lucru îngrozitor, oribil să-i facă așa ceva unui copil, continuă ea. Cum i-ai spus și tu, ai tot dreptul să-l urăști, să-ți dorești să-l distrugi. Nu te învinovățesc pentru asta. Așa că nu este nevoie să te însori cu mine din vinovăție sau alte motive. Ia certificatul și lasă-mă în pace!

– N-am să te las niciodată în pace, mă auzi? Cât privește vinovăția, dă-mi voie să te lămuresc că nu vinovăția, care nu e un lucru egoist, mă face să vreau să mă însor cu tine. Sunt complet egoist. Te vreau. Am de gând să te fac a mea. N-ai cum să mă convingi să nu mă însor cu tine.

Fu uluită să vadă pe chipul lui cu câtă hotărâre spunea asta. Doamne, oare chiar își dorea să se însoare cu ea? Dar de ce? Tot nu-i dăduse nici un alt motiv decât simpla dorință. Cu toate acestea, părea sincer. Din păcate, nu era același bărbat cu care crezuse că se va căsători.

– Și dacă nu mai vreau să mă mărit cu tine?

Păru atât de șocat de parcă cineva îl pocnise în moalele capului cu un baros.

Ea ridică bărbia cu mândrie.

– Văd că ți se pare surprinzător că o fată bătrână fără viitor ar refuza o ofertă de căsătorie venită din partea unui tânăr moștenitor de titlu bogat și chipeș. Cei mai mulți oameni ar crede că-s proastă. Smulgându-se din strânsoare, îl privi cu furie. Dar sunt cam proastă, după cum știi deja și nu-mi pasă prea mult de ceea ce cred ei. Ignoră geamătul scos de tatăl ei. N-am nici o intenție să mă însor cu un bărbat pe care-l înțeleg atât de puțin, ale cărui scopuri în viață sunt atât de diferite de ale mele.

Furia schimonosi trăsăturile lui Griff într-un mod dizgrațios.

– De ce sunt diferit acum de persoana care eram după-amiază? Părei extrem de dornică să te măriți cu mine atunci.

– Asta era înainte să aflu că minciuna ta cea elaborată era menită să te ajute să te răzbuni pe *papa* făcându-l de ocară în mod public și, totodată, pe mine și pe surorile mele.

– Răzbunare! Se răsuci și plecă de lângă ea. Tu și Daniel cu mințile voastre înguste! Nu este vorba despre răzbunare.

– O, nu? Atunci despre ce e? De ce altceva ai fi vrut să furi acel certificat și să-l folosești pentru a-i lua titlul tatei? Ai o avere, o companie care prosperă. De ce ai nevoie de un titlu?

Pentru un moment, Rosalind crezu că n-are să primească nici un răspuns, pentru că el privea în gol, cu gâtul încordat atât de tare că lui Rosalind i se păru că-i vede pulsul.

– Am o companie prosperă, da. O privi sfidător. Dar cât timp va mai fi prosperă dacă nu voi încerca să o îmbunătățesc și să gădesc noi piețe de desfacere? Anul viitor, o delegație va merge în China pentru a reglementa comerțul în afara Companiei Britanice a Indiilor de Est. Fiecare firmă comercială din Anglia urmărește să obțină un loc în acea delegație, inclusiv eu. Fiind un bastard cu un trecut scandalos, nu am prea multe șanse să fiu luat în seamă. În calitate de conte în Camera Lorzilor însă...

Rosalind simți că i se frânge inima.

– Desigur. Din punct de vedere politic, ai fi candidatul ideal. De aceea trebuie să-ți demonstrezi legitimitatea cât mai curând posibil, nu-i așa? Trebuie să acționezi înainte ca deciziile să fie luate. Înțeleg.

Clipi ca să-și înlătore lacrimile. Da, înțelegea prea bine. Daniel spusese că Knighton Trading însemna totul pentru Griff, iar acum își dădea seama cât de adevărat era acest lucru.

– Este pur și simplu o chestiune practică, de afaceri, explică el cu acel ton extrem de pedant pe care-l folosea întotdeauna când vorbea despre metodele lui lipsite de scrupule utilizate în folosul companiei. Dacă aș fi putut găsi o altă modalitate de a face asta, aș fi făcut-o, dar nu am găsit. Cu toate astea, îmi voi recăpăta titlul în modul cel mai discret posibil, din respect pentru familia ta.

– Așadar, când m-ai cerut în căsătorie după-amiază, tot mai voiai să folosești certificatul de îndată ce puneai mâna pe el? Pentru că el nu răspunse, ea înțelese că da, ar fi făcut-o. Ce intenționai să faci – să te căsătorești cu mine și apoi să-l târăști apoi pe tatăl meu bolnav prin Camera Lorzilor ca pe urmă să poți face public că este cel mai odios dintre uneltitori? O merită, recunosc, dar este tatăl meu, până la urmă. Credeai că te voi susține?

Ferindu-și privirea, Griff începu să tragă fără încetare de lavalieră. Ea spera să se sugrume cu afurisita de lavalieră.

– Speram... adică, intenționeam... la dracu', nu m-am gândit până acolo. Privirea i se mută înapoi la ea. Dar am presupus că atunci când vei cunoaște circumstanțele îți vei da seama că aveam dreptul la titlu.

Lucrul cel mai trist era că ea își dădea seama de acest lucru. Pur și simplu sperase că el va fi suficient de generos cât să nu-ți exercite acest drept. Însă era destul de clar că nu-l cunoștea deloc. Printre calitățile lui Griff nu se număra generozitatea. Daniel se înșelase în această privință – Griff nu numai că nu ținea cont de sufletul lui; el pur și simplu nu avea suflet.

– Ascultă aici, omule, protestă tatăl ei din pat. N-ai spus că voiai să folosești acel certificat înainte de moartea mea, făcându-le de rușine pe ficele mele!

O tristețe jalnică o copleși.

– Ba da, *papa*. Mă tem că exact asta avea de gând să facă domnul Knighton. Presupun că încă are de gând.

– De ce nu? spuse Griff în apărarea lui. Am dreptul la asta, la dracu'!

Rosalind oftă. În tot acest timp, *papa* crezuse că planul lui genial îl va salva de mânia lui Griff și le va aduce un viitor ei și surorilor ei. În schimb, deschisese ușa grifonului, iar acum că grifonul sosise nu mai voia să plece fără comoara lui.

Ei bine, exista cu siguranță o comoară pe care nu o putea obține.

– Da, titlul acela îți aparține de drept. Dar eu, nu.

Pe chipul lui Griff se citi o expresie de panică.

– Ce importanță are certificatul? Nu schimbă nimic! Vom trăi aici după ce ne căsătorim, iar familia ta va locui și ea tot aici. Da, poate că va fi o perioadă scurtă de scandal, dar oamenii vor uita de asta. Nici una dintre voi nu s-a sinchisit de părerea lor până acum. Nu văd de ce-ar conta acum.

Rosalind se gândi la încercarea disperată a lui Juliet de a nu rămâne fată bătrână și la sensibilitatea Helenei în privința șchio-pătatului ei.

– Nu, de ce-ar conta? spuse ea ironică. Surorile mele sunt deja fete bătrâne, în fond. Nu-și pot găsi soți chiar și având titlu, așa că dacă-l pierd, cui îi pasă? Cui îi pasă dacă vor fi bârfite pe la spate? Nu ai de ce să te preocupi de surorile mele, nu-i așa? Sunt fiicele unui bărbat care s-a purtat urât cu tine, așa că nu ai nici un motiv să le aperi reputația.

Un val de roșeață năvăli pe chipul și gâtul lui Griff.

– Desigur, ceilalți mă vor bârfi și pe mine, dar nu pe față dacă mă voi căsători cu tine. Nimeni nu ar îndrăzni să rădă în mod public de soția noului conte de Swanlea, cu toată averea și influența lui. Însă în particular mă vor disprețui. Voi fi singura dintre surori care a fost suficient de isteată cât să se mărite cu contele pentru a-și salva familia de la ruină. Își înăbuși lacrimile din nou. Voi fi sora desfrânată.

– Să nu mai vorbești niciodată despre tine așa! izbucni Griff. Și de când îți pasă ție ce cred ei despre tine, la dracu'? Nu tocmai ai spus că nu-ți pasă?

– Ideea este că ție nu-ți pasă de ce se va întâmpla cu mine sau cu familia mea atâta vreme cât își vei atinge scopul. Ai face orice pentru Knighton Trading – chiar să te asociezi cu contrabandiști sau să-i calomniezi pe cei nevinovați – așa că nu văd ce loc ar putea avea o simplă femeie ca mine în viața ta? Ei bine, nu mă pot mărita cu un bărbat căruia îi pasă atât de puțin de mine.

Se răsuci și ieși, fiindu-i teamă să mai rămână. Odată ajunsă în cameră, departe de el, putea să se simtă distrusă.

Când îl auzi că o strigă, mări pasul. Nu voia să-l lase să o influențeze cu vorbele lui seducătoare, pentru că acum ar fi fost mult prea ușor de impresionat.

Dacă l-ar urî, ar fi ușor. Dacă l-ar putea vedea ca pe cel mai mare ticălos, ar putea pune ordine în universul ei din nou și l-ar putea alunga de-acolo.

Însă nu-l putea urî, știind cât de urât se purtaseră alții cu el. Caracterul lui Griff se datora tatălui ei, așa că ea nu-i putea reproșa nimic lui Griff. În timp ce el și tatăl ei vorbeau, ea rămăsese uimită pe loc, dându-și seama de toate ramificațiile îngrozitoare, imaginându-și cum trebuie să fi fost viața lui Griff ca bastard. Sărăcia lui bruscă și nejustificată îl împinsese să facă lucruri îngrozitoare. Rușinată, își amintise morala ei ridicolă din parcul cu căprioare. El făcuse ceea ce putuse în urma unei trădări mizerabile, iar ea îl condamnase pentru asta.

Lacrimile îi șiroiau pe obraz. El își petrecuse întreaga viață încercând să recupereze ceva ce-i aparținuse dintotdeauna și totul numai pentru că tatăl ei cel necugetat și nemilos, printr-un act meschin rupsese în două viața lui Griff și pe a mamei lui.

Își șterse lacrimile. Deși îl înțelegea într-adevăr, nu putea lua parte la așa ceva. Poate că tatăl ei îi smulsese lui Griff inima din piept, dar asta nu însemna că ea trebuia să se mărite cu învelișul gol.

Auzind sunete în spatele ei, privi înapoi, apoi se panică atunci când îl văzu pe Griff apropiindu-se cu pași mari. Dacă o prindea singură, n-ar fi putut niciodată să se mențină pe poziții. Din păcate pentru ea, putea să o facă să uite de orice bine intenții...

Alerga după ea, iar ea se răsuci alarmată, întrebându-se cum să scape de el. N-avea să reușească să ajungă în dormitor. Se afla aproape de biroul tatălui ei, dar nu avea cheile ca să se încuie înăuntru.

După aceea zări o sabie antică, fixată pe perete. Apucând-o, o flutură înaintea ei tocmai când Griff o ajunsese din urmă.

– Stai deoparte, m-auzi? Am terminat-o cu tine! Nu mă voi mărita cu tine, așa că lasă-mă în pace!

Lumina lumânării intensifica expresia hotărâtă de pe chipul lui Griff.

– Dacă ai impresia că te voi lăsa să pleci de lângă mine acum, ești nebună. Nu voi lăsa ca lucrurile să se schimbe între noi, Rosalind.

Păși către ea, plin de curaj, iar ea se dădu înapoi, apropiindu-se de ușa deschisă a biroului, din spatele ei. Poate că porecla lui era o născocire, însă i se potrivea de minune. Asemenea unui grifon, avea instincte de prădător și era obsedat de ceea ce era al lui și, exact ca un grifon, ar fi făcut orice ca să-și păstreze comoara.

Sabia se clătina în mâna ei.

– Voi... voi folosi asta! țipă ea, să se convingă atât pe ea, cât și pe el. Te voi castra cu ea, jur!

El se opri, ridicând dintr-o sprânceană.

– Din câte-mi amintesc, ai amenințat că vei face asta doar dacă-mi voi găsi vreo amantă. Și nu s-a întâmplat.

Fu cuprinsă de disperare. Cum putea fi atât de orb?

– O, dar ți-ai găsit. Ți-ai găsit amantă cu mult înainte să mă cunoști pe mine, una la care nu vei renunța nicicând.

– Despre ce dracu' vorbești?

– Knighton Trading – o amantă mai pretențioasă decât ar fi orice altă femeie. Este o amantă cu care nu pot concura.

Asemenea leului care reprezenta jumătate din grifon, o urmări.

– Ce vrei de la mine? Să renunț la interesele Knighton Trading? Asta vrei?

Ea se dădu înapoi, intrând în birou, căci nu avea unde altunde-va să meargă. Cum putea folosi sabia să-l rănească?

– Nu vreau nimic de la tine.

Nimic din ceea ce avea dreptul să pretindă, în orice caz. Voia ca el să renunțe la acea parte din planurile lui care însemna să-i facă familia de rușine. Voia ca lui să-i pese de ea atât de mult. Voia ca el să o iubească.

– Nimic din ceea ce-ai putea să-mi dai nu mă atrage cât să mă mărit cu tine. Ai distrus ceea ce simțeam pentru tine.

Teama se ivi pe chipul lui pentru o clipă, după care dispăru.

– Nu te cred. Înșfăcă o lumânare din sfeșnic și păși pe urmele ei către camera întunecată. Refuz să cred că femeia care a împărtășit fiecare amănunt intim cu mine după-amiaza asta ar putea

să nu mai simtă brusc nimic doar pentru că urmăresc ceea ce îmi aparține de drept. Închise ușa în urma lui, după care așeză lumânarea în sfeșnicul de lângă ușa. Încă îți pasă – știi că-ți pasă.

Dorul din glasul lui o chinuia. Cum îndrăznește să facă apel la sentimentele ei după ce le călcăse în picioare mai adineauri ?

– Nu știi nimic despre mine, nici despre ceea ce simt eu, ticăloșule, șopti ea cu durere în glas.

El păru șocat.

– Acum că știi că nu sunt, nu mai poți să-mi spui că sunt un bastard ?

– O, dar ești! Pe dinăuntru, ești un bastard autentic! Nu cumva asta te-a transformat într-unul? Faptul că ți s-a spus tot timpul că ești?

Clătină din cap obosit.

– Tatăl tău e cel care m-a transformat într-unul, scumpa mea. Dar este dispus să repare asta, așa că nu înțeleg de ce te opui tu.

– Nu mă opun faptului că s-a oferit să facă asta. Mă opun numai faptului că ai acceptat oferta lui când știi ce consecințe vor exista pentru familia mea...

– Familia ta nu contează, nu pricepi? Țipă el. Singurii care contează suntem noi!

– Nu și pentru mine!

– La naiba, Rosalind, eu... Își feri privirea uitându-se în camera întunecată, cu ochii triști și pustii. Înțeleg de ce ești furioasă. N-ar fi trebuit să te mint în privința intențiilor mele. Privirea lui se aținti din nou asupra ei. Însă nu ți-am spus pentru că nu voiam să se întâmple exact asta! Nu voiam să faci greșeala de a crede că problema dintre mine și tatăl tău influențează ceea ce simțim noi unul pentru celălalt!

Pășii înainte ca pentru a o atinge, iar ea ridică sabia în dreptul pieptului său.

– N-Nu te a-apropia, se bălbâi ea.

– Sau ce? Ai să mă înjunghii? Maxilarul lui se încleștă. Poate că nu ții cont de conveniențe, dar nu cred că-ți omori iubii. Și știm amândoi că n-ai putea să mă castrezi vreodată.

– Nu mă provoca! strigă ea cu glas răgușit și-i apăsă cu vârful sabiei pe pantaloni.

Cu o expresie care trăda o hotărâre sumbră, Griff apucă lama sabiei, înșfăcând-o atât de strâns că dacă ea s-ar fi mișcat chiar și foarte puțin, i-ar fi despicat mâna. Rămase nemișcată, cu privirea fixată pe mâna lui care ținea oțelul sabiei.

– Dă drumul sabiei, draga mea, îi porunci el. Știi că nu vrei să mă rănești.

Blestemat să fie, căci avea dreptate!

– Și dacă vreau? Dacă vreau să te rănesc la fel de mult cum mă rănești tu pe mine?

Vina se citi clar pe chipul lui.

– N-am vrut să te rănesc, jur. Iar dacă pentru un moment aș crede că într-adevăr nu-ți mai pasă de mine, că vrei să-mi faci rău, aș pleca astă-seară și nu m-aș mai întoarce. Dar nu cred asta cu adevărat, și n-o crezi nici tu.

– Pentru că nu se potrivește planurilor tale, șopti ea.

– Pentru că nu este adevărat. Dădu drumul lamei sabiei, dar numai pentru a-și așeza palma pe mâinile ei, de unde ținea sabia. Te rog, draga mea... nu mă izgoni.

În voce i se simțea o nevoie reală, că Rosalind nu se opuse când el înclină sabia pentru a o îndepărta dintre ei, nici când o desprinsese dintre degetele ei amorțite. Însă în clipa în care o luă în brațe, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– O, Doamne, nu plânge, scumpa mea, rosti încet el, ștergându-i lacrimile. Sufăr și eu când plângi.

– Atunci să rupem logodna asta blestemată, stăruie ea.

– Nu pot. Îi atinse cu buzele părul, fruntea, tâmpla. Am nevoie de tine mult prea mult.

– Să-ți încălzesc patul, vrei să spui...

– Nu, pentru mai mult de-atât, șopti el, sărutând-o ușor pe linia părului. Și tu ai nevoie de mine. Știi că ai.

Chiar avea nevoie de el – asta era problema. Că avea nevoie de el mult mai mult decât avea el nevoie de ea. Poate că nu avea suflet, însă cu siguranță că avea toate celelalte „părți“ la locul lor

și părea să considere că dacă avea două părți din trei, era perfect acceptabil. Ea nu era de aceeași părere.

Cu toate acestea... *Nu mă izgoni*, cuvintele lui, îi răsunară în minte în timp ce el îi acoperea chipul cu sărutări, cu sărutările lui ispititoare care întotdeauna o făceau să simtă că se topește. Cu el, trupul ei avea o voință proprie. Când îi săruta urechea, trăgând apoi ușor de pielea moale a lobului cu dinții, ea tremura de dorință și da, și de nevoie.

Oh, *de ce* trebuia să o influențeze mereu în acest fel? O înfășurase deja în aripile lui de grifon lacom, iar ea nu știa cum să se elibereze. Cum putea să reziste când bărbatul pe care îl iubea o ținea lipită de trupul pe care-l dorea atât de mult?

-Vreau să-mi fii soție, draga mea. Își petrecu degetele prin părul ei ud, scoțându-i agrafele până ce părul îi căzu pe umeri. Vreau să-mi fii parteneră pe timp de zi și iubită pe timp de noapte. Vreau să-mi porți copiii...

Rosalind se dădu înapoi și îl privi cu ochii mari. *Copii?*

-Nici măcar nu te-ai gândit la asta, nu? Ei bine, eu m-am gândit. Punându-și mâna pe stomacul ei, o roti într-un cerc mic. Poate că exact în acest moment copilul nostru crește în pântecul tău - nu este nevoie decât să fi făcut dragoste o dată. Poți să spui că nu vrei nici un copil cu mine?

Lumânarea de deasupra lor îi lumina chipul într-un fel aproape ireal. Își strecură mâna în rochia ei legată cu cordon pentru a-i atinge sânul, și din moment ce nu purta cămașuță, ținea în mână pielea ei goală.

-Poți să-mi spui că gândul de a-l alăpta pe fiul nostru sau pe fiica noastră la sânul tău nu te încântă așa cum mă încântă pe mine? Durerea surdă pe care o transmitea glasul lui ea o resimțea în suflet. Nu poți să spui că nu te încântă, nu?

Voi să protesteze, să spună că se înșelase, dar nici măcar nu putu să mintă în această privință. Se ura pentru asta, dar nu putea.

Când tăcerea se prelungea prea mult, privirea lui sclipi sălbatică și aprigă.

-Mă gândeam eu.

-O, dar Griff...

Îi înăbuși protestul cu un sărut fierbinte, pasional. Cu atingeri lente, intense, îi exploră gura, în vreme ce limba lui se unea cu a ei într-un fel atât de delicios că o făcu să geamă. Mâna lui în interiorul rochiei ei îi mângâia sânul, și ea se aplecă spre el, înfășurându-și brațele în jurul gâtului său.

Îl blestema pentru că se pricepea atât de bine să o ispitească. Trupul ei deja se înmuia, pregătindu-se pentru el. În vreme ce-i mângâia sânii, ei se treziră la viață, iar sfârcurile se întăreau în mici noduri la atingerile lui pătimașe. Numai în clipa în care el începu să pipăie după șnurul rochiei Rosalind prinse curajul de a-și desprinde buzele.

– Va fi bine, Rosalind, jur, șopti el. Respirația lui sufla în obrazul ei, mirosind a vin și îmbibată de căldura lui. Dă-mi doar șansa să ți-o dovedesc. Dă-mi voie să-ți amintesc cât de bine ne înțelegem, cât de bine ne simțim.

Îl privi drept în ochi și simți cum este cuprinsă de disperare. N-avea nevoie să-i amintească acum cât de bine se simțiseră când făcuseră dragoste. Fiecare moment de plăcere și de fericire era înțipărit în memoria ei.

Însă nu era de ajuns că făcuseră dragoste și că se simțiseră astfel. Oricât de mult ar fi trezit pasiunea din ea, avea să se trezească întotdeauna dimineța dându-și seama că n-ar putea să o iubească vreodată, că singura lui dragoste adevărată era afacerea lui. Nu se putea mărita cu el știind adevărul.

De parcă i-ar fi citit gândurile, îi prinse fața în mâini, privind-o cu disperare neascunsă.

– Rămâi cu mine acum, șopti el. Lasă-mă să fac dragoste cu tine, scumpa mea Rosalind. Am nevoie de tine. Te vreau.

Ea ezită. Avea nevoie de el și îl dorea și ea, dar nu se putea căsători cu el. Și cu cât stătea mai mult cu el, cu atât mai greu ar fi fost să-l refuze.

Simți un nod în gât pe măsură ce își dădea seama ce avea de făcut. Mai târziu în această seară, avea să fugă din Swan Park, ca el să nu o înfrângă complet cu toate ispitele lui. Avea să-și ia micile ei economii și să plece la Londra.

Însă înainte să-l părăsească pentru totdeauna, avea să mai facă o dată dragoste cu el, să se mai bucure de încă o oră de fericire supremă. Încă o șansă de a-i demonstra ceea ce însemna de fapt să iubească, așa încât el să-și amintească de asta după ce îl părăsea.

– Da, șopti ea.

Apoi se abandonează în îmbrățișarea lui.

Capitolul 20

*O, cu toții ne recunoaștem neajunsurile, acum;
așa se obișnuiește:
însă recunoașterea e considerată răsplată;
de aceea nicicând nu le îndreptăm.*

Fanny Burney, romancieră engleză, autoare de
cronici și ocazional de piese de teatru, *Camilla*

Lui Griff nu-i venea să creadă – o convinsese într-un sfârșit. Deși fusese mai greu de data aceasta, o câștigase pentru totdeauna.

Însă chiar și în timp ce amândoi încercau cu disperare să desfacă nasturii hainelor, să dezlege șnururi și să lărgească noduri, o teamă ce nu-i dădea pace pusese stăpânire pe gândurile lui. Era cu adevărat a lui dacă numai pasiunea o ținea lângă el?

De ce nu? Pasiunea era o forță cât se poate de puternică, era adevărat, iar trupul lui deja stătea mărturie în acest sens, strigând nevoia de a o poseda, de a-i înăbuși toată teama în locul cald dintre coapsele ei. Ce conta cum ajunseseră împreună? Cu timpul, avea să-l ierte pentru tot. Avea să o țină în pat până ce îl ierta.

Își ignoră conștiința care urla, refuzând măcar să se gândească la faptul că ar putea să o piardă. Nu voia să o piardă, la naiba, nu din cauza asta. Avea să o împace în timp, iar astă-seară începea prin a o face să simtă că îa foc cu fiecare părticică a trupului. Din fericire, această după-amiază consumase destul din dorința lui,

așa încât acum putea face dragoste mai puțin nebunește. Avea de gând să folosească fiecare minut pentru a-i ațâța și a-i satisface dorința. Voia să o facă să nu-și regrete decizia și să se asigure de acest lucru.

Își scoase haina și vesta, apoi cămașa, dar în vreme ce încerca să-și desfacă nasturii de la pantaloni, rămase ca trăsnit văzând cum ea își dădea jos rochia de pe umeri. Cu un zâmbet la fel de seducător precum al Evei, o lăsă să-i alunece pe trupul delicios și să cadă pe podea într-un morman de mătase.

Inima i se opri. Dedesubt avea jartiere din dantelă deschisă la culoare, ciorapi albi și nimic altceva – nici cămășuță, nici jupon, nici chiloți. Rosalind în toată splendoarea, sărutată de lumina lumânării, parfumată cu apă de trandafir și toate îi aparțineau lui, fiecare centimetru din ea. Aproape că-i veni să se lase în genunchi. Cum Dumnezeu putea să se abțină să nu o posede pe loc?

În vreme ce stătea în picioare privind-o fără să scoată un cuvânt, pielea ei se înroși ușor și făcu un semn din cap către degetele lui rămase nemișcate în dreptul nasturilor pantalonilor.

– Ei bine?

– Nu încă. Dacă îi desfăcea acum, cu siguranță că s-ar fi năpus-tit asupra ei ca un dement disperat, ori nu asta avea de gând. Vino cu mine, draga mea.

Supusă, îl lăsă să o îndrume către canapea.

– Stai jos, îi porunci el, iar ea făcu întocmai.

– Ce fa..., începu ea când el îngenunche pe podea și-i desfăcu picioarele. Ah!

O privi în ochi.

– Ți-a plăcut când am făcut asta data trecută, în leagăn, nu?

Obrajii i se îmbujorară, coborî sfioasă privirea, însă încuviință.

Aplecându-se, rosti încet:

– De data aceasta va fi și mai bine, promit. Apoi îi acoperi pe-talele moi cu buzele.

Doamne, cât îi mai plăcea să guste din locul acela atât de dulce. Parfumul ei de femeie îl înnebunea. Voia ca ea să-l implore,

să vină la el și numai la el pentru a o satisface. Simțea că nu deținea stăpânirea absolută asupra ei, iar asta nu era suficient pentru el.

Cu toate acestea, nu știa cât de mult avea să reziste. O putea devora complet acum și tot nu s-ar sătura. Nimic nu i-ar putea satisface foamea pentru Rosalind decât o parte și mai mare din Rosalind.

Mai mult, se gândi el, folosindu-și degetele și buzele și limba pentru a o excita. Mai mult, mai mult, dicta nevoia lui. În curând, ispititoarea lui cea obraznică îi strângea capul, trăgându-l către ea, mișcându-și șoldurile înainte. Îi mângâie pielea catifelată până ce simți cum agitația ei se intensifică, iar ea începu să tremure sub buzele lui. Când într-un final ea țipă și se împinse în el, el crezu că va exploda în pantaloni.

Nu crezuse niciodată că satisfacerea unei femei putea avea un impact atât de puternic asupra bărbatului. Însă nu făcuse niciodată dragoste cu o femeie precum Rosalind, care se dăruia complet, care se bucura de plăcerea produsă cu nerușinare. Fusese impresionat și extrem de excitat.

Când ea își reveni cât să se poată uita la el cu privirea încă plină de satisfacție, el spuse nerăbdător:

– Rândul meu.

În vreme ce ea privea cu pleoapele grele, el se ridică în picioare și-și scoase pantalonii, după care indispensabilii, rupând nas-turii în grabă. Punând-o să se ridice, o îmbrățișă pentru o clipă, sărutând-o, mângâindu-i sânii în vreme ce ea se legăna către el, năucită fiind încă de plăcere.

Apoi el se așeză pe canapea și o trase către el.

– Dar, Griff, spuse ea, privindu-l cu o inocență aproape desă-vârșită în vreme ce el o așeza cu picioarele desfăcute în poala lui, femeile nu...

– Ba da, uneori, spuse el cu glas răgușit. Poți ghici ce trebuie să faci sau să-ți arăt eu?

Un zâmbet viclean apăru pe chipul ei.

– Cred că pot ghici.

Cu un instinct nefiresc, se ridică și-l strecură înăuntru atât de lent, că avu impresia că murise și a ajuns în rai.

- Doamne, Rosalind... da, o, draga mea... O prinse de șolduri și o mișcă până ce se potrivi perfect, atât cât le permitea poziția aleasă.

Îl prinse de umeri și-l privi în ochi.

- Și-acum?

- Acum faci dragoste cu mine... așa cum am făcut eu dragoste cu tine la amiază, reuși el să explice, deși plăcerea intensă pe care o simțea fiind înăuntrul trupului ei dulce ca mierea îi tulburase toate gândurile.

- Adică așa? întrebă ea, ridicându-se și așezându-se din nou, strâmtă ca o mânășă, și pasională și superbă.

Era mult prea distras ca să poată face mai mult decât să încuviințeze și să-și miște șoldurile în sus, pentru a o îndemna să continue mișcarea.

Însă ea prindea repede, Atena lui, care-l călărea la luptă cu părul ei arămiu în loc de steag și cu sânul ei generos în loc de platoșă. Acum că îi dăduse ocazia de a prelua controlul, ea fu întocmai ca o zeiță a luptei, etalându-și puterea de seducție, cu trupul strâns în jurul mādularului lui, cu o insistență similară cu a lui. Doamne, avea să-l ucidă. Iar el nu putea decât să spere să facă asta des.

Privi în jos către el, cu părul prins într-o încâlceală minunată de bucle umede, care-i atârnau pe față și pe umeri.

- Se poate spune că asta este... foarte obraznic?

- Foarte, spuse el. Însă noi, bastarzii... suntem deseori obraznici... și ne place ca și femeile să fie la fel. Îi trase capul în jos pentru a o săruta, încolăcindu-i părul în mâna lui.

Cu cealaltă mână îi mângâie sânii. Îi adora sânii nemaipomeniți. Simpla atingere a lor îl făcea nerăbdător să-i sărute, așa că întrerupse sărutul pentru a-și lipi gura de un sfârc mare, de culoarea prunelor. În clipa în care ea icni, el trase tare cu dinții de vârful dulce și fu răsplătit de data aceasta cu un geamăt îndelung de plăcere.

Împingea și mai tare în ea, iar Rosalind înțeți ritmul, ca răs-puns prompt la ritmul lui. Îl călărea puternic, Amazoana lui, învelindu-l în mătase fierbinte, absorbindu-l înăuntrul ei de parcă ar fi vrut să-l sleiască de puteri. Ar fi renunțat de bunăvoie la ele,

cu condiția ca ea să le folosească mereu în acest scop, numai în acest scop.

În curând, se apropiau tot mai mult de punctul culminant. Sfârșiră apoi lupta împreună, ritmul bătăii de tobe al împreunării lor izbucnind într-un apogeu atât de impresionant că amândoi scoaseră un țipăt în clipa în care cedară, iar el își dădu drumul înăuntrul ei.

Rosalind se prăbuși peste el, iar el o prinse strâns, cuprins de o bucurie intensă, care nu semăna cu nimic din ceea ce mai simțise vreodată. Era a lui, *a lui*, la naiba. Nu avea să o lase să plece vreodată.

Îi mângâie părul răvășit și o sărută pe tâmplă. Nu crezuse că va găsi vreodată o femeie ca ea în Warwickshire. Își dorea numai ca Swanlea să-l fi invitat mai devreme, căci ura fiecare zi pe care o trăise fără ea.

Sătul și obosit într-un mod plăcut, Griff se așeză pe canapea și o trase peste el. Cu un oftat, își așeză trupul peste al lui. Deși nu era tocmai ușoară, îi plăcea să o simtă deasupra, ca și cum sânii ei grei s-ar fi zdrobit de pieptul lui, iar capul ei stătea așezat pe umărul lui.

Cu toate acestea, Rosalind abia suporta ca el să o țină la modul acesta atât de intim, știind că-l va părăsi curând. Însă când încercă să se ridice, el rosti încet:

—Mai stai puțin, draga mea. Vreau să te țin în brațe. În voce i se simțea amuzamentul: Și-apoi, dacă te miști, îl vei trezi din nou pe cel mic.

Își sprijini bărbia de pieptul lui și-l privi ca pe un ștrengar ce era.

—Ai un paloș tare încăpățânat, domnule Knighton. Nu-l poți ține sub control?

—Se pare că nu. Și-apoi, nu am nici un motiv să-l controlez când borcanul tău cu miere este atât de la îndemână.

—Borcanul cu miere? rosti ea. Să nu-mi spui că există nume și pentru părțile intime ale femeilor.

—Probabil la fel de multe ca și pentru un bărbat.

— Și printre ele se numără și nume folosite de Shakespeare? întrebă ea tăios. Serios, bărbații se comportă uneori ca niște copii.

El chicoti.

— Cam așa. Există o denumire care probabil ți-ar plăcea — mănuașă lui Venus. De regulă poți să-ți dai seama din context. Mai ales acum că știi exact cum funcționează toate părțile tale intime.

De acest lucru avea să-i fie cel mai dor la Griff. Niciodată nu i se păruse ca este imorală sau dezgustătoare. Ei bine, aproape niciodată. Chiar și atunci când i se păruse că este așa, părea să-l excite mai mult decât să-l dezguste. Coborându-și privirea, trasă un desen pe pieptul lui cu un deget, melancolică la gândul că avea să-l părăsească în curând.

El o prinse de mână și o sărută în palmă.

— Pot să ghicesc ce-o să facem tu și cu mine în timpul nopții — în afară de a face dragoste, desigur. Tu o să găsești o cale să descifrezi toți termenii lui Shakespeare despre părțile intime, nu-i așa, iubirea mea?

— Nu! protestă ea, după care rămase nemișcată.

Iubirea mea. Niciodată nu-i mai spusese așa. Se agăță de el, într-o confuzie oribilă. Poate că se grăbise prea mult cu hotărârea ei de a pleca în Londra. Poate...

Îl blestemă, căci știuse că asta se va întâmpla dacă-l lăsa să o seducă. Știa că-i va întoarce sufletul pe dos. Simțindu-se pierdută, se desprinse de el și merse către locul în care-și lăsase rochia.

— Unde te duci? întrebă el cu voce răgușită.

— M-am gândit că ar trebui să mă îmbrac. Este târziu. „Prea târziu.“

— Speram să rămâi mai mult.

Dacă ar putea... Dar nu, nu ar merge.

— Nu putem, Griff. Cineva ne-ar putea găsi.

Avea nevoie de timp pentru a lua o hotărâre. Pentru că dacă pleca, trebuia să plece cât mai curând posibil, altfel el avea să o prindă din urmă pe drum. Trebuia să-i vorbească și Helenei. Helena avea să o ajute oricum.

El se sprijini într-un cot.

— Foarte bine. Mergem în camera ta.

Rosalind își înăbuși un geamăt.

– Nu, nu mergem. Dacă mergem acolo, riscăm să adormim, iar menajera ne va găsi împreună dimineată.

– Cui îi pasă? Oricum ne vom căsători.

Se gândi rapid la ceva.

– Știu... dar... ar fi jenant. Își trase rochia pe ea, încercând să nu țină cont de dezamăgirea de pe chipul lui.

– În regulă. Presupun că mai pot aștepta până ne vom căsători. Se ridică și-și întinse picioarele, fiind în mod evident cât se poate de mulțumit de sine și deloc stânjenit de goliciunea lui.

– N-ai de gând să te îmbraci? întrebă ea când văzu că el stătea acolo fără să facă nimic. Își încheie rochia.

– De ce te grăbești? Mă îmbrac într-un minut. Rânji la ea ca un desfrânat. Prefer să mă uit la tine cum te îmbraci.

Oftând, Rosalind se duse către locul unde hainele lui stăteau făcute morman și începu să le arunce către el.

– Ei bine, nu poți face asta. Aș muri de rușine dacă vreun servitor ar intra și ne-ar găsi aici singuri.

Începu să-i arunce haina spre el, după care se opri, când ceva căzu din ea. Un pergament împăturit. Îl privi cu atenție, simțind cum inima îi cade în stomac. Uluită, se aplecă să îl ridice. Deși îl desfăcu, nu era totuși nevoie. Știa ce este. Nici măcar nu trebuia să o surprindă, însă cu toate acestea fusese surprinsă. Aproape că începuse să creadă că lui îi pasă de ea.

Fu cuprinsă de o mare tristețe. Ar fi trebuit să-și dea seama. Pentru el, ea nu era decât o achiziție – soția iubitoare care se întâmpla să fie și o destrăbălată. Însă cu siguranță nu era o persoană pentru care să-și schimbe planurile doar din pricina a ceea ce simțea ea.

Înlemnită, vârî hârtia înapoi în buzunarul hainei și păși către el. În vreme ce-i întindea haina, lacrimile i se strângeau în ochi. Probabil că el le văzuse, căci o prînse de mână înainte ca ea să scape.

– Rosalind...

– Bag de seamă că graba ta de a alerga după mine nu te-a împiedicat să iei mai întâi certificatul. Doamne ferește să-l lași să mai aștepte.

Numai după aceea o urmărise pentru a-i face declarații mincinoase.

– Măcar știi cum stau lucrurile între noi.

Încercă să se elibereze din strânsoarea lui, însă el nu voia să-i dea drumul.

– Asta nu are nimic de-a face cu tine sau cu ceea ce simt pentru tine. Este doar o afacere, atâta tot. Când ea refuză să-l privească, vocea îi deveni mai blândă. Dacă nu mă ocup de afaceri, draga mea, nu vom avea ce mânca, nu-i așa?

Era tonul pe care *papa* îl folosea când sugera că „eu sunt bărbatul și eu știu cel mai bine ce trebuie făcut“, vocea care o scotea mereu din minți. Faptul că-l auzea pe Griff folosind-o nu făcea decât să-i demonstreze că cele mai mari temeri în privința lui erau întemeiate.

– Nu-mi vorbi de parcă aș fi vreo neghioabă. N-ai mai făcut asta niciodată, așa că să nu îndrăznești să începi acum. Știm amândoi că nu este vorba de afaceri aici și cu siguranță că nu influențează ceea ce mănânc nici eu, nici tu.

Bălmăjind o înjurătură, îi dădu drumul mâinii și începu să tragă de indispensabili cu mișcări smucite.

– Atunci despre ce crezi că este vorba? Te asigur că dacă aș vrea să mă răzbun pe tatăl tău, aș alege ceva mult mai devastator decât simpla pierdere a titlului. M-aș fi putut culca cu tine și apoi aș fi putut să refuz să te iau de soție, sigur că-ți dai și tu seama de asta. L-aș fi putut distrage financiar de cincisprezece ori până acum. Pentru numele lui Dumnezeu, l-aș fi putut chiar otrăvi! Însă toate acestea ar fi fost în zadar, niște prostii, și da, greșite din punct de vedere moral. În ciuda a ceea ce crezi despre mine, sunt un individ moral. Credeam că mă cunoști suficient de bine cât să-ți dai seama că nu aș face asta pentru ceva atât de meschin precum răzbunarea.

– Nu, ai face-o pentru ceva atât de meschin precum ambiția.

Sărind în picioare, Griff începu să se plimbe prin fața canapelei.

– Ambiția nu este deloc meschină. Fără ambiție, n-ar exista Knighton Trading. Nu văd nici un motiv pentru care aș distruge șansele companiei de a obține un segment comercial mai mare din comerțul cu China doar pentru că tu nu vrei ca niște oameni să vorbească urât despre surorile tale.

Rosalind își ridică bărbia.

– Mă cunoști, Griff – nu sunt la fel de „practică” așa cum ești tu. Se întâmplă să-mi pese mai mult de oameni decât de proprietatea familiei sau de succesul afurisitei tale de companii.

– Îți pasă de familia ta, poate, dar nu de mine. Mai degrabă le-ai scuti pe surorile tale de bârfa altora decât să vezi că am eu succes. Slavă Domnului că sunt o persoană practică. Nu dau ascultare bârfelor când iau hotărâri în folosul companiei mele și a angajaților mei.

Oh, o făcea să sune atât de nobil. O făcea să sune de parcă ea era singura care-și urmărea interesul în mod egoist. Însă ea nu se lăsa păcălită. Simțise emoția din glasul lui mai devreme când îl înfruntase pe tatăl ei, când vorbise despre durerea pe care o simțise fiindcă era bastard. Asta era mai presus de orice motiv de ordin „practic”.

Își dădu seama de adevăr într-o clipă de inspirație, un adevăr simplu care-i sfâșia sufletul.

– Continuă să-ți spui că toate astea sunt în folosul angajaților tăi, dar știi cum stau lucrurile de fapt. Adevărul este că îți pasă de bârfe. Îți pasă chiar prea mult. Vocea îi fu sugrumată de suferință, atât pentru el, cât și pentru ea. Urăști faptul că nu ți se recunoaște legitimitatea. Îi detești pe toți cei care te numesc bastard, pe toți cei care te resping în societate pentru că te asociezi cu criminali, pe toți lorzii care-ți refuză accesul în cercul lor restrâns pentru că nu ești legitim. Îți dorești acel titlu și vrei să-l faci public, ca să li-l poți arunca în față și să-i faci să înțeleagă că ți-au greșit cu toții, că ești mai bun decât au crezut ei întotdeauna.

Expresia lui îndurerată stătea mărturie că-i spusese exact adevărul.

– Ai încercat să-ți arăți valoarea prin succesul tău, continuă ea, însă acest lucru nu te-a mulțumit, așa că vrei să găsești o modalitate mai bună, mai impresionantă de a o face. Acesta este motivul real pentru care ești dispus să sacrifici orice și pe oricine ca să-ți obții titlul, nu-i așa?

– Pe dracu'! replică el, însă chipul lui sugera altceva.

Era stăpânit de jignirea, de umilința și de furia pe care le îndurase de-a lungul vieții. Trebuia să le demonstreze celorlalți cine era, deși nu avea să reușească niciodată. Nu putea fi niciodată mulțumit, indiferent de ce apogeu ar fi atins, pentru că întotdeauna se putea găsi cineva care să-l disprețuiască. Și-apoi, ceea ce-și dorea cu adevărat era să umple spațiul gol în care trebuia să se afle inima lui, iar bărbații aceia ridicoli din Camera Lorzilor nu puteau face acest lucru pentru el.

– Îmi pare foarte rău pentru ce ți-a făcut tata, Griff. Dacă aș putea schimba cele întâmplate, aș face-o numaidecât. Ți-aș îndepărta durerea dacă aș putea. Dar nu pot. Trebuie să o faci tu singur. Și procedezi complet greșit.

– Ai dreptul la propria părere, mârâi el, dar asta nu schimbă nimic.

– Da, știu.

De aceea nu se putea căsători cu el, de aceea trebuia să plece astă-seară. Pentru că opinia ei nu va schimba niciodată nimic pentru el, atâta vreme cât trecutul lui îi stătea în cale.

Se grăbi să ajungă la ușă, însă el i-o luă înainte și o ținu cu mâna, ca ea să nu poată ieși.

– Nu schimbă nimic, repetă el. Ne vom căsători, indiferent de ce părere ai tu despre asta. Ai recunoscut că ții la mine indiferent de presupusele mele defecte și nu-ți dau voie să-ți retragi spusele, la naiba!

Ea ridică privirea și-i văzu chipul, simțind noduri dureroase în stomac. Probabil că nu avea să-l mai vadă o bună bucată de vreme. Într-o izbucnire de tandrețe, își puse mâna pe obrazul lui dur. Bietul ei grifon chinuit. Știa acum de ce ținea la averea lui și de ce-și distrugea adversarii. Cineva îi furase comoara cu multă vreme în urmă, iar acum se simțea în siguranță numai când strângea

și mai mult. Din păcate, nu rămânea loc pentru dragoste în mijlocul acestei acumulări de averi. Nu rămânea loc pentru ea, fie că el voia sau nu să recunoască.

– Țin la tine, șopti ea. Te iubesc, și ăsta este blestemul meu. Dar tu nu știi să iubești – iar ăsta este blestemul tău.

Când într-un final ea își retrase mâna și ieși din cameră, nici nu privi înapoi.

Capitolul 21

Aveți credință, domnule, astăzi suntem aici, iar mâine nu mai suntem.

Aphra Behn, dramaturg englez, *Ocazia potrivită*

Te iubesc, și ăsta este blestemul meu. Dar tu nu știi să iubești – iar ăsta este blestemul tău.

La multă vreme după ce ea plecase, Griff stătea pe canapea în indispensabili, învârtind între degete certificatul de căsătorie împăturit al părinților lui și uitându-se prostește la blazonul familiei Swanlea de pe peretele din fața lui.

Rosalind îl iubea. Amazoana lui spusese că-l iubește, iar el știa că vorbește serios. Poate că folosise un truc înșelător sau mai multe în încercarea ei de a-și salva familia, însă el știa cum este ea. Când venea vorba de sentimente, ea nu mințea.

Aruncă certificatul deoparte și-și ingropă fața în mâini. La naiba, îl iubea? Ce putea el să facă? Nu crezuse niciodată în iubirea romantică. În dragostea pentru cei din familie, da. Însă iubirea romantică era un termen ciudat, folosit de femei pentru dorința fizică, nimic mai mult. Sau cel puțin așa își spusese el întotdeauna.

Acum nu mai era atât de convins. Spre deosebire de cele mai multe femei, Rosalind părea să nu simtă nevoia de a-și numi

dorințele fizice într-un fel sau altul. Le accepta și se bucura de ele. Pentru numele lui Dumnezeu, câte femei bine-crescute s-ar angaja într-o discuție sinceră privind eufemismele pentru părțile intime? Rosalind poate critica dorințele ei pentru că erau împotriva moralității ei și poate-l critica și pe el pentru că-i stârnea acele dorințe, însă nu pretindea că acestea ar fi ceea ce nu erau – de exemplu, dragoste.

Nu, dacă ea spunea că-l iubește, atunci îl iubea. Gândul acesta îl îngrozea.

Putea să facă față afecțiunii. Și el simțea multă afecțiune pentru ea. Însă Rosalind îndrăgostită... Doamne, femeia aceasta nu făcea niciodată nimic pe jumătate. Dacă îi dăruise dragostea ei, atunci îi încredințase complet inima ei.

Și ce era el să facă? Nu o putea mulțumi niciodată, dacă ea voia dragostea lui în schimb. Avea dreptate – nu știa să iubească. Nu avea nici cea mai vagă idee.

Simțindu-se de parcă cineva l-ar fi lovit tare cu pumnul în piept, se ridică și începu să se îmbrace mecanic. Cât despre cealaltă acuzație a ei privind motivele lui de a dori să obțină certificatul?

Se încruntă. Se înșela în această privință, se înșela amarnic. Rosalind nu era decât la fel de bănuitoare ca de obicei și căuta înțelesuri acolo unde nu erau. El pur și simplu nu voia ca alții „să-și vâre nasul în asta”, după cum se exprimase ea. Nu era deloc vorba despre asta.

Sau era?

Înjurând cu voce tare, smulse certificatul și-l îndesă în buzunar. Nu, nu era vorba despre asta, iar ea avea să-și dea seama odată ce problema se va rezolva. El voia să se asigure că-și obținea recunoașterea cu atât de multă discreție, că ea abia dacă va fi atinsă de scandalul de după. Odată ce recunoștea și ea cât succes și ce avere va aduce asta pentru Knighton Trading...

Gemu. Lui Rosalind nu-i păsa câtuși de puțin de averi. Probabil că ea avea să-i cheltuie toți banii pentru susținerea teatrelor și Dumnezeu mai știe ce. Trebuia ca el să supravegheze îndeaproape

cheltuielile ei, căci în mod clar aveau să fie remarcabile și deloc practice.

Dădu ochii peste cap. De parcă ar fi putut să o țină vreodată departe de ceea ce-și dorea ea. Datorită „paloșului încăpățânat“, ea putea să-i ceară Tamisa, iar el era în stare să adune fluviul într-o sticlă și să i-l ofere.

Însă într-o privință avea să rămână ferm. Nu-l putea împiedica să-ți obțină titlul la timp pentru a deveni membru al acelei delegații. Nu, asta nu se putea.

Și procedezi complet greșit.

La dracu'! Chiar trebuia ca opiniile ei absurde să-l chinuie când nu era de față?

Încercând să nu țină seama de ele, făcu înconjurul camerei, asigurându-se că nu lăsase nici o urmă care să le dea de bănuț servitorilor, după care se îndreptă spre patul lui. În casă era neobișnuit de liniște, ca și cum casa încetase să mai respire pentru o clipă. Poate că așa era – poate că aștepta ca bătrânul conte să moară, ca el să o moștenească. Nu, își aminti cu asprime, asta avea să se întâmple înainte de moartea contelui.

Odată ajuns în pat însă, nu reușea să adoarmă. Vorbele lui Rosalind îl chinuiau, indiferent cât de mult se străduia să le ignore.

În regulă, poate că voia într-adevăr să le demonstreze celorlalți de ce era în stare. Dar ce era greșit în asta? Cei mai mulți bărbați încercau să facă la fel. De ce ar fi el diferit?

Și procedezi complet greșit.

Scoțând din nou un geamăt, întoarse fața pe pernă și încercă să alunge vocea ei din minte. După o vreme, căzu într-adevăr într-un somn ușor, dar deloc liniștit. Se răsuci în pat jumătate din noapte, neputând să-și găsească locul, neputând să alunge cuvintele ei. Cu puțin înaintea zorilor, începu să viseze.

Stătea în Camera Lorzilor, fluturând certificatul de căsătorie al părinților lui, în vreme ce o voce puternică, sonoră, îl numea adevăratul conte de Swanlea. Sigur de succesul lui, privi în jur, însă spre surprinderea lui, lorzii în robe deveniseră cu toții copii. Când se privi pe sine, descoperi că și el era copil. Avea din nou doi-sprezece ani, era orfan de tată, lipsit de prieteni, iar băieții făceau

glume răutăcioase pe seama lui. Încercă să explice că era legitim acum, însă vociferările lor îl acoperiră.

Apoi o zări. Rosalind stătea în picioare deasupra lui, în galeria de oaspeți, urmărind dezbaterile. O strigă, însă nu reuși să o facă să-l audă. Cu o privire tristă, ea se întoarse și plecă. Fu cuprins de panică. Încercă să ajungă la ea, însă se pomeni înconjurat de ceilalți băieți, care-i blocau calea, iar el nu mai reuși să o urmărească. *Rosalind!* strigă el. *Rosalind!*

Se trezi zvârcolindu-se în pat, strigându-i încă numele. Fu nevoie de câteva momente pentru a-și da seama unde se afla și pentru a-și liniști pulsul. După ce reuși, se rostogoli pe o parte și lovi perna, blestemând și suspinând.

Oh, Doamne, avea dreptate. Femeia parcă-i citise în suflet, când el însuși refuzase să o facă. Căutarea lui era mai mult decât ambiție sănătoasă, nu?

Se răsuci pe spate și privi tavanul. Nu, dacă-și cerceta cu atenție motivele, știa că nu era deloc vorba despre așa ceva. Nu avea nici o garanție că obținerea titlului anul acesta i-ar câștiga un loc în delegație. Iar dacă nu era membru în delegație, asta nu-l împiedica neapărat să obțină un loc sigur în comerțul cu China. În fond, nu avusese un titlu când își obținuse locul în comerțul cu India.

Era vorba despre altceva, iar Rosalind observase asta. Închise ochii scoțând un gemăt. Într-adevăr, fusesem mai blândă cu el decât merita. Pentru că ceea ce-și dorea el era chiar mai mic, mai meschin decât ceea ce spusese ea. Dându-și seama de acest lucru, simți că stomacul i se întoarce pe dos.

Nu căuta să le demonstreze celor din cercul lui de ce era în stare. Nu, voia să se întoarcă în timp, să le demonstreze ce poate tuturor colegilor lui de clasă de la Eton, să-și reclame copilăria pângărită. Aceasta era semnificația visului lui.

Iar acest lucru era ridicol – după cum Rosalind bine își dăduse seama. Încercarea de a schimba trecutul era un joc de copii, un joc de copii ridicol și lipsit de sens, pe care nimeni nu-l câștiga-se vreodată.

Toate titlurile din lume nu-l puteau face să uite umilința pe care o simțise în copilărie. Chiar dacă toți cei care-l disprețuiseră vreodată și-ar fi schimbat părerea peste noapte, trecutul lui tot nu putea fi șters. Avea să rămână pentru toată viața, indiferent de ceea ce ar fi făcut.

Ți-aș îndepărta durerea dacă aș putea. Dar nu pot. Trebuie să o faci tu singur. Și procedezi complet greșit.

Deschise ochii mari. Da, procedase greșit de la bun început. Însă acum avea să facă altfel. Se purtase ca un copil care voia să se facă doar cum vrea el; era vremea să crească. Ce conta dacă-și obținea locul în delegație, dar pierdea dragostea lui Rosalind în același timp? Nu-și putea permite asta. Însamna prea mult pentru el. Poate că avea dreptate, iar el nu știa să iubească, dar putea să învețe. Pentru ea, avea să învețe.

Se ridică, rugându-se să nu fie prea târziu. În ciuda scepticismului lui în privința premonițiilor, ultima parte a visului îl îngrijorase. Îi lăsase un gust amar, un semn prevestitor care-l deranja chiar și după ce coborâse din pat și se îmbrăcase.

Nici faptul că se duse la parter pentru a lua micul dejun și văzu că Rosalind nu este acolo nu ajută. Toți ceilalți erau prezenți, chiar mai puțin prietenoși decât ieri-dimineață. Lui Lady Juliet îi revenise timiditatea inițială. Lady Helena era mai distantă decât de obicei. Nici măcar Daniel nu voia să-l privească, ci pur și simplu își mânca în liniște deplină micul dejun.

—Unde este Rosalind în dimineața asta? întrebă Griff în vreme ce se așeză.

Lady Helena îl privi cu neplăcere evidentă, însă spuse cu voce mult prea blândă:

—Mi-a spus că vrea să mai doarmă puțin. Se pare că cineva a ținut-o trează până târziu azi-noapte.

Griff ridică dintr-o sprânceană. Nu fusese atât de târziu. Dar ziua de ieri fusese obositoare. Poate că avea nevoie să se odihnească.

Când văzu că nu apare deloc pe durata dimineții, își repetă singur explicația. Încercă să nu se îngrijoreze, în vreme ce-și pregătea cuferele și făcea aranjamentele pentru călătorie. Însă când

observă că ea nu coborâse la prânzul pe care Lady Helena îl amânase în mod inexplicabil până pe la ora două după-amiază, începu să-și facă griji.

După ce auzi răspunsul lui Lady Helena cum că Rosalind încă se „odihnea”, plecă din sufragerie și se îndreptă către dormitorul ei. Trebuia să-i vorbească și să-i împărtășească descoperirea pe care o făcuse despre sine, despre ceea ce-l învățase ea. Trebuia să se reasigure că ea îi aparținea în continuare.

Lady Helena urcă pe scări în urma lui, insistând că ar trebui măcar să aibă câteva „noțiuni despre decență”.

Până aici. Se opri pe scări și se uită urât la ea.

– În ceea ce o privește pe Rosalind, nu cunosc definiția decenței, doamnă. Sunt convins că va confirma și ea dacă o întrebați.

În clipa în care Lady Helena se înroși foarte tare, Griff se întrebă dacă Rosalind îi spusese surorii ei anumite lucruri. Nu era sigur dacă trebuia să fie încântat sau rușinat, în timp ce continua să urce scările.

Câteva clipe mai târziu, ajunse în dreptul dormitorului lui Rosalind și bătu tare la ușă. Nici un răspuns.

– Ți-am zis, doarme, spuse Lady Helena cu hotărâre. Rosalind doarme buștean.

Apăsă pe clanță. Era încuiat.

– Deschide-o, îi porunci el.

– Nu vreau!

– Foarte bine, atunci am s-o dărâm.

Se dădu înapoi puțin, pregătit să spargă ușa.

– Așteaptă! Scoțând un rând de chei, mormăi: Bine, o să deschid.

Nu se grăbi câtuși de puțin însă, așa că atunci când ușa fu în sfârșit deschisă, Griff nu fu prea surprins să vadă camera goală.

Înjurând ca pentru sine, se întoarse către Lady Helena.

– Unde e?

Lady Helena ridică din umeri.

– Habar n-am. Știi cum e Rosalind. Ar putea fi oriunde – poate vorbește cu menajera sau a plecat la călărie, sau...

– Nu te juca cu mine, la dracu'! izbucni el. Unde e?

– Domnule Kinghton, nu le răspund bărbaților care-mi vorbesc urât, spuse femeia cu aerul ei demn obișnuit.

Daniel veni în urma lui Lady Helena, părând îngrijorat. Griff abia dacă se uită la el.

– Spune-mi atunci – când se întoarce?

Văzând că tăcerea era singurul răspuns pe care-l obținui, ieși în hol, pe lângă ea.

– Poate Lady Juliet e în măsură să-mi spună.

Asta păru să o tulbure pe Lady Helena.

– Ia ascultă, ticălosule, să n-o terorizezi pe sora mea mai mică! Nu știe nimic despre intențiile lui Rosalind!

Griff se opri și o privi.

– Atunci spune-mi tu, Lady Helena, sau o terorizez pe Juliet și după aceea pe taică-tău și pe toți servitorii din casa asta până-mi spune cineva adevărul!

– Rosalind avea dreptate – chiar ești un monstru!

Cuvântul răsună în mintea lui.

– Chiar... m-a numit așa?

Lady Helena îi cercetă chipul, după care oftă.

– Nu chiar. A zis că ești un grifon. Dar grifonul e un monstru, știi și tu.

Da, așa era. Își amintea foarte bine cum ea i-a spus în parcul cu căprioare cât de potrivită i se părea porecla lui. Grifonul, care stătea de pază pentru comori și care-și distrugea inamicii. Încă mai gândea așa despre el?

Nu conta, își spuse el, neținând seama de durerea care îi cuprinsese pieptul. Avea să se răzgândească odată ce el îi spunea despre certificatul de căsătorie. Ceea ce conta acum era să afle unde plecase.

– Lady Helena, spuse el încet, trebuie să știu unde este. Trebuie să știu, iar tu trebuie să-mi spui. Este logodnica mea – nu merit nici măcar atâta considerație?

Privirea plină de dispreț a lui Lady Helena îi aminti de privirea mamei lui față de cei care îndrăzniseră să-l jignească, copil fiind. Îl făcea să se simtă vizibil stânjenit.

— Nu mai este logodnica ta, te asigur, asta dacă a fost vreodată. Tocmai pentru că nu se va mărita cu tine, a plecat la Londra.

La început, crezu că nu a auzit bine.

— Unde a plecat?

— La Londra. Să devină actriță. Asta și-a dorit dintotdeauna și...

— Să devină actriță? urlă el. Pentru numele lui Dumnezeu, a înnebunit?

Lady Helena își îndreptă spatele cât putu de mult.

— Deloc. Nu te puteai aștepta să se mărite cu tine, când tu ai de gând să-i târăști întreaga familie într-un scandal.

Cuvintele îi cuprinseseră conștiința ca într-un pumn, adăugând noi vânătași celor care se aflau deja acolo.

— Ți-a spus despre certificat.

— Normal că mi-a spus. Sunt sora ei.

Și în mod evident îl ura din această cauză. Nu o învinovăța — ca să-l citeze pe Daniel, se purtase ca un „ticălos...”. Sau mai rău.

— Spui că Rosalind a plecat în Londra ca să devină actriță, în loc să se mărite cu mine.

— Da. Din moment ce în curând vom rămâne pe drumuri, făcu ea o pauză ca el să înțeleagă mai bine cuvintele, a plecat în Londra ca să-și găsească un mijloc de a-și câștiga pâinea și o locuință pentru noi ceilalți. Dintotdeauna și-a dorit să devină actriță, așa că va încerca să-și câștige existența astfel.

Pentru o clipă, durerea îi distruse chiar și capacitatea de a respira. Rosalind preferase să plece, decât să se mărite cu el. După toate lucrurile pe care le împărtășiseră, după ce pretinsese că-l iubește, după ce făcuseră dragoste în acel mod, îl părăsise. Cum putuse să facă una ca asta?

Însă cunoștea deja răspunsul. Aseară nu-i oferise vreun motiv serios să creadă în viitorul lor. Trecuse peste voința ei, o sedusese, îi spusese că surorile ei nu contează. O făcuse să vrea să fugă de parcă i-ar fi pus sabia aia blestemată la gât. Ce altceva putea face o zeiță a războiului care era încolțită? Se retrăsese, adunându-și forțele pentru următoarea luptă.

Dar se retrăsese la Londra, pentru numele lui Dumnezeu. Nu putea să aibă prea mulți bani la îndemână, era singură, iar pe drumuri și la hanuri erau destui răufăcători care pândeau. Ca să nu mai spună de răufăcătorii din Londra...

Sângele îi înghețea în vene. Femeia nu mai fusese niciodată în Londra. Nu avea nici cea mai vagă idee despre escrocii care vânau femeile care soseau neînsoțite în oraș. Chiar și amazoana lui putea fi nevoită să se apere de unii dintre ei. Îi aruncă o privire lui Daniel, a cărui expresie cumplită sugera că se gândea la aceleași lucruri.

– Când a plecat? întrebă Griff cu glas răgușit.

– Puțin după miezul nopții.

– După miezul nopții? întrebă Daniel înainte ca Griff să poată răspunde măcar. Pentru Dumnezeu, a înnebunit să plece la drum noaptea, singură?

Privirea lui Lady Helena se plimbă de la unul la celălalt.

– Va fi în siguranță. Călărește bine și...

– A plecat călare? Inima lui Griff căzu în stomac. A plecat singură călare?

– Da.

Teama lui Griff trebuie să fi străpuns armura lui Lady Helena, căci îl privi puțin neliniștită.

– Va fi în siguranță, nu? Adică, a luat pistolul lui *papa* cu ea.

– A tras vreodată cu pistolul măcar? Frica lui Griff se transforma rapid în groază.

– Ei bine, nu a tras, dar o cunoști pe Rosalind. Poate să-și poarte singură de grijă.

Griff înjură de-a dreptul vulgar. La dracu', nimeni nu le spusese ăstora trei despre riscurile la care se expunea o femeie care călătorea singură?

– Să-și poarte singură de grijă? Intervenii și Daniel. Să se apere de tâlhari și de criminali? Nu-ți dai seama ce s-ar întâmpla cu ea dacă ar da peste astfel de oameni?

Disprețul de pe chipul lui Lady Helena ar fi intimidat chiar și un rege.

– Nu pot fi mai răi decât cei doi nenorociți pe care-i am acum în față.

Daniel se aplecă deasupra ei, încruntându-și sprâncenele stufoase.

– Ascultă, milady. M-am săturat până-n gât de aroganța ta și de...

– Încetați, amândoi! Nu-mi pasă decât de Rosalind.

Și-apoi, Lady Helena avea dreptate în privința lui, cel puțin. Felul în care se purtase cu Rosalind nu era cu nimic mai presus decât comportamentul unui tâlhar. Își făcu curaj și o privi în ochi pe Lady Helena.

– Unde anume în Londra s-a dus Rosalind?

Își ridică bărbia cu încăpățănare, exact ca sora ei. Spumegând de nervi, Griff se uită la ea foarte furios.

– Mi-ai spus că ai fost în Londra o dată, așa că ar trebui să-ți amintești cum este acolo. Nu mă refer la baluri și petreceri, ci la străzile pe care ai mers, la hoții de pe străzi, la tâlharii cu ochi agili și la proxeneții care probabil că au trecut pe lângă tine și tatăl tău. Londra nu este un loc potrivit pentru o femeie lipsită de apărare, mai ales pentru una care nu cunoaște pe nimeni.

– Dar sunt persoane pe care le cunoaște acolo, spuse Lady Helena. O actriță, prietenă a mamei o ajută să-și găsească un loc de muncă și un loc unde să trăiască.

O actriță care îi era prietenă? Asta nu prea-l liniștea.

– Și această „prietenă“ o așteaptă? Rosalind știe sigur că este în oraș și că nu a plecat cu trupa sau cu prieteni veniți în vizită sau chiar în alte țări prin Europa?

Părând extrem de îngrijorată, Lady Helena își feri privirea. În mod limpede, nu se gândise la așa ceva.

– Spune-mi care este adresa acestei prietene din Londra, spuse Griff.

– N... nu o cunosc.

Îți stăpâni o înjurătură.

– Spune-mi cum se numește femeia.

– Nici asta nu știu.

– Pe dracu' nu știi! Știi foarte bine – pur și simplu nu vrei să-mi spui.

- De ce ți-aș spune? țipă ea. Ca să te duci să-i frângi iarăși inima?

Răspunsul îi agită și mai mult conștiința și-așa prea încărcată de vină.

- N-am vrut să fac asta.

- Poate că nu ai vrut, dar asta ai făcut.

- Îmi dau seama. Dar nu o să mai fac asta, jur. Dacă tot nu vrea să se mărite cu mine când o voi găsi, atunci o voi lăsa în pace. Își înghiți teama care creștea tot mai mult. Dar trebuie să o văd, să mă conving că e în siguranță, nu înțelegi?

Lady Helena îl privea nesigură.

- În curând va apărea pe scenă în Londra. Asta ar trebui să fie suficient cât să știi că este în siguranță.

Simțea panica sufocându-i pieptul.

- Și dacă nu găsește de lucru la nici unul dintre teatrele din Londra? Cele mai multe actrițe debutează în trupe care călătoresc de acolo-colo. Sunt foarte prost plătite, tratate urât de către angajatorii lor și fiecare bețiv care e atras de ele profită de ele. Asta nu este viață, înțelegi? Este prea bună pentru așa ceva.

La naiba, dacă se alăturase deja vreunei trupe? Dacă n-o putea găsi? Dacă i se întâmplase ceva înainte ca el să o găsească?

- Îți faci cu adevărat griji pentru ea, spuse ea uluită.

- Normal că-mi fac griji pentru ea! Ce credeai, blest... Se opri, încercând să-și stăpânească furia turbată. Și groaza care-l paraliza. Te rog, Lady Helena, te implor. Spune-mi cum o găsesc.

Ea înghiți în sec.

- Ce motiv ai putea să-mi dai care ar putea să justifice faptul că-i trădez încrederea?

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să se gândească la răspuns:

- O iubesc. O iubesc pe sora ta. Și trebuie să știu că este în siguranță.

Era adevărat ce spunea, își dădu seama șocat. Dacă faptul că o iubea însemna că avea nevoie de ea mai mult decât de aer, că îi păsa de ea și dacă este în siguranță mai mult decât îi păsa să-i câștige încrederea, atunci Dumnezeu era martor că o iubea cu o intensitate care îl îngrozea și cu toate acestea îl însuflețea. Îi citise în suflet și-i ghicise ura meschină pe care o simțea. Fie și numai

pentru asta, trebuia să o găsească – să-i mulțumească, să-i spună că vorbele ei nu fuseseră rostite degeaba.

Și dacă mai reușea să-l iubească, atunci pentru numele lui Dumnezeu, avea să rămână lângă ea pentru tot restul vieții lui. Dacă nu...

Își înăbuși agonia care-i tăie respirația. Avea să se gândească la această posibilitate mai târziu. Mai întâi, trebuia să se asigure că era teafără. Însă judecând după privirea sceptică a lui Lady Helena, lucrurile ar fi putut sta altfel.

– O iubești? începu ea. Ai un mod foarte ciudat de a o arăta.

– Sunt perfect conștient de asta. Am de gând, însă, să-mi îmbunătățesc talentul de a-i face curte. Dar am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să-mi spui unde anume s-a dus în Londra.

Pentru o clipă, crezu că șovăie. Buza de jos îi tremura, iar el îi strânse cu putere pumnii. După aceea spuse foarte încet:

– N-Nu pot. I-am promis. Privirea ei sinceră o întâlni din nou pe a lui. Și-apoi, ai spus atâtea minciuni în ultimele zile, că nu mai știu când spui adevărul și când nu.

Inima lui fu zdrobită. Nu crezuse că toate minciunile lui se vor întoarce împotriva-i în acest mod. Ceva se rupse în el la gândul că Rosalind călătorea singură, că stătea la han fără nici o apărare. Și ce făcea când ajungea în Londra? Se va plimba pe străzile Londrei încercând să-și găsească de lucru, poate că fără vreun ban în buzunar și fără de prieteni. Și toate astea din cauza comportamentului lui de aseară și a convingerii lui arogante că putea să obțină aprobarea ei în privința planurilor lui prostești legate de familia ei.

– Foarte bine, îi spuse el lui Lady Helena. Fă ce știi că trebuie să faci, iar eu voi face ceea ce trebuie. Cuprins de furie și de frustrare – îndreptate amândouă către sine mai degrabă – adăugă: O voi găsi însă, chiar de va trebui să cutreier fiecare teatru blestemat din țară. Și ți-o jur, dacă nu e complet teafără, pe tine te voi face răspunzătoare de asta.

Începu să se îndepărteze, însă vocea ei îl opri.

– Îți fac aceeași promisiune ție, domnule Knighton. Deja i-ai zdrobit inima surorii mele. Așa că, dacă i-o distrugi acum, ți-o

distrug și eu pe-a ta și le-o voi da acelor „rechini“ din Londra, care te inspăimântă atât de mult.

Nu răspunse, nici măcar nu se uită la ea.

Însă în vreme ce pleca, îl auzi pe Daniel spunând:

– Măcar el are o inimă, doamnă. Nu pot spune același lucru despre tine.

După care plecă în grabă în urma lui Griff.

Cu lacrimi în ochi, Helena îi privi pe amândoi cum coborau scările. Cum îndrăznea Daniel Brennan să-i spună că nu are inimă? Dacă îi lipsea cuiva inima, acela era tontul de fiu al tâlharului care primise bani ca să-l ajute pe șeful lui să-i mintă și să-i distrugă pe toți. Cum îndrăznea să o critice după câte minciuni spusese?

Se forță să-și păstreze calmul. Nu avea importanță ce spunea prăpăditul acela – refuza să lase acest lucru să o tulbure. Cu puțin noroc, nu va mai fi nevoită să-l vadă vreodată – pe el cu tot cu șarmul și politețurile lui, și felul subtil în care știa să facă o femeie să se simtă dorită și întreagă...

Scoase un geamăt. „Să te ia naiba, Daniel Brennan! Pe tine și pe șeful tău!“

Cu toate astea, se întreba dacă reacționase corect. Nu se gândise deloc la riscurile la care se expunea Rosalind plecând neînșoțită în Londra. Rosalind fusese întotdeauna perfect capabilă să-și poarte singură de grijă. Iar după ceea ce-i spusese despre planurile domnului Knighton, Helena fusese atât de scoasă din fire că abia aștepta să vadă cum Rosalind i le va zădărnici.

Dar dacă el o iubea într-adevăr pe Rosalind? Dacă vorbea serios?

Ei bine, nu avea să le stea în cale, chiar dacă domnul Knighton era un nemernic, iar omul lui un șarpe. Avea să-i scrie lui Rosalind să o avertizeze că a plecat după ea și pentru a-i transmite ceea ce spusese el. Atunci, Rosalind s-ar putea decide singură dacă vrea sau nu să-l vadă.

Da, asta trebuia să facă. După aceea, Daniel Brennan putea cel puțin să nu mai creadă despre ea că-i lipsită de suflet.

Capitolul 22

Actori, domnule!

*Îi văd asemenea unor creaturi așezate pe mese
și pe scaune pentru a face grimase și a-i face pe
alții să râdă,*

precum câini care dansează.

Samuel Johnson, patron și critic
al teatrului, citat de James Boswell în
Viața lui Samuel Johnson

La trei zile după sosirea ei în Londra, Rosalind se rezema de un stâlp la intrarea în Teatrul Covent Garden, molfăind un măr în timp ce privea cum trăsurile circulau pe Bow Street – landouri vopsite în culori splendide, palanchine și faetoane conduse de tineri nesăbuiți. Londra avea tot ce nu avea Stratford – teatre, magazine și cafenele.

Și oameni. Tot soiul de oameni. Cu numai o seară înainte, doamna Inchbald o dusesse la o adunare la teatru, la care participa însuși Richard Sheridan. Chiar avusese ocazia să-i vorbească, și asta fără ajutorul lui Griff.

Blestemă ca pentru sine. Afurisitul de Griff. Din cauza lui nu se putea bucura de Londra așa cum se cuvenea. Acel ticălos apărea în gândurile ei în fiecare oră din viață. Încercase să și-l scoată din minte. Încercase să-l uite – însă, din câte se părea, nu era atât de ușor să-l uite pe Griff. De fiecare dată când mânca prune sau citea Shakespeare sau vedea bărbați care jucau biliard, se gândea la el. De fiecare dată când se dezbrăca, își amintea cum făcuseră dragoste. Nu întâlnise în Londra nici un bărbat care să se compare cu el și mereu îi compara pe ceilalți cu el. Unul nu era la fel de ager la minte precum Griff. Altuia îi lipsea vigoarea. Altul i se părea respingător pentru că nu avea părul negru și ochii albaștri – să-l ia naiba! Îl ura că îi făcuse asta, că o otrăvisese și nu-i mai putea

plăcea nimeni altcineva. Pentru că nu o iubise cum îl iubise ea pe el. Își șterse lacrimile care îi umplură ochii, fără să observe măcar. Nu voia să plângă din cauza celui ticălosul. Nu voia! Nu merita.

Probabil că se descotorosise de ea, oricum. În fond, obținuse nenorocitul acela de certificat. Ce nevoie mai avea de ea?

În cele din urmă, era convinsă că se va întâlni cândva cu el în Londra. Se ruga ca acel moment să sosească săptămâni mai târziu. Până atunci, avea să fie gata, pregătită să pară distantă și indiferentă.

De parcă și-ar fi putut ascunde vreodată sentimentele în preajma lui Griff Knighton. Trase o înjurătură și-și îndesă jumătatea de măr în buzunarul șortului.

– Mama ta s-ar răsuci în mormânt dacă te-ar auzi vorbind așa, se auzi o voce lângă ea.

Se întoarse și o văzu pe doamna Inchbald zâmbindu-i.

– Da, cred. Rosalind se ruga ca ochii ei înroșiți să nu-i trădeze nefericirea. Criticile mamei privind limbajul meu obscen n-au avut nici un efect asupra mea, mă tem, deși Helena le lua foarte în serios.

La vârsta de șaiszeci și doi de ani, doamna Inchbald era încă o femeie frumoasă, la fel de zveltă și de grațioasă cum fusese în tinerețe, când jucase la Covent Garden. Cu o bonetă care-i acoperea buclele, părea la fel de modestă și de rezervată ca orice văduvă, însă în realitate era plină de viață și cunoștea foarte bine literatura dramatică. De asemenea, era mai generoasă decât se așteptase Rosalind, căci o invitase să locuiască împreună cu ea până ce Rosalind își găsea un alt loc.

– Apropo de sora ta, spuse ea, am trecut pe la teatru să-ți aduc o scrisoare de la ea, care tocmai a sosit. M-am gândit c-ar putea fi ceva important.

Rosalind luă scrisoarea cu inima îndoită. Probabil că Helena avea vești despre reacția familiei privind plecarea ei nebunească. Și despre reacția lui Griff. O vâri în celălalt buzunar al șortului, căci nu voia ca doamna Inchbald să o vadă citind epistola.

Doamna Inchbald ridică din sprâncene.

– Știi, aveam numai nouăsprezece ani când am fugit de-acasă pentru teatru, dar îmi amintesc foarte bine. Mă așteptam să fie palpitant, în schimb mi s-a părut dificil și obositor. Cel mai rău era că-mi era dor de casă. De aceea m-am mutat cu fratele meu, care era tot actor, după numai o săptămână în care fusesem „independentă“.

– Nu mi-e deloc dor de casă, te asigur. Poate doar puțin.

Îi era însă dor de Helena, cu care vorbea de obicei. Și de plimbările prin livadă. Îi era dor de spațiile deschise din Swan Park, ideea pentru a recita versuri fără să-și facă griji că putea fi auzită.

Însă, în rest, nu-i era dor decât de Swan Park. De nimic altceva. Și de tartele cu mere ale bucătăresei, desigur.

– Ai parte de un debut promițător, spuse doamna Inchbald. Eu nu am fost la fel de norocoasă. A trebuit să încep cu o trupă care călătorea de colo-colo. Sper că apreciezi cât de dificil este să obții un rol la Covent Garden din prima încercare – chiar și unul mic, precum Iras în *Antoniu și Cleopatra*.

– Apreciez, mai ales că știi că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta. Influența ta este singurul lucru care mi-a câștigat acest rol. Ca să fiu sinceră, mă simt prost că nu am știut că scrii piese și că te înțelegi bine cu toți directorii.

Într-adevăr, Rosalind își dăduse seama foarte repede că directorul Covent Garden – John Kemble – și doamna Inchbalds erau... ei bine... prieteni destul de buni.

– În scrisorile tale n-ai amintit despre noua ta profesie. Dacă mi-aș fi dat seama cât ești de respectată, că piesele tale sunt publicate și jucate, n-aș fi îndrăznit niciodată să-ți cer...

– N-ai de ce să te simți obligată. Doamna Inchbald îi mângâie bărbia. Sunt încântată că pot să o ajut pe fiica celei mai bune prietene ale meu. Și-apoi, nu doar influența mea te-a ajutat să obții acest rol. Cunoștințele tale despre Shakespeare au avut și ele meritul lor. Doamna Inchbald îi zâmbi. Ca să nu mai spun că actrița care trebuia să joace rolul a fugit cu un căpitan de armată, lăsându-l pe John într-o mare încurcătură. Era disperat să găsească pe cineva care putea învăța replicile la timp pentru mâine-seară.

– Sunt recunoscătoare că s-a gândit la mine.

– Rolul acesta îți va sublinia talentul și ar trebui să-ți aducă altele mai departe. Se opri, examinează chipul lui Rosalind, după care adăugă: Dacă asta este ceea ce-ți dorești.

Rosalind își mușcă buza de jos și își feră privirea.

– Desigur că este ceea ce-mi doresc. Și dacă este nevoie, mă voi alătura unei trupe care călătorește.

– Nu este nevoie de asta, cred. Răsucind bastonul pe podeaua porticului de piatră, doamna Inchbald spuse pe un ton cât se poate de firesc: John mi-a spus că ai dicție bună. Însă a spus și că ești puțin... încăpățânată.

Rosalind oftă.

– Este adevărat, știu, dar nu mă pot abține. Vor să scot unele dintre cele mai bune replici. Mă pun să joc rolul într-un mod complet greșit – făcând-o pe Iras să pară o molâie. Poate că nu este decât slujitorul Cleopatrei, însă Shakespeare cu siguranță că a vrut să fie vioaie și isteată. Adică, să ne gândim la scena cu ghicitoarele...

Doamna Inchbald râse.

– Îți place tare mult Shakespeare, nu-i așa? Uitasem că bardul era preferatul tatălui tău. Mă tem că vei învăța în curând că actrițele din roluri secundare nu au prea multă putere de decizie în privința replicilor care sunt eliminate sau a modului în care se joacă rolul.

– Dar actrițele din roluri principale?

– Asta depinde de directorul teatrului.

– Înțeleg, deci trebuie să devin director de teatru, mormăi Rosalind ca pentru sine.

Ochii doamnei Inchbald licăriră:

– De ce? Nu-ți place să joci pe scenă?

Rosalind se gândi la repetiția de după-amiază și despre cum i se spusese întruna unde să stea și cum să vorbească și ce să poarte, când ea știa exact cum trebuia să fie totul.

– Încă nu m-am decis. Îmi place să fiu în centrul atenției, cred, însă mi-ar plăcea și mai mult dacă s-ar face cum trebuie.

Prietena ei o privi de parcă încerca să se abțină din râs.

– Consideri că restul colegilor tăi nu-și joacă rolurile cum ar trebui?

– Sar din replici, știi. Oftă. Dar presupun că este o chestie tolerabilă. Ei bine, mai puțin în ceea ce-l privește pe nesuferitul de domn Tate, care mă lovește peste fund de fiecare dată când trece prin spatele meu.

– Te vei deprinde cu atenția bărbaților. Un cuvânt tăios te va ajuta să-i ții puțin la distanță, deși cel mai bine este să fii atentă la cum le refuzi unele propuneri. Unii actori au mai multă influență decât ceilalți – nu cred că vrei să-i jignești.

Acest răspuns o puse pe Rosalind pe gânduri.

– Un... ăă... prieten a spus că unii bărbați sunt de părere că actrițele sunt doar puțin mai sus decât târfele. El – acest prieten – a spus că este degradant să fii actriță. Nu este adevărat, nu?

Doamna Inchbald o privi în mod ciudat.

– Depinde de actriță. Tu ești talentată și suficient de drăguță, așa că vei putea face ce-ți dorești fără să creadă cineva ceva rău despre tine odată ce-ți faci un nume. Celor care le lipsește talentul sau înzestrarea fizică, însă, trebuie să... câștige încrederea bărbaților potrivit. Nu mă refer la faptul că trebuie să renunțe la virtuțile lor, desigur. Însă în astfel de cazuri, să te măriți cu un bărbat care te poate avansa în carieră nu este o idee rea. Mie mi-a prins foarte bine că m-am căsătorit cu un actor atât de priceput precum Joseph Inchbald.

Rosalind o privi siderată.

– Nu te-ai măritat din dragoste?

Doamna Inchbald chicoti.

– Din dragoste pentru teatru – de aceea m-am măritat. De ce? Tu asta îți dorești? Să te măriți din dragoste?

– Cu siguranță. Își îndreptă spatele. Dacă nu pot găsi un bărbat pe care-l iubesc, nu mă voi mărita deloc. Sunt destul de hotărâtă în această privință.

– Înțeleg. Doamna Inchbald răsuci din nou bastonul. Apropo de căsătorie... în timp ce vorbeam cu John azi-dimineață, a venit un bărbat să te caute.

Rosalind își ținu respirația.

- Da?

- În mod straniu, era același bărbat despre care mi-ai scris în urmă cu ceva vreme. Acel domn Knighton, cel care nu e recunoscut legal.

- Griff este legitim! strigă ea, după care-și mușcă limba când doamna Inchbald ridică din sprânceană. Adică... ei bine, unele bârfe care circulă despre el sunt false, atâta tot.

- Ei bine, indiferent dacă este sau nu legitim, se pare că a fost destul de generos cu Covent Garden în ultimii ani, judecând după cât de rapid s-a oferit John să-i sară în ajutor. Domnul Knighton pretindea că își caută logodnica - *pe tine*.

Obrajii lui Rosalind se îmbujorară înainte să-și dea seama. Griff, aici? Venise să o caute? Nu crezuse că va merge atât de departe.

- Nu i-ai spus nimic, nu?

- Desigur că nu. M-am gândit că dacă ai fost suficient de disperată cât să fugi de-acasă și să-ți iei un nume de scenă nou, ai avut motivele tale de a-l evita pe acest bărbat. Își mută bastonul dintr-o mână în alta. Părea însă foarte nerăbdător să te găsească, iar dacă nu i-aș fi spus lui John povestea cum că tu ești verișoara mea de la țară, fără îndoială că i-ar fi spus lui Griff cine ești, fără să stea pe gânduri. Însă John nu a menționat nimic despre tine cu excepția faptului că a spus că o angajase pe verișoara mea.

Rosalind răsuflă ușurată. Griff o căuta. De ce? Pentru că mândria lui fusese rănită din cauză că o pierduse? Își ridică bărbia. Ei bine, dacă acesta era motivul, avea să-i treacă destul de repede, ticălos arogant ce era.

- Mulțumesc, îi spuse ea prietenei ei. Apreciez discreția ta. Tata a aranjat o căsătorie între mine și domnul Knighton, dar mie mi s-a părut că nu ne potrivim.

- Atunci de ce roșești de fiecare dată când îi auzi numele, draga mea?

Înghiți în sec.

- Pentru că la un moment dat credeam că ne-am putea potrivi. Din păcate, am așteptări foarte mari de la bărbatul pe care-l voi lua de soț și am descoperit că așteptările mele erau mult mai mult

decât ceea ce era dispus domnul Knighton să ofere. Afișă un zâmbet fals. În orice caz, mulțumesc că mi-ai spus despre această vizită. Acum, dacă nu te deranjează, aș vrea să-mi citești scrisoarea, mai ales că mă pot chema înapoi la repetiții din clipă-n clipă.

– Sigur. Ne vedem mai târziu. Măine este o zi importantă, așa că diseară mâncăm acasă, să ai timp să te pregătești.

Pe negândite, Rosalind îi sărută obrazul parfumat.

– Ai fost atât de drăguță cu mine. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Nici vorbă. Nu sunt convinsă că faptul că te-am adus la teatru este un lucru bun. Dar vom vedea. Zâmbi pe ascuns. Da, vom vedea.

De îndată ce doamna Inchbald porni pe stradă către casa ei, Rosalind rupse sigiliul scrisorii, disperată fiind să vadă ce avea să-i spună Helena. Citi pe sărite povestirea Helenei privind toate felurile în care încercase să întârzie plecarea celor doi. Paragraful următor, însă, îi atrase atenția numaidect.

Sunt în drum spre Londra, iar domnul Knighton și-a pus în gând să te găsească. A fost furios când a aflat că ai plecat la Londra, deși la scurt timp după aceea s-a îngrijorat. Tu îl cunoști mai bine decât mine, așa că tu știi dacă grija lui pentru tine este disimulată sau reală.

Era extrem de neliniștit când vorbea despre siguranța ta la drum lung și prin Londra. A întrebat încotro te îndrepti, însă nu am vrut să-i spun.

Însă trebuie să știi un lucru. A spus că vrea cu atâta disperare să te găsească pentru că te iubește. Înțelegeți de aici ce vrei. Părea sincer, dar nu pot să judec eu asta, nici sinceritatea prietenului lui, pentru că amândoi te-au mai înșelat și altă dată. Este posibil să fi spus asta doar ca să obțină ceea ce voia de la mine.

Într-adevăr, prietenul lui, acel ticălos vulgar...

Rosalind nu acordă nici o atenție perorației surorii ei despre Daniel. Helena nu avea încredere în bărbați în general, așa că în mod cert avea să-l critice pe Daniel, acum că se dovedise a fi fiul unui tâlhar și fost contrabandist.

În schimb, reciti paragraful în care Griff spunea că o iubește. Strânse scrisoarea la piept și privi fără să vadă strada. Oare era adevărat? Cu siguranță că Griff n-ar spune minciuni atât de mari doar ca să obțină ceva în schimb.

Însă... Reciti scrisoarea de la început la sfârșit, iar inima îi fu zdrobită când își dădu seama că Helena nu amintise deloc de certificat. Chiar dacă Griff credea că spusese adevărul, nu erau decât vorbe goale. Atâta vreme cât continua cu planurile lui diabolice, ea nu putea să creadă că o iubește.

Sau era nedreaptă cu el? Își petrecuse toată copilăria sub un nor negru, iar acum că el voia să-l împrăstie, ea nu voia să-l lase. Era prea limitată în gândire? Cerea prea mult de la el?

Doamne, își dorea atât de mult să știe cum stăteau lucrurile. Pentru că adevărul era că nu avusese nici o clipă de odihnă de când îl părăsise. În ciuda tuturor lucrurilor minunate din Londra și a aspectelor uimitoare ale lumii teatrului, îi era extrem de dor de el. Gândul că putea fi actriță pălea în comparație cu gândul că-l iubea pe Griff.

În fond, nu era precum doamna Inchbald – dispusă să facă orice pentru a-și face un nume în teatru. Existau lucruri mai importante pentru ea decât asta, cel puțin așa gândea acum. Și se temea foarte mult că tot succesul și teatrul din lume nu aveau să o facă fericită dacă ea și Griff nu puteau fi împreună.

Griff pășea neliniștit prin birou în vreme ce Daniel îi dădea raportul.

– Nimeni n-a auzit de ea nici la Pantheon, nici la Ateneu, spuse Daniel, și nu a apărut nici o actriță nouă care să se fi angajat de curând. Am vorbit cu agenții tuturor trupelor de teatru, dar nici o persoană angajată de ei nu semăna cu ea.

– Poate că se deghizează. Nu se știe niciodată ce poate face Rosalind.

– Mă îndoiesc că ar merge atât de departe cât să muncească deghizată, Griff, spuse Daniel, cu o urmă de exasperare în voce.

— Dacă vrei, voi încerca să mă uit la fiecare femeie, dar asta va dura săptămâni, din moment ce toate au fost deja trimise să se alăture trupelor lor.

Simțind aceeași teroare neputincioasă care îl chinuse în ultimele zile, Griff se opri la fereastră pentru a privi străzile supraaglomerate pe care poate că se ascundea Rosalind.

— Am încercat la Drury Lane ieri, dar actrițele recent angajate de ei sunt amândouă blonde și scunde. Cunoști gusturile lui Sheridan. Kemble de la Covent Garden a spus că nu au angajat pe nimeni nou în afară de verișoara autoarei aceleia de piese de teatru, doamna Inchbald. Nu cred că Rosalind ar lucra pentru burletta sau la pantomimă, dar vom încerca la Adelphi și Olympic în după-amiaza asta.

— Și când o să dai de ea?

— Ce vrei să spui?

— Păi, dacă a fugit ca să nu se mărite cu tine, ce te face să crezi că se va căsători cu tine acum?

Griff se prinse de pervaz.

— Nu știu dacă o va face. S-au mai schimbat unele lucruri de când am vorbit ultima oară cu ea, dar s-ar putea să fie prea târziu să se schimbe ceva. Tot ceea ce-mi doresc acum este să mă asigur că este teafără. Am nevoie să știu măcar asta, dacă nu și altceva.

Zilele în șir în care-și făcuse griji pentru ea, în care se gândise la lucrurile odioase care i s-ar fi putut întâmpla aproape că-l înnebuniseră.

— Ce s-a schimbat de când ați vorbit? întrebă Daniel. Nu ți-a dat certificatul? Nu va vrea să-ți fie alături acum mai mult decât voia înainte dacă tu te folosești de certificat.

Griff tresări la auzul glasului rece al lui Daniel. Era greu să-și amintească cum fusese cu câteva zile în urmă, înainte să-și dea seama de cât de egoist era, fapt care o făcuse pe Rosalind să fugă de el.

— M-am decis să nu folosesc certificatul până când nu moare contele. După aceea, putem pretinde că certificatul a fost găsit printre alte hârtii vechi, uitate. Pentru ele este mai bine ca eu să moștenesc proprietatea, din moment ce altfel ar trece în mâinile

altcuiva sau chiar în proprietatea regelui, dacă nu apare nici un moștenitor. Însă voi face tot posibilul să-i mențin buna reputație și să fac să pară că acel caz la tribunal a fost pur și simplu o neglijență nefericită.

– Te-ai răzgândit, nu-i așa? spuse Daniel încet.

– Da. Mai mult nu spuse, cu gândurile lui cuprinse de neliniște din cauza lui Rosalind.

Desigur, asta nu-l opri deloc pe Daniel.

– Așadar, nu-ți mai faci griji în privința delegației din China?

– Nu, la dracu'! Ai avut dreptate – m-am înșelat. Acum putem să nu mai vorbim despre asta? Am lucruri mai importante la care să mă gândesc. Bătu darabana în pervaz. Pe cine am omis? Poate ar trebui să ne uităm din nou pe lista aceea de teatre.

Daniel scoase lista, însă spuse:

– Fata asta te-a prins în mreje, nu-i așa?

– Nu este singurul lucru de care m-a prins, spuse Griff încet.

Daniel n-avea decât să-l tortureze cât poftea în privința lui Rosalind, dar nu putea mușca momeala. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, nu și-ar fi putut-o ierta niciodată.

– Va fi bine, ai să vezi. În glasul lui Daniel se simțea mila. Este rezistentă, Rosalind a ta. O s-o găsim, nu-ți face griji.

– Cum să nu-mi fac griji? Tulburat, Griff își trecu degetele prin păr. Parcă a dispărut fără nici o urmă, de parcă a...

Se opri când auzi zgomotul puternic de agitație în fața biroului, urmată de intrarea dramatică a unei femei pe care Griff nu avea nici un chef să o vadă tocmai atunci. Mama lui.

Funcționarul alergă în urma ei, îmbujorat și îngrijorat.

– Vă rog să mă ierțați, domnule Knighton, am încercat să-i explic că sunteți într-o întunire, însă...

– Într-o întrunire, ha! izbucni mama lui, lângă funcționar. Nu vezi că vorbește cu Daniel?

Griff îi făcu semn funcționarului să plece.

– E în regulă. Întoarce-te la lucru.

De îndată ce ușa se închise, mama lui păși către el, cu umerii zvelți tremurând de furie.

– Unde naiba ai fost? Ai dispărut și nimeni nu vrea să-mi spună unde te-ai dus sau când te întorci. Deși mi-au zis că l-ai luat pe Daniel cu tine. Se opri din tiradă ca să se uite urât la Daniel.

– Bună ziua, doamnă Knighton, spuse Daniel voios. Mă bucur să vă văd din nou. Arătați tare bine astăzi.

– Scutește-mă de lingușirile tale, Danny. Știu ce încerci să faci și nu pic în plasă, ca toate târfele tale. Trebuia să-mi fi dat seama că ai un amestec în toată treaba asta. Ar trebui să-și fie rușine. Se uită apoi urât la Griff. Credeam că ai zis că vei uita de toată chestiunea asta neplăcută. Că tu și Daniel nu veți mai pleca în călătorii secrete Dumnezeu știe pe unde...

– Am fost în Warwickshire, mamă.

– În Warwickshire? Pentru ce? întrebă ea, confuză.

– Să-i fac o vizită prietenului nostru comun, contele de Swanlea. Am fost invitat.

Femeia deveni palidă.

– Te-a invitat? Dar... de ce?

Griff îi aruncă o privire rapidă lui Daniel, iar acesta se retrase numaidecât. Daniel poate că manifesta slăbiciune pentru singura femeie căreia îi permisesse vreodată să-i spună „Danny“, însă știa că trebuia să stea deoparte când acea femeie, de obicei blândă, se supăra.

Odată Daniel plecat, Griff se rezemă de pervaz și-și încrucișă brațele la piept. Sperase să amâne această zi până ce lucrurile se mai așezau în privința lui Rosalind, însă acum că mama lui era aici...

Pe scurt, îi povesti despre scrisoarea pe care o primise și cum se dusesse la Warwickshire cu intenția de a recupera certificatul de căsătorie fără să trebuiască să se însoare cu vreuna dintre fete. Era mai dificil să explice de ce voia acel act, căci acum că-și dăduse seama de greșeala pe care o făcuse, îi era rușine de motivele lui. Știa că mama lui nu va fi de acord, însă fu nevoit să-i povestească totul, în parte pentru că merita să știe adevărul, în parte pentru că voia să audă adevărul de la ea.

Ea avu nevoie de un moment pentru a digera povestea lui, însă când isprăvi, se cufundă într-un scaun de alături. Bucle argintii tresărira pe lângă marginea bonetei în vreme ce clătina din cap.

– Nu-mi vine să cred. Ai... ai reușit să găsești certificatul de căsătorie?

– Da. Căutând în buzunarul hainei, îl scoase și i-l înmână.

Degetele ei fine mângâiară documentul cu uimire.

– Deci chiar l-a păstrat în tot acest timp. Chiar l-a... furat. N-am fost niciodată sigură.

– Da, confirmă el.

Privirea ei neliniștită o întâlnește pe a lui.

– Ai discutat cu el despre asta?

Griff încuviință, după care oftă.

– Într-adevăr, mi-a spus... Făcu o pauză, întrebându-se cum putea cineva să-și întrebe propria mamă așa ceva. A spus... că... a pretins că tu erai îndrăgostită de el înainte să te măriți cu tata. A spus chiar că l-ai asigurat că erai încă îndrăgostită de el în ziua nunții. Acesta a fost motivul pentru care a furat certificatul – în parte pentru a te pedepsi că nu te-ai căsătorit cu el și în parte pentru a obține ceea ce i se părea lui a fi o împărțire justă a proprietății Swanlea.

Tăcerea mamei lui, corelată cu expresia îngrozită de pe chipul ei, îl făcu să simtă că i se răsucesce ceva în piept, însă dorința de a afla adevărul îl făcu să continue. Plecând de lângă fereastră, se îndreptă către birou.

– Desigur, i-am spus în față că este un mincinos. Se opri, temându-se să întrebe până la capăt, temându-se însă și că nu va afla nici un răspuns. A mințit, nu-i așa?

Când văzu că ea nu răspunde, se întoarse și o văzu pe mama lui plângând în tăcere, cu lacrimi mari prelingându-i-se pe obraji. Simți că nu mai are aer.

– A fost o minciună. Spune-mi că au fost numai minciuni.

Îl privi neliniștită.

– Eram atât de tânără, Griff, și îmi doream atenție. Tata era prea ocupat cu conducerea teatrului din Stratford, însă Percival... ca și mine, iubea piesele de teatru și mă apăra când băieții

mă jigneau și-mi făceau avansuri. Locuia la Swan Park, fiind tutele fostului conte. Asta se întâmpla cu mult înainte să-l cunosc pe tatăl tău, care era plecat la școală. Nu era precum ceilalți bărbați pe care-i știam. Era un gentleman și mă flata întotdeauna. Când ai șaptesprezece ani, îți place să fii flatată.

Griff își prinse mâinile la spate.

– Dar îl iubeai, mamă?

Trăsăturile ei încă frumoase fură învăluite de tristețe.

– Da, l-am iubit. Foarte mult. Însă știam că nu are nici un viitor. Era cam pierde-vară, în vreme ce tatăl tău...

– Avea să devină, cel mai probabil, moștenitorul celui de-al patrulea conte de Swanlea, izbucni Griff, întrebându-se cum de putuse să înțeleagă totul greșit încă din copilărie, cum de putuse să lase toate aceste lucruri să-i contureze viața în așa mare măsură.

Mama lui își îndreptă spatele așa cum făcea de fiecare dată când se simțea încolțită.

– Da. Tatăl tău avea un viitor, unul foarte strălucit. Când a venit să stea la Swan Park și veneau să mă viziteze și el, și Percival, mi-am dat seama că-mi place de el. Nu-l iubeam așa cum îl iubeam pe Percival, dar îl plăceam. Știam că dacă mă voi căsători cu Percival, vom fi... săraci și ne vom chinui întotdeauna să găsim o sursă de venit. Iar eu crescusem în sărăcie și o disprețuiam. Voiam ceva mai bun.

Deși înțelegea foarte bine acest lucru, Griff nu se putu abține să nu compare răspunsul mamei lui cu răspunsul dat de Rosalind. Rosalind nu s-ar fi căsătorit niciodată ca să scape de sărăcie – Ate-na lui n-ar fi făcut asta.

– Păi, dacă voiai să eviți sărăcia, cu siguranță că destinul ți-a jucat o festă urâtă, nu? spuse el, cam aspru.

Îl privi cu o tristețe înduioșătoare.

– Nu, destinul doar m-a pedepsit corespunzător. Așa văd eu lucrurile. M-am căsătorit cu tatăl tău mai mult din perspective financiare decât din dragoste și am plătit pentru asta mai târziu. Un zâmbet șters îi apăru pe buze. Știi, în timp am ajuns să țin foarte mult la Leonard. Era un libertin. Când te-ai născut tu, eram atât de fericită că am crezut că voi muri. Soțul meu urma să fie

un conte bogat, iar eu tocmai îi născusem moștenitorul la titlu. Nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Zâmbetul îi dispăru brusc și privi în altă parte. Însă acea fericire nu era pentru bieți muritori, mai ales când era obținută pe seama altcuiva. M-am purtat foarte urât cu Percival. Nici măcar n-am avut decența să-l... mint în ziua nunții, să-i spun că nu-mi pasă de el. Părea atât de pierdut, atât de amărât, iar eu am crezut ca o proastă că îl va ajuta dacă i-aș spune că încă mai țin la el. Un fior îi străbătu trupul. N-am făcut decât să-l rănesc și mai mult când și-a dat seama că pur și simplu nu-l iubeam indeajuns.

– Și a suferit așa multe luni de zile, sfârși tăios Griff. Așa că atunci când tu și tata v-ați lăudat cu „fericirea“ voastră în fața lui, invitându-l să mă vadă, a izbucnit. Atunci a furat certificatul și m-a făcut bastard.

Privirea ei, plină de remușcări, o întâlni pe a lui.

– Îmi doresc atât de mult să te fi cruțat de acea suferință, fiule. Meritam să sufăr eu, însă tu nu. Sperasem ca eu și tatăl tău să te putem proteja, să nu conteze prea mult. Clătină din cap. Însă când el a murit de variolă...

Gâtul lui Griff era umflat și îl durea.

– De aceea de fiecare dată când mă revoltam împotriva lui Swanlea, tu-mi ziceai să nu fac asta. Tu nu l-ai vorbit niciodată de rău. Nu l-ai învinovățit niciodată, nici n-ai încercat să te răzbuni pe el.

– Cum puteam să-l învinovățesc? Eu l-am împins să facă asta. Se opri, după care întrebă nesigură: Asta faci acum cu certificatul, încerci să te răzbuni pe el?

În urmă cu două săptămâni, o astfel de întrebare l-ar fi enervat, probabil pentru că în ciuda tuturor negațiilor lui, fusese întru câtva adevărat.

– Nu. Nu mai încerc. Poate cândva am vrut asta, însă acum... Își frecă fața cu mâinile, obosit. Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc pentru că nu te-ai măritat cu el. Dacă te-ai fi măritat, eu n-aș fi existat. Nici Rosalind.

– Rosalind?

Fu cât pe-aproape să-i mărturisească despre cea pe care o iubea.

– Fiica lui Swanlea, cea mijlocie. Sperasem să mă însor cu ea. Dar ea... Înghiți nodul amar care i se pusese în gât și se așeză oboșit la birou. S-a opus planurilor mele în privința certificatului și a fugit înainte să-i pot spune că mă hotărâsem să nu-l folosesc. Nu am reușit să dau de ea încă. Cred... sper că este undeva în Londra. Privi fără să o vadă în direcția mamei lui. Mă rog să fie la vreunul dintre teatre și nu pe drumuri... Se opri, neputând să rostească ceea ce gândea.

– O iubești?

Încuviință.

– Ea te iubește?

– A spus că da.

Mama se ridică și merse lângă el, așezându-și mâna pe umărul lui.

– Atunci, trebuie să faci tot posibilul să o găsești și să o câștigi înapoi, fiule. Pentru că nimeni nu știe mai bine ca mine cât de important este să-ți asculți sufletul.

Copleșit de emoții de tot soiul – invidie, durere și poate puțină trădare – ridică privirea și o privi în ochii ei albaștri, frumoși.

– De aceea nu te-ai recăsătorit niciodată? Pentru că erai încă îndrăgostită de tatăl lui Rosalind?

Oftă.

– Nu m-am recăsătorit pentru că am învățat din experiență că unii oameni nu iubesc decât o singură dată. Și că nu are nici un rost să te căsătorești dacă nu există dragoste.

Griff clătină din cap, încercând să înțeleagă. Erau atâtea lucruri pe lume pe care el nu le cunoscuse, fiind mult prea preocupat de grijile lui ca să observe și altceva.

– Nu mi-am închipuit niciodată că ai simțit asta. Acel certificat îți aparține mai mult decât îmi aparține mie, deși nu m-am gândit niciodată la asta. Nici măcar nu m-am gândit să-ți spun despre el sau despre planurile mele sau...

– Îmi spui acum, răspunse ea, zâmbind. E tot ceea ce contează.

Îi strânse umărul, iar el îi strânse puternic mâna, simțind o legătură cu mama lui pe care nu o mai simțise de ani buni. Până acum nu-și dăduse seama cât de mult o dăduse la o parte din viața

lui, așa cum făcuse cu toți ceilalți care nu erau importanți pentru Knighton Trading.

Ușa se deschise brusc și Daniel intră grăbit.

– Griff, a sosit o invitație pentru tine. Vei vrea să te uiți peste ea. Este de la doamna Inchbald.

Griff își îndreptă spatele și dădu drumul mâinii mamei lui.

– Autoarea de piese de teatru. Era în biroul lui Kemble în Covent Garden când am întrebat de Rosalind. A fost și ea actriță acolo și cred că juca pe scenă în aceeași perioadă cu mama lui Rosalind. Daniel păși către birou și azvârli pe acesta o hârtie cu un bilet prins de ea: Ți-a trimis acest afiș. Este pentru *Antoniu și Cleopatra* la Covent Garden.

Shakespeare. La naiba, desigur! Unde altundeva se putea duce Rosalind dacă nu la un teatru unde nu numai că se găsea o statuie de marmură a lui Shakespeare, dar care avea scene din piese pictate în foaier?

Ce tont fusese. Probabil că Rosalind era „verișoara” doamnei Inchbald. Cu inima bătând să-i sară din piept, Griff citi biletul mai întâi. Scria numai: *S-ar putea să ți se pară interesant.*

Privi partea de sus a afișului. Era pentru seara aceea, la premieră. Se uită rapid pe afiș, observând încercuit numele actriței pentru rolul lui Iras, *Doamna Rose Laplace*. Nimic altceva.

– Femeia care s-a căsătorit cu Percival se numea Solange Laplace, spuse mama lui Griff, citind afișul peste umărul lui. Te ajută informația asta?

Griff incuviință, fiind extrem de ușurat.

– Ea este, slavă Domnului. Trebuie să fie ea. Iar dacă doamna Inchbald era „prietena” de care vorbea Lady Helena, atunci Rosalind este în siguranță, căci femeia aceasta este respectată și responsabilă. Deși mă întreb de ce doamna Inchbald a hotărât să-mi trimită afișul astăzi, când ieri spusese că nu știe nimic despre Rosalind. Continuă să privească afișul. Nu contează, zise el. Cu siguranță că voi merge la spectacol.

Și după aceea? Trebuia să o vadă pe Rosalind, măcar cât să se asigure că era teafără. Voia mult mai mult, dar se temea că nu merită, iar ea sigur era de aceeași părere. Poate că-și dorea cu adevărat să rămână în lumea teatrului. Din punctul lui de vedere, putea

să apară și călare la amfiteatrul lui Astley în fiecare zi, numai să fie de acord să se mărite cu el.

Și dacă ea nu voia nici măcar să-l vadă? Sau mai rău, presupunând că acceptă să se vadă cu el doar ca să-i refuze din nou cererea în căsătorie? Nu credea că va supraviețui celui moment. Însă cum naiba era să o convingă că o iubea, când ea își pierduse încrederea în el, când era convinsă că lui nu-i pasă de nimic în afară de el și de compania lui?

„Ai face orice pentru Knighton Trading – chiar și să te asociezi cu contrabandiști sau să calomniezi oameni nevinovați – așa că unde mai rămâne loc în viața ta pentru o femeie ca mine? Ei bine, nu mă pot mărita cu un bărbat căruia îi pasă de mine atât de puțin.“

Brusc își dădu seama ce ar trebui să facă. Rosalind nu avea să mai creadă vorbele lui, iar el nu o putea învinovați pentru asta. Însă îi putea oferi ceva în care să creadă.

Se uită la ora la care începea piesa, după care se uită la ceasul de pe perete. Avea la dispoziție numai cinci ore pentru a organiza totul. Ar fi trebuit să fie suficient – pentru că nu mai putea aștepta încă o zi. Nu pentru asta.

– Mamă, spuse el în timp ce se ridică din scaun, mă tem că trebuie să plec. Am niște lucruri urgente de rezolvat înainte să începă piesa.

Ea își arcui sprânceana cu fire albe.

– Sper să mă iei cu tine la spectacol diseară. Mi-ar plăcea să-mi întâlnesc viitoarea noră.

– Să știi că nu este nicidecum sigur că va fi de acord să se mărite cu mine. O voi întreba, dar nu voi încerca să o fac să se răzgândească dacă refuză. Am făcut asta înainte, iar rezultatul a fost dezastruos.

– Se va mărita cu tine, știu eu, spuse ea privind-l cu blândețe. Cum l-ar putea refuza cineva pe fiul meu?

– Spre norocul meu, sper să ai dreptate și că nu o spui doar din afecțiune maternă. Se chinui să zâmbescă. Cred că acum ar fi momentul potrivit să-ți cer binecuvântarea.

– De parcă ți-ar păsa dacă nu ți-aș da-o, îl tachină ea. Nu-ți pasă câtuși de puțin dacă îți dau sau nu binecuvântarea. Niciodată nu ți-a păsat, ticălosule.

O privi, dându-și seama pentru prima dată cât de mult o costase ambiția lui, cât de des o lăsase să-și facă griji, fără să se gândească la ea, în vreme ce-și urma visurile. De ce nu-și dăduse seama înainte de lucrul acesta?

Pentru că nu o avusese pe Rosalind să-i arate toate greșelile.

Din impuls, îi prinse mâna și i-o sărută.

– Mărturisesc că dacă Rosalind mă va accepta, intenționez să mă însor cu ea chiar dacă te opui. Însă nu cred că o vei face. Poate că te-am dezamăgit în trecut, mamă, dar de data aceasta cred că vei fi mulțumită. Și da, pentru mine contează că primesc binecuvântarea ta.

Ochii ei se umplură din nou de lacrimi în vreme ce-l privea.

– Bineînțeles că-ți dau binecuvântarea mea, băiete drag. Și n-ai putea niciodată să mă dezamăgești.

Încruntându-se fiindcă plângea, iar în gât i se pusese un nod, scoase batista și i-o înmână.

– Atunci nu mai plânge, bine? spuse el aspru. Îți jur, tu și cu Rosalind și lacrimile voastre – o să mă innebuniți.

Ea se smiorcăi și folosi batista, iar el se întoarse către Daniel.

– Bine, să mergem. Noi doi avem treabă la avocat.

– Treabă?

– Da. Voi face ceea ce fac bărbații normali atunci când au de gând să se însoare: mă descotorosesc de amanta mea. Altfel, femeia de care sunt îndrăgostit nu mă va accepta.

Și fără a se deranja să-și explice declarația misterioasă, ieși din cameră.

Capitolul 23

În ceea ce mă privește, mărturisesc că rareori îi ascult pe actori:

Am atâtea de făcut, uitându-mă în jur și căutând cunoștințe,

O dragoste periculoasă

Încât, zău, nu mai am timp să mă uit la scenă...

La teatru merg doar ca să-mi întâlnesc prietenii și să arăt că încă trăiesc.

Fanny Burney, romancieră engleză, autoare de cronici și ocazional de piese de teatru, *Evelina*

Rosalind se plimba încoace și-ncolo prin culise, uimită că nu avea mai multe emoții. Văzuse și alteori teatrul plin – ar trebui să o îngrozească, însă nu se întâmplă. Nu știa prea bine de ce. Poate că ar fi diferit dacă familia ei ar fi prezentă sau...

Alungă imediat gândul.

Doamna Inchbald se apropie pentru a-i examina costumul, cu o aprobare evidentă.

– Mă bucur tare mult să văd cât de bine l-au ajustat. N-ar trebui ca la prima ta apariție să porți un costum sărăcăcios.

– Din nou, îți rămân datoare. Dacă mi-aș fi dat seama că ar fi mult mai bine dacă mi-aș face singură costumele, mi-aș fi adus niște haine de-acasă pe care să le modific.

Privi în jos la rochia frumoasă pe care doamna Inchbald i-o împrumutase. Firele aurii și materialul transparent o făceau să pară mai egipteană decât orice altceva din încăperea, deși lăsa să se vadă o mare parte din trup. Însă o croitoreasă nu putea face mai mult când persoana care purtase inițial costumul era la fel zveltă precum doamna Inchbald, iar persoana de-acum era Rosalind, cu trupul ei plin.

Trăgând mai sus de corsaj, zâmbi sfioasă.

– Poate că n-ar fi trebuit să încep să joc într-un rol de slujnică egipteană.

– Prostii. Arăți minunat. Doamna Inchbald trase într-o parte cortina și privi publicul, după care zâmbi. Mai ales acum că este și domnul Knighton aici.

Inima lui Rosalind începu să bată și simți că nu mai are nici un pic de control asupra ei.

– Nu se poate!

Se grăbi să se uite pe lângă doamna Inchbald.

Doamna Inchbald făcu semn către o lojă de lângă scenă.

– Acolo. El e, nu?

Rosalind îl zări imediat pe bărbatul brunet care stătea cu fața întoarsă într-o parte, în loja din primul rând. Doamne!

– Da, el este.

– Este foarte chipeș, nu-i așa?

Rosalind încuviință în vreme ce îi cerceta fiecare părțică. Din păcate pentru ea, da, era chipeș. Ar fi trebuit să-și închipuie că arăta delicios în ținută de seară. Fracul și pantalonii care se potriveau perfect îi ședeau tare bine. Era, totuși, un om bogat. Probabil cheltuia mai mult la croitor într-o lună decât cheltuia ea pe rochii într-un an.

Era însoțit de Daniel și de o femeie cu părul argintiu despre care Rosalind bănuia că ar putea fi numai mama lui. O privi pe „Georgina” cu o curiozitate dureroasă. Așadar, aceea era femeia pe care tatăl ei o iubise odinioară atât de mult că-l distrusese pe fiul ei din acest motiv? Putea înțelege de ce. Georgina era încă frumoasă, iar zâmbetul ei era atât de luminos că putea cuceri orice bărbat.

Femeia se așeză încet, iar Rosalind se concentră asupra lui Griff. I se părea că arăta palid în lumina ce venea de la mii de lumânări. Însă nu zâmbea, deși Daniel părea să zâmbească suficient cât pentru amândoi. Faptul că-l vedea atât de aproape și că era totuși atât de inaccesibil îi făcu inima să i se răsucească în piept.

Orchestra începu să cânte, iar Rosalind se îndepărtă de cortină. Avea să apară în scena a doua. Nu avea timp să stea acolo să se holbeze la Griff.

Când doamna Inchbald se retrase și ea și zâmbi, o bănuială bruscă se strecură în mintea lui Rosalind.

– De unde a știut Griff că sunt aici?

Prietena ei ridică din umeri.

– Poate că-i place Shakespeare.

Rosalind scoase un geamăt.

– Normal.

Cât fusese de proastă să accepte un rol într-o piesă de Shakespeare, mai ales când era singura care se juca atunci în Londra. Ei bine, poate că el nu-și dădea seama că era ea. Cum putea să facă o legătură între Rose Laplace și ea? Nu avea de unde să știe numele de scenă al mamei ei, și-apoi, era și costumată.

Dădu ochii peste cap. O, da, un costum care nu ascundea nimic. Nici măcar nu purta perucă, din moment ce îi spusese că părul ei era suficient de închis la culoare pentru rol. Iar loja pe care o avea el era practic pe scenă.

Piesa începu.

Acum era neliniștită.

Prima scenă se scurse înainte ca ea să poată fi pregătită, iar curând după aceea se pomeni intrând pe scenă cu alți opt actori. Din fericire, replica ei sosi mai târziu. Până atunci, era suficient de prinsă de poveste cât să nu se mai gândească la Griff. Sau măcar să nu se mai gândească la el atât de mult.

Iras, împreună cu personajul lui Charmian erau slujitoarele Cleopatrei, cărora le fusese destinat să moară odată cu ea. În scena lor, lui Iras și Charmian le ghicea viitorul o ghicitoare pricepută, ale cărei cuvinte aveau întotdeauna dublu înțeles, de obicei și unul nefast. Pe cea mai mare durată a scenei, Rosalind își intră bine în rol.

Însă pentru o fracțiune nebunească de secundă, își uită rolul. Ghicitoarea tocmai îi spusese lui Charmian că va avea aceeași soartă ca Iras, iar Iras întrebese dacă nu cumva a ei era măcar un pic mai bună.

Următoarea replică a lui Charmian era:

– Păi, dacă destinul tău ar fi un pic mai bun decât al meu, unde anume ai vrea să fii?

Sensul replicii lui Iras *Nu în nasul soțului meu* o făcu pe Rosalind să se gândească la Griff. Roși și aproape că se încurcă atunci când o rosti, dar din fericire își reveni la timp pentru a oferi nuanța comică pe care o merita scena respectivă.

În restul timpului, însă, deveni mult prea conștientă de prezența lui Griff, deși nu îndrăznea să se uite la el. Nu se putea gândi decât la discuția lor despre umorul obscen al lui Shakespeare.

Doamne, cum ar putea să mai joace vreodată piese de-ale lui Shakespeare fără să se gândească la asta? Sau la Griff? Oare nici aici nu putea scăpa de el?

Deși se temea de asta, spera totuși că el o va căuta în timpul pauzelor dintre acte, însă când cel de-al treilea act începu și se și termină fără vreun semn din partea lui Griff, ea se gândi că poate de fapt nu o recunoscuse. Își spuse că trebuia să se simtă ușurată.

În schimb, era iritată. Era acolo pe scenă, făcându-și marele debut, iar el nici măcar nu-și dăduse seama. Era destul cât să o facă să se repeadă acolo și să-i spună. Desigur, asta ar fi fost o mare prostie.

Însă se putea ca el s-o fi recunoscut și să nu-i pese. Respinse acest gând, după care se dojeni că o făcuse. Ce importanță avea ce făcea el sau ce simțea el?

Avea. Pur și simplu avea importanță.

Înainte de ultima scenă, cea în care ea trebuia să moară împreună cu Cleopatra, își făcu în sfârșit curaj să se uite la el în prima parte, în care nu avea nici o replică și nu avea nimic de făcut decât să stea pe scenă.

Regretă imediat gestul. Cu siguranță că o recunoscuse. Privirea lui era ațintită asupra ei – serioasă și gravă, reflectând propria ei nevoie disperată. Daniel și mama lui conversau în șoaptă în spatele lui, însă el nu-i luă în seamă. Cleopatra vorbi, însă el o ignoră. Nu avea ochi decât pentru Rosalind.

Iar ea nu avea ochi decât pentru el. Îl sorbea din priviri cu lăcomie, dorindu-și să-l poată vedea mai bine, dincolo de lumânările de la baza scenei.

În acea clipă – când toată atenția ei fusese distrasă de la piesă și concentrată asupra lui Griff – își dădu seama că nimic nu conta pentru ea, în afară de el. Aplauzele publicului nu însemnau nimic în comparație cu aplauzele lui; cerințele piesei de teatru nu însemnau nimic pe lângă dorințele lui. Dacă apărea la toate piesele în care juca ea și o privea așa, ar fi putut la fel de bine să o scoată de pe scenă și să o împuște, pentru că n-ar fi avut nici o valoare ca actriță. Pentru că acum, pentru ea, singura persoană din uriașul Covent Garden era el.

Jucă restul actului într-o stare de confuzie, fără să-i pese de felul în care rostea replicile. Tot ceea ce voia era să-l întâlnească, iar acum era convinsă că avea să se întâmple. Faptul că el nu voise să-i întrerupă piesa abordând-o între acte o înduioșă, însă cu siguranță că urma s-o facă după sfârșitul piesei.

Avea dreptate. Când ea ieși după ce cortina de final căzu, el o aștepta pe coridor. Actori și actrițe se perindau în jur, discutând despre spectacol, evaluând mulțimea, însă ea nu putea vedea pe nimeni altcineva. Păși către el, cuprinsă brusc de neliniște. Dar dacă el nu o voia înapoi? Dacă el nu era acolo decât din politete?

Dar Griff nu făcea niciodată nimic doar ca să fie politicos. O privea ca și cum ar fi așteptat-o și ținea un săculeț sub braț. Ea simți o muștrare de conștiință văzând urmele lăsate de oboseală asupra ochilor lui și cearcănele negre. Arăta de parcă mâncase și dormise la fel de puțin ca ea. Cu siguranță că asta demonstra că o iubea, nu? Poate nu așa cum îl iubea ea, însă...

– Ai fost minunată, spuse el în vreme ce ea se apropie de el, vocea lui abia auzindu-se din cauza gălăgiei din culise. Un zâmbet șters apărui pe buzele lui. Dar știam că așa o să fii.

– Mulțumesc.

„Te iubesc.“

Stăteau la distanță unul de celălalt, având atâtea de spus și neștiind nici unul de unde să înceapă. El își dres glasul:

– Văd că te-ai decis să începi cu acele pasaje obscene din Shakespear fără mine.

Nu avea nici o șansă să răspundă, căci un tânăr își făcu loc printre ei pentru a-i oferi un buchet de flori pe jumătate ofilite.

– Domnișoară Laplace, i-ai întrecut pe toți!

Neștiind ce altceva să facă, luă florile și mormăi încă un „mulțumesc“, deși acesta fu extrem de sec.

Tânărul se holbă la sânii ei.

– Câțiva dintre noi merg să cineze la Crown & Anchor și ne-ar face mare plăcere să veniți cu noi.

– Nu, eu...

- Nu acceptăm un refuz, nu-i așa, Darnley? interveni un alt tânăr, care se alătură prietenului său. Îi făcu cu ochiul. Încă două dintre fete vin cu noi. Trebuie să vii și tu. Va fi foarte distractiv.

Îl privi pe Griff, dar el stătea fără să spună nimic, fiind extrem de rezervat, în mod neobișnuit pentru el. Deși nu știa ce să înțeleagă din asta, cu siguranță nu avea nici un chef să plece cu cei doi filfizoni. Îi privi indiferentă.

- Mă tem că am promis altcuiva.

Începu să-și facă loc printre ei pentru a ajunge la Griff, însă cel pe care-l chema Darnley își strecură brațul pe talia ei.

- Măcar dă-ne ocazia să te convingem, nu vrei?

- Cred că doamna v-a zis deja că nu este interesată, Darnley, interveni Griff în vreme ce păși înainte și-i luă brațul. Iar promisiunea ei de mai devreme este față de mine, așa că de ce nu vă găsiți voi o altă actriță cu care să vă distrați?

Darnley îl privi pe Griff:

- Knighton! Iertare. Nu te-am văzut, prietene.

Griff nu făcu decât să se uite urât la ei, până ce Darnley își retrase brațul și-l luă deoparte pe prietenul lui, mormăind.

- Am putea vorbi între patru ochi? o întrebă el încet. Kemble mi-a spus că pot folosi biroul lui. Asta dacă ești de acord să vii cu mine.

- Normal că vin cu tine.

Această rețineră ciudată a lui o făcu să se îngrijoreze. Îl lăsă să o tragă după el prin mulțime, înapoi pe scările din culise, însă tăcerea lui o făcea să-și imagineze câte și mai câte, până ce nu mai putu rezista.

- Mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor.

- Știi cine sunt ei, nu? spuse el ferm.

- N-am nici cea mai vagă idee.

- Darnley este marchizul lui Darnley. Iar prietenul lui, căpitanul Jenkins, este vărul lui și favoritul regelui, cel puțin deocamdată. Amândoi au mers la Eton cu mine. Îi aruncă o căutătură inexpresivă. Poate că acum regretă că i-ai respins.

- Nu fi absurd. Aruncă deoparte buchetul. Nici măcar nu i-aș fi lăsat să vorbească atât dacă nu m-ar fi luat prin surprindere.

– Te-au luat prin surprindere? mormăi el. Îi cercetă cu privirea costumul, mijindu-și ochii în vreme ce se concentra asupra corsajului ei decoltat. Nu reușesc să pricep de ce. Rochia este gândită ca jumătate dintre bărbații din public să saliveze după tine.

Încântată de gelozia lui, încercă să zâmbească.

– Doamna Inchbald, prietena mamei, mi-a dat-o.

– Văd că voi fi nevoit să vorbesc cu ea dacă ai de gând să folosești în continuare costumele ei.

Se simți dezamăgită. Nu părea să-și înnoiască cererea în căsătorie. Pe de altă parte, de ce venise și de ce ceruse să-i vorbească între patru ochi?

De îndată ce ajunseră la biroul domnului Kemble și intrară, el îi eliberă brațul, neliniștind-o și mai mult. Se îndepărtă de biroul domnului Kemble și lăsă jos săculețul. Pentru o clipă, rămase acolo, cu spatele la ea, făcând-o să se simtă cu atât mai stânjenită cu cât el era mai tăcut.

Era frig în încăpere, deși focul era aprins. Agitată, își frecă brațele dezgolite și încercă să-și dea seama ce simțea Griff. Se așteptase la învinuiri, la acuzații și la mai multe încercări de a o seduce. Nu la această tăcere complet nefirească. Nu din partea lui Griff. Când se întoarse spre ea, durerea de pe chipul lui o făcu să simtă că nu mai poate respira.

– Vreau să știi, spuse el, că mi-am petrecut ultimele zile încercând să-mi cunosc mai mult sufletul întunecat. Nu m-am mai gândit la asta până acum, însă după ce tatăl tău mi-a arătat atâtea lucruri, apoi tu, apoi mama, nu am mai putut ignora acest fapt. Mărturisesc că mi-am dat seama de cât de urât era. Erau resentimente pe care nu le-am scos la suprafață niciodată; vanități care, odată scoase la lumină, mi s-au părut insuportabile.

– O, Griff..., începu ea.

Îi făcu semn rapid cu mâna.

– Dă-mi voie, te rog, să spun totul înainte ca tu să-mi spui ceva.

Ea incuviință, deși ceea ce voia de fapt nu era să vorbească, ci să-l ia în brațe și să-i alunge durerea cu sărutările ei. El își mută privirea către fereastra acoperită de draperii de la dreapta ei, ca și cum nu mai putea îndura să o privească.

-Unul dintre lucrurile care au devenit extrem de clare pentru mine a fost că ai avut dreptate. Despre tot - ambiția mea, egoismul meu, totul. Cu siguranță că ai avut dreptate în privința motivelor pentru care mi-am dorit ca Knighton Trading să aibă succes. Mi-am dat seama de asta în dimineața în care m-ai părăsit, când am visat... Întrerupându-se, își frecă ceafa și se strâmbă. Să spunem că am avut un vis care m-a făcut într-un sfârșit să mă înțeleg singur. Ai spus că voiam să mă răzbun pe toți aceia care mă numiseră „bastard“, să le fac în ciudă. Asta era adevărat, dar era vorba de mult mai puțin de-atât. Am vrut să mă răzbun pe cei ce mă chinaseră în copilărie, pe mulți copii care încetaseră să mai conteze de multă vreme. Tot ceea ce-mi doream se rezumase la asta - nevoia de a-i pocni pe filfizonii proști de la Eton, precum Darnley și Jenkins, nevoia de a le demonstra că sunt mai bun. Pentru a obține asta, eram chiar pregătit să mă port eu însumi ca un copil - răsfățat și să-mi pese numai de ceea ce-mi doream eu.

Nu crezuse că vorbele ei îl afectaseră într-atât. Păru-se atât de furios din cauza lor în acea seară.

Un mușchi îi zvâcni când strânse din maxilar.

-Mi-am dat seama într-un final că toate speranțele mele pentru China se rezumau la acest lucru. De fapt, Knighton Trading evolua bine chiar fără ca eu să am un loc în acea delegație, iar eu știam asta. Nu voiam să o recunosc, dar știam. Își mută din nou privirea asupra ei. Ca proprietar - ca bărbat în toată firea, și nu copil - ar fi trebuit să-mi dau seama cât de demne de dispreț erau planurile mele. Tu ți-ai dat seama de asta. Daniel și-a dat și el seama. Chiar și blestematul de taică-tu și-a dat seama. Partea din mine care încă mai păstra o fărâmă de conștiință și-a dat seama, căci altfel n-aș mai fi încercat niciodată să te cer în căsătorie fără să-ți spun despre certificat. Cu toate astea, mi-am ignorat conștiința până când m-ai părăsit.

Își ținu respirația, înduioșată dincolo de cuvinte de remușcări-lui evidente. Doamne, cât de mult îl iubea!

-Am venit să-ți spun că acum îmi dau seama și regret, că îmi pare rău pentru cât ai suferit de pe urma planurilor mele.

Și am venit să-ți dau ceva. Întorcându-se către birou, scoase niște hârtii din săculeț. Când se întoarse cu fața spre ea, i le întinse.

Neștiind sigur la ce să se aștepte, luă hârțiile cu grijă.

– Vei recunoaște documentul de deasupra, spuse el cu glas răgușit. Este certificatul. Am permisiunea mamei să ți-l dau ție. Când ea își ridică privirea, uluită, adăugă cu un zâmbet crispat: Vezi tu, unul dintre lucrurile pe care le-am învățat datorită ție a fost să mă consult cu toate părțile implicate, în loc să țin cont numai de planurile mele, ca și cum aș fi singurul afectat. Din moment ce acest certificat a aparținut mamei mele înainte ca tatăl tău să-l fi furat, m-am gândit că ar trebui să aibă și ea ceva de spus în privința modului în care va fi folosit. A fost de acord să ți-l dau.

Rosalind plângea de fericire în timp ce privea documentul care le adusese atâta nefericire tuturor.

– Vei avea nevoie de el după moartea tatălui tău, continuă el, pentru a aplica celălalt document pe care-l ai în mână.

Extrem de curioasă, întoarse cel de-al doilea document și se uită la el. Era un soi de contract, scris în limbajul juridic tipic, de neînțeles.

– Acel document vă numește proprietar al Swan Park pe tine și pe surorile tale, la moartea tatălui vostru și când eu voi deveni moștenitor.

Când Rosalind ridică privirea spre el, el adăugă cu o urmă de remușcare:

– Asta a fost singura modalitate legală de a face acest lucru, mă tem. Fiind fiicele lui, nu-l puteți moșteni, și numai după ce eu voi demonstra că sunt moștenitorul legitim voi putea să vă cedez vouă moștenirea. Însă dacă puteți folosi primul document ca să demonstrați că eu pot fi moștenitor, atunci îl veți putea aplica pe al doilea, care vă permite să-l primiți în dar de la mine.

Rămase mută de uimire. Oare era același om care mințise cu premeditare pentru a-și putea recâștiga titlul ce-i fusese furat? Oare putea să cedeze nu doar titlul, ci și proprietatea și tot ceea ce presupunea aceasta?

Simțind parcă lipsa ei de încredere, continuă:

– Totul este cât se poate de legal, te asigur. Îi zâmbi palid. A trebuit să-i presez pe avocatul meu și pe funcționarii lui ca să-l termine la timp pentru seara aceasta, dar este legal. Dacă nu mă crezi, mergi cu el la un alt avocat sau...

– Te cred. Deodată fu cuprinsă de teamă, ceea ce făcea ca inima să-i bată nebunește. Asta... asta înseamnă că nu mai vrei să te însori cu mine?

– Ajungem și la asta. Pe chipul lui se putea citi durerea. Îmi doresc să mă însor cu tine mai mult ca niciodată. Dar vreau să mă alegi pentru că și tu mă vrei. Nu poți alege liber dacă ești împovărată de responsabilitățile pe care le ai față de surorile tale. Dacă vei deține Swan Park atunci vei putea alege. Dacă nu te măriți cu mine, acest lucru poate să... Vocea i se frânse puțin. ... te ajute ca actriță, dacă asta îți dorești, sau să te ajute să administrezi moșia. Oricum ar fi, tu și surorile tale nu veți mai avea griji financiare. Măcar atât pot să vă ofer ca recompensă pentru... comportamentul meu josnic.

Abia dacă mai putea suporta să-l audă cum se învinuiește.

– Te rog, Griff...

– Dă-mi voie să termin, scumpa mea. Închise ochii pentru o clipă, ca și cum își aduna puterile. Când reîncepu, în voce i se simțea vinovăția. Printre adevărurile dure pe care a trebuit să le recunosc în ultimele zile, s-a numărat faptul că m-am purtat urât cu tine și cu familia ta. Poate că tatăl tău o merita – nu știu –, însă voi ceilalți, nu. V-am manipulat, v-am mințit și te-am sedus, deși tu m-ai iertat. Până când am ținut cu dinții de titlul meu stupid – un titlul de care nu am avut niciodată nevoie cu adevărat, de care doar credeam că am nevoie.

Se rezemă de birou, apucând marginile până ce încheieturile lui se albiră.

– Probabil nu vei fi surprinsă să afli că nu credeam realmente că făcusem ceva greșit, cel puțin nu până ce nu ai plecat de la Swan Park. După aceea, mi-am dat seama că orice femeie atât de rănită de acțiunile mele, care s-ar expune riscurilor și nesiguranței pentru a se elibera de mine trebuie să fie chiar disperată. Iar eu te-am adus la acea disperare. Eu te-am îndepărtat.

Privind în depărtare, continuă cu voce înnăbușită:

— Atunci am știut adevărul. Ai spus că nu știu să iubesc. Ei bine, măcar într-o privință te-ai înșelat. Poate că nu știam înainte, dar acum știu. O privi în ochi. Te iubesc. Te voi iubi mereu. După ce-ai plecat, mi-am dat seama că cea mai mare teamă a mea era că te voi pierde. Pentru mine, acest lucru era mai important decât certificatul sau decât delegația din China. Era mai important chiar decât Knighton Trading.

Inima îi era plină de dragoste față de el, deși era clar că nu terminase, iar acum își dorea cu disperare să audă tot ce avea de spus.

Se îndepărtă de lângă birou, apropiindu-se de ea cu hotărâre solemnă.

— M-ai acuzat mai demult că aveam o amantă căreia nu i-ai putea face niciodată concurență. Ei bine, iubirea mea, mă lepăd de ea. Pentru tine. Făcând un gest cu documentele pe care le ținea în mână, adăugă: Ultimul document te numește proprietară a Knighton Trading.

— Ce?! exclamă ea, pe jumătate convinsă că glumește.

— Îți ofer singurul lucru pe care-l dețin și care valorează ceva. Este al tău acum. Mă poți păstra ca manager sau funcționar sau ce vrei tu. Sau mă poți da afară. Tu alegi.

— O, iubirea mea...

— Dacă alegi să te căsătorești cu mine, desigur, Knighton Trading îmi va aparține din nou, în calitate de soț al tău, însă în ceea ce mă privește, nu contează... tot tu vei decide cum să fie condus. Așadar, nu va trebui să-ți faci griji că înseamnă mai mult pentru mine decât însemni tu. Iar dacă alegi să nu te măriți cu mine... Privi în depărtare, ca și cum acea posibilitate era extrem de dureasă cât să se gândească la ea. ... atunci nimic nu mai contează. Pentru că mi-am dat seama în ultimele zile că fără tine, viața mea nu înseamnă nimic. Măcar așa așa avea satisfacția că știu că ți-am oferit suficient cât să-ți asigure o viață fericită.

— O viață fericită? Îl privi pe bărbatul chinuit pe care-l iubea, care se confruntase cu gândurile lui cele mai urâte, totul pentru ea. Pășind către șemineu, aruncă documentele pentru Swan Park

în focul care ardea încet. Ți-am mai spus că nu mă va face fericită faptul că aş conduce Swan Park.

În vreme ce documentele luau foc, îşi simţi inima uşoară, plutind. Aruncă şi documentele pentru Knighton Trading, iar fericirea ei deveni supremă, ca un nor de praf care se risipea ca urmare a faptului că toate temerile ei dispăruseră.

– Şi sunt destul de sigură că nici dacă aş conduce o afacere – chiar şi în calitate de partener al tău – nu m-ar face fericită.

Îndoi cu grijă certificatul şi-l vârî în panglica fusteii sale.

– Pe acesta, însă, îl voi păstra. Cu inima plină de bucurie, se întoarse în locul în care el o privea, nesigur. Vom avea nevoie de el pentru fiul nostru într-o zi, nu?

Cum revenirea speranţei făcu să-i reapară culoarea în obraji lui Griff, ea îi luă capul între mâini.

– Am nevoie de un singur lucru pentru a fi fericită şi nu este vorba despre averea ta. Însă doar tu mi-l poţi da. Într-adevăr, este singurul lucru pe care-l vreau de la tine.

– Care e acela? întrebă el, cu ochii lui albaştri, minunaţi, pironiţi asupra chipului ei.

– Tu. Inima ta. Dragostea ta. Şi...

Strângând-o în braţe, o sărută tandru, cu dor, un sărut care promitea mai multă dragoste decât aşteptase de la orice alt bărbat, dar cu siguranţă că aşteptase de la el. Când se dădu înapoi, aceeaşi dragoste se reflectă şi pe chipul lui.

– Ai deja, ai toată dragostea mea, spuse el cu sinceritate. Ai averea mea, inima mea, dragostea mea. Căsătoreşte-te cu mine şi poţi face orice vrei – poţi deveni actriţă, poţi conduce Swan Park sau să stai degeaba toată ziua, în vreme ce eu te hrănesc cu tarte cu mere. Dar să nu mă mai părăseşti vreodată, draga mea, căci nu pot suporta gândul să trăiesc fără tine.

– Nici eu fără tine.

Febril, îi sărută obrajii, bărbia, tâmplele. Era nespuse de fericită, ceea ce îi înlătura toate temerile. O iubea atât de mult, încât voia să sacrifice totul pentru fericirea ei. Cum putea o femeie să reziste unui bărbat ca el?

Rosalind se dădu înapoi pentru a-i zâmbi larg.

— Nu era nevoie să faci toate astea, să știi. În clipa în care te-am văzut la teatru, mi-am dat seama că nu te-aș putea părăsi niciodată. Am știut că nu vreau să trăiesc fără tine.

Acest lucru îl făcu să o sărute din nou, însă de data asta mai îndelungat, bucurându-se de moment, adulmecând... savurând. Și ca întotdeauna, când sfârși, ei i se înmuiaseră picioarele și tremura.

— Sper că-ți dai seama ce înseamnă să te măriți cu mine, draga mea, o avertiză el. Din moment ce sunt hotărât să păstrez secretul tatălui tău, în public va trebui să pretind a fi ceea ce eram înainte. Așa că te vei căsători cu un bărbat despre care toată lumea știe că este nelegitim și lipsit de inimă. Cu siguranță că nu sunt demn de fiica unui conte, în ochii celorlalți.

— Îți pasă ce cred ceilalți?

O privi cu sinceritate.

— Nu-mi pasă decât să devii soția mea.

Îl privi, însă nu citi pe chipul lui decât îngrijorare, ceea ce o făcu să se simtă foarte bine.

— Atunci sunt perfect mulțumită. Zâmbi. Și-apoi, amândoi ne pricepem la actorie, așa că putem să jucăm un rol. Atâta vreme cât ești soțul meu în privat, nu-mi pasă de ceea ce pretinzi a fi în public. Noi știm adevărul. Punând mâna pe pieptul lui, adăugă: Cât despre faptul că ești lipsit de inimă, voi înfrunta pe oricine te va numi astfel. Pentru că înțeleg acum că Daniel avea dreptate. Până acum ai nesocotit dorințele inimii — dar ai totuși o inimă. O, da, iubirea mea, ai avut-o mereu.

— Și îți aparține ție, îi spuse el apucându-i mâna și ținând-o strâns într-a lui. Îți va aparține întotdeauna.

Epilog

*Cu glas de fier sunat-a miezul nopții.
Voi, miri iubiți, vă duceți la culcare.
Acum e ceasul sprintenelor zâne.
Mă tem că mâine vom dormi prea împovărați
de veghea-acestei nopți.
Că păcăleala-aceasta grosolană
Ne-a rătăcit pe lungul drum al nopții. Deci, la culcare!*

William Shakespeare, *Visul unei nopți de vară*

Griff stătea și sorbea șampanie la marginea terasei Swan Park, în vreme ce-și privea soția care de o oră își onora regește oaspeții cu povești despre cariera ei de actriță. Cariera ei lungă de numai trei săptămâni într-un rol destul de mic. Rosalind încă știa cum să atragă publicul, chiar dacă alesese să renunțe la teatru. Aparent, până și ea își dădea seama că talentele ei erau altele. Pe durata scurtă în care rulse piesa, se plânsese adesea lui Griff de supărarea ei că fusese dată afară, și nu doar o dată, după ce se certase cu Kemble în privința regiei. Griff zâmbi. În mod sigur, nimeni nu putea spune despre soția lui că era ascultătoare. Sau leneșă. Își făcea deja planuri mari pentru fiecare rol nou ca patroană a teatrului. Poate că Kemble țopăia de bucurie la gândul tuturor banilor de la Knighton pe care Lady Rosalind intenționa să-i acorde Teatrului Covent Garden, însă avea să afle în curând că banii aceia veneau cu un preț – trebuia să învețe să suporte limba ascuțită a doamnei.

Daniel se apropie, urmărind direcția privirii lui Griff, după care râse.

— Deja te gândești la noaptea nunții, nu-i așa? Fata aceea te face să tânjești după ea.

Nici măcar Daniel nu putea să-i strice buna dispoziție lui Griff astăzi.

— Amuză-te pe seama mea cât mai poți, prietene, pentru că într-o zi intenționez să te văd și pe tine tânjind după vreo femeie. Mă rog numai ca ea, oricine se va pomeni în postura asta, să te facă să suferi înainte să te accepte. Așa voi avea și eu ocazia să te răsplătesc pentru toate ironiile tale.

— În acest caz, este posibil să aștepti o eternitate.

Griff îl privi bănuitor.

— Nu mi-ai spus tu când ne-am bătut în birou că vrei să te însori într-o zi?

— Mi-ar plăcea. Orice bărbat are nevoie de o femeie să-l îngrijească odată ce se satură de târfe. Însă femeia potrivită nu este atât de ușor de găsit, iar faptul că originile mele nu sunt tocmai aristocratice s-ar putea să o țină departe chiar dacă o voi găsi.

— Dar cele două surori ale lui Rosalind? Din câte îmi amintesc, ai spus că erau „femei plăcute”. Și te plac amândouă.

Daniel pufni în râs.

— Lady Juliet mă place doar dacă nu am intenții amoroase. Biata fată, este îngrozită de dimensiunile mele. Cât despre Lady Helena...

Daniel privi în încăpere, către locul în care Helena stătea izolată de ceilalți, vorbind cu seninătate cu mama lui Griff. Pentru o clipă, ceva întunecat și intens se observă în ochii lui. Dar după aceea, o privire de resemnare străbătu chipul bărbatului cel solid.

— Femeia aceea s-a gândit prea puțin la mine când m-am prefăcut a fi tu, dar acum știe că sunt cu prea puțin mai bun decât un tâlhar la drumul mare, așa că n-ar fi atât de proastă cât să ia în considerare dacă i-aș face curte. Râse cu asprime, după care clătină paharul cu șampanie. Și-apoi, ce bărbat întreg la mine ar vrea o femeie atât de înțepată ca ea drept nevastă?

Ochii lui Griff se micșorară gândindu-se. Privirea i se mută dinspre Daniel asupra Helenei exact la timp să vadă că Helena îi aruncă o privire pe furiș lui Daniel, după care roși și își mută

privirea când Daniel o privi și el, fără rușine, de parcă ar fi provocat-o să nu-și ferească privirea. Un zâmbet ușor apăru pe chipul lui Griff. Așa stăteau, deci, lucrurile. Poate că șansa lui de a râde de prietenul lui avea să vină mai devreme decât crezuse Daniel.

Griff îi dădu paharul lui de șampanie gol unui servitor care trecu pe-acolo.

– Măcar Helena și mama par să fie mai prietenoase una cu cealaltă. Asta e bine având în vedere vizita mamei mele aici. Swanlea a invitat-o să stea cu familia, în vreme ce eu și Rosalind suntem în luna de miere pe Continent. În fond, au trecut ani de când mama n-a mai venit aici și are și ea familia în Stratford.

– Nu te deranjează că este și ea aici? Cu el? întrebă Daniel, indicând din cap către locul în care contele se așezase pe scaunul în care fusese adus.

Griff îl prîvi pe bărbat, însă simți mult mai puțină furie comparativ cu ceea ce simțise mai înainte.

– Nu chiar. În orice caz, este timpul să uităm de trecut, cu toții. Zâmbind, își mută privirea asupra soției lui, care era deosebit de frumoasă în rochia albastră pe care o alesese pentru nunta lor. Viitorul mă preocupă mult mai mult zilele acestea.

Mulțimea din jurul lui Rosalind se împrăștie, atrasă de ospățul care se pregătea în corturi, pe gazon. Ca și cum ar fi simțit privirea lui asupra ei, îl privi și ea, cu chipul radiind de iubire. Pășii rapid către el, precum Atena care își urmărea săgeata trasă în direcția inimii lui.

Când ajunse lângă el, își vârî mâna în îndoitura cotului lui, după care ridică privirea către el, cu ochii sclipind răutăcios.

– Sper că voi doi nu ați venit să plănuiți noi strategii pentru Knighton Trading. Îmi dau seama că Daniel îți ține locul pe durata săptămânilor în care noi vom fi plecați, dar am decis că nu-l las pe soțul meu să discute afaceri în ziua nunții.

– N-aș îndrăzni, răspunse Griff chicotind. La cum te știi, sabia aceea enervantă mă așteaptă prin spatele vreunui tufiș. Vorbi apoi mai încet, dar nu atât de încet încât Daniel să nu poată auzi. Tot așa cum a mea te așteaptă în teacă.

Rosalind roși.

Daniel își dădu ochii peste cap.

— Îmi dau seama când nu sunt dorit undeva. Privi către mesele încărcat de mâncare. Un picior de miel așteaptă să fie mâncat, iar eu nu vreau să-l las să aștepte.

În vreme ce uriașul plecă spre corturi, Rosalind îl strânse tare de braț pe Griff.

— N-ai nici un pic de rușine, jur — și mai ales în fața lui Daniel! Bietul om, l-ai făcut să se simtă extrem de jenat.

— L-am făcut să se simtă jenat? Nu fi absurdă. Își trecu privirea peste formele ei languroase, seducătoare. Și-apoi, credeam că a început să-ți placă felul meu de-a fi. Nu ai vrea să mă schimb doar pentru că m-am însurat cu tine, nu?

— Cu siguranță că nu!

Când el râse din toată inima, ea roși din nou, însă el se trase puțin mai aproape. Își puse mâna peste a ei și începu să-i mângâie cu degetul mare încheietura îmbrăcată în mânășă. Deși zâmbea și dădea din cap către oaspeți, toată atenția lui era rezervată pentru soția lui minunată: femeia pe care o adora, cea pe care o purta mereu în suflet.

Și cea pe care o dorea cu nesaț. Între munca necesară pentru mese și toate pregătirile pentru nuntă, trecuseră săptămâni de când nu mai făcuseră dragoste, așa că el era nerăbdător să vină noaptea nunții, ca orice alt mire.

O privi pieziș.

— Nu trebuie să-și faci griji că o să mă schimb, draga mea. Sunt încă suficient de pasional cât să aștept cu nerăbdare seara aceasta. O tachină subtil: Și cât să încerc acea variație când facem dragoste, în privința căreia erai atât de curioasă în biroul tatălui tău în urmă cu câteva săptămâni.

Rosalind privi pe furiș în jur, însă nimeni nu era suficient de aproape cât să audă.

— Da, ești nerăbdător, nu? spuse ea obraznică.

— Categorie. Să o încerc pe aceea și încă vreo câteva variații. „Doamnă, pot să stau în poala ta?”

— Griff Knighton, îi reproșă ea cu voce scăzută, ironică, ar trebui să-ți fie rușine, să dai citate indecente din Shakespeare! N-ai nici un pic de decență?

— Cu tine, iubirea mea, n-am nici un pic. O strânse de mână. După cum ți-am mai spus, noi, bastarzii, suntem adesea obraznici. Iar când vine vorba de tine, mă tem că în dormitor întotdeauna voi fi un obraznic.

Ea râse.

— Atunci, slavă Domnului că există obraznici.